

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MESSINA
CRIME
FAMILY
BOOK ONE

Sinful VOWS

LILIAN HARRIS

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://arxiv.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

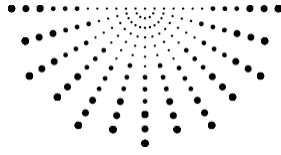
Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GÜNAHKAR YEMİNLER

MESSINA SUÇ AİLESİ

BİRİNCİ KİTAP

LILIAN HARRIS

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

İçerik Uyarısı

Teşekkür Bölüm 1

Bir Ay Önce

Bölüm 2

Günümüz

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Üç Gün Sonra](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43 Sonsöz](#)

[Ayrıca Lilian Harris Yazar](#)

[Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

© 2023 Lilian Harris tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Düzenleme/İç Formatlama: [CPR Düzenleme](#) :

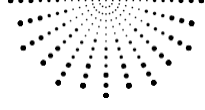
[Judy's Proofreading](#)

Kapak Tasarımı: [Cormar Covers](#)

✿ Vellum ile Oluşturuldu

[*OceanofPDF.com*](#)

İÇERİK UYARISI

BU KİTAP İÇERİR BAZI TASVİRLER . İNSAN KAÇAKÇILIK VE
Şiddet.

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Günahkâr Yeminler benim onuncu kitabım. Tam on kitap. Vay be. Buna inanamıyorum bile. Hayallerinin peşinden koşan küçük bir kızken, bunun asla gerçekleşmeyeceğini düşünen bir kadın oldum. Bir avukat oldum, bir anne oldum, sonra bir yazar oldum ve her biriniz sayesinde hala öyleyim. Umarım size ağzınızın suyunu akıtacak ve bayılacağınız hikâyeler sunmaya devam ederim. Burada olduğunuz için teşekkür ederim.

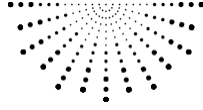
Çocuklarıma, sizi ve bana verdiğiniz desteği çok seviyorum. En büyüğüm Harrison'a. Henüz dokuz yaşında ama tüm arkadaşlarına annesinin bir yazar olduğunu söylüyor. Anneniz olduğum için şanslıyım. Sorularına cevap vermek biraz zor olsa da LOL. Bir dahaki sefere beni uyar.

Altı yaşındaki kızım Liliana'ya. Cesaretin ve olgunluğun kitaplarımda yazdığım çocukların şekillenmesine yardımcı oluyor. Sophia senden ilham aldı. Hanginizin gözlerini daha iyi devirdiğinden emin değilim.

Ve en küçüğüm Finnegan'a. Sadece iki yaşındasın ve henüz neler olup bittiğine dair hiçbir fikrin yok, ama sorun değil çünkü çok tatlısın.

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

ELSIE

BİR AY ÖNCE

BAZILARI ŞEYTANIN RUHU OLMADIĞINI SÖYLER. AMA BENCE İNSANLIĞIN değil.

Birbirimize en iğrenç şeyleri yaparız ve en kirli ya da en zekice bahaneleri buluruz. Ama gerçekte, biz vahşiyiz. Hepimiz vahşiyiz. Bazılarımız diğerlerinden daha fazla.

"şunu," diye homurdanıyor Keith, bir eli kirli beyaz sakalının içinde.

Çenemi yukarı kaldırıyorum, dişlerimi öyle sıkıyorum ki çenem ağrıyor. Bunu yapmayacağım. Derime sahip olduklarını düşünüyor olabilirler ama kalbime sahip değiller. Aklıma. Onlar benim ve ben de onların içeri girmesine izin vermeyeceğim.

Bana zarar vermelerine izin ver. Öldürsünler beni. Umurumda değil. Ölüm, hoş karşılayacağım bir kaçış. Ama bir şekilde hâlâ buradayım.

"Elsie, lütfen," diye inliyor Kayla, vücudu Faro Bianchi için çalışan, bir zamanlar sahip olduğumuz saygınlığı elimizden alan sümüklüböcek için çırılçıplak. Arkadaşımız Jade ile birlikte götürüldük. Tanrım, her seferinde Onu düşünüyorum, kalbim fiziksel olarak acıyor. Nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Bunun sadece bir yol gezisi olması gerekiyordu, üçümüz liseyi bitirdikten sonra birlikte zaman geçirmenin tadını çıkarıyorduk, üniversite - ve sonra tıp fakültesi - tüm zamanımızı almadan önce biraz eğlenmek istiyorduk.

Bir gün doktor olma planlarımız vardı. Annem plastik cerrah. Ama ben? Kalpleri onarmak istiyordum. Onları neyin durdurduğunu görmek istedim. Neyin kanattığını. Onları tekrar çalıştıran şeyin ne olduğunu. Onları düzeltmek, insanları yeniden yaşatmak - gerçekten yaşatmak - ve belki geri döndüklerinde insanlıklarının bir kısmını da geri kazanmak istedim.

Ama tabii ki hiçbir zaman kalp cerrahı olamadım. İkimiz de bir şey olamadık. Kayla'nın bir gün onkolog olarak kanserli insanlara yardım etme hayalleri de benimkilerle birlikte alev aldı.

Peki ya Jade? O hep çocuklarla çalışmak istemişti. Uluslararası konser salonlarında çalmayı hayal etmediği zamanlar hariç. Picasso'nun resim yapabildiği gibi piyano çalabilirdi. Ama Jade özveriliydi. Annesi iki çocuk yetiştiren bekar bir anneydi ve Jade annesine yardım edebilecek kadar yüksek bir maaşı garanti edecek bir işe sahip olmak istiyordu.

Bu kadarı da fazla.

Bianchi'ler Palermo suç ailesini yönetiyor ve biz de dokuz buçuk yıldır onların adamıyız. Acımasız, işkence dolu yıllar. Kendi boğazımı kesmek isteyecek noktaya geldiğim günler oldu. Bize yaptıklarından daha az acı verici olurdu. Onlar hasta. Tüm Bianchi'ler öyle ama patron Faro ve kardeşi Agnelo dört kardeş arasında en acımasız olanları.

Bedenlerimizi para için satıyorlar. Çocukları da. Bu canavarlar kadınları ve çocukları sığır gibi taşıyorlar. Sadece üyelere özel bir seks kulüpleri var ve bir müşterinin oraya gitmesinin tek yolu altın bir kartın arkasındaki bir numarayı aramak ve birinin onları almasını sağlamak. Daha sonra gözleri bağlı olarak mekana getiriliyorlar. Ve kimse nerede olduğunu bilmiyor. Biz bilmiyoruz. Adamlar bilmiyor. Kimse bilmiyor.

Kayla ve ben oraya çok götürüldük. Kızlardan bazıları orada sürekli çalışırken, bizim gibi diğerleri sadece ihtiyaç duyulduğunda getiriliyor. Ve hiçbirimiz ihtiyaç duyulmasını istemiyoruz.

Bitmesi için yalvarana kadar her parçamızı - derimizi, altımızdaki eti - alan erkeklerle aynı odaya girmeye zorlanıyoruz. Kontrolümüz yok. Kaçmanın bir yolu yok. Hiçbir şeyimiz yok. Orada çalışmadığımız zamanlarda, bazen lüks otellere şoförlü olarak götürülüyoruz.

Ve orada kimseyle konuşmamamız gerektiğini biliyoruz. Yardım almaya çalışan son kız öldürüldü. Bize kafası tamamen kopmuş cesedinin fotoğraflarını gösterdiler. O gün kustum. İki yıl oldu ve hala gözlerinin görüntüsünü aklımdan silemiyorum. Kahverengiydiler.

"Sürtük, sağır falan mısın?"

Kayla soluk soluğa, kollarını çıplak göğüslerine dolamış, kalın göz kalemi ve rimel şimdi yanaklarından aşağı bir nehir gibi akıyor. Biz kaçırılmadan önce hiç makyaj yapmazdı. Bundan nefret ederdi. Şimdi bu onun en son endişesi.

İleri doğru tek bir adım atıyor, bir eli yanağıma sertçe çarpıyor ve başım kabaca dönüyor. Ama ağlamak ya da ses çıkarmak yerine gülüyorum - gerçekten gülüyorum - ve onun öfkesi... çok güzel.

"Tüm sahip olduğun bu mu?" Ağzımın kenarı kıvrılıyor, uzun siyah saçlarım sırtımın altından geçerek neredeyse kıçıma değiyor.

Avuç içi boynuma doğru hamle yapmadan önce buruşuk yüzünde temkinli bir sırıtma beliriyor, artık nefes alamayana kadar sıkıyor, gücü beni diğer altı kadınla birlikte tutulduğumuz evin içinde ayaklarımı yerden kesmeye zorluyor. Gece gündüz izlendiğimiz yerde, özellikle iki adam tarafından: Giuseppe ve Vito. Bize ne yapıldığı umurlarında değil. Aslında daha kötüsünü yapıyorlar.

Kimsenin umurunda değil. Buranın değil. Bizler vazgeçilmeziz. Geç saatlerde çimlerin üzerinde koşan fareler kadar iyi muamele görüyoruz.

Ev en kötü mahallede. Polisler buraya gelmiyor bile, çünkü ne anlamı var ki? Köşelerde uyuşturucu satıldığını görürsünüz. Muhtemelen kadın da satan bir çete tarafından. Ama burada değil. Bu bloklarda değil. Burası mafya bölgesi ve diğerleri de bunu biliyor.

Dişlerini göstererek sıktığında ciğerlerim yanıyor.

"Siz küçük fahişeler ne kadar iyi durumda olduğunuzu bilmiyorsunuz. Ama ben size ne kadar kötü olabileceğini göstereceğim."

Kayla nefesini tutamayarak hıçkırıyor. "Lütfen bırak gitsin."

Ama onu görmezden geliyor. "Seni gerçekten öldürmeden sana ne yapabileceğimi biliyor musun?"

Çünkü patron tarafından onaylanmadığı sürece bunu yapamayacağını biliyor.

Korkuyla savaşıyorum. Göğsümde bir cehennem gibi yükselen panik saldırısıyla savaşıyorum. Ona dik dik bakıyorum, elimden gelen tek yolla savaşıyorum. İçimden öyle bir çığlık atıyorum ki, beni tutsak tutan camlar etrafımda küçük parçalara ayrılıyor. Ama dışarıda zırhımı kuşandım. Savaşa hazırım. Savaş asla bitmez. Asla da bitmeyecek. Ta ki o son kılıç kalbimi delip bana huzur verene kadar.

Ölüm tek çıkış yolu. Şeytan başka türlü gitmeme izin vermiyor. Keith beni yere bırakıyor ve ben göğsüm kabarıp yükseliyor, yutması zor bir hava.

Nefes

al.

Nefes

verin.

Tekrarlı

ayın.

Boğazımın içi yanıyor. Mide bulantısının çürümesi midemde dönüyor ve onu itiyorum. Dövüşmeyi seviyorum. Bu bana kendimi

güçlü, hepsi bir yanılısama olsa bile.

Kayla bana doğru sürünüyor, vücudu beni koruyor. Ama onu ince bir kolundan tutup yana fırlatıyor. Ağır bir gümbürtüyle ahşap zemine çarptı.

İçimden öfke dolu bir inilti yükseliyor ve arkadaşımı incittiği için onu tekmelemeye çalışırken - benim tatlı, asla incitmeyen ruhlu arkadaşımı - karnıma bir yumruk atıyor. Sonra bir tane daha, bir tane daha, ben öksürene kadar. Ta ki bir sonraki tekme gelene kadar.

Bana kaç kere daha vurdu bilmiyorum. Saymayı unuttum. Başım dönüyor, ışıklar gözlerime girip çıkıyor. Kayla yardım için bağırıyor ama sanki suyun altındaymışım gibi sesler birbirine karışıyor, hiçbir şey duymuyorum.

"Sto...kanıyor."

"Yo, off...merchandise..." "Siktir git!"

Sesler. Artık çok fazla. Vito ve Giuseppe'yi görebiliyorum, yürüyen görüntüleri yanıp sönüyor. Biri inliyor. Sanırım o benim.

"Şşşt," diyor Kayla mırıldanarak, eliyle başımı okşuyor. Bunu hissedebiliyorum. Ben ölmedim. Çok kötü.

Ama onu nasıl bırakabilirim? Nasıl bu kadar bencil olabilirim? Tek başına hayatta kalamaz. Ama belki o da ölürse daha iyi olur.

Diğer kızlar kendi başlarına kalırken biz sadece birbirimize sahibiz. Herkes birbiriyle konuşmaya korkuyor, bunun için bizi öldüreceklerinden korkuyor.

Yaparlardı da. Erkeklerle olan herhangi bir şey hakkında birbirimizle konuşursak bizi öldürürler. Eskiden evde on iki kız vardı. Diğerleri o kadar şanslı değildi.

"Oh, Elsie," diye ağlıyor Kayla. "Çok özür dilerim."

Ona üzülmesini gerektirecek bir şey olmadığını söylemeye çalışıyorum. Bunu kendime ben yaptım. Ne olacağını çok iyi biliyordum. Ama o hep böyle biri oldu. Başkası ona çarptığında özür dileyen insanlardan biri. O bunu hak etmiyor.

Eskiden olduğu kızı zar zor tanıyorum. Karşımdaki bu kadın çok kırılmış ve her geçen yıl daha da kırıldığını görmekten nefret ediyorum. Kullanmak ve istismar etmek için çok yaşlanana kadar burada mı olacağız?

Hayır, bunun olmasına izin vermeyeceğim. Kendi şartlarımla bitireceğim.

Jade daha çok benim gibiydi ve eğer onun hakkında bir şey biliyorsam, onun da dışarıda savaştığını biliyorum. Yine de, ona ne olduğunu bilmeden - eğer

Hala hayatta olması bile beni geceleri uyutmuyor. Bizden daha mı iyi durumda? Daha mı kötü?

Belki bizimle olsa daha iyi olurdu. Bu şekilde en azından birlikte olabilirdik. Ama bu pisliklere nerede olduğunu bile soramıyorum. Faro'nun bildiğini biliyorum. Her şeyi biliyor. Ama bilmek istediğim bir şeyi bana söyleme zevkini tattırmadan önce beni öldürür.

Kayla saniyeler, dakikalar boyunca benimle kalıyor. Ama sonra onun çığlıklarını duyuyorum ve kafamı kaldırdığımda Keith onu avuçlarının arasına almış, Giuseppe ve Vito artık orada değil.

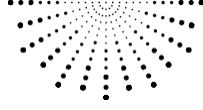
Diz çöküyor, iğrenç nefesi burnuma sürtünüyor. "Onu öyle bir sikeceğim ki haftalarca morluklarını göreceksin. Bunun için kendine teşekkür edebilirsin, fahişe."

Sonra onu kahverengi saçlarından tutup çekiyor, kız kaybolana kadar adımı haykırırken dizleri yere çarpıyor.

Peki ya çığlıkları? Onlar gittikten çok sonra bile duymaya devam ediyorum. Ve keşke onun yerine ben olsaydım.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

ELSIE

MEVCUT GÜN

HAVA DEĞİŞTİ, SERİNLİK , SONBAHAR YAPRAKLARI

yere saçılmış, turuncu, sarı. Ölüyorlar ama yine de çok güzeller.

"Sence bugün bize ne yapacaklar?" Kayla soruyor, birinci katın diğer tarafında omuz omuza bana sokulmuş, pencereden dışarı bakıyoruz.

Vito ve Giuseppe karşı taraftaki kapıda konuşlanmışlardır. Faro onlara gece gündüz nöbet tutturuyor. Burada bizimle birlikte uyuyorlar, yani gözlerimizi kapatsak bile güvende değiliz.

Muhtemelen her gün kaçmayı düşünüyorum. Ama beni bulamayacakları nereye gidebilirdim ki? Dayaktan sonra iyileşmem bir hafta sürdü, sonra tekrar çalışmaya başladım.

O gün yaralanmanın tek iyi yanı Keith'in artık buralara gelmemesi. Umarım ölmüştür. Belki de Faro oyuncağıyla uğraştığı için onu öldürmüştür. Ona iyi para kazandırıyoruz ve gelir kaynağıyla uğraşan adamlardan hoşlanmıyor. Adamları da bizim gibi tek kullanımlık.

"Bilmiyorum." Kolumu sırtına doladım ve onu kendime daha sıkı çektim. "Nereye gidersek gidelim, hayatta kalacağız. Her zaman öyle olur."

"Ama hayatta kalmanın ne anlamı var ki? Biz yaşıyoruz, Elsie." Kendime sakladığım kelimeleri söylüyor. "Hiç düşündün mü..." Yüzü düşüyor, gözleri yerde delikler açıyor.

"Yapma," diyorum alçak bir ses tonuyla. "Bunu düşünmeni bile istemiyorum."

Ama ikiyüzlüyüm, değil mi? de tam ölmeyi düşünüyordum. Ama bunu yüksek sesle söylediğini duymak, onun öldüğünü hayal etmek.

"Bana bir söz verebilir misin?" Şimdi bana bakıyor, kara kaşları geriliyor, ela gözlerinde nem birikiyor.

"Söze bağlı." Artık ona bakmıyorum. Çünkü ne soracağını biliyorum.

"Hadi, Elsie. Lütfen. Sadece söz verdiğini söyle," diye yalvarır.

Sesinin titreyişini duyabiliyorum ve bu kalbimin hızlanmasına neden oluyor. Saniyeler geçiyor ve ben o saniyelerin içinde kırılıyorum, çünkü buna nasıl söz verebilirim? Ama sonunda, nasıl vermem?

"Tamam. Her , söz veriyorum."

"İşte şimdi saçmalamaya başladın," diye iç geçiriyor bir kahkaha atarak, bir zamanlar tanıdığım eğlenceli, kaygısız Kayla'dan sadece bir parça.

Tanrım, ne hayallerimiz vardı. Bizim dünyamız. Şimdi, bir zamanlar hayalini kurduğumuz başlangıç yerine sonun sözünü vermekle karşı karşıyayız.

"Tamam." zorlayarak bakıyorum. "Ne vaat ediyorum?"

"Beni öldürmen için sana yalvaracak noktaya gelirim, bunu yapacaksın."

Kekeleyerek içime çektiğim bir nefesle gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Ne söyleyeceğini bilmek başka bir şey, gerçekten duymak başka bir şey.

"Kayla..." Derin, bitkin bir nefes çekiyorum. Kalbim... fiziksel olarak acıyor.

"Bunu senin için yapacağım, Elsie. Eğer istersen. Senin için yapacağım. Artık bu şekilde devam edemeyiz," diye fısıldıyor. "Buna bir gün daha katlanamam."

Burnunu çekiyor, ben de gözyaşlarımı zor tutuyorum.

"Aldıkça alıyorlar," diye sessizce ağlıyor. "Onlara verecek hiçbir şeyimiz kalmadı. Gerçekte ne olduğunu merak etmektense ailemin cesedimi bulmasını tercih ederim."

Göğsüm öyle bir ağrıya çarpıyor ki, duygularımı zar zor kontrol edebiliyorum. Ailemi düşünmek istemiyorum. Bunca zamandır yaşadıkları acıyı, her gün bana kimin sahip olduğunu merak ettiklerini. Acaba yaralandım mı diye. Öldüm mü diye. Jade'e ne olduğunu bilmemek benim yaşadığım şey.

"Tamam." Titrek bir iç geçirdim ve pencereimizin hemen dışındaki solgun çimenlere baktım.

Bir süredir hiçbir şey içmemiş gibi görünüyor - çimenlerin aldığı o sarıya çalan ölüm. Yine de biçiyorlar. Bir çeşit bakımla idare etmek zorundalar.

Görünüşe göre. Her ihtimale karşı,
sanırım. "Tamam mı?"

Sorgulayıcı bir şekilde sorduğu için ona döndüm.

"Evet, tamam. Seni öldüreceğim, Kayla. Eğer yeterince yaşadıysan. Eğer seni bir an daha devam edemeyeceğin bir noktaya kadar ezmişlerse, orada olacağım. Acını alırım."

Alt dudağı titriyor, gözleri ıstırabıyla parıltıyor, sonra ikimiz de tekrar pencereye bakıyoruz. Güneş yüzümüze pırıl pırıl vuruyor ama hava sanki soğuğu mu yoksa sıcaklığı mı tercih edeceğine karar verememiş gibi bir sonbahar serinliğine sahip.

"Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz?" Jordan arkamızda beliriyor, bir eli kalçasında, simsiyah saçları yüksek bir at kuyruğunda, kül rengi gözleri bizi değerlendiriyor.

"Sadece bakıyordum," diye alçak sesle cevap veriyor Kayla, gözleri ona kayıyor.

"Bu ev yasalarına aykırı mı?" Jordan'a dönüp kaşlarımı çatarak kıs kıs gülüyorum.

"Kaltaklık etme, Elsie. Sadece dışarı bakıyorum." Beş inçlik çıplak stilettolarıyla yaklaşıyor. Yakında eğleniyor olmalı. "Eğer seni olmaman gereken bir yerde yakalarlarsa, geçen seferki gibi kışını sikerler."

"Endişeniz için teşekkürler, ama eminim kameralar sayesinde nerede olduğumuzu biliyorlardır."

Tabii o iki salak onlara bakıyorsa. Vito ve Giuseppe bütün gün telefonlarında video oyunları oynamakla o kadar meşguller ki, hücrelerinden izleyebildikleri kameralara gerçekten odaklanamıyorlar.

Dikkatim tekrar pencereye dönüyor, geceleri bağımlıların toplandığı, caddenin karşısındaki soluk mavi eve bakıyorum.

Jordan diğer kızları kandırabilir, ama bir keresinde Vito'ya küçük bir aleti olduğunu düşündüğümü söyleyen kişinin o olduğunu biliyorum. Ne kadar kanıtlamak için pantolonunu indirdi ve iğrenç şeyini boğazıma soktu. Sonra bana Keith'in Kayla'ya yaptığını yaptı.

Öğrenmelerinin başka yolu yok. Ona fısıldadım. Herkesin arkadaşı olmak için çok çabalıyor ve yüzünüze karşı umursuyormuş gibi davranıyor. Ben buna inanmıyorum. Kişiliği de göğüsleri kadar sahte ve bu şeylerden sadece birine katlanamıyorum.

"Tamam. Her neyse." Dilini tıkırdatıyor, yüksek topuklarının sesi neredeyse kuru, cızırtılı sesi kadar sinir bozucu - kara tahtaya kazınan tırnaklar gibi. Tüylerimi diken diken ediyor.

Jordan gözden kaybolduğunda Kayla'nın kulağına "Ona katlanamıyorum," diye fısıldıyorum.

"Aynen." Kıkırdıyor ve ben bu sese bayılıyorum.

Sadece gülmek için gülmeyi özledim. Aptalca şeylere. Birinin öğle yemeğinde söylediği komik bir şeye. Özlediğim aptalca şeyler. İnsanın elinden alınana kadar önemini fark etmediği küçük şeyleri.

Müziği ve şarkı söylemeyi özlüyorum. Evimin havuzunun kenarındaki şezlongda yüzüme vuran sabah güneşini. Kahveyi ve babamın yaptığı taze çikolatalı waffle'ları özlüyorum.

Burada bir kutudan eski krepler alıyoruz. Bazı kutuların son kullanma tarihi geçeli aylar oluyor ama yine de yiyoruz ya da açlıktan ölüyoruz. Dokuz yıldır aynı iğrenç krepleri yiyoruz. Bir tane daha yemezsem çok mutlu olacağım. Bir zamanlar onları çok severdim. Şimdi nasıl bir his olduğunu bile hatırlayamıyorum.

zar zor yiyoruz. Öğle ve akşam yemeklerinde poşette hazır salatalar. Sos yok. Bazen domates ya da salatalık alıyoruz. Ya da bütün bir tavuk alıyorlar ve sırayla yapıyoruz. Bir keresinde bize hindi almışlardı. Görünüşe göre Şükran Günü'ymüş.

Tatiller. Özlediğim bir başka şey de bu. Ailem masada toplanır, yemekler taşar. Büyükannem ve onun meşhur peynirli makarnası. Aslında tarifini hatırlıyorum. Ne yazık ki asla yapma şansım olmayacak. Kahkahaları da .

İş dönüp dolaşıp buna geliyor. Kahkahalar. Gözyaşlarımın iradesini kaybettiğini ve yanaklarımdan aşağı titreyerek gizli acılar ve karanlık sırlarla dolu bir yol bıraktığını fark etmiyorum bile.

"Biliyorum." Kayla başını omzuma yaslarken derin nefesi omzuma düşüyor.

Çünkü o biliyor. Onu kendime çekiyorum, bir kez daha sıkıca sarılıyorum.

Bir arkadaş. En azından bu acımasız dünyada bir tane var. Diğer kızlarda o bile yok.

Sessizce, koyu mavi bir SUV yanaşıp penceremizin hemen önünde durana kadar birkaç dakika daha yaprakların düşüşünü izliyoruz.

Kayla ve ben kafalarımızı geri çekiyoruz. Buraya Bianchiler ya da Chad dışında kimse gelmez ve bu onların arabası değil.

"Bu da kim?" Kayla korku dolu bir ses tonuyla fısıldıyor ve panik, ölümcül bir el gibi omurgamda geziniyor.

Sürücü kapısı açılır ve dışarı Adonis gibi uzun boylu, vücudu savaş için yapılmış, yüzü günahla ve gizlenen tehlikeyle oyulmuş bir adam çıkar. Sağ yanağında kalın bir yara izi vardır, gözleri o kadar karanlıktır ki sanki içinde cehennemi taşımaktadır.

Saçları tepede daha uzun, alnının bir yanından sarkıyor, siyah teller kalın kaşlarına çarpıyor. Duraklamadan önce birkaç adım uzaklaşıyor, siyah yün ceketinin yakasını düzeltirken dizlerine çarpıyor, orta parmaklarının her birinde gümüş bir yüzük var.

Siyah pantolonunun cebine uzanırken iri bir el saç tellerini karıştırıyor, onları geri itiyor. Aradığı şeyi bulamayınca arka kapıyı açıyor ve şimdi elinde bir cep telefonu görüyorum.

Gözlerini kaldırıyor ve anında benimkileri yakalıyor. Kötü bir şey yaparken yakalanmışım gibi midem bulanıyor ama bakışlarından kaçmıyorum. Tüm yüzü keskin yontulmuş, ölümcül derecede çekici ama aynı zamanda korkutucu olarak tanımlanabilecek türden bir adam, etrafında bir komuta aurası var.

Bana bakmaya devam ediyor, itaatsizlik etmemi istercesine beni orada tutuyor. Hareket edemiyorum ve nedeninden emin değilim. Ve bu duygudan hoşlanmıyorum.

Kirli çenesi kasılıyor, köşeli yanaklarının altındaki çukurlar, delici bakışları bakışlarıma battıkça daha da derinleşiyor. Etrafında dolaşan saf güç beni korkutmalı, ama korkutmuyor.

"Aman Tanrım. Neden sana öyle bakıyor?" Kayla fısıldıyor. "Gitmeliyiz."

Ama bir santim bile hareket edemiyorum.

Sen de kimsin be?

Kaşları, dikkatini benden ayırıp, gezinen gözlerini eve açılan kapıya çevirmeden önce, sadece bir an için içe doğru eğiliyor. Ve o bunu yaparken, yanağındaki o kalın, belirgin yara izini bir kez daha görüyorum.

Sanki baktığımı ve yürüyen bir tehdit gibi görünen bir adamın nasıl bu şekilde yaralandığını merak ettiğimi biliyormuş gibi, göğsünü kabaca genişleterek beni bir bakışla yakaladı. Arabanın kapısını sertçe çarpıyor ve sanki onu gücendirmişim gibi eve doğru tepinerek uzaklaşıyor.

O gözden kaybolurken, benim gözlerim onun cipinde, tehlikeli bir fikir kök salıyor. Belki de evren sonunda bize bir kemik atıyordur. Bu bizim tek şansımız olabilir. Bunu değerlendirmeliyiz. Eğer yapmazsak, hayatımızın geri kalanında pişman olabiliriz.

Kayla'nın elini tuttum.

"Kaçabiliriz," diye mırıldanıyorum kulağına doğru eğilirken. "Cipinin arkasına binip yere saklanabiliriz. Yeterince büyük. Bizi bulsa bile eminim bir yere atar."

Muhtemelen.

Ama bunu ona söylemedim.

Geri çektiğimde gözleri yuvalarından fırladı.

Elsie, hayır, ağzını açıyor.

"Delirdin mi sen?" Kelimeler fısıltının hemen altına düşerken etrafına bakınıyor. "Öğrenir ve bizi geri gönderir ve bize her zamankinden daha çok zarar verirler."

"Beni dinle," diyorum, yüzümdeki kesinliği görmesini umarak ona inançla bakarak. "Ya bunu yapacağız ya da burada öleceğiz. Denemek *zorundayız*. Pencere dışarı çıkmak için yeterince büyük."

Vücudum titremeye başladı.

"Bu bizim tek şansımız." Elini sıkıyorum. "Lütfen, Kayla! Sensiz gitmeyeceğim."

Başını sallıyor, gözleri alt kirpiklerinin kenarlarında biriken yaşlarla doluyor. "Ben... Ben yapamam."

"Faro hangi cehennemde? Bana burada olacağını söylemişti." Yabancıнын sesi, alttan alta bir küçümsemeyle ateşleniyor. "Konuşmamız gereken bir iş var."

"Burada olmaz dostum," diyor Vito ona kayıtsızca. "Hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Hemen gitmeliyiz! Kayla, lütfen!" Yalvarıyorum, kalbim boğazımda çarpıyor, adrenalın tüm vücudumun uğuldamasına neden oluyor.

"Bensiz gitmek zorundasın." Alt dudağı ağzının içinde yutuldu. "Sen bizim tek şansımızsın. Bizi kurtaracak kişi sen olmalısın. Hepimize yardım getirmelisin," diye bağırıyor, göğsü her nefeste titriyor. "Yeterince cesur olmadığımı biliyorsun."

Bakışları pişmanlık içinde yüzüyor.

"Bunu tek başına yapmalısın," diyor ağlamaklı bir sesle, elinin tersiyle gözlerinin altını silerek.

"O dönene kadar burada bekleyeceğim." Adamın sesi her geçen saniye daha da öfkeli çıkıyor ve sesinin gürlediğini her duyduğumda nabzım hızlanıyor.

"Her neyse dostum," diyor Vito umursamaz bir şekilde kıs kıs gülerek. "Ama evde kalamazsın, o yüzden sana ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Neden olmasın?" Soru sert ve biraz da kızgınlıkla damgalanmış bir şekilde geliyor.

Giuseppe kıkırdar. "O tür bir ev değil."

Birkaç saniye tam bir sessizlik oluyor ve neredeyse kaçma şansımı da alıp korkuyorum. Bir an daha bekleyemem.

"Faro'yu ara ve ona beklediğimi söyle."

"Tabii, evet, her neyse-"

"Fuuuuck!" Vito bir iniltiyle kükrer.

Sonra bir şey duvara çarpmış gibi yüksek bir geliyor. "Dur, dostum. Kanıyorum!"

Bir şey daha çarpıyor ve ikimiz de sığıyoruz, kollarım tüylerim diken diken oluyor. Vito acınası bir şekilde inliyor.

"Dur! Lütfen, özür dilerim," diye ağlıyor.

"Kahretsin," diye soluk soluğa kaldı Giuseppe. "Lanet olası burnunu kırdın!"

"Bir dahaki sefere..." Yabancıнын sesi derin bir hırıltıyla alçalıyor. "Benimle böyle konuştuğun için seni öldüreceğim."

"Dostum, saygısızlık etmek istemem." Giuseppe'nin sesi korkmuş geliyor ve onun korkusunu tatmak beni çok mutlu ediyor.

Onlardan korkmamızı sağladıkları için her zaman rahatlar. Bize işkence ediyorlar. Bize fahişe gibi davranıyorlar. Ama bu adam her kimse... Artık *ondan korkmalarını* sağlıyor.

"'Yo, adamım' mı? Annen sana böyle mi konuşmayı öğretti? Hmm?"

Sesindeki duygusuzluktan dolayı kollarımda bir ürperti hissediyorum. Ve bir sonraki duyduğumuz şey Giuseppe'nin çığlığı, Vito'nunkinden daha kötü bir sesle evi yırtıyor.

"Lanet olası dişlerim!"

"Adım Michael Marino. Bir dahaki sefere bana hitap ederken bunu öğren."

Aman Tanrım.

Midem düşüyor, özlediğim okyanusun dalgaları gibi yuvarlanıyor. Bu ismi biliyorum. Söylentileri duydum. Bu adam da en az onlar kadar tehlikeli, belki daha da fazla. Messina suç ailesini Bianchi'ler onlardan bahsederken duymuştum, dinlediğimi bilmeden.

Michael'ın gerçekten yetkili kişi olduğunu ve yakında babasının yerine geçeceğini söylüyorlar. Hepsinin çok zengin olduğunu söylüyorlar. Dokunulmaz. Şehirdeki en zengin aile.

Kimsenin ona yaklaşmadığını ve yaklaşmak istemediğini söylüyorlar. Acımadan öldürüyor ve bunu iyi yapıyor. Ama şu anda, o benim tek kaçış şansım. Benim gibi bir kadının başka seçeneği yok ve Michael Marino benim tek umudum.

Erkeklere güven olmaz, hayatımızda olmaz. Ama beni bu cehennemden çıkarabilirse, Kayla'nın dediği gibi gidip yardım bulabilirsem, o zaman buna değer. Belki o yoldayken arabadan inme fırsatı bulurum. Ne olduğunu anladığında, beni yakalamaya karar vermemesini umarken koşuyor olacağım.

"Senin için geri döneceğim." Kayla'nın diğer elini tuttum. "Yardım bulacağım ve seni çıkaracağım. Beni duyuyor musun?"

Gözlerimin arkasında bir yanık beliriyor, bir fırtına gibi üzerimde bulutlar oluşturuyor. Onu tutup kendime yaklaştırdım.

"Seni bırakamam," diye usulca ağlıyorum, o da öyle yapıyor.

"Yapmak zorundasın." Pencereyi olabildiğince sessizce açmadan önce bana bakmak için itiyor.

Burada kimse yok. Kızların hepsi üst katta. Erkekler meşgul. Kameralara hiç bakmıyorlar. Bir şey denemek için çok korktuğumuzu sanıyorlar.

"Seni seviyorum, Kayla."

"I..." Sözcüklerin geri kalanında boğuluyor, çenesi titriyor. "Ben de seni seviyorum. Onlara hiçbir şey söylemeyeceğim. Bana ne yaparlarsa yapsınlar." Gözyaşlarını hızla siliyor.

"Özür dilerim." Gözlerimin altını ovuşturuyorum, bundan nefret ediyorum.

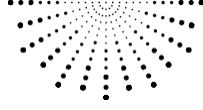
Kendimi hareket ettiremiyorum. Onun bana ihtiyacı var, benim de ona. Başka kimsemiz yok ve artık birbirimize sahip olamayacağız.

"Git!" diye fısıldıyor.

Titreyerek başımı sallıyorum, göğsüme saplanan acıya karşı yutkunuyorum ve arkadaşıma son bir kez bakarak, onu bir daha görüp göremeyeceğimi bilmeden pencereden sınışıyorum.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ELSIE

SPOR AYAKKABILARIMLA CIPE DOĞRU SESSİZCE KOŞARKEN İÇİMDE MİDE BULANTISI DÖNÜYOR.

Nabzım boğazımda o kadar ağır atıyor ki neredeyse bayılacak gibi olsam da adımlarımı sessiz tutuyorum.

Sonunda arabanın diğer tarafına ulaştığımda, kapıyı olabildiğince sessizce açıyorum ve mümkün olduğunca yere çömelerek içeri süzülüyorum.

Kalp atışlarımın yankıları kulaklarımda bir çift ağır davul gibi gümbürdüyor. Saniyeler ve dakikalar geçiyor ve onun yaklaştığını duyana kadar endişem daha da artıyor. Ta ki arabanın kapısı açılana ve vücudumdaki her bir tüy dikkat kesilene kadar.

Lütfen buraya dönüp bakma. Sadece sür.

Araba nihayet hareket etmeye başlıyor ve o rahatlama iç çekişi, belki duyabilir diye ciğerlerimde sıkışıp kalıyor.

Kayla.

Ağlamamaya çalışsam da gözyaşlarım gözlerime hücum ediyor. Onu terk ettiğime inanmıyorum. Ne tür bir arkadaş bunu yapar? Ya ona hiç yardım edemezsem? Ya ben polislerle dönene kadar onu döverlerse ya da öldürürlerse?

Michael keskin bir dönüş yapar, nefesinin altında bir küfürle kornaya basar. Bir telefon sesi duyulur ve hemen cevap verir.

"Selam prenses. Bugün okul nasıldı?"

Birden, az önceki sertlik sesinden siliniyor. Onun yerinde daha yumuşak biri var ve ben anında o adamı tanımak istiyorum.

O bir baba mı? Kulak misafiri olduğumda bunu hiç .

"Çok güzeldi!" Neşeli küçük bir kızın sesi canlanıyor. "Tawny okula slime getirdi ve teneffüste onunla oynadık."

Gülüyor, gerçek bir kahkaha gibi. Özlediğim kahkahalar gibi. Ve kalbim kabarıyor. Bu adam belli ki bu çocuğu seviyor.

"Gününün iyi geçmesine sevindim, bebeğim." Sesi yumuşuyor ve bana bu kadar acımasızca bakan bir adamın sesinin nasıl bu kadar tatlı çıkabildiğini merak ediyorum. "Baban seni özledi."

"Peki ya sen baba? Günün iyi geçti mi?" Ses tonundan bal damlıyor.

"Birkaç dakika içinde seni göreceğim için her şey daha iyi olacak."

Ciyaklıyor. "Akşam yemeği için hâlâ birlikte pizza yapıyor muyuz?"

"Söz , değil mi?"

"Evet..." Sessizleşiyor, acısı içinden sızıyor. "Ne oldu, Sophia?"

"Um...." Duraksıyor. "Verdiğin sözleri her zaman tutmuyorsun baba."

İç yanağını ısıyorum. Bu hüznün belirtisini kaçırmak zor ve hissetmemek daha zor. Ve eğer bu duraklama bir gösterge ise, o da şu anda bunu hissediyor.

"Özür dilerim prenses. Haklısınız." Nefesini sertçe verdi. "Daha iyisini yapacağım. Daha az çalışacağım."

"Sorun değil. Sadece şaka yapıyorum. Evimizin ve tüm oyuncaklarımın parasını ödemek için çok çalıştığını biliyorum."

"Hiçbir şey senden daha önemli değil. Baban seni seviyor... Çok hızlı büyüyorsun."

"Büyükbabam sen farkına varmadan evleneceğimi söylüyor."

"Ona yirmi yıl daha evlenmeyeceğini söyle."

Sıradan yaşlı bir adamın kahkahası geliyor ve kadın kıkırdamaya .

"Tamam baba, yakında görüşürüz. Şimdi gidip oynayacağım." "Ödevini bitirdin mi?" diye aceleyle sorar.

"Oyundan önce ev ödevi," diye milyonlarca kez yapmış gibi tekrarlıyor.

Gözlerini devirdiğini neredeyse görebiliyorum ve kendi kahkahamı bastırmaya çalışıyorum.

Gerçekte kimsin sen, Michael Marino?

"Kontrol edeceğim."

"Tamam, güle güle. Seni seviyorum, baba."

Telefon kapanıyor ve buradan çıkmaya hiç dikkat etmediğimi fark ediyorum. Görünüşe bakılırsa, çok fazla arabanın olduğu bir otoyol ya da yoldayız. Caddede ezilmek istemiyorum.

Lanet bir güvercin. Belki evine vardığımızda çıkabilirim. O kızıyla meşgulken ben garaj yolundan . Bu çok daha güvenli bir plana benziyor.

Birkaç dakika boyunca tek duyduğum trafiğin gürültüsü ve onun korna sesleri. Adam çok sabırsız. Sonunda SUV yavaşlıyor ve aracın içinden gelen bir tıkırtıyla araba karanlığa gömülüyor.

Ne be? Neredeyiz biz?

Kapısı açılıyor ve dışarı çıkıyor, ayak sesleri gürlüyor, tam o sırada bir bip sesi duyuluyor ve kapısı kapanıyor. Birkaç dakika daha hareketsiz kaldım, belki daha fazla, vücudum gerildi, omurgamdan aşağı bir ürperti aktı.

Ya burada olduğumu biliyorsa ve beni test ediyorsa? Dışarı çıkarsam ve o da oradaysa ne yaparım? Kızları kurtarmak için merhametine sığınabilir miyim? Kızını önemsiyor gibi görünüyor. Belki bu bize de geçer.

Bacaklarım uyuyormuş gibi karıncalanana kadar zaman akıp gidiyor. Buradan çıkmam gerek. İş oraya gelirse onun gazabıyla yüzleşeceğim. Burada oturup değerli zamanımı boşa harcayamam. Kayla'nın bana ihtiyacı var.

Avucumu kapıya dayayıp iterek açıyorum, kolu kararsızca kavriyorum.

Üzerime atlamayınca, kapıyı tamamen açmak için cesaret buluyorum. Hala

alçakta durarak yavaş yavaş dışarı çıkıyorum, kendimi büyük bir garajda buluyorum, ayaklarım aşağıdaki betona çarpıyor. Dört araba alana yayılmış:

bir yanımda turuncu ve mavi bir spor araba ve iki SUV diğerinde. Dairesel bir kanepe bile var.

Söylentiler yanlış değilmiş. Adam dolu. Parmak uçlarımda garaj kapısına doğru yürüyorum, nazıkçe kaldırmaya çalışıyorum ama kilitli.

Siktir! Siktir!

Burada iki kapı daha var - tahminimce evin içine açılan. Onlardan birine doğru ilerliyorum, kulağımı hafifçe bastırıyorum ama hiçbir ses duymuyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, her an duracağına yemin edebilirim.

Bu bir hataydı. Ben ne yaptım ki?

Eğer bu adam beni evinde bulursa, beni öldürür. Yabancıların içeri girmesini hoş karşılayacak birine benzemiyor.

Elimi soğuk pirinç kapı koluna koyup sonuna kadar çevirdiğimde kalbim neredeyse boğazımdan çıkacak gibi oluyor, arkasında ne beklediğimden emin değilim. Hangi kapıdan geçtiğini bile bilmiyorum. Ya içerideyse?

Korkuyu yutkunarak bastırıyorum ama hâlâ orada, beni dehşete sürüklüyor, havadaki panik ve soğuğun karışımından derim diken diken oluyor. Üzerimde sadece siyah bir atlet ve yoga pantolonu var, bize sağladıkları olağan kıyafetler.

eğlendirici, sonra küçük elbiseler ve yüksek topuklu ayakkabılar. Neyse ki şu anda onları giymiyorum. Kapıyı sürükleyerek açarken kolumdaki tüyler derimi geriyor. Nefesimi ciğerlerimde tutuyorum, dışarı fırlamasını bekliyorum ama bir ses duymuyorum.

Oda loş, sadece nerede olduğumu görmeme yetecek kadar ışık var. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde kapıyı sürükleyerek kapatıyorum, dar koridoru geniş bir odaya giriyorum. Bir tarafta duvara yaslanmış, üç rafında da içki şişeleri dizili, altı siyah döner taburesi birinin onları doldurmasını bekleyen parlak siyah bara doğru ilerliyorum. Burada kanepeler bile var. Her yer tertemiz.

Ancak dikkatimi çeken tek şey solumdaki devasa buzdolabı ve köşede duran et dondurucusuna benzeyen şey. Sanki orada bırakılmış ve unutulmuş gibi yersiz görünüyor.

Tahta ayaklarımın altında gıcırıyor, nefes alış verişlerim gürültülü ve birilerinin onları duymasından korkuyorum. Gözlerim saklanacak bir yer bulmak için odanın her köşesine dalıyor.

Bu aptalca bir fikirdi. Beni bulacaktır. Ama başka seçeneğim yok. Garajdan çıkamam ve o evdeyken kesinlikle eve giremem. Belki o çıktıktan ve kızı okula gittikten sonra ön kapıdan kaçabilirim. Arabasının gittiğini buradan duymalıyım.

Her şey yoluna girecek. İyi olacağım.

Ama kendimi ikna etme konusunda gerçekten berbat bir iş çıkarıyorum.

Ağzım kurudu ve midem gurulduyor, açlığım kabarıyor. En son yediğim şey bir tabak ıspanaktı ve kahvaltıda küçücük bir krep vardı. Hepsini bile yiyemedim. Bir tarafı küflüydü.

Bakışlarım yine buzdolabına kayıyor, çöldeki tek bir şişe su gibi. Dehşeti maskeleyemeye çalışsam da ona doğru koşuyorum, hızla çekip açıyorum. Gözlerim büyüyor, içindekileri tarıyorum: sandviçler, su şişeleri, meyveler, aklınıza ne gelirse. Burada ihtiyacım olabilecek her şey var. Eminim mutfakta yiyeceği vardır. Oradan buradan biraz alsam fark eder mi? Buranın görünüşüne bakılırsa, muhtemelen fark etmez. Eminim evinin içi bir orduyu doyuracak kadar yiyeceklerle doludur.

Elim bir su şişesine gidiyor, onu da yanıma alıyorum. Onunla ve yaban mersini kutularından biriyle başlayacağım. Buzdolabını kapatmadan önce, içinde ne olduğunu umursamadan bir sandviç de alıyorum. Şu anda her şeyi yiyebilirim. Bar tezgahının altına saklanacağım ve yiyecekleri oraya götüreceğim. Gidecek başka yer yok.

Belki buraya bile gelmiyordur. Eminim o süslü evinde kalabileceği bir sürü oda vardır.

İhtiyacım olanı alıyorum, barın arkasına koşuyorum, yere yerleşiyorum, sandviçi ve yaban mersinlerini yerleştiriyorum. Ama daha şişeyi açmadan kapı gıcırıyor ve ciğerlerimden aceleyle bir nefes kaçıyor.

Nazik bir elimi ağzımın üzerine bastırıyorum, ayak sesleri zeminde gümbürdeyerek bana yaklaşırken parmaklarım titriyor. Suyu avucumda sabit tutarak gözlerimi zorla kapatıyorum. Kıpırdarsam ya da ses çıkarırsam beni burada bulacak.

Ciğerlerimin çalışmasını istiyorum.

Sadece nefes al, ama ses çıkarma.

İçinde.

Dışarı.

Nefes alışlarımın sığ sesleri ve şiddetli nabzımın sesi odanın sessizliğinde yüksek sesle duyuluyor. Umarım onları duymaz.

Lütfen, git buradan.

Ben ölemem. Kayla'nın bana ihtiyacı var.

Ama ayak sesleri durana kadar yaklaşıyor. Bedenim titrerken ve ayağım bir sarsıntıyla zıplarken, şişe elimden düşüyor ve yuvarlanıyor.

Hayır! Hayır! Siktir! Neredeyse sessiz bir çığlık atacaktım.

"Alo?" Küçük bir kızın minik sesi geliyor ve nabzım hızla atıyor. "Burada biri mi var?"

Aman Tanrım.

Kalp atışlarım yumruk gibi çarpıyor ve yumruk yapıyorum, korku vücudumu sarıyor.

Eğer beni bulursa, babasına söyleyecek.

"Orada olduğunu biliyorum," diye devam ediyor, ayaklarının altındaki zemin gıcırıyor. "Dışarı çıkabilirsin. Sana zarar vermeyeceğim."

Çıplak ayağının sağımdan geldiğini görene kadar yaklaşmaya devam ediyor ve tam önümde duruyor, gözlerimiz birleşiyor, bakışları genişliyor.

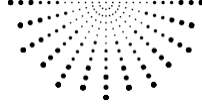
"Sophia!" Michael bağıyor. "Buraya gelmen konusunda sana ne demiştim?" Gözlerim irileşiyor; ben çılgınca başımı sallarken onunkiler benimkilere yapışıyor.

İşte bu kadar. Böyle öleceğim. Artık Kayla'ya asla ulaşamayacağım.

Özür dilerim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MICHAEL

İNSANIN KENDİ KARDEŞİNİ ÖLDÜRMESİNDE KIRLI BİR ŞEYLER VARDIR,

Özellikle de bir zamanlar yakın olduğunuz bir kardeşinizse. Senin için ölebilecek biri. Senin için öldürürdü. Ama geçen yıl olanlardan ve aradaki diğer her şeyden sonra işler değişti. Hepimiz için.

Raphael otuz sekiz yaşında ve benden iki yaş büyük ve Messina ailesinin reisi olarak babamın yerini almak onun hakkı olabilirdi ama bunu istemedi. Babam da istemedi ve bunu Raph'a söylemekten çekinmedi.

O ikisi hiç anlaşılamadı. Birbirlerinden nefret ederler. Bu yüzden, her şey boka sarmadan ve Raph ayrılmadan önce bile bir gün krallığın anahtarlarının benim olacağını biliyordum. Raph ayrılana kadar Gio ve benimle birlikte çalışmaya devam etti ve bir gün ben devraldığımda onun benim iki numaram olacağına yemin ettim. Bunu herkesten çok o hak ediyordu. Çok çalıştı ama babam bunu hiç görmedi. Hiç umursamadı.

"Bunu yapmayacağım. Henüz değil." Ev ofisimdeki kanepeye .

Babam masamın arkasında karşımda oturuyor. Patron o olabilir ama ben ikinci adamım ve kimseye uymak için karar vermem.

Başını sallıyor ve ellerini havaya kaldırarak onaylamayan bir bakışla tavana bakıyor. Onun için çok kötü, onaylamaması umurumda bile değil.

Gözleri benimkilere kaydı. "O zaman düşündüğümde daha büyük bir aptalsın. Aileye karşı geldiği için birini bile öldüremezken benim yerime geçmeyi nasıl bekliyorsun?"

Sinirli bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "O sıradan *biri* değil. O senin oğlun ve *bizim* kardeşimiz."

Diğer kardeşim Giovanni - altı yaş küçük ve babamın danışmanı - kenarda duruyor. Sırtını kapıya dayamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sözsüzce izliyor. Bunu o da istemiyor. Ama bu noktaya geleceğini hepimiz biliyorduk, değil mi?

"benim oğlum olabilir ama işimizi mahvediyor. Ve bizi neredeyse İrlandalılarla savaşa sokuyordu." Babamın burun delikleri alevlendi. "Bizim tarafımızda olmadığını kanıtladı. Benden bu kadar. Ellerim ondan temizlendi."

Sert bir şekilde bana odaklanıyor, yüzü sinirlendiğinde olduğu gibi geriliyor.

"O tam bir utanç kaynağı," diye devam ediyor. "Ve bir kadın için mi? Ben bir amcık yetiştirmedim." Tikintiyle başını sallıyor. "Olanlar için bizi cezalandırıyor. Hâlâ bizi suçluyor. Bunu görmüyor musun? Asla durmayacak!"

Masaya bir yumruk indirir, kalemlik devrilir ve tek bir kalem yere saçılır.

"Bir hafta önce peşinizden gelen o adamlar mı? Onları kim gönderdi sanıyorsun? Neredeyse ölüyordun!" Bir yumruk daha vuruyor, sesi yükseliyor. "Eğer harekete geçemeyecek kadar güçsüzsün, o zaman ben hallederim."

"Ben zayıf değilim ve ölmedim," diye homurdanarak yerimden kalktım ve ona yaklaştım, avuçlarımı masanın kenarına dayadım, gözlerim sert bir bakışla dikilmişti. "Bütün bunlara kendisinin sebep olduğunu kendi ağzından duymadan öz kardeşimi öldürmeyeceğim."

Alaycı bir kahkaha atarak başını arkaya atar. "Bunu dinliyor musun, Gio?"

"Baba, haklı. O olduğundan emin olamazsın. Olanların intikamını almak isteyen Quinn'ler de olabilir. Raph'in bize kazık attığını düşünmeden önce Patrick'le oturup ne olduğunu öğrenmeliyiz."

"Sen de mi? Tanrım! Ben erkek mi yetiştirdim yoksa bir avuç kız mı? İrlandalıların bununla hiçbir ilgisi yok."

"Ben olsam bugünlerde kadınları hafife almazdım baba," diye kıkırdıyor Gio.

Ama babamızı güldürme çabası sonuçsuz kaldı. Adam iki kez kaybettiğimiz fırsatların ötesinde bir şey görmüyor.

Birkaç gün önce birisi federalleri arayıp Dominiklilerden aldığımız silahlar hakkında ihbarda bulundu. Çok kötü bir gündü. Her iki tarafta da çok sayıda ceset vardı ve ben de neredeyse onlardan biri oluyordum. Sonra dün, birisi satın alacağımız mülkü yaktı.

yeni bir bar için. Tanıdığımız itfaiye şefi bunun kasıtlı olduğuna dair hiçbir şüphe olmadığını söyledi.

Birileri bizimle taşak geçiyor ve sonunda intikamımı aldığında onlar için kötü bir gün olacak.

Meşru imparatorluğumuzu büyütmek çok emek gerektirdi ve kimse başarmaya çalıştığım şeyle uğraşamaz. Kızımın bir gün benimle ve ismimizle gurur duymasını istiyorum. Bu bizim için olduğu kadar onun için de.

Şu anda altı restoranımız ve dört barımız var, ayrıca yurtdışında bazı otellerimiz var, ancak çok daha fazlasını açacağız. Michael Marino isminin güç anlamına gelmesini istiyorum. Meşruiyet. Her zaman başarılacak daha çok şey vardır ve cebinizde doğru kişilerin olması size yardımcı olur.

Uyuşturucu, millet... Bu bizim işimiz değil. Kumar. Kirli paranın çoğu ilk olarak oradan geldi, özellikle de internetten. Aile birkaç yasadışı yeraltı kumarhanesi de işletiyor ve bu hala çok fazla nakit ve fazla sorun getiriyor, özellikle de insanlar borçlarını geri ödeyemediklerinde. Ve eğer ödeyemezlerse, bunu hayatlarıyla yapıyorlar. Bu işler böyledir.

"Bana yapılan suikastın arkasında İrlandalıların olmadığını nereden biliyorsun?" Gömleğimin kelepçelerini çözüp kollarını dirseklerime kadar çekerken doğruluyorum.

O gün kafamda canlanıyor. Bu olabilirdi. Sophia yetim kalırdı. Saatler sonra barlarımızdan birinin otoparkındayken kurşun aniden ortaya çıktı. Ama beni vurmadı. Şanslıydım. Ama o orospu çocuğu öldü ve köpekbalıklarının saldıracağı okyanusa atıldı. Kimliğini tespit edemedik. Bildiğimiz hiçbir örgülle bağlantısı yoktu.

"Hemen ardından Patrick'le bir telefon görüşmesi yaptım," diye devam ediyor babam. "Ve bu işin arkasında onların olmadığına dair bana bizzat güvence verdi."

"Ona inandın mı? Şimdi birdenbire arkadaş mı oldunuz?" Esprili bir şekilde gülerek yerime dönüyorum.

Babam İrlandalıları hiç sevmez. Onları küçümser. Orada konuşmadığı bir tarih var.

"Arkadaşlar, hayır. Ama düşmanlarımı nasıl yakın tutacağımı bilirim. Ve evet, bir orospu çocuğunun yalan söylediğini anlayabilirim." İki parmağıyla çenesini ovuşturuyor. "Eğer onlar olmadığını söylediyse, o zaman onlar değildir."

Nefesinin altında küfrediyor.

"Ben bir aptal yetiştirmedim, Michael. Benden *hiçbir* şey öğrenmedin mi? Düşmana merhamet yok ve şu anda kardeşin de öyle."

Bu babamın en sevdiği sözdür. *Düşmana merhamet yok*. Bunu bir onur kuralı gibi yaşadık ve soluduk. Düşmanlarımız her zaman düşer.

Ve eğer bunların arkasında kardeşim varsa, bunun için ölecektir. Kimse ailesine karşı gelemmez ve bunu anlatacak kadar yaşayamaz.

"Bütün bunları o yapıyorsa, kurşunu ona kendim sıkarım," diye homurdandım. "Ama o olduğunu anlayana kadar ona zarar vermeyeceğim. Bir sürü düşmanımız var. Bunu onlardan herhangi biri yapmış olabilir."

"Elbette var. Ama bizden hala nefret ettiğini doğrulayabildiğimiz tek kişi." İç çekiyor. "Bize geri dönmeyecek çocuklar. Hayatını boka çevireli bir yıl oldu." İkimize de bakıyor. "Eğer biz yapmazsak, başkası yapacak. Başlangıç olarak İrlandalılar."

Raph'ı öldürmek kolay değil. Etrafı daha fazla ağaç ve daha fazla askerle çevrili, iyi korunan bir evde yaşıyor. Öylece ortaya çıkamayız. Adamları ona sadık ve yedi gün yirmi dört saat orayı koruyorlar. Eğer onun için gelirsek, hazırlıklı olmalıyız. Bunu hepimiz biliyoruz.

Babam uzun bir nefes çekiyor, bir an için gözlerini kapatıyor ve ardından soğuk bir bakış daha fırlatıyor.

"Bu olay olduğundan beri iyi değil, Michael. Bunu biliyorsun; sadece kabul etmek istemiyorsun. Onu sevdiğini biliyorum." Kaşları çekildi. "Ben de seviyorum."

Yumruğunu göğsüne vuruyor.

"Ama o bizim için kayıp. Ölmek üzere olan bir hayvan gibi. Hayatına son vermek bir merhamettir." Yavaşça başını sallar. "O evde bir münzevi gibi yaşıyor, o ormanda saklanıyor ve bizi mahvetmek için elinden geleni yapıyor. Yakında uğruna çok çalıştığım ismime kimsenin saygısı kalmayacak."

Öfkeli bir nefes üflüyor, gri bıyıkları yükseliyor.

"Görevi devraldığınızda adımızın hiçbir anlamı kalmayacak ve erkekler size saygı duymayacak."

Ben Raph'ın olmadığı bir hayatı düşünürken odaya uzun bir sessizlik çöküyor. Bizi suçlamakta haklı. Hepsi bizim suçumuz.

Ama İrlandalılar bunu reddetti. Elimizde aksi yönde bir kanıt yok ve kanıt olmadan savaş başlatmak benim iş yapış şeklim değil. İşte o zaman insanlar size saygı duymayı bırakır ve korku ile saygı el ele gitmelidir, yoksa babamın uğruna bu kadar mücadele ettiği isim korkaklıkla anılır. Ve ben lanet bir korkak değilim.

"Bunu bir an önce çözsen iyi olur," diyor babam. "Bizi o kadar kötü mahvedene kadar beklemeyeceğim, içinden çıkamayacağız."

"Böyle bir olmayacak." Ses tonum kesik.

"Göreceğiz." Omzunu silkiyor, bana sertçe bakıyor ve döner koltuğa yaslanıyor.

Ağzını tekrar açana kadar birkaç saniye boyunca tavana odaklanırken odayı sessizlik kaplar.

"Hala bir eş bulamadın mı?"

Ve bir kez olsun konu değiştirdiğimiz için memnunum, ancak bu konu da beni aynı derecede rahatsız ediyor.

"Chiara bir seçenek olmadığına göre, bir an önce karar vermelisiniz."

Göz kapağımdaki kas seğiriyor. "Chiarayı hiç istemedim."

Gio bir kahkaha atıyor ve ben de gözlerimi ölümcül bir bakışla ona çeviriyorum.

Kendini susmaya zorlarken gözlerinde eğlence oynuyor.

"Çabucak bir eş bulsan iyi edersin," diye alay ediyor babam. "Yoksa ben sana bir tane bulurum ve son iki denememde onları reddettin. Senin ihtiyar şimdiden emekli olmak istiyor."

Son birkaç aydır düşündüğü tek şey bu. Annemle birlikte yurtdışında bir yerde ev almak istiyor. Bu hayat için çok yaşlandığını ve dinlenmeyi hak ettiğini söylüyor.

"Sana iki hafta veriyorum," dedi. "Bu ."

"Ne?" giderek yükseliyor. "İki hafta içinde birini bulmamın imkânı yok."

"Şey..." Ayağa kalkıyor, siyah takım elbise ceketini düzeltiyor ve aşağı çekiyor. "İyi edersin, yoksa seçtiğim son kişiyle evlenirsin." Derin bir iç çeker. "Halkımıza bir erkek olduğunu ve bir erkeğin ailesi olduğunu göstermelisin. Onu sevmek zorunda değilsin."

Ağzında ürkek bir sırıtma belirir.

"Hâlâ istediğin kişiyle istediğin şeyi yapabilirsin. Annemle yaptım."

"Bunu duymak istemiyorum." Annem hakkında her böyle konuştuğunda olduğu gibi bedenim kaskatı kesiliyor.

Evlilikten istediğim bu değil. Hiç istemediğimden değil. Artık istemiyorum. İçinde bulunduğum dünyada değil. Bir zamanlar her şeye sahip olabileceğimi, Sophia'ma annelik yapabilecek kadar iyi bir eş bulabileceğimi düşünmüştüm ama bu bir yıl önce değişti. Burada bir kadına yer yok. Ya bu hayat ya da bir aile. İkisine birden sahip olamam. Hayat bunu kanıtladı. Korumam gereken, sürekli endişelenmem gereken Sophia'nın olması yeterli.

Ama bunu yapmak zorundayım. Tek yolu bu... "İğrenç, baba." Gio yüzünü buruşturuyor.

"Sadece söylüyorum." Kıkırdıyor. "Valentina güzel bir şeydi. Kızını gördün, değil mi? Sırf o kış için onunla evlenirdim."

"Sen altmış beş yaşındasın." Başımı sallıyorum. "Kız yirmi yaşında. Neden onun kışına bakıyorsun?"

Omuz silkiyor, kapıya doğru yürüyor. "Yaşlı olabilirim ama ve aletim gayet iyi çalışıyor."

"Tamam, evet, bunu yapmayacağız." Gio şakağını ovuşturarak kenara çekiliyor ve babamıza yer açıyor.

"Hallet şu işi, Michael." Beni işaret ediyor. "İki hafta. Bu kadar."

"Halledeceğim."

Hay sikeyim.

"Güzel." Muzaffer bir sırtıyla kapıyı açtı. "Şimdi izninizle, gidip annenize yeni mücevherler almadan önce yapmam gereken bazı iş görüşmeleri var."

"Şimdi ne yaptın baba?" Gio cevap almak için ona bakar. Ama onun yerine babamız kapıdan çıkıp gider.

"Sence başka bir ilişkisi daha mı var?" Gio onun gittiğini duyunca soruyor.

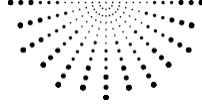
"O bizim babamız." Ters ters baktım. "Tabii ki o yaptı. Onun işi bu." Başım kin ve tiksintiyle titriyor. "Buna bu kadar uzun süre nasıl katlandı anlamıyorum."

"Ondan boşanabilecek gibi değil." "Bunu istemiyorum," diyorum ona.

Gio kanepenin karşı tarafına yerleşiyor ve bana sertçe bakıyor. "Ne istiyorsun o zaman?"

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

MICHAEL

NE İSTİYORSUN?

Soru kafamın içinde yankılanıyor.

Kahretsin. Buna birçok şekilde cevap verebilirim. Ama basit tutacağım.

"Yönetimi devralmak ve kardeşimizi kurtarmak istiyorum. Bunun için gerçek bir eşe ihtiyacım yok, sadece rolü oynayabilecek birine ihtiyacım var." Avuçlarımı birbirine sürtüyorum. "Artık ona ihtiyacım kalmayana kadar."

"Peki bu kadar kısa sürede böyle bir kadını nereden bulacaksın?"

"Hiçbir fikrim yok." Dirseklerim dizlerimin üstüne düşüyor, yüzüm avuçlarıma gömülüyor, saçlarım parmaklarımla ucuna dökülüyor.

Bazı günler tüm bunlar çok fazla geliyor. Kardeşim için endişelenmek, babamın yerini almak ve hayatımda gerçekten önemli olan tek kişi olan kızım ile ilgilenmek. Onun bana ihtiyacı var. Eğer bana bir şey olursa, kimsesi yok.

"Valentina konusunda haklı," diye Gio. "O zaman onunla evlen," diye çıkışıyorum.

"Lanet olsun. Tamam, beni vurma. Kahretsin. Sadece söylüyorum. Başka kim var?" Kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı. "Cassie çok tatlı."

"Kim o?" İsmi bilmediğim için sordum.

"Saint'in barındaki hatun."

"Ahh..." Hafifçe kıkırdıyorum. "Senin sevdiğin gibi büyük göğüsleri var."

"Çok güzeller." Göz kırıyor ve yüzüm sertleşiyor.

"Onu becerdin mi?" Kelimeler sertçe dökülüyor.

"Tabii ki onu becerdim." Omzu bir parça kalktı. "Yıllar önce."

"Sana bu konuda ne demiştim?" Kolunu sıkıyorum. "Fiona'yla olan olaydan hiçbir şey öğrenmedin, değil mi?"

"yaradı." Beni . "Neredeyse seni öldürüyordu."

"şimdi Raph'ın ölmesini ne kadar çok istediğini görüyorum, eğer dağınıklığımı düzeltmemiş olsaydım öleceğine inanıyorum." Kıs kıs gülüyor.

İkimiz de babamızın saygısızlığa tahammülü olmayan sert bir adam olduğunu biliyoruz. Ve barlarımızdan birinde çalışan bir barmenin Gio on sekiz yaşındayken hamile kalması babamın istediği bir şey değildi. Fiona'nın bebeğinin başkasından olması iyi bir şey.

"Raph konusunda ne yapacağız?" Gio emin görünmeden sorar.

Marino'lar bir zamanlar birleşik bir cepheydi, durdurulamazdı. Ama hayat... her şeyi değiştirdi.

"Elimizden geldiğince oyalayacağız ve bu arada başka bir şey olmamasını umacağız. Ama eğer olursa, bunu kesin olarak sona erdirmeliyiz."

Önüme bakarken Raph'ı ve bir zamanlar ne kadar iyi olduğunu düşünüyorum. Sadece bir yıl önce hepimiz bu evdeydik, akşam yemeği yiyorduk ve ertesi gün her şey değişti.

Bianca, kızımın dalgalı kestane rengi sağ tellerinden bir parçayı parmağının etrafında döndürerek, "Sophia, sağların çok güzel," diyor. "Her yıl daha da güzelleşiyorsun. Zavallı baban."

Bana bir bakış atarak sahici olmayan bir şekilde gülüyor, ben ise sıkı bir gülümsemeyle başımı sallıyorum.

"O mükemmel." Annem başını yana eğiyor, kaşlarını çatıyor, bir eli göğsünde, yüzünde hayranlık ifadesi büyüyor.

"Teşekkür ederim. Teşekkür ederim." Sophia parlak bir sırtışla reverans yapıyor, ardından giymekte ısrar ettiği fazlasıyla bol elbisesinin içinde dönüyor.

İki kardeşim de gülüyor. Onlar da bu çocuğu en az benim kadar seviyor. Dünyamızın karanlığındaki tek ışık o.

Onun babası olmak beni bir erkek olarak değiştirdi. Ondan önce, başka birini sevmenin ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, onu sevdiğim gibi değil. Ama onu bulduğumda, onu kurtardığımda... o anda benim oldu. Önemli değil.

Nereden geldiğini, damarlarında kimin kanının dolaştığını. Çünkü o benim kızım. Bir Marino. Ve bir Marino olarak ölecek.

Raph, karısı Bianca'nın yanında otururken, Gio da Bianca'nın yirmi yaşındaki kız kardeşi Nicolette'in karşısında, Bianca'dan neredeyse beş yaş küçük. Nicolette'in soluk yeşil gözleri Raph'a dik dik bakıyor ama Raph her zaman bunu fark edemeyecek kadar ilgisiz.

Ama bu Raph. O kendini adamış biri. Evliyken kimseyle ilgilenmez, özellikle de kendi baldızıyla. Geldiği kadar sadıktır. Başka bir kadınla yatmaktan bahsettiğini bile sanmıyorum, sonradan aklına gelse bile. Babamıza hiç benzemiyor.

Raph gerçek bir anlaşma. Hepimizden daha iyi. Son zamanlarda yaşadıkları bazı sorunlara rağmen evliliği için her şeyini ortaya koyuyor. Aralarındaki gerginliği görebiliyorum, normalden çok daha fazla.

Bir gün yuva kurarsam, ben de babamız gibi olmayacağım. Ama Sophia'nın annesi olacak kadar iyi birini bulamadım. Kızım bunu hak ediyor, onu aynı kanı paylaşıyormuş gibi sevebilecek birini.

Ama benim gibi biriyle evlenmek, Bayan Marino olmanın getirdiği tehlikeyi kabul etmek için çok şey gerekir. Bazıları benimle bir şans yakalamak için çok hevesli, bu hayatın heyecanını arıyorlar, ama ben öyle bir kadının peşinde değilim. Ben gerçek birini istiyorum. Akıllı birini. Tehlikelerin farkında olan ve bunları kabul eden birini çünkü beni istiyor, bizi istiyor. Bundan daha azı asla yeterli olmayacak. Belki bir gün, benim için bir Bianca olur. Ama bugün değil.

Sağlam bir aileden geliyor. Her iki ebeveyni de Sicilyalı. Babasının bir sürü içki dükkânı var, restoran ve barlar için tüm malları buradan alıyoruz ve piyasa fiyatının çok altında. Babam, babasının en azından bunu yapabileceğini söylüyor. Elio bizi asla reddetmez. O daha iyi bilir.

"Siz ikiniz ne zaman bebek sahibi olacaksınız ve annenizle bana bir torun daha vereceksiniz?"

İşte başlıyoruz: Babam yine Raph ile başlıyor. Her lanet aile yemeğinde oluyor. Eğer bu değilse, başka bir şeydir.

"Oh, Giancarlo." Annem onun göğsüne şakacı bir tokat attı. "Çocukları rahat bırak."

"Hadi ama, ben ciddiylim." Babam kıs kıs gülüyor. "Neredeyse üç yıldır evlisiniz ve çocuğunuz yok mu? Neyi bekliyorsunuz? İkiniz de gençleşmiyorsunuz."

Doğruca Bianca'ya bakıyor ve Bianca'nın gözleri rahatsız bir şekilde kucığına kayıyor.

"O yirmi beş yaşında, ben ise otuz yedi." Raph'ın çenesi sert bir nefesle öne doğru eğilirken esniyor ve babamıza ters ters bakıyor. "Biz senin kadar yaşlı değiliz."

"Keşke sen de benim gibi olsaydın." Babam bir yumrukla göğsüne bir kez vuruyor, yüz hatları öfkeyle perdeleniyor. "Şimdiye kadar karımı birden fazla kez hamile bırakmış olurdum."

Nicolette uzun tırnaklarıyla boynunun yan tarafını kaşıyarak bakışlarını genişletir.

"Biz gidiyoruz." Raph kalkmaya başlar.

"Neden bu kadar hassassın, ha? Bu kadar kötü ne dedim ben?" diye alay ediyor babam gergin kahkahalarla.

Hava ağır bir tedirginlikle yoğunlaşıyor, kardeşimin gözleri hâlâ onun üzerinde. "Yani, senin... bilirsin işte..." diyor babam, Sophia'ya bakarak. annemin kucığında oturuyor ve onunla Raph arasında bir ileri bir geri bakıyordum. "Hâlâ çalışıyor, değil mi?"

Ve hepimiz onun sikini kastettiğini biliyoruz.

Raph'ın tüm yüzü geriliyor. O öfkenin kanını zehirli düşüncelerle doldurduğunu hissedebiliyorum.

Onlarla her zaman böyle olmuştur. Kendimi bildim bileli babamın Raph ile bir alıp veremediği vardı. Biz çocukken bile, o asla yeterince iyi değildi. Yeterince güçlü. Yeterince uğursuz.

Ben mi? Benim hiç böyle bir sorunum olmadı. Hepimiz favori olduğumu biliyorduk ve bundan nefret ediyordum. Gio mu? Babamız ona sadece tahammül ederdi.

"Baba..." Gio diyor ki. "Yeter."

"Evet, hadi ama. Gitsek iyi olacak," diyor annem gergin bir gülümsemeye ve Sophia'nın saçlarıyla oynuyor. "Bu küçük kızın uykuya ihtiyacı var. Öyle değil mi?"

"Yorgun değilim." Sophia yüzünü buruşturur.

"Gördün mü? Yorulmamış," diyor babam elini havaya kaldırarak. "Tek yapmaya çalıştığım sağlam bir yeni nesle sahip olduğumuzdan emin olmak. Güçlü Marino genleri. Korkak yok."

Bunu doğrudan Raph'a bakarken söylüyor.

Bianca omuz hizasındaki siyah saçlarını okşarken Nicolette'in kaşları Raph'a bakarken çatılıyor.

"Evet, çünkü korkak olmayı bilmen gerekir." Raph'ın sesi yükselir. "Öyle değil mi baba?"

"Bunu duydun mu?" Babam kıkırdıyor ama gözlerine ulaşmıyor.

Önce o ayağa fırlıyor, sonra da kardeşim dişlerini sıkarak kendi ayağına fırlıyor. "Aman Tanrım," diye mırıldanıyor Sophia.

Annemin kolları onu sarıyor; bebeğimin gözleri korkudan yaşlarla doluyor.

İşte o zaman canıma tak etti. Ayağa kalktım, aralarında durdum, her birinin göğsüne bir avuç dayadım.

"Bu benim evimde olmayacak" dedim ikisine de. Kızımın yanında kavga etmelerine izin vermeyeceğim. "Şimdi hepiniz gidiyorsunuz. Önce sen ve annem, baba. Gidin."

"Pekâlâ." Beni el sallayarak uğurlarken kıkırdaması derindi. "Ben gidiyorum. Ben gidiyorum." Sophia'ya döndü. "Büyükbabanın güzellik uykusunu alması gerek. Yarın görüşürüz, tamam mı prenses?"

"Tamam, büyükbaba. Seni seviyorum." Kollarını hızlıca ona doluyor, sonra annemi sıkıca kucaklıyor ve bir avucunu annemin yanağına koyuyor. "Seni seviyorum büyükanne."

"Ben de seni seviyorum, en sevdiğim kızım." Annem onu alnından öpüyor, sonra çantasını kapıyor ve babamızın peşinden kapıya yöneliyor.

Hayatının çoğunda yaptığı şey buydu. Onu takip etmek. Ve onların boktan evliliği bana uzun zaman önce beni takip eden değil, yanımda yürüyen bir eş istediğimi fark ettirdi. Ben lanet bir kraliçe istiyorum.

Kapıdan çıktıklarında, Raph sert bir şekilde nefes verir, avuçlarını yüzüne hayal kırıklığı içinde inler.

Tam o sırada Sophia ona doğru yürür ve elini başının üstüne koyar. "İyi misin Raph Amca? Sana karşı pek nazik değildi, değil mi?"

Başını kaldırıp ona bakıyor, kalın kaşları eğiliyor, ağzı titriyor. "Sen benim favorimsin. Bunu sana hiç söylemiş miydim?"

"Öyle miyim?" Kirpiklerini hafif bir gülümsemeyle kırıştırıyor.

Daha beş yaşında. On beş yaşına geldiğinde ne yapacağım ben?

Kızıma dokunabileceğini sanan her kısa sikliyi geberteceğim. Yapacağım şey bu.

Kahretsin, buna hazır değilim. Tek değil. Bir kız yetiştirmek yeterince zor. Yakında kadın olacak birini yetiştirmek? Bu konuda benden daha bilgili biri olmadan üstesinden gelemem. Annem yardım eder ama aynı şey değil.

"Sen her zaman benim favorim olacaksın, Sophie böceği," diyor, tam o esnerken.

Raph ayağa kalkıyor, onu kollarından tutup havaya kaldırıyor, kahkahaları ve çığlıkları babamın çekip çıkarma konusunda uzman olduğu tüm olumsuzlukları siliyor.

"Onu yatağına yatırmamı ister misin?" diye soruyor, onu omuzlarına yerleştirirken. "Hey!" Sophia itiraz ederek kıkırdıyor. "Yorgun olmadığımı söyledim!"

"Sert çocuk," dedim ona. "Yarın okulun var ve saat sekizi geçti bile."

"Bor-iiing." Gözlerini deviriyor.

Tek bir kaşımı kaldırıyorum. "O gözleri açsan iyi olur. Hemen şimdi."

"Üzgünüm, baba." Bana tatlı bir gülümseme ile geyik gözlerini gösteriyor.

Bu sefer başım belada.

"Babanı paketlemişsin, değil mi?" Bianca gülerek ona bakıyor. "Onunla çok iyi anlaşıyorsun, Raph."

Ve bunu söyleme şekli, yüz hatlarının gerginleşmesi, bir elinin sadece bir saniyelğine karnına kayması... Sanki o da bir çocuk istiyor.

Bunu kardeşime hiç sormadım. Bu beni ilgilendirmez, babamı da ilgilendirmedigi kesin.

Raph Sophia'yı üst kata çıkarıp gözden kaybolurken Bianca rahatsız bir şekilde ayaklarını sürüyordur.

"Babanın ona neden davrandığını bilmiyorum. Sürekli onu sarsmaya çalışıyor, anlıyor musun?"

"Evet."

Başka ne diyebilirim ki? Ne kadar haklı olursa olsun, babam hakkında kimseye, hatta ona bile kötü konuşmayacağım.

Rahatsızlığımı hissetmiş olmalı. Tedirgin ifadesinden bunu anlayabiliyorum. "Bizi yemeğe davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Siz ailedensiniz. Her zaman başımızın üstünde yeriniz var. Nicolette de öyle." Kırmızı tırnaklarını karıştırırken küçük kız kardeşe kısa bir bakış atıyorum, benden tamamen kaçıyor, aklı başka yerdeymiş gibi gözleri ileride geziniyor.

"Nicolette, terbiyen nerede senin?" Bianca ses tonunda kırılmış bir kırılmayla azarlıyor.

"Özür dilerim, ne?" Bakışları kız kardeşine yönelir.

Bianca bir elini havaya kaldırıyor, yüzünü buruşturuyor. "Michael buraya her zaman gelebileceğimizi söyledi, ama sen kafanı bulutların arasına sokmakla meşgulsün."

Gözlerini kısarak bakar ve Nicolette ona daha da sert bir bakış atar.

"Birimiz kafam bulutlarda olmak zorunda kalmazdı-"

"Durman gerek," diye tersliyor Bianca, sesi yeni bir öfke katmanı ile kesiliyor, onda hiç görmediğim bir şey.

"Asıl durması gereken sensin." Nicolette duraklar, iki kız kardeş bakışlarıyla birbirlerini adeta tırmalarlar. "Her neyse." Ayağa kalkar. "Kendimi eve götüreceğim."

"Çocuk gibi davranmayı bırak!"

Ama Nicolette el sallıyor. "Teşekkürler, Michael. Herkese güle güle." "Seni götürebilirim," diye araya giriyor Gio.

Ama o çoktan ön kapıya varmıştır ve sonra kapının kapanırken çıkardığı sesi duyarız. "Onun için üzgünüm." Bianca iç geçiriyor. "O genç ve zor biri. A

ölümcül bir kombinasyon."

Gözlerini deviriyor ve kirpiklerinin üzerine düşen bir tutam saçı parmaklayarak ofluyor.

"değil," diyorum. "Sorun değil. Nasıl olduğunu biliyoruz."

Aralarında her ne kardeş saçmalığı yaşıyorsa, ben bunun bir parçası olmak istemiyorum. Markamızı genişletmek için ek yerler bulma umuduyla bir emlak grubuyla bir iş toplantısı için yarın erken kalkmam gerekiyor.

"Gitmeye hazır mısın?" Raph şimdi merdivenlerden inerken söylüyor. "Evet." Ona belli belirsiz gülümsüyor. "Tekrar teşekkür ederim, Michael."

Eli koluma gidiyor ve hafifçe sıkıyor. Hepsi vedalaştıktan sonra onları kapıya kadar götürüyorum ve sonunda yalnız kalıyorum.

Kahretsin, ailem çok yorucu.

Kardeşimi geri istiyorum. Geçmişindeki şeytanları atlatmasına yardım etmeliyim. Sophia onu deli gibi özliyor. Zamanı geldi.

"Pekâlâ, gitmem gerek," diyor Gio ayağa fırlayarak.

"Evet, gidip Sophia'nın gerçekten ödevini yapıp yapmadığına bakmam lazım. O çocuk senden daha iyi yalan söylüyor."

"Kimse benim kadar iyi yalan söyleyemez." Sırıttıyor.

Başımı sallayarak onu dışarı çıkarıyorum, kapıyı arkasından kilitlerken yüzümde sıradan bir sırıtış var.

Biz çocukken aileme sürekli yalan söyledik. Ama o zamanlar bu konuda şimdiki kadar yetenekli değildik. Babama söylediği saçmalıklar yüzünden dayak yerdik.

Ama şimdi bir erkek olarak, zekası, iş anlaşmalarımız sırasında poker suratını koruma yeteneği bize iyi hizmet etti.

"Sophia, neredesin?" Çalışma odasına girip onu orada bulamayınca sesleniyorum; genellikle beyaz tüylü halının üzerinde uzanmış, karnının üzerinde televizyon seyrediyor.

Eve gelir gelmez kollarıma atladı, babam ve kardeşimle buluşma vaktim gelene kadar bana tutundu. Her şeyi idare etmek çok zor. Evde olduğu her saati onunla geçirmek istiyorum ama bu her zaman mümkün olmuyor. Belki de bir eş o kadar da kötü bir fikir değildir. Sahte bir eş bile hiç olmamasından iyidir.

Mutfağa girdiğimde onu orada da göremiyorum.

"Sophia!" Merdivenlerin başından sesleniyorum, o küçük ayakların odasından çıkmasını bekliyorum.

Ama sadece sessizlik var. Kızgınlığım artıyor.

"Sophia! Baban şu anda saklambaç oynamıyor. Dışarı çıkıp bana ödevini göstermelisin, sonra birlikte pizza yapabiliriz."

Yukarı bakıyorum, hâlâ bir şey görmüyor ya da duymuyorum. Keskin bir nefes alarak cep telefonumu çıkardım ve güvenlik kameralarını açtım, onu bar odasına doğru koşarken bulacak kadar geri sardım.

"Lanet ," diye mırıldanıyorum, ayaklarım hareket etmeye başlamıştı bile.

Oraya girmesine izin verilmediğini biliyor. Orası yasak bölge. Muhtemelen kilitlemeye başlamalıyım. Ama içine bir ceset sürüklediğim zamanlar için açık bırakmak çok daha uygun.

Ama o büyüyor ve daha meraklı. Soru sormasına izin veremem. Ses geçirmez ve ben içerideyken kilitliyorum. Ama ya oraya gizlice girerse ve yanlışlıkla babasının elinin tetikte olduğunu ve diğer tarafta da bir ceset olduğunu görürse?

Et dondurucusunu açtığını hayal bile etmek istemiyorum. Orada sakladığımız tek et türü insan etidir. Düşmanlarımızın parçaları okyanusa atılmadan önce bazen burada saklanır.

Ailemin iyiliği ve saygısı için ne yapmam gerektiğini anlayamaz. Asla anlamayabilir. Bir gün, bunun için benden nefret edebilir ve ben o güne hazır değilim.

Garaja girer girmez kilerin kapısını açıp koridorda ilerliyorum ve işte o zaman onun bana doğru koştuğunu görüyorum.

"Sophia! Buraya gelmen konusunda sana ne demiştim?" şok olmuş bakışlarını bana dikmiş buldum.

"Özür dilerim," diye kekeliyor, önce arkasına, sonra bana bakıyor.

Diz çökerek iki avucumu kızımın omuzlarına koyuyorum ve göğsümde çok güçlü bir sevgi duygusu hissediyorum. "Kızgın değilim prenses. Ama burası babanın odası ve tehlikeli. Burada çok fazla cam var." Yanağını okşuyorum, eğilip alnından öpüyorum. "Ya yaralanırsan ve ben nerede olduğunu bilmezsem?"

Alt dudağı titriyor, yumuşak kahverengi gözleri yaşlarla doluyor. "Özür dilerim baba. Kötü olmak istememiştim." Bakışlarını ayaklarının üzerinde gezdiriyor.

"Fena değilsin prenses." Yüzünü kendime doğru çeviriyorum. "Sadece bazen biraz boktan oluyorum." Ağzım bir gülümsemeye dönüşüyor.

Küçük bir kakhaha atıyor ve ben de yüzünü avuçlarımın arasına alıp alnından tekrar öpüyorum. Gözleri sağımda yerde duran su şişesine gidiyor.

"Susadın mı?"

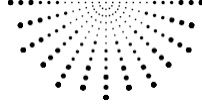
"Um...evet." Ben doğrulurken o şişeye doğru zıpladı ve şişeyi aldı. "Evet, bu benim. Çok susadım ve yerde oturup büyükbabam ve Gio Amca ile işinizin bitmesini bekledim." Elimi tutuyor ve beni çıkışa doğru çekiyor, deli gibi şüpheci davranıyor. "Ben acıktım. şimdi gidip yemek yapabilir miyiz?"

"Tamam," diyorum ona.

Ama benim gözlerim? Kapıdan çıkıp arkamızdan kapatmadan önce birkaç uzun saniye boyunca bara doğru dolaşıyorlar.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

ELSIE

SAĞIMDAKI DUVARDA ASILI BÜYÜK SAAT SABAHIN ALTISINI GÖSTERİYOR, ve saatlerdir ayaktayım. Tam otuz dakika boyunca zar zor uyuyabildim, bütün gece bilincim gidip geldi, fark edileceğimden endişelendim.

Dün kızının adını söyleyerek içeri girdiğini duyduğum anda kesinlikle öldüğümü düşündüm ama kahverengi saçları ve dolgun kahverengi gözleriyle o küçük kız beni ele vermedi. Neden bilmiyorum. Belki de benim gözyaşları içindeki bakışlarımı gördüğü için. Belki de evinde saklanan rastgele bir kadın için üzülmüştü.

Ama nezaketinin nedeni ne olursa olsun, kurtuldum ve bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayabilirim. Risk ne olursa olsun evden çıkmaya çalışmalıyım. Çünkü burada kalmak daha büyük bir risk.

Parmaklarım daha önce çaldığım bir kutu yaban mersinine ve çoktan mideye indirdiğim hindili ve peynirli sandviçe kayıyor. Ayaklarımın önünde iki boş su şişesi uzanıyor, sürekli büyüyen koleksiyonum.

Açgözlü değilim. Sadece o bıçak gibi açlığı bastırmak için ihtiyacım olduğu kadarını alıyorum.

Duvara yaslanıp Kayla'yı ve muhtemelen neler yaşadığını düşünüyorum ve gözlerim acıyla doluyor. Ben burada oturup ona yardım etmek için hiçbir şey yapmazken, benim yüzümden onu suçlayacak ve cezalandıracaklar.

Göz kapaklarım ağırlaşıyor ve bir uyuyup bir uyanıyorum. Belki fark edilmeden on dakikalık kısa bir şekerleme yapabilirim. Küçük köşeme daha da yerleşiyorum ama tam o sırada kapı gıcırdıyor ve ağır ayak sesleri ilerliyor.

Ve bir anda tamamen uyandım, sanki biri beni buzlu suyla ıslatmış gibi. Nefesimi göğsümde tutuyorum, hareket etmekten, ani sesler çıkarmaktan korkuyorum.

"Bir saat içinde burada ol." Michael'ın soğuk, derin sesi beni bir bıçak gibi deliyor. "Sakin geç kalma."

Bunu söyleme biçimine bakılırsa, kimse ona karşı gelmeyi düşünmez. Korkunç biri ve ben onun bu yönünü bilen kişi olmak istemiyorum.

Telefonu kapattığını fark edene kadar birkaç saniye sessizlik oluyor. Yere vuruyor ve tüm vücudum canlanıyor, her iki kolumdan aşağıya doğru bir titreme hissi yayılıyor.

Onun burada ne işi var?

Buzdolabının kapısı açılır ve plastik bir torbanın sesi havayı doldurur.

Kahretsin, birinin yemeği aldığını anlayacak.

Buzdolabı pat diye kapanmadan önce bir dakikalığına içeriyi karıştırıyor, ama gitmek yerine aramızdaki mesafeyi açıyor ve bir şişenin şingirtisi bana sadece birkaç santim uzakta olduğunu haber veriyor.

Nabzım enseme çarpıyor, adrenalin içimin titremesine, midemin düğümlenmesine neden oluyor. Barın üstünden baksa bile beni görecektir. Kollarım kalkık dizlerimin etrafında toplanıyor, göğsüme bastırıyorum.

Camlar üzerimde şangırdıyor ve o gittikçe uzaklaşmaya başlayıp kapı kapandığında, en büyük nefesi veriyorum ve iğrenç kusma ihtiyacı beni sertçe vuruyor. Yanımdaki bir şişe suyu alıp küçük yudumlar alıyorum.

Bir saat içinde kiminle buluşacaksa, umarım bu odada değildir. Ama her ihtimale karşı, o saat dolmadan ve o beni bulmadan önce bir çıkış yolu bulmalıyım.

Hızla dışarı çıkıyorum, ulaşana kadar yavaş adımlarla ilerliyorum. Elim tokmağa çarpıyor ve tenim buz gibi bir ürpertiyle kırıılırken bile dönüyorum. Ama kapıyı tüm gücümle çekerken hiçbir şey olmuyor.

"Ne...hayır." Düşük bir çığlıkla başımı sallıyorum. "Olamaz... hayır!"

Ama ne kadar denersen deneyeyim, nafile. Kapı kilitli. Hiç bilmediğim bir panik beni vuruyor, elim ağzıma giderken titriyor.

Tek yapabildiğim kapıya bakmak, gözyaşlarım şimdi sessizce yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Gitmek zorundayım. Burada kalamam.

Beni affetmesi için yalvarırdım. Gitmeme izin vermesi için. Arkadaşımı kurtarmama yardım etmesi için. Yardım etmek zorunda. Ama duyduğum dedikodulardan zalimlik seviyesini , yardım etmeyeceğini biliyorum.

Gözyaşı dökmek istemediğim için elimi gözlerimin altına götürüyorum. Kimseye yardımcı olmazlar.

Kim bilir ne kadar süre kapıya baktıktan sonra saklandığım yere dönüp ağlıyorum. Gözyaşlarımın bir ruha faydası olmayabilir ama sahip olduğum tek şey onlar. Bu yüzden burada, düşmanımın evinde, beni duyup duymamasını hiç umursamadan içimi döküyorum. Artık umurumda değil.

"Kapa çeneni!" diye bağıyor tanımadığım bir adam.

İrkiliyorum, göz kapaklarım açılıyor, kalp atışlarım içimi titretiyor.

Kahretsin. Ne zamandır uyuyorum?

"Gözyaşlarını kendine sakla, Smitty," diye devam ediyor aynı kişi. "Senin için her şey çok daha kötü olacak."

"Lütfen," diye açıkça hıçkırıyor, sesine korku damlıyor. "Senden hiçbir şey almadım."

"Bu bir yalan." Bu kez Michael konuşuyor ve sesindeki hınzırca eğlenceyi neredeyse duyabiliyorum.

Yerde gıcırdayan bir sandalye sesi, ardından adamın çığlığı, kulaklarım kanayana, tüylerim diken diken olana kadar tekrar tekrar.

Ne yaptıklarını sadece hayal edebiliyorum ve yumruklar ve kırılan eşyalar olduğunu düşündüğüm seslerden anladığım kadarıyla iyi bir şey değil. Vücudum neredeyse kendi içine çekiliyor ve başımı kaldırdığım dizlerimin arasına saklayarak titriyorum.

Beni bulduğunda bunu bana yapacak. Titriyorum, vücudum tam anlamıyla panik içinde. Bana işkence edecek, ondan önceki her erkek gibi beni kıracak.

Ölmeliydim. Arabasının kapısını açıp kendimi ölüme atmalıydım.

"Benden çaldın, Smitty." Sesi, çocuğunu azarlayan bir ebeveyn gibi keskin. "Şimdi, eğer itiraf edersen, sana karşı daha yumuşak olacağım."

Bunu o kadar kesin bir şekilde söylüyor ki, sanki bu adama sunduğu bir ödölmüş gibi.

"Lütfen... Ben yapmadım. Hiçbir şey almadım." Ağlamaya devam ediyor, her saniye çığlıkları daha da yükseliyor.

" ama, Smitty. Yalancıları sevmem." Ayakkabıları gürültüyle vuruyor. "Sırf bu yüzden canını daha çok yakacağım."

"Lütfen, Michael. Özür dilerim."

"Ne için özür dileyeceksin?" diye homurdanıyor ve bu kez sesindeki öfke gözlerimin açılmasına neden oluyor.

Bu adam ne almış olabilir?

Sonra aklıma geldi. Yemek mi? Bu olabilir mi? Michael bugün bu yüzden mi buzdolabına bakıyordu? Eşyaların alındığını fark etti ve bu adamı mı suçluyor?

Michael onunla alay eder. "Her şey kayboldu, Smitty, ve erişimi olan sendin."

Ayak sesleri bulunduğum yere doğru yaklaşıyor ve tüm bedenim titriyor, dişlerim ağzımın içinde sıkılıp takırdıyor.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın."

"Ama ben almadım. Belki de başka biriydi."

Michael, "Bağlayın onu," der ve başka bir sandalyenin sesi gelirken Smitty homurdanır.

"Pense," diyor Michael, sanki patatesleri uzatmasını istemiş gibi.

Duyulabilir bir nefes çekiyorum, midem çalkalanıyor, nabzım hızlanıyor, kulaklarımda yüksek sesle atıyor.

Onlarla ne yapacak?

"Son bir şans. Ben sabırlı bir adam değilim." Ama Smitty ağlamaya devam ediyor.

Kalp atışlarımla ritmi, göğsüm her yırtık nefesle ağırlaşana kadar içimde davul çalıyor.

Michael sıkılmış gibi iç çeker. "Keyfine bak. Bu acı verici olacak ve ölmek isteyeceksin. Ama..." Bir sandalye daha yerde sürükleniyor. "Şimdi itiraf edersen ve zamanımı boşa harcamazsan, seni daha hızlı öldürürüm. Beynine bir el ateş edeceğim ve sana neyin çarptığını bile anlamayacaksın."

Adam hıçkırıyor. "Ben di-ahhh!"

Kelimeler boğazında düğümleniyor, yerini öyle vahşi bir çığlık alıyor ki, yaşadığım sürece duyacağım.

Avuçlarımla kulaklarımı kapatıyor, gözyaşlarımla yüzümden aşağı akıyor, ona benim yüzümden neler yapıldığını hayal ediyorum. Michael'ın bunu hak etmeyen birini incitmesine izin veremem. Ama kendimi açığa çıkarırsam, bunun bedelini ben .

Oh, Tanrım. Sessizce ağlıyorum, gözlerim kapanıyor, gözyaşlarım dökülmeye devam ediyor.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama çığlıklar daha da yükseliyor, sanki adam ölümün eşiğindeymiş gibi.

Bunu daha fazla dinleyemem. Yaptığım şeyin bedelini başka birinin ödemesine izin vermek ailemin beni yetiştirme şekli değil. Olmak istediğim insan tipi bu değil. Ben bundan daha iyiyim. Daha önce korkunun beni sinmeye itmesine asla izin vermedim ve şimdi de vermeyeceğim.

"Diğer elinle başlayayım mı?" Michael kükrer. "Yoksa iki elini de kesmeden önce sonunda ailemden çaldığını itiraf edecek misin?"

Adam canlı canlı doğranıyormuş gibi daha yüksek sesle çığlık atıyor ama Michael sadece gülüyor. Sadistçe bir gülüş, sanki bu iğrenç bir oyunmuş gibi.

"Tamam o zaman. Devam edeceğim-"

"Dur!" Dizlerimin bağı çözülmüş bir halde ayağa fırlayarak bağıriyorum.

Bir anda yüzüme bir silah doğrultuldu, ama Michael'inkine değil. Yanındaki diğer adama ait, daha genç görünüyor ama daha çok akraba gibi. Koyu, neredeyse siyah gözleri birbirinin aynısı.

"Sen de kimsin lan?" diye soruyor benzerine, kaşları şaşkınlıkla çatılıyor.

Ayaklarımı yavaş yavaş hareket ettiriyorum, ellerimi havaya kaldırıyorum, kalp atışlarım göğüs kafesimde patlıyor. "I..."

Boğazım kuruyor, ölmemeyi umarak ikisine de bakarken göğsüm inip kalkıyor.

"Penceredeki kız." Michael'ın dudakları hafifçe kıvrılır. "Sonunda seninle tanıştığıma sevindim. Bize katılmaya ne zaman karar vereceğini merak etmeye başlamıştım."

Nefesim kesiliyor, kollarımı indiriyorum, gözlerim doluyor.

Biliyor muydu? Vay anasını...

"Onu tanıyor musun?" diye soruyor silahını hâlâ bana doğrultmuş olan adam ve başını eğerek Michael'a dönüyor.

Ama Michael... o büyüleyici gözler, benimkilere sabitlenmiş olarak kalıyorlar, bakışları gözlerime geri dönmeden önce titreyen dudaklarıma düşüyor.

"Sayılır." Kuru kuru kıkırdıyor.

O biliyordu. Bunca zamandır burada olduğumu biliyordu. Buraya daha önce geldiğinde bile biliyordu, değil mi?

"Buraya gelirken benimle dalga , değil mi?" Kendini beğenmiş suratına bakarak öfkeli bir nefes verdim.

Bakışlarım daralıyor. Korku kollarımda kayarken bile, öfke de var. Beni korkutmanın komik olduğunu mu düşündü? Bu bir çeşit hastalıklı oyun mu?

Onu mu? İnsanlara işkence etmek için mi?

Tek bir adım öne çıkıyor. "Evimde olan her şeyi biliyorum."

Yaklaşıyor, ben de bir an bile düşünmeden onun adımına ayak uyduruyorum, yüz hatlarıma bir hırıltı yerleşmiş durumda.

"Peki beni neden öldürmedin?" Tıslıyorum, göğsüm şiddetli nefeslerle inip kalkıyor.

Silahını kaldırıp tam kalbime doğrulttuğunda kıkırdaması soğuk ve duyusuz. "Şu anda oldukça cezbediciyim."

"Yap o zaman." Bakışlarım öfkeyle doluyor, çenem yükseliyor, dişlerim gıcırıyor. Bu adam her kimse, kızına karşı ne kadar tatlı olursa olsun, Ayaklarımın dibinde bir canavar var. Zalim bir tane.

Birbirimize bakarken gözlerimiz ufukta beliren bir fırtına gibi kararıyor, ikimiz de pes etmiyoruz. Beni vurabilir. Onu durduracak kimse yok. Ama o durdurmuyor. Belki de bu oynadığı başka bir oyundur.

Arkasında, sandalyedeki adam ölmüş gibi görünüyor, kan ve çürükler geriye kalanları kaplamış, yanağındaki açık yaralara tahta parçaları yapışmış. Bir elinin tırnakları, kan damlayan parmaklarından biriyle birlikte yok olmuş. Çok fazla kan.

Bundan . Artık alıştım.

Michael bakışlarını tek bir hareketle vücudumda gezdiriyor, ağzımdan başlayıp etimin her santimini yakalayana kadar aşağıya doğru iniyor.

Meme uçlarım bu saldırı karşısında anında geriliyor, nefes alış verişim vahşileşiyor. Kollarımı vücuduma doluyorum, üzerimdeki kıyafetlere rağmen birden kendimi çıplak hissediyorum.

"Yemeden önce yemeğini mi kontrol ediyorsun?" Kaşlarımı kaldırıp dudaklarımı kıvrarak soruyorum.

"Oh, ," diye gülüyor diğer adam. "Kendimize alingan birini bulduk."

Michael'ın ağzı alaycı bir sırıtışa dönüşür. "Eminim öğrenmekten korkuyorsundur."

Alay ediyorum. "Senden çok daha korkunç adamlarla tanıştım."

Bakışlarında bir şey titriyor. Anlıktı ama yemin ederim benim için üzüldü.

Ama kesinlikle böyle bir şey hayal ettim, çünkü o da tıpkı onlar gibi.

Onunla ilgili hiçbir şey iyi değil.

Benimle ne yapacağından emin değilmış gibi bakmaya devam ediyor, geniş çenesini eğiyor, tek bir kalın kaş yükseliyor. "Size teşekkür etmeliyim."

Ne için olduğunu sormadığımda, gözlerim onu keserken, yüzünde kurnaz bir sırıtma beliriyor.

"Daha iyi bir güvenliğe ihtiyacım olduğunu söylediğin için." "Daha iyi şeylere ihtiyacın var."

Ağzımın hareket etmesini ya da derisinin altına girmesini engelleyemiyor gibiyim, ki sert çenesindeki kasların seğirmesi bir gösterge ise bunu yaptığımı biliyorum.

"Ne gibi?" diye rahatça soruyor, bana doğru yırtıcı bir adım daha atıyor, kelimeler bir tehdit gibi yavaşça dökülüyor.

Ama ben duruyorum. Ona korku göstermeyeceğim.

"Daha iyi bir kişilik gibi." Küçük bir kıs kıs güldüm. "Biraz kızgın görünüyorsun." Yüzümü ona doğru eğdim. "Bunlar alnındaki kırıksıklıklar mı?"

Parmağım o bölgeyi işaret ediyor ve yanağındaki kızgın yara izi sarsılıyor.

Diğer adam bir kahkaha patlatıyor, kendini tutmaya çalışıyor ama çok başarısız oluyor.

"Komik olduğunu mu ?" Michael soruyor.

Ama ben daha bir kelime bile edemedim, tek bir akıcı hareketle üzerime atlıyor, vücudu bedenime bastırıyor, eli boğazımı öyle sıkı sarıyor ki zar zor nefes alabiliyorum.

"Çünkü senin hiç komik olduğunu düşünmüyorum." Tabancasını hâlâ diğer elinde tutuyor ve çenemin alt tarafına bastırarak yüzünü benimkine doğru itiyor.

Nefes almaya çalışıyorum ama parmaklarını daha derine sokuyor, gözleri öfke dolu.

Cehennemdeyim ve bu da onun bekçisi.

Çiğerlerim daralıyor ve nefes almam zorlaşıyor, özellikle de bana bu şekilde baktığında - sanki sadece bir saniye içinde hayatım sona erecek ve Kayla yalnız kalacakmış gibi. Korkmadığımı, beni korkutmayacağını göstermek için çok çabalıyorum ama başaramıyorum. Çünkü arkadaşımın bana ihtiyacı var ve benim cesaretim onun her şeyine mal olabilir.

"Lütfen, bırak gideyim," diye yalvarıyorum, kelimeleri zar zor çıkarıyorum ve bu sestem nefret ediyorum.

Bir erkeğe herhangi bir şey için yalvarmak beni iğrendiriyor, ancak bazen hayatta kalmak için kirli şeyler yapmalıyız - ya da benim durumumda başkalarına yardım etmeliyiz.

"Lütfen." Gözlerimin nemlendiğini hissediyorum ve artık umutsuzca saklamaya çalıştığım zayıflığımı görmesini umursamıyorum.

Göğsüm yanarken bile ciğerlerime hava girmesini sağlamaya çalışıyorum. "Özür dilerim."

Nefes alışlarım ve nefes verişlerim yer kapmak için yarışıyor. Kalbim ağrıyor; bedenim de. Bunu daha fazla yapamam. Gitmeme izin vermeyecek. Bunu biliyorum. Et ve kemikten başka bir şey olmayana kadar benimle oynayacak. Diğerleri gibi bir oyuncak. İsteddiği sürece onun olacağım ve beni kurtaracak kimse olmayacak.

Artık bu şekilde yaşamayacağım. Ölmeyi tercih ederim. Gözlerimi kapatıyorum, gözyaşlarım kenarlardan sızıyor.

"Sadece yap," diye fısıldıyorum gözlerimi yavaşça açıp beni incitecek son adamı içime çekerken.

Vazgeçen bir korkak gibi hissediyorum, onu kurtaracak kadar güçlü , ama kurtaramayacağım. Onunlayken olmaz.

"Bitir şunu. Bu hayata bir saniye daha katlanamam. Sadece öldür beni. Kayla anlayacaktır." Bir canavarın gözlerine şiddetle bakarken dudaklarım titriyor. "O haklıydı. Ölüm tek yol."

Gözyaşlarımdan dolayı görüşüm bulanıklaşıyor ve hayatımı ellerinde tutan adamın gözlerine baktığımda bir an için bunu kesinlikle görüyorum. Yüzü yumuşuyor, sadece bir parça, karanlıkta bir ışık gibi beliren bir insanlık kırıntısı beni çağırıyor.

Bakışları gözlerimdeki buğuyu delip geçiyor. Sert. Derin. Gözlerinde anlayamadığım ya da anlamlandıramadığım bu bakış dalga dalga yayılıyor. Sanki gerçekte kim olduğumu keşfetmek için beni parçalara ayırmaya çalışıyor. Ama altında hiçbir şey bulamıyor. O kız gitti ve benim olduğum kadın... Ondan geriye bir erkeğin bulabileceği hiçbir şey kalmadı.

Göğsü uzun bir nefesle genişlerken kaşları geriliyor. O gözlerde sempati var mı? Benim için mi?

Hayır, onun gibi bir adam sempati duymaz. O alır. Acı çeker. Affetmez.

Anlayış göstermez. Öldürür. Ve ben sıradaki olduğum için minnettarım.

Beni vurmadığında, boğazımdaki kavrayışı bir parça gevşediğinde, nefesim kesiliyor, öfkem kabarıyor.

İki elimi de silahının üzerine koydum. "Ne *halt* bekliyorsun?!" Öfke duygularımı sarıyor. "Yap şunu artık. *Öldür* beni!"

Düzgün ve sakin nefes alışları, beni sabit tutan, bırakmayı reddeden gözleri... Bu beni sadece sinirlendiriyor. Başparmağımı tetiğin üzerine koyuyorum ve bana bakışına bakılırsa, sanki tetiği çekmemi hiç istemiyor gibi.

Ama tam o karanlık gözlerde insanlığı gördüğümü sandığım anda, beni bir an bile düşünmeden üzerimden tamamen çekildi. Sandalyedeki adama doğru yürüdü ve gözlerini bana dikerek silahını Smitty'ye doğrulttu ve-

Pop.

Bir kurşun şakağını deliyor.

Bir saniye sonra her şey bitecek.

"Hayır!" Michael'a doğru koşarak çılglık

attım. O ben olabilirdim. Ben olmalıydım.

"Neden?! Yemeği ben aldım! Ben aldım! Senden çaldım. Öldür beni!"

Sesim tizleşiyor, nefesim daralıyor ve artık Michael'a değil, az önce öldürdüğü adama bakıyorum. "Bunu nasıl yapabildin? Senden bir şey bile almadı!"

Ona dönüyorum ve gözlerinin kenarları kırışarak bakışlarını eğlence kaplıyor.

"Beni dinliyor musun?"

"O güzel kafanı merak etme." Sözleri yumuşak, sanki beni uyutuyor. Ben orada titreyerek dururken, gözyaşlarım akarken tek bir eli yüzüme uzanıyor.

Kanlı parmak eklemi ıslak yanağımı okşuyor ve tenimin her yeri karıncalanıyor, ondan korkarken bile ilk kez canlanıyor. Onun dokunuşuyla ısınıyorum, sanki ruhumun derinliklerini ısıtan bir alev gibi. Ama o sıcaklık değil - o ateş ve ben onun alevleri altında yanacağım.

"Benden çaldı," diye açıklıyor, sanki birini öldürmek önemsiz bir şeymiş gibi. "Ve buzdolabımdan yediğin yemek de değildi. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

Gözlerim büyüyor. "Bunu sen mi planladın? Düşünmemi mi istedin-"

"Yaptığın şey yüzünden onu öldürdüğümü mü?" Eli yavaş yavaş çekiliyor.

"Tabii ki."

"Seni hasta orospu çocuğu."

Başını iki yana sallıyor, tek parmağını iki yana sallıyor. "Bu cümleyi bitirmeden önce *çok* dikkatli olurdum. Güzel olabilirsin ama senin gibi güzel bir şeyi kırmakta tereddüt etmem."

"Sikeyim seni-"

Daha sözümü bitiremeden tekrar üzerime geliyor, avucu boğazımı sarıyor, sanki orada olmaktan çok hoşlanıyormuş gibi. Ağzı tehlikeli bir şekilde benimkine yaklaşıyor, dudakları yakınımı tünüyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor.

"Eğer annem hakkında bir şey söylersen, seninkini bulur ve lanet olası boğazını keserim. Anlaştık mı?"

Çılgınca başımı sallıyorum, kalbim göğüs kafesimden çıkmakla tehdit ediyor.

Her nereye düştüysem, yerden daha kötü olduğu kesin. "Benden ne istiyorsun?" Yalvarıyorum.

Tek kelime etmiyor, nefes veriş i dudaklarımda sertleşiyor.

"Şunu temizle. Sonra da bizi yalnız bırak," diyor diğer adama, elini bırakıp uzaklaşarak.

Tekrar nefes almayı başarıyorum ve bunu zar zor yaptığımı unutuyorum.

Diğer adam Smitty'yi sandalyeden indirir, yere serilmiş plastiğin üzerine atar ve onu bir ceset torbasına atmadan önce yuvarlar.

Böyle bir çantayı ilk kez görmüyorum. Pek çok kız bir daha görülmemek üzere bu çantalara atılmıştı. Gözlerim Michael'ın yanından ayrılmıyor, Smitty'nin kapıdan sürüklenerek çıkarılmasını izliyorum.

"Daha sonra odayı temizlemesi için birini göndereceğim. Bana mesaj atın," diyor adam kapıyı kapatmadan önce.

Sonra yalnız kaldık. Michael bana küstahça bakmaya devam ediyor, her parçamı tedirgin ediyor, ben ise onunla yüzleşmek istemediğim için önümdeki duvara odaklanıyorum.

Sıcak bakışlarının tenimi kavurduğunu, etimi erittiğini hissedebiliyorum. İçimde oluşan endişe dalgasını yutkularak geçiştiriyorum. Bir hışımla bakışlarımı ona geri fırlatıyorum ve anında pişman oluyorum.

Neden bana çözmeye çalıştığı bir bilmeceymişim gibi bakıyor?

"Özür dilerim, tamam mı?" Ona söyledim. "İçeri zorla girdiğim için özür dilerim. Sadece... bırak gideyim."

Sessizce, kaşlarını çatarak, parmak eklemlerini yüzümde gezdiriyor ve boğazımın düğümlenmesine, içimde bir şeylerin oluşmasına neden oluyor.

Sevgi - başka bir insanla bağ kurma ihtiyacı. Özlediğim bir başka şey de bu ve bunu bana verenin o olmasından nefret ediyorum. Beni bir hiçmişim gibi fırlatıp atacak bir adam.

Bir erkekten hoşlanmanın nasıl bir his olduğunu bile hatırlamıyorum. Çok uzun zaman oldu. Beni öpmesine izin verdiğim son kişi lise son sınıfta çıktığım ve bekaretimi alan çocukt u. Bu benim tek gerçek cinsel deneyimimdi. Ve bu düşünce beni sadece üzüyor.

Hayatımda kaçırdığım her şeyi düşünmemeye çalışıyorum. Erkek arkadaşlar, kalp kırıklıkları ve beklemediğiniz bir anda aşkı bulmak. Satın almak

İlk evim, bir işim, çocuklarım... Onları istiyorum.

Asla sahip olamayacağım şeyleri düşünmemek daha iyi. Düşünceleri artık onlara bakmak zorunda kalmayacağım uzak bir yere tıkıyorum. Tek yaptıkları beni incitmek - olabilecekleri hatırlatıyorlar.

"Az önce ölmem için yalvarmıyor muydun?" diye soruyor, gözleri beni olduğum yerde sabitliyor, eli avucunun geniş kısmı tekrar boğazıma dolanana kadar aşağıya iniyor.

Ama bu sefer nazik, başparmağı sanki tek istediği bana dokunmakmış gibi gürleyen nabzıma sürtünüyor. Güçlü ellerini üzerimde hissettikçe, bana o şekilde baktıkça karıncalanmalar tenime yayılıyor, her santimi diken diken ediyor.

Karşı koyuyorum. Bu neyse, onu hissetmek istemiyorum. Onun dokunuşu da diğerleri gibi.

Acı verici. Açgözlü. Sınırsız.

Ama içimde bir yerlerde ben de bundan hoşlanıyorum. Henüz anlamlandıramadığım daha derin bir seviyede bunu arzuluyorum. Sanki bedenim ilk kez canlanıyor gibi.

"Ölemem," diye fısıldıyorum, göğsümün ortasına çarpan duyguları göz kırparak geçiriyorum.

Önce kurtarmam gereken insanlar var.

Ağzı yaklaşıyor, bizi ayıran neredeyse hiçbir şey yok. Ve bir nefes uzağıma düştüğünde, dudakları neredeyse benimkine değiyor, bir nefes veriyorum.

"Bunu arabama girmeden ve evime davetsiz girmeden önce düşünmeliydin," diye nefes alıyor ve ses tonunun dallarında gizlenen tehlikeyi hissediyorum.

Keskin bir nefes çekiyor, ağzı havada asılı kalıyor ve göz kapaklarım ağırlaşıyor, o her neyse ondan bir kez daha tatmak istiyorum. Bir uyuşturucu gibi, kaçmam gereken bir zehir gibi. Ama bunun yerine, yüzümü onunkine daha da yaklaşıtıyorum, ağızlarımız birbirinin üzerinde fısıldaşıyor. Neredeyse bir öpücük.

Bu çok yanlış. Çok yanlış.

Nefes alışlarım odanın sessizliğinde daha da artıyor, meme uçlarım gömleğime sürtünüyor, göğsüne bastırıyor. Ondan etkileniyor olmam bile midemi bulandırıyor ama belki de korkudan, gücünden, beni alt etmesinden... Bilmiyorum ve bunu öğrenecek kadar uzun süre burada kalmayacağım. Gitmeme izin vermezse, kendi çıkış yolumu bulacağım ya da denerken öleceğim. Beni durduramayacak.

Bir zamanlar ailemle yeniden bir araya gelmeyi, sonunda beni bulduklarında yüzlerindeki ifadeyi görmeyi hayal ederdim. Onlar için çabalamaktan vazgeçmeyeceğim. Kayla için. Bu hapishaneden çıkmak için savaşıcağım, tıpkı bir öncekinden çıkmak için savaştığım gibi.

"Adın ne?" diye soruyor, yüzünü geriye atarak. "Ve bana yalan söyleme."

Başparmağı dudaklarımı okşuyor ve nefeslerim titriyor. "Elsie," diye itiraf ediyorum. "Yalan söylemek için bir nedenim yok."

"Peki Elsie, izinsiz girdiğin için cezalandırılmadan kaçmana izin verecek bir adama benziyor muyum?"

Başımı sallıyorum, çünkü onu zaten tanıyorum. En azından bilmem gereken her şeyi. O iyi bir adam değil. Onda insani olan hiçbir şey yok. İnsanları incitiyor ve beni de incitecek.

"Aferin kızıma. Çünkü haklısın."

Ağzını dudaklarımın köşesine dayıyor ve nefeslerinin sertliği yumuşak bir okşayışla yanımdan kayıp gidiyor. Bir çelişki - tıpkı görüldüğü gibi, çünkü kızıyla birlikte olduğu adam başka biri.

"Seni başka türlü ikna etmek için yapabileceğim ya da söyleyebileceğim bir şey var mı?" Ama ben cevabı daha gelmeden biliyorum.

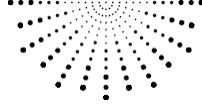
Dudakları saldırmaya hazır bir yılan gibi kıvrılıyor. "Hiçbir şey."

İsterse beni öldürebileceğini ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum.

Çünkü ben artık onunum.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

MICHAEL

BENDEN ÖNCEKİ KADIN İÇİN ÜZÜLÜYORUM. KATLANDIĞI ŞEYLER İÇİN ÜZGÜNÜM. Bianchis'in ellerinde. Ve onun gözlerinde, sanki aramızdaymış gibi acıyı görüyorum. Ama bu onu kurtarmaya yetmiyor. Benden değil. Çünkü kimse aileyi geçemez, onun kadar güzel biri bile.

Ve o haklı. Burada, evimde olduğunu biliyordum ve ne kadar ileri gidebileceğini görmek istedim. Bizden para aşırıan Smitty'yi buraya getirdiğimde, bunun çaldığı yiyeceklerle ilgili olduğunu düşünmesini umuyordum ama öyle olmadı. Sadece onu test ediyordum, nasıl bir insan olduğunu görmek istiyordum: Kendini mi yoksa başkalarını mı kollayacaktı.

Ve o geçti. Hâlâ hayatta olmasının tek sebebi bu. Başka türlü ona ihtiyacım olmazdı. Elsie karımmış gibi davranmak için mükemmel bir seçim. Kızımın yanında yaşamak için. Sonunun Smitty gibi olmasını istemiyorsa başka seçeneği yok - ya da uzun süre kalmasını sağlayacağım hapishaneye girmek istemiyorsa.

Palermos'un cebinde adam olduğundan şüpheleniyorsa... Messina'larla henüz tanışmadı. Her caddede tanıdıklarımız var. Yargıçlar, polisler, hatta senatörler. Ve her biri bizim için her şeyi yapar. Onun gibi güzel bir şeyi mümkün olduğunca uzun süre hapiste tutmak, ona her türlü suçlamayı yöneltmek gibi.

Mafya bu şehrin sahibi ve biz de o masanın başındayız. Burada hüküm süren beş aile var: Biz, Palermolar, Rosolinolar, Cambria ve Grazia aileleri. Her ailenin patronu da Azienda olarak bilinen bir ittifak kurdu. Benden önce kurulmuş ve

yıllardır varlığını sürdürüyor. Burası farklılıkları ortaya koyduğumuz, aileler arasında topyekûn bir savaşı önlediğimiz ve yeni ittifakların kurulduğu yerdir.

Ailemiz ve Palermo ailesi her zaman anlaşmazlığa düşmüştür ve ittifak olmasaydı Bianchileri çoktan öldürmüştüm. Bize karşı ellerinde hiçbir şey yok. Zirvede olduklarını düşünüyor olabilirler ama sadece bir aile bu şehirdeki herkesin iyi bildiği bir isme sahip. Ne istersek yapacak kadar korkuyorlar. Onları bir böcek gibi ezebiliriz ama bu tam bir savaşa dönüşür.

Ama onlarla bir anlaşma imzalandı, bu da her birini öldürmemi engelliyor. Onlar bizim işimize karışmayacaklarına söz verdiler, biz de onlarınkine karışmayacağız.

Bianchi'lerin yaptıklarına gözlerimizi çevirebiliriz ama ben asla bir kadını onlara göndermem. İnsan kaçakçılığına, kulübe bir son vermemek için her şeyimi verdim. Ama bir savaşı göze alamam ve Sophia da bu savaşın bir zayıyatı olamaz. Eğer bir savaş başlatır ve anlaşmayı bozarsam, her şey biter. Benim için önemli olan tek şey kızımı korumak.

"Eğer beni öldürmeyeceksen..." Elsie'nin yüz hatları sertleşiyor, çarpıcı bakışlarıyla beni adeta pençeliyor. "Benimle ne halt edeceksin?"

O iri, parıldayan kahverengi gözler, içlerinde yanan bir ateşle beni esir alırken, korkusunu sanki ruhunu işaretliyormuş gibi tadabiliyorum.

Bir kadında bunu severim, korku içinde yıkanırken bile sert olan birini. Ve benden korktuğunu bilmek hoşuma gidiyor. Korkmalı da. Kimse hesabını vermeden kızımın uyuduğu yere giremez. Bianchi'lerin kızlarından biri olması ya da ne kadar güzel olduğu umurumda değil - ve o öyle. Kahretsin, öyle.

Onu gerçekten istediğim şekilde cezalandırmamak için kendimi zor tutuyorum. Duvara yaslanmış. Çaresiz. Benim merhametimde. Vücudu bana ait, ona istediğim *her şeyi* yaptırabilirim. Ama bunu yapamam. Onun yaşadıklarını yaşamış bir kadınla yapamam.

Ama bu zihnimin kirli düşüncelerle dolu bir gezintiye çıkmasını engellemiyor: ellerim onun uzun dalgalarında, parmaklarım amının içinde. Eminim çok güzeldir. Tıpkı geri kalanı gibi.

İri göğüsleri her nefes alışında kabarıyor.

Benden hoşlanıyor. İstemiyor olabilir ama bunu nefes alış verişlerinden, tahrik olan gözlerinden hissedebiliyorum.

"Şey... sana yapabileceğim çok şey var." Dudaklarım çenesinin kıvrımına düşüyor, dişlerimin o yumuşak tene batmasını, adımı haykırışını duymayı istiyorum.

Michael, sik beni. Beni boşalt.

Sanki kendimi tutamıyorum. Sanki bu kadına dokunmadan duramıyorum. Bu alışık olduğum bir şey değil ve alışmak istediğim bir şey de değil.

"Ne gibi?" diye fısıldıyor, sesi taş gibi çatlıyor, sanki yakınlığımızdan ne kadar keyif aldığını bana göstermemeye çalışıyor.

"Polisleri arayıp seni tutuklatmak gibi. Ya da..."

"Yoksa ne olur?" diye nefes alıyor.

Hâlâ avucumda tuttuğum tabancayı kaldırıyorum, namlusuyla yüzünü yukarı kaldırıyorum ve çenesinin alt tarafına bastırıyorum. "Ya da yalvardığın gibi buna hemen şimdi son verebiliriz."

Kaşları çatılıyor, gözleri sulanıyor ve içimden bir ses neredeyse onun içindeki acıyı hissediyor. Neredeyse. Gerekirse onu vurmamı engelleyecek kadar değil.

"Hayır." Başını şiddetle sallıyor, sertçe yutkunuyor. "Polisleri arama. Lütfen."

O tek kelime, yüzümdeki yara izi kadar derin olan yüz hatlarına kazınmış acının içinden geçerek taşıdığı acıya dönüşüyor. Ve ona karşı zerre kadar sempati duymak istemeyen bir yanım... neredeyse paramparça oluyor.

"Onlardan bir kurşundan korktuğundan daha mı çok korkuyorsun?" Merakım beni yeniyor.

"Evet." Başını sallıyor, bana odaklanmadan önce gözleri kısılıyor.

Dokuz numaramı belime yerleştiriyorum, gözlerim onunkileri arıyor. Ne yaptığımın farkına varmadan elim yüzüne uzanıyor, parmak uçlarım şakağına değiyor, gözlerinin etrafına dökülen saçlarını usulca uzaklaştırıyorum. O güzel gözleri.

"Neden kaçıyorsun?" Sesim hassaslaşıyor.

Ben hassas bir adam değilim. Hiç öyle olmadım, özellikle de bir kadına karşı. Onlardan ihtiyacım olanı alırım ve asla arkama bakmam. Hep böyle oldu. İlk başta, çünkü hiçbirisi kızım için yeterince iyi değildi. Ama Raph gittiğinde, her şey olup bittikten sonra, bir zamanlar sahip olabileceğimi düşündüğüm aileyi asla bulamayacağımı biliyordum. Sophia benim ailem ve bu yeterli.

"Bu seni ilgilendirmmez." Şimdi ters ters bakıyor, elimi itiyor

On

u. Ama ben onun nasıl bir kaçtığını zaten biliyorum. Ben sadece Bana söylediğini duydum. Eğer polisleri arasaydım, ikimiz de biliyoruz ki Bianchi'lere hala sadık olan kirli adamlardan biri onlara kayıp kızlarını bulduklarını söyleyecekti.

Bunun olmasına izin vermezdim. Onlara Bianchi'lerin ödeyebileceğinden çok daha fazla para verirdim.

Ama o bunu bilmiyor.

"Şimdi..." Kaşlarını çatı. "Beni öldürecek misin, öldürmeyecek misin? Kızın beni tekrar bulmadan önce yapsan iyi olur."

Parmaklarım anında narin boğazının etrafında sıkılaşıyor ve ağzının ayrılma ve yanaklarının kızarma şeklini seviyorum.

"Sakin kızım hakkında konuşma. Ölmeye , başarmak üzeresin."

Gülümsemesi soğuk. Acımasız. Ve ben buna bayılıyorum.

"Beni henüz öldürmemiş bir adam için çok fazla saçmalıyorsun."

Dudaklarımı onunkilere yaklaştırırken inliyorum, deli gibi inliyorum çünkü bu kelimeler... lanet olsun, beni azdırıyor. Onun o akıllı ağzı beni taş gibi sertleştiriyor. Daha önce bir kadınla bu kadar iyi eşleştiğimi hissetmemiştim.

Beni memnun etmek için çok uğraşıyorlar. Bu benim için hiçbir şey yapmıyor. Ama bu? Bunu sevdim. Onun bu tavrı beni tatmak için çok aç bırakıyor. Ama bunu asla diğer her şeyi aldığım gibi almam. Bu onun vermeye istekli olması gereken bir şey.

"Ben sadece mecbur kaldığımda öldürürüm. Ve seni öldürmek zorunda değilim, küçük güvercin. Eğer teklifimi kabul edersen."

"Ben senin *güvercinin* değilim." Öfke yüz hatlarını sıkıştırıyor, sanki bir bakışıyla beni kalbimden bıçaklıyor.

Yüzümde alaycı bir gülümseme beliriyor. "Oh... ama sen öylesin." Diğer elimin parmak uçları dudaklarında geziniyor. "Narin. Yumuşak. Boynuna bir darbe alsan ölürsün."

Dokunuşuma karşı nabızı hızlanıyor. Gürlediğini hissedebiliyorum.

Nefes nefese kalıyor ve sertçe yutkunuyor. Avucumdaki şişliği hissedebiliyorum. Ama sonra, anında, o korku buharlaşıyor ve gözlerine güç geri geliyor.

"Peki, teklifinin ne olduğunu gerçekten söyleyecek misin, yoksa ağzın çalışmaya karar verene kadar beklemem mi gerekiyor?" Ses tonundaki küstahlık

sırıtarak ağzımı kapattım.

Sikeyim. O kıvrımlı vücuda yapmak istediğim şeyler. Onu , kışını ayırmak ve dilimi içine sokmak isterdim.

"Duvara yapıştırılmış bir kadın için oldukça iyi bir tavrınız var."

Kıs kıs gülüyor. "Bana ne yaptığın artık umurumda değil diyelim."

Avuç içimi boğazında sıkarak yavaş ve uzun bir kıkırdamayla ara veriyorum. Ağzı titriyor, kaşları geriliyor.

"Şartlarımı kabul ederseniz, hayatınızı bağışlayacak ve zarar görmeden ayrılmanıza izin vereceğim."

Alaycı bir ifadeyle başını sallıyor. "Eminim bir bit yeniği vardır."

Biraz geri çekildim, parmaklarım boynundan kaydı. Elim boynundayken boğazı çok daha iyi görünüyordu.

"Her zaman bir bit yeniği vardır, küçük güvercin." Bu lakap karşısında göz kasları seğirdiğinde yüzümdeki memnun sırıtışa engel olamıyorum. "Küçük girişimimizin patronu babam ve benim başa geçmem için evlenmem gerekiyor."

."

"Oh, hayır!" Başını sallıyor. "Sadece kurşunu bana ver."

"Tamam." Tek omzumu silkip bel kemerime uzanıyorum. "Duvarlarıma senin kanını püskürttükten sonra aramamı istediğin biri var mı?"

"Canın cehenneme," diye tıslıyor.

"Bu ağızla konuşmaya devam edersen, kazığı yiyecek tek kişi sen olacaksın."

Nefes nefese kalması ve yanaklarının aniden kızarması beni sırtmaya itiyor, sikim ağırlaşıyor ve zonkluyor.

"O zaman devam edeyim mi?"

Tiksintiyle gözlerini deviriyor ve bir an tavana bakıyor. "Peki."

Bu kelime bir lanet de olabilirdi ve ben yine gülmekten kendimi alamadım. Sophia dışında ne zaman bu kadar gülmüştüm ki?

"Benimle bir yıl evli kalmak zorundasın, her şeye katılmalısın."

"Bir yıl!" Gözleri büyüyor. "Delirdin mi sen? Gerçekten öyle olmalısın." Yüz hatları tiksintiyle buruşuyor.

Tüm bunları çok eğlenceli buluyorum. "Dediğim gibi, sen de tüm törenlere katılmalı, benim katılmam gereken her şeyde hazır bulunmalısın. Tüm niyet ve amaçlar için ve diğer herkes için biz evliyiz. Anlaşmamız sadece ikimiz tarafından bilinecek."

Babamın adamlarının evli olduğuma, kendi evimi kontrol altında tutabileceğime inanmaları için bir yıl geçmesi gerekiyor. Zamana ihtiyacım var.

"Bu çılgınlık," diye soluk soluğa kalıyor. "Bunu yapamam!"

"Görünüşe göre çok fazla seçeneğiniz yok."

Bana sivri bir bakış fırlatıyor, göğsü ağır nefes alış verişlerle inip kalkıyor. Elim ve onu hala orada tutuyormuş gibi vücudu duvara sabitlenmiş durumda. Ve bunu çok isterdim.

"Düğün yakında olacak," diye devam ediyorum, bedenimi saran bu şiddetli ihtiyacı görmezden gelerek. "En geç bir ay ya da daha az. Bir yıl sonra senden boşanırım ve sen de kendi mutlu hayatını yaşarsın."

Uzun saniyeler boyunca sessiz kalıyor, gözleri bana gelene kadar etrafta geziniyor. "Hiç para alacak mıyım? Yani, üç yüz altmış beş gün boyunca seninle evli kalmaya zorlanan biri bir şeyleri hak eder."

Yüzüm sertleşmeden önce zar zor kıkırdıyorum. Göğsü yükselene, dudaklarım onun tadıyla flört edene, o sarhoş edici nefesler ağzımı kaplayana kadar ona yaklaşıyorum.

"Para mı istiyorsun?" Ses tonumda duygusuzluk var. "Evime zorla girdiğin için mi? Hapis cezasından kaçmak için mi?" Elimi yüzünün narin hatlarına doğru uzatıyorum, parmak uçlarım yüzünün kenarlarını çiziyor. "Hayır, küçük güvercin. Para falan olmayacak."

Dudakları ayrılıyor, nefesleri uzun ve dağınık.

"Gittiğinde, ne geldiysen onunla gideceksin. Ve iyi bir adam olduğum için aileni ya da erkek arkadaşını aramana izin vereceğim, onlar sana yardım edebilirler."

"Erkek arkadaşım yok."

Bu sözler kalbimi hoplattı ve hemen susturdum. "Benim için fark etmez. Buraya sana aşık olmaya gelmedim."

Dudaklarım onunkileri sıyrıyor ve nefesi dışarı fırlıyor. Ateşle oynuyorum. Bu çok yakındı.

"Harika." Uyarılmışlığının sisi her heceyi işaretlerken bile neredeyse ağzımı ısırıp koparıyor. "Çünkü seni asla sevmeyeceğim."

"Senin sevgini istemiyorum." Başparmağımı usulca yanağına sürüyorum. "Sadece itaatini istiyorum."

"Onu da alamayacaksın."

Diğer elimle bileğini bulup başının üzerine kaldırıyorum, duvara çarptırıyorum ve orada tutuyorum. "Bunu göreceğiz."

Burnumu boynunda gezdiriyorum.

"Kendini çok beğenmişsin, Michael Marino." Benim adım hafif bir iniltiye dönüşene kadar sözleri soluyor, ses tonundaki cesaret yerini arzuya bırakıyor. Kendisi inkâr etse de ben onun kokusunu alabiliyorum.

"Demek adımı biliyorsun?" Bana sahip olmak için yalvaran o duygulu gözleri görecektik kadar uzaklaşıyorum.

Ama asla yapamayacak. Kimse yapamaz. Onlara izin vermeyeceğim. "Ne yazık ki." Alaycı bir bakışla kirpiklerini kırıştırıyor. "Ne duydun?" Çenesini sertleşmiş avucumun içine alıyorum. "İyi bir adam olmadığını anlamaya yetecek kadar."

"Hepsi doğru." Ona soğuk bir gülümsemeyle vurdum. "Peki, ne olacak Elsie? Ölüm mü, hapis mi, yoksa bir yıl boyunca benim tatlı, itaatkâr karım olmak mı?"

Burnunu kıvırıyor ve ben sadece kıkırdıyorum.

Bu kadın kardeşimi kurtarmak için tek şansım. Ona ihtiyacım var ve babamın konumunu güvence altına almak için ne gerekiyorsa yapacağım. Raph'in hayatta kalmasını sağlamanın tek yolu bu. Güce hiç ihtiyacım olmadı - zaten sahibim - ama kardeşimin hayatı, eğer onu bağışlayabilirsem, bu kadının özgürlüğüne değer.

İki hafta içinde ondan başka kimseyi bulamam. Özellikle de beni onun kadar heyecanlandıran birini. Eğer bir yıllığına evlenmem gerekiyorsa, bu iyi bir mücadele veren ve dokunduğumda yanan biriyle de olabilir.

"Ben de tatlı değilim."

Gözlerinde bir parıltı var ve bir hırıltıyı bastırıyorum, altımda çaresiz olmasını istiyorum, ona ilk kez girerken inlemelerinin titreşimlerini hissediyorum.

Yavaş yavaş dudaklarımın boynuna inmesine izin veriyorum, o küçük pantolonlar birbirine yaklaşırken taze kokusunu içime çekiyorum. "Eminim tadın çok güzeldir."

Nefes nefese kaldı ve lanet olsun, bu sese bayıldım.

"Tek dizinin üstüne çökmen falan gerekmiyor mu?" diye nefes alıyor.

"Bu sana doğru şekilde evet dedirtecek mi?" Dudaklarımı boynunun altında, içinde hayatla çarpan azgın nabzın üzerinde gezdiriyorum.

"Rüyalarında değil, Marino." İç çekiyor, başını arkaya atıyor ve bana arzuladığım şeyden daha fazlasını veriyor.

Tanrım, ona bu kadar yakın olmaktan, dokunuşlarımın altında hayata fısıldadığını hissetmekten asla vazgeçmek istememe neden oluyor.

Geriye dönüp o gözlere ihtiyaç duyarak parmak uçlarımla yüzünün yan tarafını okşamasına izin verdim. Gücüyle ve alıngan tavrıyla beni baştan çıkarabilir ama

Altındaki kadını tanımakla ilgilenmiyorum. Yeterince yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Düşmeyeceğim. Kalbimden geriye kalanları asla alamayacak. Zaten pek bir şey de kalmadı. Bu kadını elimde tutmak ve benim yapmak gibi bir planım yok.

Benim gibi bir adam, kendisine verilen hayatı kabullenmeyi öğrenir. Benim hayatımda sadece tehlike var. Durum böyle. Evlilik asla peşinde olduğum bir şey olmayacak. Gerçek değil, artık değil. Ama bu, sırf istediğimi elde etmek için peşinden anlamına gelmiyor.

Evlilik nihai olmak zorunda değildir. Biter. Peki ya bu kadın? Tam olarak istediğimi elde etmeme yardım edecek ve ondan sonra gitmesine izin vereceğim.

Çok

basit.

Sakin

ol.

Temiz.

Babamın gerçek niyetim hakkında hiçbir şey bilmesine gerek yok.

"Öyleyse anlaştık mı? Çünkü bunu söylediğini duymam gerekecek."

Bana sert bir bakışla bakıyor. "Bir şey imzalamam gerekecek mi?"

"Sadece evliliği yasal hale getirmek için. Aramızdaki bu anlaşma sözlü bir anlaşma olacak."

Öfkeleniyor, dramatik bir şekilde, beni ölü görmek istediğini söyleyen bir bakışla bana bakıyor. Onu suçladığımı söyleyemem.

"Tamam. Anlaştık." İç çekiyor. "Bir yıl. Bu . Sonra gitmeme izin vereceksin."

Elimi ondan çekip tamamen itiyorum ve içimdeki her lanet kas ona geri dönmek istiyor. Elim saçlarımı karıştırıp alımdan uzaklaştırıyor.

"Ben de öyle dedim. Ve kendimi tekrarlamaktan

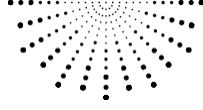
hoşlanmıyorum." "Not edildi." Gözlerini deviriyor.

"Yapma bunu." Ona doğru bir adım atıyorum, göğüs göğüse. "Bana gözlerini devirerek bakma, Elsie."

"Ya da ne?" Kıs kıs gülüyor. "Görünüşe göre senin bana, benim sana olduğumdan daha çok ihtiyacın var."

"Değerini abartıyorsun, küçük güvercin. Gerçekten yapabileceklerimin sadece ucunu görüyorsun. Şimdi gidelim. Duyurmamız gereken bir nişan var."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ELSIE

ELLERİ SIRTIMDA, BENİ HER İKİ ODADAN DA ÇIKARIRKEN

Bar odası ve garaj, bir yıl boyunca evim olacak yeri bana gezdirmek istiyorlar.

Dokunuşu sert ve eğer bu durumda olmasaydım, bana dokunuşunu güvenli bile bulabilirdim.

Ama onun hakkında güvenli bir şey yok. Bir canavarın kollarında kapana kısılmış durumdayım ve kaçmanın hiçbir yolu yok. Beni bir yıllığına istiyor ve ona bağılı olma, onunla yaşama düşüncesi - bir katil, kötü biri - midemi bulandırıyor. Tüylerimi diken diken ediyor.

Ama bir konuda haklıydı: Başka seçeneğim yok. Ve onlara sahip olmak, ölmekten ya da geldiğim yere geri dönmekten daha iyidir. Kayla'yı kurtarmamın tek yolu buysa, bunu kabul edeceğim.

Bu yüzden meşhur Michael Marino'ya istediğini vereceğim. Onun oyununu oynayacağım. Ama gardını indirdiğinde, kaçacağım. Ve bu sefer beni bulamayacak.

"Kızınıza ne söyleyeceksiniz? Bilirsin, beni saklanırken gördüğünü düşünürsek?" Küçük, sinsi bir kahkaha atar.

Eve girdiğimizde duraklıyor, bir elini bileğime doluyor ve beni göğsünün büyüklüğüne doğru çekiyor. "Kızım için endişelenme. O sadece altı yaşında. Hemen hemen her şeye inanır."

İçten içe yanan bakışları ağzıma kadar iniyor ve ben oradaki sinir yumağını yutuyorum.

"Siz sadece işinizi doğru yapmak için endişeleniyorsunuz."

Elimi aniden buzdan yapılmış gibi bırakıyor, neredeyse geçip evin içine doğru koşuyor. Ama durakladı, sırtı bana dönüktü.

Ağır nefes alıp vermelerle omuzlar sıcıyor. Yaklaşıyorum, gözlerim tepesinde ışıltılı bir avizenin asılı olduğu katedral tavana kayıyor. Malikâne sonsuza kadar uzanıyor gibi görünüyor, duvarlarda süslü sanat eserleri ve köşede taze zambaklarla dolu uzun, parlak gümüş vazolar gibi özenli bir dekor.

Solumdaki duvara bakıyorum ve kızının fotoğraflarını görüyorum, birlikte plajda kumdan kaleler yapıyorlar. Mutlu görünüyor. Gerçekten mutlu. Sophia kucağında ve yüzü çok güzel, o geniş gülümsemesi onu neredeyse nazik gösteriyor.

Ama ben daha iyi biliyorum.

Duruyorum, etrafa bakmaya devam ediyorum ve bir düğünde çekilmiş büyük bir fotoğraflarını görüyorum, çift gülümsüyor, Michael'ın kolu adamın omzuna atılmış. Başka fotoğraflar da var: daha yaşlı bir çift. Belki de ebeveynleri.

Başka bir kareye göz atıyorum: Michael diğer iki adamla birlikte, biri bana silah doğrultan adam, diğeri de düğün fotoğrafındaki damat. O da Michael'a benzer koyu renk yüz hatlarına sahip, üçü de o koyu renk gözlere ve siyah saçlara sahip.

"Onlar benim kardeşlerim," diye açıklıyor. "Giovanni'yle zaten tanışmıştın." "Evet, gerçekten arkadaş canlısı görünüyordu." Ona bir göz attım. "Senin gibi."

"Aileden geliyor olmalı." Yüzünün tamamında bir eğlence ifadesi var ve bu benim çok hoşuma gidiyor.

Hayatına bir bakış atmamı sağlayan fotoğraflara dönüyorum. "Peki ya diğeri?"

Dikkatim bir kez daha Michael'a yöneliyor, ama bu kez çenesi seğiriyor ve gözlerini önüne dikeyyor. Ve bu beni daha da meraklandırıyor.

Öldü mü?

Kahretsin, sormamalıydım.

Beni buradan çıkarıp çalışma iterken avuç içleri tekrar belime değiyor. Krem rengi deri kanepeler ve soluk gri duvarlar, neredeyse tüm duvarı kaplayan bir televizyonla birlikte beni karşılıyor. Bu kadar büyük televizyonlar yaptıklarını bile sanmıyordum.

"En azından burası seni her gün görmek zorunda kalmayacağım kadar büyük," diyerek mekâna doğru ilerliyorum.

Beni durdurup parmağıyla çenemi yukarı kaldırırken gözleri zevkle oynuyor. "Geceleri hariç, sen ve ben birlikte uyuyacağız."

Sanki buzlu suda banyo yapmışım gibi buz gibi bir ürperti tüm bedenimi sarıyor.

Ağzını kurnazca çevirerek dehşete düşmüş yüz ifademi alıyor. Bir eli kalçama dolanıyor, beni ona doğru sertçe çekiyor ve nefesim kesiliyor.

"Herhangi bir karımın yatağını paylaşmayacağını mı düşündün?"

"Neden yapmak zorundayız ki?" Kelimeler fısıltının hemen üzerine düşüyor. "Bunun olacağını düşünmüştüm... uh..." Sertçe yutkunuyorum. "Tamamen iş. Ben senin sırtını kaşıdım, sen de benimkini kaşı."

Sert parmaklarının arkası yanağımda usulca kayarken boynunun kalınlığında sıkışan damar seğiriyor.

"Oh, küçük güvercin..." Gözleri onun yolunu izlerken başparmağı dudaklarımda geziniyor. "Bu ağzın başını büyük belaya sokacak."

"Alış buna," diye nefes alıyorum.

Kalçamdaki el sıkışılıyor ve o avuçlar, o büyük eller...

Hissettiğim şeyi daha önce hiç hissetmemiştim ve bundan utanıyorum. Çünkü kalçalarımın arasında bir şeyler zonkluyor. Sanki parmakları oradaymış gibi, neyi sevdiğimi, neye ihtiyacım olduğunu keşfetmek için istismarın, yoksunluğun ötesine geçiyor.

Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum. Beni taciz eden erkeklerin hiçbiri için bir şey hissetmedim. Tek bir şey bile. Gözlerimi kapatıp bitmesi için dua ederdim ama şimdi.... onunla birlikte Neler olduğunu bilmiyorum. Belki de sadece kafayı yemişimdir. Sadece beni umursamayan erkekler tarafından tahrik edilebiliyorum.

Beni kendi arzusunun aleviyle tutuştururken sert bir iç çekişi var. Boğazım kuruyor, tüm vücudum saf elektrik ısıyla yayılıyor.

"Bu kesinlikle bir iş anlaşması olacak. Bu evlilikte aşk olmayacak." Sesi derinleşiyor, hırçınlaşıyor.

O erimiş bakışlar ayrılmış dudaklarıma doğru süzüldüğünde, dudaklarımdan yavaşça titreyen bir nefes çıkıyor. Büyüleyici aurasıyla beni yıkamaya devam ediyor ve ben onu öldüğüne yemin ettiğim parçalarımda hissetmeye devam ediyorum.

"Beni mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalışıyorsun?" diye sordum. "Çünkü ikna edilmeye ihtiyacım yok, Michael. Özgürlüğümden başka bir şey aramıyorum."

"Söz verdiğim gibi alacaksın." Hızlı bir hareketle beni itti ve onu orada hayal edip etmediğimi merak etmeme neden oldu.

Sırtı bana dönük, parmakları saçlarının arasından geçiyor, takım elbise ceketinin altındaki şişkin pazusu esniyor.

Tekrar yüzüme bakmadan önce birkaç saniye o şekilde kalıyor. " edelim. mekanın geri kalanını göstereceğim ve çok yakında

personelimle tanışın."

Bunların hiçbirisi umurumda değil. O uzaklaşmaya başlarken, ben orada kalıyorum ve neden aynı yatağı paylaşmak zorunda olduğumuzu merak ediyorum. Tabii...

"Bu evlilik neye ? Bekliyor musun-" Dudakları hafifçe seğiriyor. "Seni becermek mi?"

Başımı sallıyorum, o iğrenç sözler içime büyük bir şiddetle çarpıyor.

Yapsa hoşuma gider miydi?

mesafeyi açtığında göğsüm ağır nefes alış verişlerle sarsılıyor. Ellerini üzerimden çekmiyor ama göğsünü göğsüme bastırarak kadar yakınımnda duruyor ve sanki her yerim onun tarafından hissediliyor.

"Korkuyor musun, küçük güvercin? Sana dokunacağımdan mı korkuyorsun?" Tek bir parmağım gövdem yan tarafında geziniyor. "Her yerine mi?" Çenemi iki parmağının arasında kavırıyor, buyurgan bakışları beni daha da derine çekiyor. "Yoksa gerçekten hoşuna gidebileceğinden mi korkuyorsun?"

Bu sözler içimi tutuşturuyor, nefesim sertçe çarpıyor.

Tüm yüzüne bilmiş, boğucu bir gülümseme yayılıyor. "Seni becermek için seni sevmek zorunda değilim. Bunu unutma."

Çenemi daha da yukarı kaldırarak onun ateşli bakışlarını bir parıltıyla karşılıyorum. "Senin aşık olabileceğini bile sanmıyorum."

Hafifçe kıkırdıyor. "Haklı olabilirsin."

"Ya hayır dersem?" Kaşlarım geriliyor ve içim daralıyor çünkü en kötüsü de hayır diyeceğimden bile emin değilim.

Baktıkça burun delikleri alev alıyor. Saniyeler geçiyor ve gözleri? Neredeyse beni tuzaga düşürüyorlar, nefesim kesiliyor.

Eli çenemden ayrılıyor, parmak boğumları çenemin altını okşuyor. Bakışlarında onu tekrar görüyorum: daha önce bar odasında yalnız olduğumuzda ortaya çıkan şefkatli adamın kırıntıları. Ve bu kısa saniyeler içinde, neredeyse yanılıp yanılmadığımı merak ediyorum. Bir kadını sevebilecek kapasitede olup olmadığını. Bana baktıkça, onun da aynı şeyi kendine sorup sormadığını merak ediyorum.

"Pek çok şey olabilirim Elsie, ama bir kadını zorla alabilecek türden bir adam değilim."

Ağzı yaklaşıyor, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor.

"Ama evet diyeceksin," diye fısıldıyor çakıllı bir ses tonuyla. "Sana söz veriyorum."

İçimde zonklayan bir ağrı kükrerken nefesim kesiliyor, sıkıyor, hissediyor ve istiyorum. Onu.

"Kendinden emin görünüyorsun," diye nefes alıyorum, sesimdeki gücü koruyamıyorum.

"Parmağımı içine sokarsam seni ıslak bulacağımdan adım gibi eminim."

İstmeden de olsa nefesim kesildi. Cevap veremiyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Ve ondan beklediğim kaba bir cevap yerine, uzun süren bakışları yoğunlaşıyor, beni bitmeyen fırtınasında esir alıyor. Başparmağı alt dudağımı en kışkırtıcı şekilde okşuyor. Bu şekilde dokunulmak, bunu her yaptığında... tedirgin edici.

Erkekler beni kullanıyor - elleri silah, güvenlik değil. Ama onun dokunuşu farklı hissettiriyor. Ya da belki ben öyle istiyorum. Belki de bilinçaltım, hayatımda bir kez olsun bir erkeğin beni incitmeyecek kadar istediği umuduna tutunmak için çaresizdir.

Ama umut, aşka inanan kadınlar için bir hayaldir. Çünkü ben inanmıyorum. Artık inanmıyorum. O kız bir gün kendisi için dünyayı yakıp yıkacak bir erkek bulma umuduna tutunmuş olabilir ama ben artık daha akıllıyım. Öyle adamlar yok.

Yüz hatlarının keskin kenarları yumuşuyor ve göz açıp kapayıncaya kadar üzerimden kalkıp elini belime dayıyor. "Yukarı çıkalım da sana odamızı göstereyim."

Bizim odamız. Oh, Tanrım.

Bir odada çok şey olabilir, özellikle de beni onun gibi hissettiren bir adamla orada kapana kısılmışsam.

Beni çalışma odasının önünden geçirip çift sarmal merdivene doğru götürüyor. Ben tırmanıyorum, o arkamda. Artık dokunuşunu hissetmesem de arkamda olduğunu hissedebiliyorum ve ona bu kadar yakın olduğum için bedenim bir ürpertiyle kırılıyor.

Vücudumun bu adama verdiği tepki çok çılgınca. Açıklanamaz bir şey ve onu kendimden uzaklaştırmam gerekiyor çünkü gerçek değil. Bu sadece bir yanılsama, çarpık zihnim beni almadan önce arzulamamam gereken ve asla arzulamayacağım bir şeyi arzulamama neden oluyor. Beni Michael Marino gibi bir adamı isteyecek bir kadına dönüştürmeden önce.

Yaşadığım onca şeyden sonra normal bir hayatı hak ediyorum. Beni sevebilecek ve beni tüm kusurlarımla, asla yok edilemeyecek kadar derin izler bırakan tüm yaralarımıyla kabul edebilecek birini.

Ama Michael o adam değil. O benim sonsuzluğum değil. Asla da .

" misin?" Avuç içi arkadan kalçama dolanıyor ve hareket etmeyi bıraktığımı, merdivenlerin ortasında donup kaldığımı ancak şimdi fark ediyorum.

"Evet, ben... ben iyiyim." Boğazımı temizleyerek yukarı çıkmaya devam ettim ve tepeye ulaştım.

Yanımdayken uzun bir koridora doğru ilerliyor. "Bu kapının ardında."

Eliyle sağımızdaki son odayı işaret ediyor ve odayı açtığında neredeyse gözlerim yuvalarından fırlayacak. Çok büyük. Tıpkı onun gibi.

Önce ben giriyorum, o da peşimden geliyor. Bakışlarım duvarın bir tarafındaki siyah döşemeli büyük yatağa, diğer tarafındaki şömineye ve önündeki beyaz tüylü halıya kayıyor.

"Evine hoş geldin." Sesi günah ve baştan çıkarıcılığın cesur bir karışımı.

Parmakları kalçamda dolaşıyor ve kollarım tüylerim diken diken oluyor.

Uzun bir nefes alıyorum.

"Burası benim evim değil," diyerek boğazımı temizleyip Michael'a dair her şeyden arındırıyorum.

Parmaklarının uçları sıkılaşıyor, tenimi delip geçiyor. "Artık öyle, küçük güvercin. Ve seni tuttukları o evden çok daha iyi bir yer."

Kaşlarımı çatarak sertçe dönüyorum. "O yer hakkında ne biliyorsun?"

Saniyeler geçiyor, gözleri sadece karanlık bir sükûnetle bakıyor, o yerin neyin kaynağı olduğunu bilip bilmediğini açıklamıyor.

"Gel, sana odanın geri kalanını göstereyim." Belli ki eninde sonunda yapacağımız konuşmadan kaçınmak istiyor.

Beni geçip odanın uzun şeridine doğru yürüyor. Buna oda bile diyemiyorum. Kendi başına bir şehir gibi, kapana kısıldığım evin tamamından daha büyük. Yatağın yanındaki köşede bir gitar duruyor ve onun çalıp çalmadığını merak etmeye başlıyorum. Çalıyor olmalı. Başka neden olsun ki?

O da şarkı söylüyor mu? Benim gibi mi?

Onu çalarken, şarkı söylerken hayal etmeye çalıştığımda, tam olarak uymuyor. O kıyafetler içinde çok sert, iyi bir şekilde bir araya getirilmiş. Onu üç parçalı bir takım elbise içinde gitar çalarken hayal edemiyorum.

Takım elbise demişken... Gözlerim istemeden de olsa gri pantolonunun sınırları içinde sıkıca sarılmış yuvarlak kışına takılıyor. Bir erkeğin kışının bu kadar cazip görünmeye hakkı yok.

Sanki içinde doğmuş gibi takım elbise giyiyor, fit vücudundaki her sinire, her gergin kasa göre dikilmiş. Bahse girerim o siyah gömleği

altı mükemmel bir şekilde yontulmuştur.

Yüzü bana dönerken tek bir kaşını kaldırıyor.

"Geliyor musun?" diye soruyor, eli kapı kolunda ve beni nereye götürdüğü ya da neden hâlâ kışına baktığım hakkında hiçbir fikrim yok.

Dudakları hafifçe yukarı kalkıyor ve beni yakaladığını fark ediyorum. Saçlarının uzun tellerini yüzünden uzaklaştırıyor ve saçları bile çok güzel. Tanrısal derecede güzel.

Üzerimde hiçbir etkisi yokmuş gibi davranmaya çalışıyorum, bacaklarımın hareket etmesini istiyorum, bana ne gösteriyor olabileceğinden emin değilim. Yanına geldiğimde, çift kapıyı tamamen açıyor ve geniş bir gömme dolap ortaya çıkıyor.

Yerde her renkten düzgünce dizilmiş mokasen ayakkabılar var. Gömlekler, pantolonlar ve daha önce hiç görmediğim kadar çok takım elbise üst üste asılı. Babamın sahip olduğundan bile fazla, ki babamın çok şeyi vardı.

Her şeyi çekmeye devam ediyorum, vücudunun sıcaklığını bir kez daha arkamda hissediyorum, bir avuç içi kalçamı sıkıyor, dokunuşunun ardından tüylerim diken diken oluyor.

"Eşyaların için yer açacağım." Şehvetli, derin ses tonu beni aşırı hızda harekete geçiriyor, sıcaklık üzerime yayılıyor.

Sanki bunca zaman sonra, yaşadığım onca şeyden sonra, bedenimi yeniden hayata döndürdü. Sanki sonunda bir erkeğe karşı bir şeyler hissedebiliyorum.

Yıllar süren dayaklardan, tecavüzlerden, itibar kaybından sonra, bir erkeğin şefkatini ve bununla birlikte gelen sevgi ve kabulü asla bilemeyeceğimi kabul etmeye başladım. Ama burada onunla, bu illüzyonda, buna sahip olabileceğimi hissediyorum. Sanki bir zamanlar olduğum kızın hayalleri - onu seven birini bulmak - sonunda gerçek olabilirmiş gibi.

"Ne gibi şeyler?" Kıs kıs gülüyorum. "Hiçbir şeyim yok."

Bir el hareketiyle beni kendisine doğru çeviriyor, vücudum onunla birleşiyor, beni doğru iterken sıkı meme uçlarım gömleğimi tırmalıyor.

İşaret parmağının arkası çenemi onun boyuna göre yukarı kaldırırken, diğer kolu kalçalarımın dolanıyor. "Her şeye sahip olacaksın."

Bakışları benimkileri delip geçiyor, o kadar derin ki bu an dışında her şeyi unutarak gözlerinin içine gömülüyorum. Bu his.

"Karım hiçbir şey istemeyecek," diye söz veriyor.

Ve o başparmak dudaklarıma değiyor, beni yakıyor.

Karısı.

Gözlerimin arkasında bir sızı oluşuyor çünkü kısacık bir an için gerçek gibi geliyor, sanki sonunda bulmuşum gibi. Bir zamanlar sadece hayalini kurduğum bir hayat. Ve bir an hayal etmeye cesaret ediyorum: birlikte olduğumuz bir gelecek, kollarımı ona doladığım, onun beni öptüğü, kalbimin benim olmayan bir adam için yaratıldığı.

Ama sadece küçük kızlar böyle şeyler hayal eder. Benim gibi bir kadın mı? Hayal kurmaktan daha iyisini bilir. Hayaller, kırılmamış olanlar içindir.

Bu bir yalandan başka bir şey değil. Ben onun esiriyim. Zirveye çıkmak için kullandığı bir kadın. Ve oraya ulaşmasına yardım edeceğim.

"Yarına kadar ihtiyacın olabilecek her şeye sahip olacaksın."

"Harika," diye homurdandım. "Özgürlüğüm dışında."

Elini üzerimden çekmeye çalıştığımda sadece sıkıyor, başka yere bakmıyor, parmakları daha sert ısıyor.

"Söz verdiğim gibi, eninde sonunda ona da sahip olacaksın. O zamana kadar, küçük güvercin, sen benimsin."

"Benim için ne büyük şans."

Ağzı şeytani bir sırıtişla kıvrılıyor ve keşke o silahını alıp boğazına sokabilseydim diyorum.

"Bana bir şey söyle." Bakışlarım daralıyor. "Bize ne yaptıklarını biliyor muydun?"

Bir şekilde bu işe bulaştı mı? Çünkü eğer öyleyse, şu anda bana bir kurşun sıkabilir. Ona yardım etmeyeceğim.

Çenesi büküldüğünde ve cevap vermeyi reddettiğinde, iki elimle göğsünü sertçe itiyorum. Gitmeme izin verdi, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

", değil mi?" Nefes nefese kaldım, tiksintiyle başımı salladım. "Katıldınız mı? Aman Tanrım."

Elimi ağzıma kapatıp geri çekiliyorum.

"Bu bir hataydı. Ben . Ya da öldür beni. Umurumda değil." Titreyerek topuklarımın üzerinde döndüm ve kapıya doğru koştum.

Ama iki adım bile atmadan kolunu arkadan karnıma doluyor, kasları geriliyor ve beni titretiyor.

"Hiçbir yere gidemeyeceksin," diye bağıyor, her kelimesi bir kılıç gibi içimi delip geçiyor.

"Onlardan daha iyi değilsin!" Bağıyorum, kolunu pençeliyorum, kolunu üzerimden çekmeye çalışıyorum.

Ama diğer elimi de kendi eliyle tutup arkama sıkıştırıyor.

Nefes alışlarım, nefes verişlerimden daha hızlı. "Bırakın beni!"

Tüm vücudum titriyor, mücadeleden vazgeçmiyorum, onun elinden bir santim bile kurtulamadığımda inliyorum. Çok güçlü, küçük bedenimin üzerinde yükseliyor.

"Kolumu bırakacağım. Sadece bana karşı koyma yoksa seni tekrar zapt ederim," diye nefes alıyor ve kelimeler boğazımda hızla atan nabzıma fısıldıyor.

Göğsüm genişliyor, içimdeki öfkeyi bastıramıyorum. Yoruldum. Çok yorgunum. Ona kadar sayıyorum, gözlerim kapanıyor, sakinleşmeye çalışıyorum, sonunda yaptığım gibi vücudum sarkıyor.

Bunu hissetmiş olmalı çünkü kolları çekilmeye başlıyor ama sadece bir saniyeliğine. Avuç içi enseme dolanıyor ve beni kendine çekiyor, boştaki eliyle yanağımı tutuyor, başparmağı ileri geri tıngırdıyor, tüm duyularımı uyandırıyor.

"Ben bu işe karışmadım. Adamlarımdan hiçbiri değildi." Onun gözlerinde gerçeği buluyorum. Ama bu yeterli değil.

"Ne yaptın yani? Başka tarafa mı baktın?" Gözyaşlarım gözlerimin arkasında yanıyor ve kanıyor. "Olmamış gibi mi davrandın?" Alt dudağım titriyor. "Senden nefret ediyorum."

Gözünü kırpmadan pişmanlık dolu bakışlarını dikip bakmaya devam ederken sert bir nefes alıyor. Saniyeler ondan tek bir kelime bile duymadan geçip gidiyor, bize olanları durdurmadığı için bir gerekçe bile göstermiyor. Çünkü eminim durdurabilirdi.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor, yüzümü daha sıkı kavıyor, kaşları çatılıyor.

İçimde bir yerlerde, bu kelimelerin onun söylemeye alışık kelimeler olmadığını fark ediyorum. Ellerimde ağırlıklarını hissedebiliyorum.

Ama kelimeler yeterli değil. O zaman da beni kurtaramadılar, şimdi de Kayla'yı kurtaramayacaklar.

"Seni affetmiyorum, Michael." İçimden daha fazla gözyaşı akıyor. Göğsü keskin bir nefesle genişliyor.

"Karım olmak senin için o kadar da kötü olmayacak," diye söz veriyor.

"Güvende olacaksın.

Burada kimse size zarar veremez."

"Sen hariç." Kelimeler kasırga gelmeden önceki su gibi belli belirsiz yüzüyor. Karanlığın ağına dolanmış bir çekim dalgası gibi.

"Ben de sana zarar vermeyeceğim. Tabii uslu durmazsan." O günahkâr ağız bir parça kalktı.

"Uslu durmakta hiç iyi olmadım." Gözlerim yarıklara dönüşüyor, öfkem hâlâ kaynıyor.

Arkamı dönmeye çalışıp bu odadan, ondan ve bu kaotik duygu karmaşasından uzaklaşmak istediğimde, avucu enseme daha sert bir şekilde kenetleniyor ve beni alnının benimkinin üzerine eğilmesine yetecek kadar kendine çekiyor.

"Oh, küçük güvercin..." Sesi keskin, fısıltılı bir tehdit, dudakları alçalıyor, almasına izin veremeyeceğim bir tat için çok yakın. "Uslu duracaksın."

Parmakları güneşe doğru ilerliyor, kabaca kıcımı avuçlayıp sıkıyor.

Nefes alışım hızlanıyor ve sikiğin kabarıklığını hissedebiliyorum - büyük, sert. Ayaklarımı sürüyerek ilerliyorum, içimde zonklayan ihtiyacı bastırmak için kalçalarımı birbirine bastırıyorum, bana ne yaptığını bilen ve bunu asla durdurmayan bir adam için her zerresinden nefret ediyorum.

Ondan etkilenmeseydim daha kolay olurdu. Ama bunun yerine, sadece bir gün içinde bedenimi yaşama döndüren bir adamla sıkışıp kaldım. Sanki bir düğmeye basmış ve tüm derin arzularımı aydınlatmış gibi.

Parmakları artık etime masaj yaparken, dudakları ağzımı sıyrana kadar ağzım ağzıma düşerken, kaotik ekshalasyonlar onun kaba nefesleriyle eşleşirken, izinsiz girişten nefes alıyorum.

"Bu kadar güzel olman utanç verici." Onu görebilmem için yeterince hareket ettiğinde kaşları duyguyla dalgalanıyor.

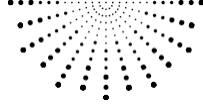
"Bu kadar piç olman çok yazık."

Nefesimi tutma çabalarım nafile. Kalbim hızla atıyor; ne kadar uğraşırsam uğraşayım onu yavaşlatamıyorum.

Ondan mümkün olduğunca uzaklaşmak için .

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

MICHAEL

ELSIE BANA OLAN BORCUNU ÖDEDİKTEN SONRA GITMEKTE ÖZGÜR OLACAK. VE BEN

ondan istediğim şey için üzgün hissediyorum.

Fark ettiğinden daha büyük bir planın parçası. Yapmam gereken her şey için bir yıl yeterli bir süre. Onu anlaşılmamızdan daha erken çıkarabilirim ama bunu bilmek zorunda değil.

Babam patron olarak devam ettikçe daha da sinirlenecek. Ve eğer bu olursa, masum olsa bile adamlarına Raph'ı öldürtecek.

Buna sahip olamam. Henüz olmaz. Gerçek ortaya çıkana kadar olmaz, her ne olursa olsun. Ve aileye karşı gelen her kimse, silahımın ucuyla tanışacak. Kim olduğu umurumda değil.

Ama babam çok daha duygusuz, her şeyi enine boyuna düşünmeden yapıyor. Başa geçtiğimde, adamların çoğu bana sadık olacak. Bu işler böyle yürür. İşler tersine dönecek ve güç bende olacak. Ve babamın tarafını tutup bana karşı çıkmaya karar verenler bunun için ölecek.

Yatağın kenarına oturup saatime bakarak onun banyodan çıkmasını bekliyorum. Sophia'yı on dakika içinde okuldan almam ve ona evimizde saklanırken gördüğü kadının neden artık benim nişanlım olduğunu açıklamam gerekiyor. Elsie'ye ne dersem diyeyim, çocuk aptal değil. Umarım iyi anlaşılır. Geçinemezlerse her şey çok daha zor olacak.

Bu düğünün bir an önce gerçekleşmesine ihtiyacım var ve annem her şeyi planlamaktan mutluluk duyacaktır. Bu olayın büyüklüğünden kaçış yok. Ancak bu düğün ne kadar hızlı gerçekleşirse benim için o kadar iyi olur. İlgilenmediğim bir evliliğin içinde sıkışıp kalmak zorunda olmamam en iyi kısmı. Ailem eninde sonunda boşanmayı atlatacaktır. İş bitene kadar anlamayacaklar.

Boşanma benim çevremde yaygın değildir. İnsanlar birbirlerinden nefret etseler bile evli kalırlar. Ben asla öyle biri olmayacağım. Ben kurallara uymam. Kendi kurallarımı kendim koyarım.

"Gidelim, Elsie."

Dizim zıplıyor. Geç kalmak istemiyorum. Kızımı hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum. İş nedeniyle okulu kaçırmak ve onu almak için her zaman müsait olamamak arasında bunu zaten çok kez yaptım. Bunu yapmaya devam etmek istemiyorum. Ona verebileceğimden daha fazlasını hak ediyor. Yalan söyleyip bunun beni rahatsız etmediğini söyleyebilirim, ama ediyor.

Bir dakika sonra Elsie dışarı çıkar, üzerinde aynı kıyafetler vardır ama en azından duş alma fırsatı bulmuştur. Saçları hâlâ nemli, elinde bir havlu, kapıyı kapatırken su damlalarını emiyor.

"Ne kadar tatlı. Yeni nişanlı kıızıyla tanışacak." Alaycı bir ifadeyle başını eğiyor, öfkesini bana yöneltiyor. "Ona da yalan söyleyeceksin, ha? İstedliğini elde etmek için her şeyi yaparsın."

Sert bir nefes çekiyorum ve ayağa kalkarken ona sert bir bakış fırlatıyorum. "Beni test etme. Avuçlarım senin o güzel kışınla buluşmak için can atıyor."

Gözleri bir parça açıldı.

"Devam et," diye adeta tışıyor, çenesi meydan okurcasına yükseliyor.

Göğsüm tek bir uzun nefesle kabarıyor ve sonra kapıya yaslanırken ayaklarım ileri doğru hareket ediyor, o lanet olası ağzı sikimi ister gibi ayrılıyor.

Nefes alıp vermesi ağırlaşıyor ve yemin ederim içindeki bu kavga onun ön sevişme yöntemi. Neredeyse dilimde onun uyarılmışlığının tadını alabiliyordum.

Yavaşça aramızdaki mesafeyi açmaya başlıyorum. Her nefesini çekişinde göğüsleri kalkıyor, ben yaklaştıkça beni izliyor, yanakları hafifçe pembeleşiyor. Avuç içleri duvara çarpıyor, uzun tırnakları duvarı zorluyor.

Tam karşımdayken, o büyük kahverengi gözler beni içine çekiyor ve neredeyse hayal etmeme izin veriyorum: gerçek mutluluğun nasıl bir şey olduğunu. Sophia için nasıl bir hayat kurabileceğimizi. Küçük kızımın sonunda bir annesi olabilirdi, onu benim kadar seven biri.

Ama hayır. Bu asla olmayacak. Raph ve Bianca'yla olanları bir kez düşününce her şey yok oluyor. Her rüya. Her fantezi. Bunun başıma gelmesine izin vereceğime ölürüm daha iyi.

Bir elimi yüzünün kıvrımlarına doğru uzatıyorum, parmak eklemlerim yüzünün yan tarafını .

"Neden beni sınıyorsun, Elsie?" Sesim geriliyor, ereksiyonum zonkluyor, onun içinde olmak istiyorum, şeytan beni sahip olamayacağı bir şeyle baştan çıkarıyor.

"Çünkü yapabilirim." Bir kaşım kalkıyor ve lanet olsun, o bir baştan çıkarıcı, zehrini içimde dokuyor, etime doluyor ve dikenli bir sarmaşık gibi deliyor.

Avucumu çıkarıp tokat atmadan önce diğer elim kalçasını sıyrıyor.
Göt.

Elleri pazılarına doğru sıçrayarak bağıyor. "Seni pislik! Az önce şaplak atar mısın?"

Üst dudağım kıvrılıyor ve ben tekrar yapmaya hazırlanırken, içindeki o kavga geri dönüyor. Cazip bir meyve gibi canımı çekiyor, beni çağırıyor, tek bir ısırıkla beni baştan çıkarıyor.

Vücudunu döndürüyorum, göğsüm sırtına yaslanıyor. Her iki bileğini de tutarak başının üzerine kaldırıyorum, duvara yaslıyorum ve serbest avucumla daha sert şaplak atıyorum.

"Yaptım. Bu konuda ne yapacaksın, küçük güvercin?"

Tekrar yaptığımda alçak sesle haykırıyor - ve sonra tekrar - hafif küçük inlemeleri dışında ses sessizliği kesiyor.

"Uslu duracaksın, yoksa seni cezalandırmaya devam ederim."

Başı dönüyor, o ağır kapaklı gözleri şehvet dolu bir öfkeyle dolu.

"Bir dahaki sefere o akıllı ağzını açmaya karar verdiğinde..." Ona daha sert, daha yüksek sesle tokat atıyorum, bakışlarımız ahlaksız bir arzu yığınınına dönüşüyor. "Seni dizlerimin üzerine atmaktan ve avuçlarımı çıplak kıkında hissetmeni sağlamaktan çekinmeyeceğim."

Çılgılığı boğucu bir iniltiye dönüşüyor ve etini yoğurarak acısını dindiriyorum. Kalçalarını içime doğru itiyor, tam sikimin içine, onun için ne kadar sert olduğumu hissetmesine izin veriyor.

Nefes alışının ağırlığından vücudu titriyor, gözleri hâlâ bende, yanakları kızarmış.

Elim kıkında, ona dokunmadan duramıyorum. Bu vücut, bir heykel gibi: kıvrımlı kalçalar, avuçlarımın içinde olmasını istediğim iri memeler. Onu sikimin etrafında boşaltırken ellerim saçlarını karıştırdığında nasıl sesler çıkarırdı?

Ona doğru eğildim, burnum kulağının hemen arkasındaki noktaya sürtündü, sadece fısıltıyla bir dokunuş, ama bunu hissetmesine yetecek kadar. "Kocan için daha da güzel tahrik oluyorsun."

"Nişanlım." Nefes nefese kaldı.

Hafif bir kakhaha atarak inliyorum ve bileklerini sıkıca kavıyorum.
"Yakında kocan olacak."

Nefes alışları daha da hızlanıyor ve bir an için elleri sanki bana dokunmak istercesine avuçlarımın arasında titriyor. Bunu yüksek sesle, kimseye itiraf etmeyeceğim ama bunu hissetmek için her şeyi yaparım.

"Kahretsin. Sophia," diye mırıldanıyorum, onu hızla bırakıp saatime bakıyorum. Beş dakika geciktim bile.

"Lanet olsun." O dengesiz nefes alışını toparlamaya çalışırken başımı sallıyorum, iki eli hâlâ duvara yapışık, sanki hâlâ oradaymışım, onları tutuyormuşum gibi.

Bir tanesini alıyorum ve onu duvardan üst kısmını öpüyorum. "Haydi. Gitmemiz gerekiyor."

Spor ayakkabılarını giyerken hâlâ titreyerek başını sallıyor. Onu odadan çıkarıp merdivenlerden aşağı indiriyorum, arabaya binip uzaklaşırken bile elini bırakmıyorum.

ELSIE

O adamın bana şaplak attığına inanamıyorum. Ve bundan gerçekten hoşlandığıma da inanamıyorum. Hem de çok.

İğrenmeliyim. Aşağılanmalıyım. Özellikle de o evde neler olduğunu bildiğini öğrendikten sonra. Yine de böyle hissetmiyorum, çünkü onunlayken, doğru hissettiriyordu.

Ama bu şekilde dokunduğum diğer tüm zamanlar kirli hissettirirken nasıl olabilirdi? Kirli hissettim. Ama onunla kendimi özgür hissettim.

Belli ki kafamda bir sorun var. O duvarın karşısında üzerimde kurduğu kontrole rağmen, her an beni öldürebileceğini bilmeme rağmen kendimi baskı altında ya da korkmuş hissetmedim.

Ama henüz yapmadı ve bunu kendi avantajıma kullanabilirim. Hâlâ Kayla'yı kurtarabilirim... Keşke buradan çıkmanın bir yolu olsaydı.

Bir yıl uzun bir süre. Eninde sonunda gardını düşürecek ve ben de o an geldiğinde orada bekliyor olacağım.

O iyi bir adam değil. Onu istememeliyim. Bu yanlış. Bu iğrenç. Ben eriyene kadar bedenim üzerindeki gücünü kullanmasından hoşlanmamalıyım.

Ta ki o adamların hiçbirinin bana vermediği bir şey için yalvarana kadar. Benim şartlarımda seks.

Ben bunu yapabilir miyim? Bundan korkar mıyım? Ondan korkar mıyım?

Arka koltukta camdan dışarı bakıyorum, önde onun yanına oturmayı reddediyorum, ona yakın olmak istemiyorum. Ne zaman yakınlaştık, işler kontrolden çıkıyor. Buna izin veremem. Kayla'ya nasıl yardım edeceğimi bulabilmek için açık bir kafayla düşünmem gerekiyor.

Çıktığımızda evin önünde iki silahlı koruma gördüm. İri, hantal, sizi ezebilecek ve bunu fark etmeyecek türdendi. Yüksek demir kapının etrafında daha fazlası vardı. Tüm mülk bununla çevriliydi. Hapishane gibi.

Arazide çalışan insanlar da vardı. Bir şey yapmaya kalkarsam içlerinden biri ona söylerdi.

Araba durdu, bir okula varana kadar sadece birkaç dakika yol aldık.

"Sakın bir şey denemeyin." Bana doğru dönüyor, kömür kaşları sanki uyarıyormuş gibi bir parça kalkıyor. "Bir dakikaya geliyorum."

Hiçbir şey söylemeden ona ters ters bakıyorum.

"Bunu şimdi mi yapıyoruz?" Bir kez kıkırdıyor, cipinin kapısını açıyor ve iniyor.

Kapılar tıkırdayarak kapandığında, kaçmak için tek şansımı kaybettiğimi anlıyorum. Yine de kapıları deniyorum, her birini, ama hepsi kilitli.

"Siktir!" İnledim, saçlarımı tuttum ve hayal kırıklığı içinde çektim.

Bu umutsuz bir durum. Her zaman iki adım önde olduğundan emin olacak. Böyle bir adamdan nasıl kurtulabilirim? Ondan Kayla'ya yardım etmesini isteyemem. O onların tarafında, bizim değil.

Düşüncelerime dalmışken Michael ve Sophianın arabaya doğru yürüdüklerini görmüyorum, ta ki duyabilecekleri kadar yaklaşıp kadar.

"Özür dilerim Sophia. Bir işim çıktı ve geç kaldım." Sesi yumuşuyor ve buradan küçük kızı göremiyorum.

"Sorun değil baba. Meşgul olduğumu biliyorum."

Hiç de iyi olmadığını bilerek iç geçiriyor ve geç kalmasına neden olduğum için kendimi suçlu hissediyorum.

Birlikte sürücü tarafına doğru ilerliyorlar ve onlar ilerlerken, tam ön tarafta iki kadının birbirleriyle fısıldaştıklarını ve onu aşağı yukarı süzdüklerini görüyorum. Ceket artık yok, siyah gömleği göğsünün bir kısmını ortaya çıkarıyor.

Birkaç düğmesi açık, geniş boynunda basit bir gümüş zincir. Ama sanırım gözleri kıcına yapışmış. Onları suçladığımı da söyleyemem. Sanki içgüdüsel olarak elini çekiştirilebilir saçlarında gezdiriyor ve yemin ederim bayılıyorlar.

Sanırım daha kötüsü de olabilirdi. Agnelo gibi biriyle evlenmeye zorlanabilirdim.

Bu adam sadist. Bize işkence etmekten, istediği her şeyi yapana kadar dövmekten zevk alıyordu. Seçeneğimiz yoktu. Biz sadece maldık. Bedenlerimiz alınıp satılacaktı. Sığır. Emtia. İnsan değildik. Onlar için değil.

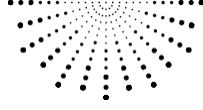
Michael'la olmanın daha iyi olup olmayacağını henüz bilmiyorum. Ama ben bu arabada otururken, kurbanların hepsi dışarıda. Hâlâ satılıyorlar, zarar görüyorlar. Hepsini kurtaramam ama Kayla ve evdeki diğerleriyle başlayabilirim. Hükümetten yardım edecek birini bulabilirim, Bianchi'lerin ödeme yapmadığı ya da korkutmadığı birini. Dışarıda vicdanı olan birileri olmalı.

Michael arka kapıyı açıyor ve Sophia'nın araba koltuğuna oturmasına yardım ederek sırt çantasını ayaklarının altındaki zemine yerleştiriyor.

Ama beni orada görünce gözleri yuvalarından fırladı. "Ahhh! Ne yapıyorsun burada?"

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

ELSIE

MICHAEL'IN GÖZLERİ BENİ İÇİNE ÇEKERKEN NABZIM BOĞAZIMDA ATIYOR. BENİM Bakışlar ikisi arasında zikzaklar çiziyor.

"Merhaba. Tekrar," diyorum onu araba koltuğuna bağlarken gergin bir şekilde.

"Onu gizlice dolaştığın gün gördüğünü biliyorum Sophia," diye kesin bir dille bilgilendiriyor Michael onu.

Yüzünü buruşturarak ağzını geri çekiyor. "Tamam, *peki*." Gözlerini deviriyor ama bunu yaptığında çok daha sevimli oluyor. "Sana söylemedim çünkü ona gitmesini söyledin ve gerçekten üzgün görünüyordu baba."

Bana bakarken gözlerinde bir nezaket var ve bunu nereden aldığını merak ediyorum.

"Bana bir daha asla yalan söyleme." Bir elini onun omzuna koyar. "Birbirimize karşı her zaman dürüst olmamız önemli bebeğim. Anlıyor musun?"

"Tamam." Başını sallıyor, suratını asarak kucığına bakıyor. "Özür dilerim." "Sorun değil." İki eliyle kızın yüzünü kavlıyor.

Gülümseyerek ona bakıyor ve o da gülümseyerek karşılık verdiğinde yüzündeki tüm sert çizgiler eriyor. Kalbim... bu manzara karşısında adeta yerinden fırlıyor. Duygular içimde kabarıyor, çiğ, yere akmak için can atıyor. Onları birlikte görmek ailemi özlememe neden oluyor.

Ailem ve ben çok yakındık. Ben onların tek çocuğuyum. Sık sık babamın hala finans sektöründe çalışıp çalışmadığını ve annemin hala plastik cerrah olup olmadığını merak ediyorum. Bunca yıl sonra bile beni düşünüyorlar mı? Hâlâ beni arıyorlar mı?

Sorular peşimi bırakmıyor. Sanırım her zaman da edecekler. Ama bir yıl çok uzun bir süre değil. Onları tekrar bulabilirim.

"Yani, baba..." Sophia ona küstah bir bakış fırlatır. "Kim o ve neden senin arabanda?"

Boğazını temizliyor. Yemin ederim ki adam şu anda bir adamı öldürürken olduğundan daha rahatsız görünüyor.

"Bu Elsie. Benim bir arkadaşım." Soğuk ve ölümcül bakışları beni koltuğuma mıhlıyor, ağzının kenarı titriyor. "Çok iyi bir arkadaş."

"Uh... Baba?" Başını geriye atıyor. "Senin hiç arkadaşın yok. Ben hariç."

Gülmesini engelliyor. "Şimdi bir tane daha var."

"Uh-huh." Kahverengi gözlerini ondan bana, sonra tekrar ona dikeyyor.

Yavaşça tekrar bana bakıyor. "Eğer babamın arkadaşısıysan, neden onun özel odasında saklanıyordun?"

Çenesini eğiyor, sanki bir dedektifmiş gibi merakla bana bakıyor.

Parmaklarımı dudaklarımın üzerinde gezdirerek bu tamamen iyi soruya makul bir cevap bulmaya çalışıyorum. "Babanla saklambaç oynuyorduk ve beni yakalamasını gerçekten istemiyordum."

"Bu çok aptalca." Kıkırdıyor. "Peki, onu yakaladın mı baba?"

Yavaşça ona bakıyor, ama onun gözleri... benimkilerde. "Tabii ki yakaladım prenses." Dudakları seğiriyor. "Her zaman yaparım."

Midem takla atıyor. Çünkü bana bakma şekli, bakışları aç bir şekilde vücudumda geziniyor, sanki beni öpmek mi yoksa o silahı çıkarıp kullanmak mı istediğinden emin değil.

Dikkatle bakmaya devam ediyor, saniyeler akıp gidiyor, hayalet gibi bir dokunuş fısıltısı bedenimin yanından geçiyor, sanki yanımdaymış gibi, o büyük erkeksi eller üzerimde.

Geniş parmakları saçlarını geriye doğru tarıyor ve büyü bozuluyor. "Tamam, bu kadar soru yeter. Hadi eve gidelim."

Kadının kapısını kapatır ve kendi kapısını açar, içeri girer ve arabayı tekrar yola sürer.

"Baba, şu sevdiğim şarkıyı aç. *Lütfen.*"

"Tamam, prenses."

Birkaç düğmeye basıyor ve Sophia hemen küçük kalbiyle şarkı söylemeye başlıyor. Yumuşak bir gülümsemeyle ona bakıyorum çünkü bu şarkıyı biliyorum. Hem de çok iyi biliyorum. Uzun zaman önce en sevdiğim şarkılardan biriydi.

Taylor Swift'in "We Are Never Ever Getting Back Together" şarkısı müzik setinden yüksek sesle çalışıyor.

Ve daha ne olduğunu anlamadan ben de şarkı söylüyorum, sözleri fısıldıyorum, kızlarla bu şarkıyı tekrar tekrar çaldığımızı ve asla bıkmadığımızı hatırlıyorum.

"Aman Tanrım, sesini aç. Bu şarkıya bayılıyorum!" Jade'e cipinin arkasından söyledim.

Ama Kayla bunun yerine yolcu tarafından yapıyor.

"Ben de," diyor, başını ritme göre sallayarak, koyu altın sarısı saçları omuzlarına doğru sallanıyor.

"Yolculuğumuza bir hafta daha var," diye araya giriyor Jade. "Buna inanabiliyor musunuz? Açık yolda tek başımıza olacağız. Sabırsızlanıyorum!"

"Annem çoktan çıldırdı." Kayla bana bakabilmek için yarım dönüyor. "Bana gitmemi istemediğini söyledi. Başımıza bir şey gelmesinden endişeleniyor."

Bir el salladım. "İyi olacağız. sahibiz."

"Bu doğru." Jade'in gözleri dikiz aynasından benimkilerle buluşuyor, mavi bakışları heyecanla parıldıyor. "Her şey yoluna girecek."

Ama hiç de iyi değildik. Bir hafta içinde Bianchi'ler için çalışan üç adam tarafından yol kenarından alınacaktık.

Bir kasabadan geçerken bizi lokantada buldular ve Jade'in arabasını kurcaladılar. Biz ayrıldıktan sonra, araç boş bir yolda durdu ve işte o zaman bizi pusuya düşürdüler.

İlk başta yardım ediyormuş gibi davrandılar. Ta ki içlerinden biri Kayla'nın kafasına vurup beni baldırımdan vurana kadar. Beni sürükleyerek götürdüklerinde Jade'in yüzündeki dehşet ifadesini unutamıyorum, altımdaki kayalık çakılların sürtünmesinden derim yanıyordu.

Şarkı söylemeye devam ediyorum, gözlerim kapalı, geçmişin anıları hüznün dalgaları halinde bana saldırıyor. Nerede olduğumu unutuyorum, müzik adeta beni yıkıyor, kollarımdan aşağı karıncalanmalar akıyor.

Müzik. Bu da özlediğim başka bir şey.

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ve ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Bu basit bir şey: melodi, sözler, her ikisinin bir araya gelerek bir şey oluşturması

çok güzel. Ama uzun süre ondan yoksun kaldığınızda ve onu tekrar duyduğunuzda, özellikle de bildiğiniz bir şarkıyı, size gerçekten mutlu olduğunuz son günü yaşatan bir şarkıyı, bu tamamen özel bir şeydir. Tanrım, kelimenin tam anlamıyla ruhum ağrıyor. Sesim yükseliyor ve başka hiçbir şey duyamıyorum, o şarkı bunca yıl sonra bile hala aklımda.

Ama bir anda müzik duruyor ve gözlerim açıldığında aynadan bana bakan bir çift kısık gözle karşılaşıyorum. Onun gözleri. Ve tekrar evde, garajda olduğumuzu fark ettim.

"Güzel şarkı söylüyorsun." Sırıttıyor, kayışları çözüyor ve dışarı atlıyor. "Teşekkür ," diye fısıldıyorum, bizimle aynı anda indiğini görünce.

"Babanla birlikte şarkı söylemelisin." Dikkatini ikimize de yöneltip aramıza girerken yüzü aydınlanıyor. "O da güzel şarkı söylüyor."

Sola bakmaya cesaret ediyorum ve onun yoğun bakışlarının içime işlediğini görüyorum.

Sophia ikimizin de elini tutuyor ve birlikte, bir şekilde büyük ve mutlu bir aileymişiz gibi yan yana yürüyoruz.

Ama biz değiliz ve bu küçük kızın hiçbir fikri yok. Ve bu hiç adil değil.

"Akşam yemeğine kalacak mısın?" diye soruyor, gözlerindeki pırıltıdan taşan bir heyecanla.

Göz kırpıyorum.

Ona ne diyeceğim?

"Um..."

"Aslında bir süre bizimle kalacak," diye cevaplıyor Michael.

İkimize de meraklı bir bakış fırlatarak ondan bana doğru yöneldi. "Neden? O senin kız arkadaşın falan mı?"

"Belki mi?" Dudakları bir gülümsemeyle titriyor.

"Aman Tanrım!" Ağzı açık kaldı ve heyecandan neredeyse zıplayarak ciyakladı. "Jackie'ye söyleyene kadar bekle."

"Arkadaşın neden umursasın ki?" Merakla yüzünü eğiyor.

"Dün annesinin senin asla evlenemeyeceğini çünkü müsait olmadığını söylediğini anlattı." Duraksıyor, uzun kirpiklerini ona doğru kırıştırıyor. "Bu da ne demek oluyor?"

"Boş ver onu." Başını yavaşça sallıyor. "Arkadaşının annesi neden onunla benim hakkımda konuşuyor?"

"Susie'nin annesiyle konuşuyordu, Susie ve Jackie de kulak misafiri oldular." "Mm-hmm."

Dudaklarımı sıkıyorum, yüzündeki rahatsız ifadeden bir kahkaha çıkarıyorum.

Parmaklarını yüzüne götürüp yanağındaki yara izinin üzerinde gezdiriyor ve ben yine o yara izinin nasıl oluştuğunu merak ediyorum. Göz ucuyla beni süzerken yakalıyor ve hemen elini bırakıyor, çenesi sertleşiyor.

Baktığım için hemen üzüldüm. Yara izi beni rahatsız etmiyor. Bunu hiç düşünmedim bile. Yani, ne düşündüğüm önemli değil. Biz bir çift değiliz. O bir rahatsızlıktan başka bir şey değil. Düşüncelerim onun için önemli olmamalı zaten, ama aniden önemliymiş gibi hissediyorum. Yara izi bir şekilde onu rahatsız ediyor ve insanların ona bakması da onu rahatsız ediyor.

Kalbim sıkışıyor ve kendimi onun için üzüldürken buluyorum, ki kim olduğu ve bana ne yaptırdığı düşünülduğünde bu aptalca bir düşünce. Ama yüzündeki o ize dokunmak, parmaklarımı şişliklerde ve kabarıklıklarda gezdirmek için artan bu ihtiyaca engel olamıyorum. Ona bunu iğrenç değil, güzel bulduğumu göstermek için.

"Babamla nasıl tanıştınız? Evleniyor musunuz?"

Gözleri yukarı bakarken parıldıyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum.

O çok tatlı.

"Aman Tanrım! Gio Amca'ya söyleyene kadar bekle!" Heyecanı artıyor. "Asla bir kız arkadaşın olmayacağına dair beş dolarına bahse girdi. Hem de hiç."

"Beş mi?" Michael geri çekilir. "Ona yüz dolar yatırmalıydın. Her zaman büyük hedefleyin."

"Oh, baba," diye kıkırdıyor. "Ben bir çocuğum. Yüz dolara ihtiyacım yok."

İkimiz de birbirimize bakıyoruz, gülümsüyoruz ve içimde bir yerlerde bir sevinç hissi var, sanki bu gerçekmiş gibi, sanki bu benimmiş gibi. Ama değil. Bu onun. Ben sadece ziyaret ediyorum.

"Büyükbabam ve büyükannem biliyor mu? Eğer evlenirseniz, çiçekçi kız ben olabilir miyim? Ve Sindirella'nınki gibi bir araba alabilir misin?" Aramızda gidip gelen geniş bakışlarıyla devam ediyor.

"Elbette," diye söz veriyor. "Evlendiğimizde bir at arabası alırsın, sen de bizimle gelersin."

"Yaşasın!" Elimi bırakıyor ve tüm gücüyle babasının kalçalarına sarılıyor, gözlerini kapatırken kirpikleri titriyor.

Onları izlerken yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyorum. Ve gözlerini bana diktiğinde, kalbim aniden duruyor, gülümseme eriyip gidiyor, yerini nabzımın hızlı atışına bırakıyor. O yoğun bakış... Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Sanki bana ona hiç sormadığım şeyleri söylüyor gibi.

beni bir şekilde görüyor. Bu aptalca ve hiç mantıklı değil, ama bana her bu şekilde baktığında yaptığı şey bu.

Uzun saniyeler geçiyor ve tek yaptığımız, tarifsiz duyguların anına kapılmış bir şekilde bakmak oluyor.

"baba," diyor Sophia. "Acıktım."

Göz açıp kapayıncaya kadar gözlerini kaçırır, kapı kolunu çevirir ve atılğan Sophia'nın içeri girmesine izin verir.

"Önce ayakkabılarını çıkar, sonra ellerini yıka!" diye bağıyor, omuzları küçük bir kahkahayla sallanıyor.

Kapıyı kilitlerken, "Bu konuda gerçekten çok heyecanlı," diye not ediyorum.

"Öyle görünüyor." O çikolatalı makosen ayakkabılarını çıkarıp fuayedeki dolaba yerleştirirken ben de spor ayakkabılarımı çıkarıyorum.

"Yıl bittikten sonra ona ne söyleyeceksin?"

Şimdi önümde duruyor, bana bakıyor, sert nefesi her nefes alışında hantal göğsünü yukarı kaldırıyor.

"Ben hallederim. Bunun için endişelenmene gerek yok." Sesi alçak ve boğuk çıkıyor. "Neden umursuyorsun ki?"

Elinin arkası çenemin alt tarafına doğru kayıyor, çok az dokunuyor ama sanki her yerime dokunuyormuş gibi hissetmeme yetiyor.

Yutkunuyorum. "Ben... ah... sadece onu incittiğim için kendimi kötü hissediyorum, hepsi bu. Senin aksine, o aslında tatlı birine benziyor."

Kıs kıs gülüyor, elini çekmeyi reddediyor, gözleri ruhumu kavırıyor. "O öyle ve kesinlikle bana çekmemiş."

Duraksıyorum, cevabını istediğim soruyu sormaya korkuyorum. Ama yine de yapıyorum çünkü yapmazsam merak edeceğim.

"Kim o zaman?" Ses tonum alçalıyor, Sophia'nın sorgulama şeklini duymasını istemiyorum. "Annesi nerede?"

"Öldü," diye cevap veriyor, o kadar rahat ki sanki bana akşam yemeğinde ne olduğunu söylüyor.

Orada hiç duygu yok. Yüzünde bir kıpırtı bile göremiyorum. Kadın her kimse, belli ki onun için hiç önemli değildi. Bakışlarının sıcaklığı benimkilere sabitlenmeye devam ediyor.

"Bu çok üzücü," diyorum, dikkatim yere iniyor. Eli yanına düşüyor ve tüm yüzü sertleşiyor.

"O *bana* sahip. Başka kimseye ihtiyacı yok." Sözlerindeki öfke ağır bir kırbaç gibi tenimi kesiyor.

"Onunla harika görünüyorsun ve ne kadar iyi bir baba olduğundan şüphem yok." Ona tekrar bakıyorum ve gözlerinin ardında acı buluyorum. Öfke katmanıyla gizlemekte iyi olduğu bir acı.

"Ama ne, Elsie?" Alçak sesle havlıyor, boynumun arkasını kabaca kavlıyor ve yüzünü yaklaştırıyor, çenesi kırılmış bir adamın gözleriyle bana bakarken esniyor.

"Yok bir şey," diye nefes alıyorum çünkü acısını hissedebiliyorum ve ona daha fazla acı istemiyorum.

Uzun bir nefes alarak alnını benimkine yaslıyor.

"Söyle," diye fısıldıyor hoyratça, parmakları ensemin derinliklerine iniyor. "Bana yeterli olmadığımı söyle."

Hüzün göğsüme doluyor, çünkü karşımdaki adam... gerçekten acı çekiyor ve ben bunu çok iyi biliyorum. Sert davranıyor olabilir ama içi parçalanıyor. Ve aniden, şu anda tek istediğim kollarımı ona dolamak ve o küçük kız için fazlasıyla yeterli olduğunu söylemek.

"Sen yeterlisin," diyorum. "Ona göre, sen her zaman ."

Gözlerimde nem biriktiğini hissediyorum. Nefes alış veriş düzenleniyor, ılık bir şekilde dudaklarıma doğru sürükleniyor. Bu şekilde kalıyoruz, birbirimize sarılıyoruz, bu karmaşanın içinde bağlıyız, asla tanışmaması gereken iki insan - tamamen zıtlar - yine de buradayız. Ve bana karşı hiçbir şey hissetmeyen adam için hissediyorum.

Sert nefesleri dudaklarıma çarpıyor, ağzı yaklaşıyor, neredeyse benimkine değiyor ve bunu yapması için neredeyse yalvarıyorum. Beni çiğ çiğ öpmesi için. Bu açık işkenceye son vermesi için. Ve merak ediyorum... Bir erkeği böyle öpmek nasıl bir his olurdu?

"Baba? Benimle yemek yapmaya geliyor musun?"

"Kahretsin," diye mırıldanıyor usulca, başını hızla kaldırıyor ama eli enseme, gözleri hâlâ benimkilerle aynı hizada. "Evet, bebeğim. Geliyorum. Ellerini yıka."

"Çoktan yaptım."

"Onları tekrar yıkayın," diye vurguluyor, sesi yükseliyor.

O bakışlarını ayıramıyor, ben de aramızdaki bağı koparamıyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki patlayabilir.

"Ama baba..." diye sızlanıyor.

Nefes alış veriş ağırlaşıyor, ona değil bana yöneliyor. Yemin ederim, sanki beni tutup duvara yaslayarak becermek istiyormuş gibi hissediyorum.

Ve ona izin verirdim. Hemen şimdi. Tam burada. İzin verirdim.

"Tekrar, Sophia. Tekrar yıka."

Dudaklarım titriyor; neredeyse onları yuttuğunu hissedebiliyorum.

Sophia homurdanıyor ve biz duymayana kadar yere vurarak uzaklaşıyor. İşte o zaman bakışlarımı ondan ayırıp elinden kaçıyorum ve o da beni bırakıyor. Bir saniye daha geçse kollarına koşar ve o öpücük için yalvarırdım. Onu tatmak, bir öpücüğün gerçekten nasıl olması gerektiğini öğrenmek için yalvarırdım.

Bunu arzulamayalı çok uzun zaman oldu. Geçmişimdeki erkekler... Eminim onlardan daha iyi öpüşüyordur. Beni incitebilecek biriyle neden böyle bir şey hayal ettiğim hiç mantıklı değil.

Ama henüz , değil mi?

Ayaklarım uzaklaşmaya başladığında, eli bileğimi kavlıyor, canımı yakacak kadar sert değil ama neredeyse nefesimi kesecek kadar güçlü. Emredici tutuşu daha fazlasını istememe neden oluyor.

Beni döndürüyor ve kendine doğru çekiyor. Kapüşonlu gözleri yüzümün her santimetresinde geziniyor, sert parmak eklemleri çeneme bir darbeye yumuşuyor.

"Özür dilerim." Sesinin temposu nabzımın daha da hızlanmasına neden oluyor, ta ki boğazımdan çıkacağından korkana kadar. "Seni incittim mi? Daha önce?"

"Ne..."

Kafa karışıklığı yatışıyor ve aynı hızla enseme tuttuğu zamanı anlıyorum.

"Hayır." Başımı sallıyorum, kaşlarım toplanıyor. "Çok daha kötülerini yaşadım, Michael. Senin dokunuşun beni incitmiyor."

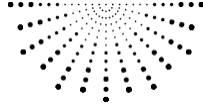
"Siktir," diye mırıldanıyor, keskin bir nefes alırken gözleri kapanıyor, boynundaki damar şişkinleşiyor.

"Ben hazırım baba." Sophia tekrar içeri zıplıyor ve gözlerime bir kez daha uzun uzun baktıktan sonra sonunda gitmeme izin veriyor.

Daha önce birinin bana sarılmasını hiç bu kadar çok istememiştim.

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

MICHAEL

BANA YARALANDIĞINI SESİNDEKİ ACIYI DUYMAK

bana bir şeyler yaptı. Her birini bulmak ve hala nefes alacak havaları varken bedenlerini yakmak istedim. Orada nasıl bir hayat yaşadığını biliyordum ama bunu duymak çok farklıydı.

Keşke Bianchi'lerden kurtulabilsem dedirtiyor. Güzel ve sessiz. Ama böyle şeyler hep bir şekilde ortaya çıkar. Küçük kızımın hayatını riske atamam ve o da hayatta kalmam için bana güveniyor.

Bianchi'lerden nefret ediyorum. Hepsinden. Faro'nun tek kızı Chiara ile evlenmeyi kabul etmememin sebebi de bu. Hayatımın geri kalanında kendimi o aileye bağlamak istemedim.

Chiara masum . Nasıl bir ailenin içine doğduğu hakkında hiçbir fikri yok. Herkes görmezden gelirken yıllardır işlettikleri seks kulübünde neler yaptıklarını - ünlüler, politikacılar, polisler, yargıçlar. Onlar da o bok çukuruna sık sık gidiyorlardı, bu yüzden elbette kendilerini korumak isteyeceklerdi. Yanlış bir hareket yaparlarsa Faro onları ifşa eder. Ama adamlarımız o kulübe adım atmamaları gerektiğini, yoksa öleceklerini biliyorlar.

Bianchi'ler masumlara zarar veriyor - kadınlara, çocuklara, umurlarında değil. Bizim işimiz bu değil. Biz insan satmayız. Geçmeyeceğimiz bir çizgi var ve o da orası.

"Akşam yemeği için ne yapıyorsunuz?" Elsie soruyor.

Onun gözlerinden kaçmak için elimden geleni yapıyorum, ellerimi dolaba gömüp bir kase çıkarıyorum. Sanki onları her yakaladığımda bana musallat oluyorlar. Onun için üzülduğümden mi yoksa ondan etkilendiğümden mi - ya da her ikisinden de - bilmiyorum. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Ona daha önce dokunduğum gibi dokunmamalıydım. Sanki umursuyormuşum gibi. Ama lanet olsun, umursuyorum. Yaşadıklarını önemsiyorum, her şeyi bilmek istiyorum bir şekilde düzeltebileyim.

Elsie gibi bir kadına tapılmalı. Bedeni, kalbi, her ikisiyle de ilgilenilmeli. Yine de onu incitiyorum. Uzun zaman önce öldüğünde, onu hak eden, artık onu incitmeyecek bir adam bulacak. Ben asla o olamayacağım.

"Fırında ziti!" Sophia anons ediyor, ben buzdolabına giderken kaseyi elimden alıyor, kenarda duran Elsie'ye bakıyor, parmakları siyah atletinin etekleriyle oynuyor.

Hala o lanet kıyafetleri giyiyor olmasından nefret ediyorum. Eşyalarımın hiçbiri ona uymuyor bile. Anneme de soramam. Onlar öğrenene kadar olmaz, ki bu da bir iki gün içinde olur.

Saks Fifth Avenue'da tanıdığım birini aradım bile, ona eksiksiz bir gardırop ayarlayacak. Her şeyin yarın sabaha kadar gönderilmesi planlanıyor. Umarım iç çamaşırı göndermezler, çünkü herhangi birini giyerse...

Elimi yumruk yaparak derin bir iç çekiyorum. Yapabileceğim kısıtlı miktarda kısıtlama var.

Buzdolabını biraz sertçe kapatıp ocağın başına geçiyorum. Elimde zeytinyağı, kapağını açıp ısınmış tavaya biraz serpiyorum.

"Fırında ziti sever misin?" Sophia heyecanla Elsie'ye bakarak soruyor, ben de onların birlikte durduğu tezgâha doğru yürüyorum.

Sosa başlıyorum, gömleğimin manşetlerini çözüyorum ve kollarını dirseklerime kadar çekiyorum. Taze domatesleri rendelerken hareketlerimi izlediğini hissedebiliyorum. Konserve domates kullanırsam annem beni öldürür.

Elsie, " içmeyeli uzun zaman oldu," diye belirtiyor.

Ve ona baktığımda gülümsediğini görüyorum, ama bu lanet olası hüznü bir gülümseme. Ruhunuzu parçalayan türden ve bu kadın bana bunu yapmakta zaten uzman.

Elim daha da sertleşiyor, neredeyse lanet parmağımı kesiyordum. Faro ve adamlarının ona yaptıklarını düşündükçe kalbim sıkışıyor. Neler kaçırmış olabileceğini.

Ne zamandır onların? Bunu ona kaç yıldır yapıyorlar?

Ocağa geri dönüp kesme tahtasında biraz sarımsak dilimledikten sonra arpacık soğanı ve karabiberle birlikte cızırdayan tavaya atıyorum.

"Babam gelmiş geçmiş en iyi aşçıdır," diye devam ediyor Sophia. "Değil mi baba?"

Aklım hâlâ evlenmeyi planladığım kadında olsa da omzumun üzerinden kızıma bakarken gülümsemeye zorluyorum kendimi. Muhtemelen beni Bianchi'lerden daha iyi biri değilmişim gibi düşünmesi iyi bir şey. Bu sayede ona aşık olmaktan kendimi alıkoymam çok daha kolay olacak.

"Biraz müzik çalabilir miyiz baba?" Sophia soruyor. "Her zamanki gibi mi?" "Elbette prenses. Cep telefonumu çıkarayım."

"Babam ve ben birlikte bir şeyler yaparken hep müzik çalınız," diye açıklıyor. "Bir şarkı seçmek ister misin, Elsie?"

"Uhhh..." Yutkunuyor, kaşlarını çekiştiriyor, alt dudağını ısırtıyor ve gözleri benimkilere takılıyor. Sanki gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi görünüyor.

Ama neden?

"Elsie'yi yalnız bırakmaya ne dersin? Tamam mı prenses?"

"Hayır." Elsie başını sallar. "Ben... Ben istiyorum. Sorun olmazsa bir şarkı seç. Hala ellerinde olup olmadığını bile bilmiyorum. Bu...uh..." Gözleri yaşlarla doluyor, kirpiklerinin altından taşıyor. "Bunu duymayalı uzun zaman oldu."

Aptalca fark ki, o her neredeyse, orada hiç müzik yoktu.

He

psi Her şeyi , tam önüne gelene kadar ona doğru gittim, onu yakaladım.

tuttu. "Bana şarkının adını söyle, ben de senin için bulayım."

Gözlerini gözlerime dikerken çenesi biraz titriyor ve kendini dağılmaktan ne kadar uzak tutmaya çalıştığını anlayabiliyorum. Elim yüzüne kayıyor, bir parmağım tüm o güzel siyah saçlarını kaşlarından uzaklaştırıyor. Ve bunu tekrar yapıyorum, ona önemliymiş gibi dokunuyorum. Ağzı aralanıyor, nefesini içine çekerken ciğerlerinde bir nefes kıpırdamıyor.

"I Won't Give Up," diyor. "Jason Mraz'dan."

Elim cebime gidiyor ve onun bakışlarından ayrılmadan müzik uygulamasını açıp şarkının adını söylüyorum. Çalma tuşuna bastığımda melodi havaya karışıyor ve yumuşak gülümsemesi büyüyor.

"Teşekkür ederim."

İç çekiyor. Ve neredeyse onu öpmek istiyorum. Bunu yapmaya çok yakındım.

"Sana dans teklif ederdim..." Parmak eklemlerimi çenesinin alt tarafında gezdiriyorum. "Ama akşam yemeğimizi yakmak üzereyim..." Dudaklarım titriyor. "Ve isteyeceğim son şey müstakbel eşimin kötü bir aşçı olduğumu düşünmesi."

Gülüştü küçük ama kalbime yaptığı şey çok büyük. Beni çözüyor. Anahtarı yavaşça çeviriyor ve kilidi açıyor.

bir zamanlar istediğim geleceğe sahip.

"Baba?" Sophia fısıldıyor. "Onu öpecek misin? Dilinle mi?"

Elsie kıs kıs gülmemek için kendini zor tutarken ben başımı geri çekip bana bakan kızıma bakıyorum.

"Sen bunu nereden biliyorsun?" Masumca omuz silkiyor.

"Dur tahmin edeyim." Başımı salladım. "Jackie."

Başını sallıyor, gözleri düşünceli bir şekilde kısılıyor. "Bingo."

ELSIE

Uzun zamandır yediğim en lezzetli akşam yemeğinden sonra birlikte temizlendik, müzik hala çalıyordu ve henüz keşfetmediğim şarkılara geçiyordu. Günümüzde popüler olan şeyleri duymak hoşuma gidiyordu. Kendimi nihayet koparıldığım dünyanın bir parçasıymışım gibi hissettiriyordu.

Gün geceye döndü ve Sophia birkaç dakika önce yatağına yatırıldı.

Birlikte, birlikte paylaşmamız gereken yatak odasına doğru ilerliyoruz ve içeri girerken midem geriliyor.

"Sana uyuyacak bir şey bulacağım." Sesi sert ve sanki bu sert dış görünüşün arkasına saklanıyor.

Ama ben elimi tutan ve gözlerimin içine bakarak benim için şarkı çalan adamı tercih ederim. Acaba o hangisi olmayı tercih ediyor: Dünyaya gösterdiği adam mı yoksa altında saklı olan mı?

"Teşekkürler," diyorum yanımdan geçip şifonyerin çekmecelerine doğru ilerlerken, çekmeceleri karıştırıp siyah bir tişört çıkarıyor.

İki eliyle tutuyor. "Bu yeterince uzun olmalı."

Gözleri vücudumda geziniyor ve anında her yerim ısınıyor ve hassaslaşıyor. Sadece beş-üç yaşındayım. Kesinlikle dizlerimi örtecek kadar uzun olacak.

"İstedğin zaman duşu ve bu odadaki diğer her şeyi özgürsün." Gömleği bana doğru getiriyor, bana doğru bakmıyor bile.

Ondan alıyorum, parmaklarımız birbirine sürtünüyor ve az önce dokunduğu yer karıncalanıyor.

Çenesi geriliyor, bir anlığına bana bakıyor, sonra kasılarak uzaklaşıyor ve bana sırtını dönüyor. Sözümlü sakınmadan gömleği yanıma alıp banyoya gidiyorum ve kapıyı arkamdan kapattığımda sırtım kapıya çarpıyor, gömlek avucumun içinde.

Gözlerimi kapatıyorum, nefes alıp veriyorum. Her şey şu anda kafama dank ediyor. Bir cehennemden kaçıp diğerine girdiğim gerçeği. Ve evet, belki o kadar kötü değil... Şimdilik. Ama o hala kötü bir adam. Bir suçlu. Beni rehin tutan biri. Ben onun esirinden başka bir şey değilim.

Zamanda geriye gidip kendimi ve arkadaşlarımı o arabaya binmekten alıkoymak için her şeyi yapardım. O yolculuğa hiç çıkmamış olsaydık hayatımız nasıl olurdu?

Ama hayat bize ikinci bir şans vermiyor. Bir yola gireriz ve tek yapabileceğimiz bir sonraki dönüşün bir öncekinden daha iyi olmasını ummaktır.

Gömleği kancaya asıyorum, kıyafetlerimi çıkarıp yere koyuyorum. Elimde olsa onları yakardım. Bana o yeri hatırlatıyorlar. Yaşadığım cehennemi.

İçeri girip duşa doğru ilerliyorum. Cam kapıyı kaydırarak açıyorum, düğmeyi çeviriyorum, altına önce su kükreyerek canlanıyor. Bir kez daha hayatımın pisliğini, kirini temizlemeye çalışıyorum ama ne kadar kese yaparsam yapayım, ellerini vücudumdan çıkaramıyorum. Onları neredeyse hissedebiliyorum. Homurtular, tokatlar, gözlerimi dolduran yaşlar.

Cildim kızarıncaya kadar fırçalıyorum ve fırçalıyorum. Duygular gözüme batıyor ve kendimi toparlamak için birkaç dakika ayırarak onlarla savaşıyorum.

Suyu kapattıktan sonra bir havlu kapıp kurulandım ve gömleği alıp başımdan geçirdim. Kesinlikle dizlerime kadar geliyor. İçimde külot olmadığını düşünürsek, bu iyi bir şey.

Onun yanında bu şekilde nasıl uyuyabilirim? En azından yatak yeterince büyük.

Cesaretimi toplayıp onunla yüzleşmek için kapıyı açıyorum. Ama tam o sırada çıplak sırtını görüyorum ve içimden bir nefes alıyorum. Bronzlaşmış teni tam teşhir halinde. Vücuduna bir gömlek geçirmeye hazırlanırken sert, iyi tanımlanmış kasları dalgalanıyor.

Böyle hissetmek istemiyorum. Göbeğimdeki sıkışma, nefes alışımındaki tıkırtı. Bunların hiçbirini istemiyorum ama o yine de bana hissettiriyor.

Beyaz tişörtü vücudunun üzerinden kaydırırken sertçe dönüyor, bir çift bol gri eşofman kalçalarına kadar iniyor. Karın kasları pamuktan bile belli oluyor.

Tanrım, adam takım elbise giydiğinde ne kadar iyi görünüyorsa, gündelik ve domestik olduğunda da o kadar iyi görünüyor.

Aval aval bakmamı kaçırmıyor, bana sıkı bir sırtış atıyor. Ve gözlerine bakmaya cesaret ettiğimde, gerçekten baktığımda, aniden gözlerine kapılıyorum, ondan başka bir yere bakamıyorum. Gözlerini yavaşça bacaklarıma kaydırırken bakışları fırtınalı bir pusla doluyor, sanki ısılmaktan zevk alacağı bir yemekmişim gibi. Kalbim göğsümde çarpıyor, nefesim ciğerlerimde sıkışıyor.

"Gömlek sana çok yakışmış," diyor sonunda, kelimeler zorlanarak dökülüyor.

Ellerimi yanlarımda gezdiriyorum, beni incelemesine bir saniye daha dayanamıyorum. Tenim ısınıyor, sanki onun büyük, güçlü elleri üzerimdeymiş gibi, kıyafetlerin altındaki çıplak etimdeymiş gibi. Meme uçlarım sertleşiyor ve beni o şekilde görmesini, beni nasıl hissettirdiğini bilmesini istemediğim için yatağa doğru koşuyorum.

"Mm-hmm." Her adımında kendime olan güvenimi korumaya çalışıyorum.

Şimdiye kadar hissettiğim en yumuşak yorganın altına girerken ihtiyatlı bir şekilde yatağın bir tarafına doğru alçalıyorum. Beyaz tüyler bulut gibi.

Hızlı bir nefes alıyor, yanıma kayıyor, komodinin üzerindeki lambayı kapatıyor ve dünyamı karanlığa dönüştürüyor. Ama ben karanlığı çok iyi bilirim.

"İyi geceler, küçük güvercin," diye fısıldıyor ve ben de ona uyarken nefeslerinin ağırlaştığını duyabiliyorum.

Onun büyük, güçlü kollarının yanı başımda olduğunu bilerek nasıl bu şekilde uyuyabilirim?

Yanıma doğru sürünüyorum, iç uyluklarımı birbirine bastırıyorum, ona olan arzumu bastırmaya çalışıyorum. Ama faydasız. Arzum çok yoğun.

Gözlerimi kapatıyorum, bu yatağın rahatlığına odaklanıyorum, gerçekten uyuyabileceğim bir yatağım olduğu için şükrediyorum. O evde biz kızlar hepimiz kirli yataklarda uyurduk. İçlerindeki sarmallar neredeyse sırtınızı delip Ama bu katlandığımız dehşetin yanına bile yaklaşamazdı. Her zaman başımıza daha kötü bir şey gelirdi. Kaçamayacağımız yeni bir şey.

"Eenie, meenie, miney, mo. Hanginiz gitmeli?"

Biz ağlayarak birbirimize sokulurken o çıplak bedenlerimizin önünde duruyor. Bazıları çoktan yerde ölmüş, kafaları gözlerinin arasında bir kurşunla.

Chad çöpü dışarı çıkaranlardan biri - biz çöp oluyoruz. Onların temizlikçilerinden biri. Ya da katil daha doğru olur. O eve adımını attığında paniğe kapılıyorum, çünkü biliyorum - hepimiz biliyoruz - bugün bazılarımız ölecek.

Bizi öldürmek yetmiyor, ama çıkarken haysiyetimizin her zerresini kazıyorlar. Hayatta kalmak için yalvarırken bizi soyundurup her şeyimizi gösteriyorlar.

Sadece bir gün daha. Birçok kez ölmeyi düşünmüşken yaşamak için yalvarmak komik değil mi?

"Peki, Bree, tekrar soruyorum. Patrondan çaldığın bahşiş parası nerede?"

"Lütfen." Titriyor, sarı saçları omuzlarına dolanmış, tüm vücudu titriyor, yanağı adamın bıçağıyla açtığı kesikten dolayı kanıyor. "Hiç para almadım. Asla almam."

"Yanlış cevap."

Pop.

Diğerleri çığlık atıp feryat ederken Anna'nın bedeni bir gümbürtüyle yere düşer. Bree hıçkırıyor, titreyen kolları göğüslerini sarıyor.

"Lütfen, yapmadım. Yapmazdım!" diye ağlıyor, bir zamanlar parlak olan mavi gözleri şimdi donuk.

Kayla feryat ediyor, bir eliyle ağzını kapatıyor, diğer eliyle de vücudunda ne varsa tutuyor.

"Tony senin yaptığını söylüyor. Kulüpten aldığını görmüş. Sadece nereye sakladığını bilmiyoruz."

"Neden bilmiyorum. Ben çalmam. Hepsini aynı gün Tony'ye verdim."

Tony ona doğru yürüyor, çenesini sertçe kavıyor ve yüzüne tükürüyor.

"Bana yalancı mı diyorsun, fahişe?"

Adamın eli dışarı çıkar ve kıza öyle sert bir tokat atar ki kız dizlerinin üzerine düşer.

"Kalk ayağa, seni çirkin orospu." Kadının kolunu kapar ve onu ayağa kaldırır. "Öldür onu Chad. Onun yüzünden burada iyi bedenleri harcıyoruz."

"Senden emir almıyorum." Tony'ye uğursuz bir bakış fırlattı, yeşil gözleri kinle doluydu.

Tony ellerini havaya kaldırıp susuyor. Chad genç olabilir, benim yirmi beş yaşından birkaç yaş daha genç ama Bianchi'ler kadar tehlikeli. Hiç vicdanı yok. Hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi öldürüyor. Yerdeki cesetlerden sızan kanı izlerken resmen gülümsüyor. Tony ise bizi kulübe götürüp getiren şoförden başka bir şey değil. Birçoğundan biri.

"Hadi ama Bree. Nasıl olsa öleceksin." Chad alaycı bir şekilde kıkırdıyor. "Neden diğer kızları kurtarmıyor ve bana paranın nerede olduğunu söylemiyorsun?"

Ama tek yaptığı feryat etmek, çünkü almamış. Bunun için sahip olmadığım her kuruşa bahse girerim. Bree çok tatlı bir kız. Onlardan çok korkuyor. Eğer biri bir şey çaldıysa, paramı Jordan'a yatırırdım. Ama bunu onun için de istemezdim. Hiçbiri için değil. Keşke biri bizi bulup kurtarsa. Nefesimi tutmaya çalışıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı bir yağmur fırtınası gibi akıyor.

Tony, sessizce izleyen Vito ve Giuseppe'nin önünde volta atar. Umurlarında değil. Biz onlar için insan değiliz. Biz onların eğlencesi için oyuncaklarız. Kırıldığımızda atacakları nesneleriz.

Herkes gözlerini Chad'den ayırmazken ben Tony'yi izliyorum ve ürkütücü bir şey dikkatimi çekiyor.

Ya o aldıysa? Ya kendini öldürülmekten kurtarmak için onu suçluyorsa?

Ağzım hareket etmeye başlıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Çünkü eğer yanılıyorsam, oracıkta öleceğim. Saniyeler geçiyor ve silahını başka bir kıza doğrultuyor.

"O-"

Chad tek bir kelimeyle dikkatini bana çeviriyor, kaşları havaya kalkıyor.

"Az önce ne dedin sen?" Yaklaşıyor, elindeki tabanca

Kalçalarımın birleştiği yerden boğazıma kadar. "Konuş. Şimdi."

"O yapmadı... parayı almış olamaz." Ürperdim. "O bunu yapmaz. I-"

Gözlerim Chad'in hemen arkasındaki Tony'ye gidiyor.

"Sakin ona bakma." Chad silahının namlusuyla yüzümü ona doğru. "Bana bak ve o cümleyi bitir."

"Parayı aldı. Tony. Bunun üzerine her şeyime bahse

girerim." "Seni lanet ısıruk-" Tony kükrer.

Chad elini uzatıyor ve Tony anında susuyor, bana doğru bakarken yüzünde bir hırıltı beliriyor. Onun yerine Chad'e odaklanıyorum.

"Tüm arabasını kontrol edin. Evini. Eğer yanılıyorsam, öldür beni. Ama yanılmıyorum." Kayla durmam için fısıldarken bile sesimde yenilenmiş bir güven var.

"Oh, eğer bu konuda yanılıyorsan, seni kesinlikle öldürürüm. Bunun için endişelenme. Ama eğer yanılmıyorsa..." Tony'ye döner ve silahı göğsüne doğrultur. "Öleceksin. Ve bu acı verici olacak. Patron bunun için kelleni isteyecek. Kelimenin tam anlamıyla." Sırıttıyor.

"Dostum, ben öyle bir şey yapmam. Ben aptal değilim."

"Göreceğiz." Vito ve Giuseppe'ye el sallar ve kapıdan çıkıp Tony'nin arabasına giderler.

Kızlar ağlamaya devam ederken ve yerdeki diğer üç kişiyi görürken uzun zaman dilimleri geçip gidiyor. Onun yerine ayaklarıma bakıyorum, pembe cila tek odak noktam.

Haftada bir kez tırnaklarımızı yapmak için bir kadın geliyor. Bize en yüksek parayı ödeyen müşteriler için iyi görünmemizi sağlıyorlar. Biz sıradan fahişeler değiliz. Elde edebileceklerinin en iyisiyiz, ya da en azından Bianchi'lerin verdiği imaj bu. Ama erkekler nasıl yaşadığımıza bir baksalar, bunun üst düzey bir şey olmadığını keşfederler.

Vito ve Giuseppe içeri geri dönüyor, yüz ifadeleri okunmuyor. "Bir şey var mı?"

İlk başta tek kelime etmiyorlar ve bunun o an olduğunu anlıyorum. Korku içime çöküyor, tıpkı hız treninden düştüğünüzde hissettiğiniz, vücudunuzdaki tüm kanın dışarı akması gibi bir his.

Kayla'nın elinin benimkine kaydığını hissediyorum ve o kadar sıkı tutuyor ki kırılacak sanıyorum. O da bunu biliyor. Bu onu son görüşüm olacak. Gözlerimin arkasında yaşlar kabarıyor ve düşmelerine izin veriyorum.

Ama aniden Giuseppe'nin eli cebine gider ve altın amblemlili siyah bir zarf çıkar. Seks kulübünden gelen tüm bahşişler oraya konur. Bu bir kuraldır. Adamlar işlerini bitirmeden önce parayı içine koyup mühürlerler.

Chad kıkırdar ve Tony'nin gözleri yerinden fırlayacakmış gibi şişerken Giuseppe'nin elinden alır.

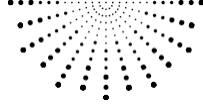
"O benim değil." Başını sallıyor, kelimeler boğazında düğümleniyor. "Ben- ahhh!"

*Bir kurşun üst baldırının etini deler ve çığlık atarak yere düşer.
Chad kayıtsızca yanına geldi. "Bu sefer şanslıydın."
Göz kırpmıyor, sonra silahını belindeki kılıfa yerleştiriyor.
"onu," diye emrediyor Vito ve Giuseppe'ye, onlar da yapıyorlar.
Birlikte Tony'yi kapıdan dışarı sürüklerler, biz ise artık aramızda
olmayanların cesetleriyle baş başa kalırız.*

"Elsie," diye gürlüyor derin bir ses uyuşukluğumun
arasından. Onun sesi. Michael'ın. Evlenmek üzere
olduğum adam.
Bir inilti duyuyorum, bana benziyor ama emin olamıyorum. Bir şey
anlamlandıramayacak kadar yorgunum.
"Şşş. Sorun yok. Seni tuttum, küçük güvercin. Artık güvendesin."
Sözleri de tıpkı güçlü kolları gibi şefkatle etrafımda dolaşıyor, beni sıkıca
sarıyor. Sırtımdaki sıcaklığını hissedebiliyorum.
Ağır bir iç çekişle, hâlâ içimde dolaşan yorgunluğun etkisiyle kendimi
tekrar uykuya bıraktım.

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

ELSIE

YORGANI BAŞIMIN ÜZERİNE ÇEKERKEN INLIYORUM, GÜNEŞ IŞINLARI gri perdelerin arasından damlıyor. Bir esneme geliyor, sonra bir tane daha ve eğer sonsuza kadar uyuyabilseydim, uyurdum. Ama sonsuza kadar bu yatağın konforunda kalamam.

Elimi Michael'ın yanına doğru kaydırduğımda, onu sıcak ama boş buluyorum.

Dün gece gerçekten bana sarıldı mı? Kabuslarımdan birini mi görüyordum?

Bazen bende de oluyor. Çıkardığım gürültüden uyandığımı, dönüp durduğumu hatırlıyorum. Diğer zamanlarda Kayla beni uyandırır. Beni duysa utanç verici olurdu. Ama sanırım bu er ya da geç olacak.

Kapı küçük bir sesle çalınıyor ve kendimi oturur pozisyona getiriyorum.

"Girin," diyorum ve kapılar açılıyor.

"Sıra sende! Yaşasın!" Sophia yatağa doğru koşuyor ve üzerine atlıyor. "Şimdi benimle gelmelisin! Baban sana kıyafet aldı!"

"Öyle mi?" Sırıtiyorum çünkü onun neşesi böyle bulaşıcı.

"Evet! Mağazadakiler yeni getirdi. Çok fazla." İki avucunu da havaya kaldırarak büyüklüğü gösteriyor. "Babamın arkadaşı biz kahvaltı ederken hepsini buraya getirecek."

"Kahvaltıyı kim hazırladı?" Merakla soruyorum, Michael'ın yine yemek yapıp yapmadığını merak ediyorum.

Kollarını kavuşturuyor, sanki az önce bilinen en aptalca soruyu sormuşum gibi kaşlarını kaldırıyor.

"Aşçımız. Tek hiçbir şey yapamıyorum." Kıkırdıyor. "Adı Pearl ve gerçekten çok iyi biri."

Yaklaşıp başını omzuma atıyor ve kolum anında onu sarıyor.

"Babam kadar iyi değil tabii ki."

"Tabii ki." Göz ucuyla bakıp bana ısıltılı bir sırıtış attığında gülüyorum.

"Ve Pearl'e bunu söylediğimi söyleme." Sesi sakinleşiyor, gözleri açılıyor.

"I

onu kötü hissettirmek
istemiyorum." "Söz
veriyorum."

Başımı salladığımda bakışlarım daralıyor ve o da bana karşılık veriyor. Dudaklarımı birbirine bastırarak gülmemeye çalışıyorum çünkü fazlasıyla ciddi görünüyor.

"Bir de Mabel var," diye ekliyor Sophia. "Diğer dört hanımla birlikte bizim için temizlik yapıyor ve bazen bana bakıcılık yapıyor. Ama yine de kendi odamı temizlemek zorundayım çünkü sorumluluk sahibi insanlar böyle yapar, diyor babam."

"Baban kesinlikle haklı."

"Bir de Rodney var, babam gelemediğinde beni o gezdiriyor." Ve son kısmı söylerken, sesi kalp kırıklığı ile çevreleniyor.

"Baban pek ortalıkta yok mu?"

Omuz silkiyor, başını eğiyor. Nasıl bir his olduğunu bildiğim için onu kendime doğru çekiyorum. Ben de anne ve babası uzun saatler çalışan, bazen okuldaki işleri kaçırmak zorunda kalan bir çocuktum. Çok acı veriyordu ama bir yetişkin olarak ellerinden gelenin en iyisini yaptıklarını biliyorum.

"Seni çok sevdiğini biliyorum." Kolunu okşadım. "Eminim bu kadar çok çalışmak zorunda kalmamayı diliyordur. Benim ailemin de öyle olduğunu biliyorum."

"Biliyorum." Gözleri benimkileri buluyor. "O da öyle diyor."

"Pearl bizim için ne yaptı?" İçini kaplayan melankoliden nefret ederek konuyu hızla değiştiriyorum.

"Sana söyleyemem!" Anında canlandı. "Hadi, gidelim de gör!"

Gülerek yataktan kalkıyorum. "Önce banyodan bir bornoz alayım."

"Peki, hadi! Acele et!" Tırmanıp kapıya yöneliyor ve zıplayarak kapıdan çıkıyor.

Banyoya gidiyorum, geçen sefer orada gördüğüm bornozlardan birini alıp giyiyorum ve belime bağlıyorum.

Kapıya doğru koşarken komodinin üzerinde bir şey buluyorum: bir kağıt parçası ve üzerinde kapaklı bir telefona benzeyen bir şey. Notu alıp kelimeleri okudum.

Bu telefon /veya sizsiniz. Bu telefon sadece tek bir numarayı arayın: benimkini. Polisi arayıp hapse girmek ya da Bianchi'lerin yanına dönmek istemiyorsanız. Adamlarım her zaman izliyor. Bunu unutmayın. Bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın. Görüşürüz ya da akşam yemeği. Umarım kıyafetleri beğenirsiniz.

Michael

Hemen telefonu açıyorum ve bunlardan birini nasıl kullanacağımı hatırlamaya çalışıyorum. Çok uzun zaman olmuştu ama çözdüm. Yalan söylemediğinden emin olduktan sonra ev numaramı çevirmeye çalışıyorum ama arama gerçekleşmiyor.

"Siktir!" Mırıldanıyorum, ona bir mesaj gönderiyorum.

ELSIE

Aramak isteyeceğim son kişi sensin. Bu telefonu o daracak kışına sok.

MICHAEL

Görüyorum ki beni şimdiden özlemişsin.

ELSIE

Evet, çukur gibi.

MICHAEL

Dün gece sen bana sarılmış, küçük kediciğim gibi mırıldanırken öyle görünmüyordu. Belki de bundan sonra sana böyle seslenmeliyim.

Oh, kahretsin. Demek bu oldu. Harika.

Ben mesajına bakarken dakikalar akıp gidiyor, utanç yanaklarımı ısıtıyor. Sonra bir mesaj daha geldi.

MICHAEL

İşe gitmem gerekene kadar bütün gece sana sarıldım. Kabus görüyordun. Bu sabah iyi misin?

Midem sıkışıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

ELSIE

Dikkatli olun, Bay Marino. Bir an için gerçekten önemsedığınızı düşünmüştüm.

MICHAEL

Ahh, işte senin o akıllı ağzın.

ELSIE

Merak etme, döndüğünde sana bolca getireceğim.

MICHAEL

Buna güveniyorum. Eve gittiğimde senin için de bir şeyler hazırlayacağım.

ELSIE

Öyle mi? Bana yine şaplak mı atacaksın?

MICHAEL

Böyle konuşmaya devam edersen ben de .

Göbeğim ağrıyor ve inlediğimi duymaması iyi bir şey.

MICHAEL

Evliliğimizi resmileştirmek için imzalaman gereken bazı kağıtlar getireceğim.

ELSIE

Ne oldu? Şimdiden mi?! Bir ay demiştin.

MICHAEL

Bir ay ya da daha az demiştim. Bu daha az. Onları imzalayacaksın, Elsie, ve o düğünü yapacağız. Sanırım bir yıllığına benim olduğunu unuttun ve bu süre içinde tam olarak ne istersen yapacaksın.

Avucumdaki telefonu sıkarken dişlerim sıkılıyor. Şu kendini beğenmiş pislik. Kendini ne sanıyor? Onu dünyanın sonuna kadar lanetlemek istiyorum, parmak uçlarım çirkin bir yanıt vermeye hazır. Ama bunun yerine, onu görmezden geliyorum. Ona bu zevki tattırmayacağım. Bir dakika sonra, başka bir mesaj geliyor.

MICHAEL

Sophia'ya onu sevdiğimi söyle. Benim için ona iyi bak.

ELSIE

Tabii ki yapacağım.

Ondan nefret ediyor olabilirim ama kalpsiz değilim. Eminim onu benimle bırakmaktan hoşlanmıyordur.

O kadar sinir bozucu ki. Keşke beni öldürseydi. Ama onunla savaşmanın bana bir faydası olmayacağını biliyorum. Belki istediğini yaparsam ve ona zorluk çıkarmazsam, en azından Kayla'yı kurtarmayı düşünür.

Ama biraz daha düşününce bunun ne kadar saçma geldiğini fark ettim. Neler olduğunu biliyordu ve hiçbir şey yapmadı. Neden şimdi sihirli bir şekilde fikrini değiştirsin ki? Ve eğer Faro Michael'ın beni kaçırdığını öğrenirse, beni almasına izin vermez ve Michael kimseye boyun eğecek birine benzemiyor. Ya da Faro intikam için Kayla'yı öldürürse?

Hayır, kendim bir şeyler yapmalıyım. Michael'ın iyi tarafına geçmeli ve buradan çıkmanın bir yolunu bulmak için şansımı denemeliyim. Umarım Kayla o zamana kadar ölmez.

Telefonu kapattıktan sonra aceleyle merdivenlerden inip fuayeye giriyorum ve beni bekleyen üç parça valiz buluyorum.

"Hanımefendi," daha önce hiç tanımadığım uzun boylu bir adam başını sallayarak beni selamlıyor. "Bunları sizin için yukarı getirebilir miyim?"

"Lütfen. Bu harika olur."

"Sorun değil." Birini bir eline, ikisini diğer eline alıp, sanki tüy kadar ağırmışlar gibi merdivenlerden yukarı kaldırıyor.

O giderken solumdan gelen sesleri fark ediyorum ve Sophia'nın kahkaha seslerini takip ediyorum.

Bir kadın, "Her yere döneceksin," diye azarlıyor ama sesi nazik.

Ben yaklaşırken tezgahın üzerinde bir şeyler karıştırıyor, kestane rengi saçları düzgün bir topuzla sıkıca sarılmış, yanlarına biraz gri serpilmiş.

Beni duyduklarında hemen bana bakıyorlar ve gülümsüyorlar.

"Merhaba! Sen Elsie olmalısın." Kaşığı bırakıp yanıma geldi ve elini uzattı. "Ben Pearl. Michael yokken burada yemek yapıyorum."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Elini kendi elime alıp önce sıkıyorum. "Gerçekten harika bir aşçı olduğunu duydum."

Siyah döner taburenin üzerindeki Sophia'ya bakıp göz kırpıyorum, o da kıkırdıyor.

"Deniyorum," diyor ve tezgâha geri dönüyor.

Sophia taburenin üzerinde dönerek bana sırtıyor ve aynı anda ağzına bir parça krep atıyor.

"Pekala, oturun." Pearl, Sophia'nın yanındaki boş sandalyeyi işaret ediyor.

"Ne istersiniz? Pastırma, yumurta, krep?"

Sophia'nın yumuşak saç tellerinde bir el gezdirerek .

"Belki de hepsi?" diye soruyor, kaşlarını kaldırıyor, ağzının kenarı yukarı kalkıyor ve gözlerinin kenarları kırışıyor.

"Hepsi mükemmel olurdu."

Yine de bir daha krep görmezsem, bu harika olur.

Ev yemeklerini ne kadar özlediğimi bir bilse. Annem evde olduğu zamanlarda kahvaltı hazırlardı, yapamadığı günlerde de babam. İyi bir sistemleri vardı ve bizim için işe yarıyordu.

Önüme bir tabak koyuyor, bir fincan da kahve koyuyor ve bana bir sürahi süt ve bir kap şeker uzatıyor. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin."

"Bu harika," diye fısıldıyorum, biraz süt ve bir paket şeker ekliyorum, bir tane daha eklemeye karar vermeden önce deniyorum.

Kaçırıldığımdan beri kahve içmedim. Tadının nasıl olduğunu unutmuşum. Ve ilk yudumda hiç de unutmadığımı fark ediyorum. Ben sessizce içmeye devam ederken yüzüme bir gülümseme yerleşiyor, Pearl temizlik yapıyor ve Sophia yanımda mırıldanarak yaban mersinli krepten bir parçayı ağzına tikiştiriyor.

"Siz kızlar bugün ne yapıyorsunuz?" Pearl lavaboda tencereyi ovarken soruyor.

"Bir defile yapabiliriz!" Sophia araya giriyor. "Ooh, belki makyajını yapabilirim ve babam eve geldiğinde ona sürpriz yapabiliriz!"

O kadar heyecanlı ki, onu hayal kırıklığına uğratmaya ne niyetim var ne de bunu yapmak istiyorum. Hayat çok kısa, bize neşe veren şeyleri kavramak ve başkalarının da buna sahip olmasına izin vermek önemli.

"Tabii, kulağa eğlenceli geliyor." Ben sırtıyorum, o da .

"Makyaj yapmakta gerçekten iyiyimdir." Yüzü ciddileşiyor. "Bir keresinde Pearl'ün makyajını yapmıştım."

"Oh, o yaptı. Özellikle allık konusunda çok iyi." Düşünceli bir şekilde başını sallıyor, dudaklarını sıkıyor ve gülmemeye çalışıyor. "Fotoğraflara ihtiyacım olacak." "Fotoğraf makinem var!" Sophia bunları sağlamak için çok heyecanlı görünüyor. "Ben çok şey alacak."

Ben krepten kaçınmak için elimden geleni yaparken yemeye devam ediyoruz, keki kesiyorum ve Pearl alınmasın diye numara yapıyorum.

İşimiz bittiğinde Pearl dışarı çıkmak üzere toparlanıyor ve bizim için hazırladığı öğle yemeğini buzdolabına koyuyor. "Yarın görüşürüz kızlar."

Bu sefer bana sarılmak için geliyor, sonra Sophia kollarını kadının karnına doluyor ve orta kısmını tüm gücüyle kavırıyor.

Bu kız büyükleri seviyor. Bunu görmek çok kolay.

Pearl sevgiyle, "Seni seviyorum Sophia," diyor ve kapıdan çıkmadan önce bir kolunu Sophia'nın sırtına doluyor.

Dışarıda nöbet tutan adamlara rağmen kapıyı kilitliyorum. İnsan asla çok dikkatli .

"Hadi, gidip ne tür eşyalarınız varmış bir bakalım!" Sophia merdivene doğru koşuyor, ben de onu takip ediyorum.

Yatak odasına girer girmez, ben yerde beni bekleyen ilk bavulun fermuarını açmaya başlarken o da yatağa tırmanıyor.

İçinde her türden pantolon ve ne bilemediğim kadar çok gömlek buluyorum. Diğerinden başlayıp dikkatlice açıyorum.

"Umarım orada elbiseler vardır!" Sophia yatağın doğru sürünüyor ve içinden taşan heyecanla bekliyor.

"Orada ne olduğunu düşünüyorsun?" Gülümseyerek başımı kaldırıyorum ve o da düşünceli bir şekilde şakağına vuruyor.

"İç çamaşırı ve çorap." Kıkırdamaları odanın içinde parlıyor ve içimde kelebekler uçuşuyor.

Bir çocuğun gülüşünde bir şey vardır. Dünyadaki üzüntülerin ilacı gibidir. Keşke onu şişeleyebilselerdi.

Açmaya başladığımda, aslında elbiseler olduğunu görüyorum, çeşitten.

Yataktan atlayıp yanıma oturdu. "Ooh! Bunu dene!" Elleriyle yeşil bir elbise çıkarıyor, deniz renginde, beli açık.

Ve deniyorum. Onun kahkahalarını duyarak ve daha fazlasını isteyerek istediği kadarını deniyorum. *Birlikte* gülerек, birbirimizi tanıyarak saatler geçiriyoruz. Ve her geçen gün daha da yakınlaşacağız.

Ama bir gün onu terk etmek ve kalbini kırmak zorunda kalacağımın farkındayım ve bu sadece benim kalbimi kırar.

MICHAEL

Ofisten çıkmaya hazırlanırken asistanım Ashley bana bir fincan kahve uzattı.

"Bugün ihtiyacınız olan başka bir şey var mı efendim?" Omuz hizasındaki sarı saçlarını geriye atıyor.

"Hayır, hepsi bu kadar. Teşekkürler. İyi akşamlar dilerim."

Başını sallıyor, masamın köşesinden tabletini alıyor ve ofisten çıkıyor.

Masamdan anahtarlarımı ve telefonumu alarak ben de dışarı çıkmaya hazırlanıyorum, kızım evde olmaya hazırım. Elimden gelse tüm boş zamanımı onunla geçirirdim ama şirketimizin başında ben varım ve işlerin sorunsuz yürüdüğünden emin olmam gerekiyor.

Lüks bar ve restoranları açar açmaz bir şirket kurdum. Bu bizi herkesin, özellikle de yasaların gözünde meşru gösteriyor. Bazılarını cebimizde tutuyor olabiliriz, ancak her zaman kötü şöhretli Messina suç ailesini nihayet çökertecek kişi olmayı uman yeni bir federal koklama yapıyor.

Bu olmayacak, dizginler benim elimdeyken olmaz. Hiçbir şey bulamayacaklar. Yaptığımız işte iyiyiz. Kirli para iyi saklandı. Hiçbirinin izini bize kadar süremezler. Tek yaptıkları zamanlarını boşa harcamak.

Ofisten çıktım ve asansöre bindim. Mesajlarından bu yana Elsie'den haber almamıştım ve tüm araziye yerleştirdiğim kameralarda da endişe verici bir şey görmemiştim. Gün için ayrılır ayrılmaz eve dönmek için kendimi zor tuttum. Sophia'yı bir yabancıyla yalnız bırakmaya alışık değilim. Ben yokken ona ya ailem ya da Mabel bakıyor ama Elsie karım olacaksa kızım konusunda ona güvenmeye başlamalıyım. Ama kahretsin, bunu yapmak çok zor.

Daha önce, iş yerindeki dizüstü bilgisayarımdan onları havuzda yüzerken izledim, birbirlerini yıllardır tanıyorlarmış gibi gülüyorlardı. Kızımın bir yabancıyla babasından daha fazla eğlenmesini çok kıskanmıştım.

Dışarı çıkar çıkmaz Sophia şezlongda Elsie'nin omzuna uzandı ve Elsie sanki annesiymiş gibi onun saçlarını okşadı. Sanki küçük kızımı önemsiyormuş gibi.

Hemen ardından kapattım, onları birlikte görünce göğsüm ağırlaştı. Kızım buna asla sahip olamayacak. Ve Elsie bunu söylemek istememiş olabilir ama ben yeterli değilim. Asla da olamayacağım.

Asansörden çıkıp garaja giriyorum ve Sophia'yı okuldan almak zorunda olmadığımı bildiğim zamanlarda kullandığım Tesla Roadster'ıma biniyorum.

Eve dönüş hızlı oldu. Otoyoldan çıkıp birkaç blok ötedeki evimize ulaştığımda, arabayı garaja park ediyorum. Ve en kısa sürede

Eve girdiğimde Sophia'nın kıkırdadığını duyuyorum. "Babam görene kadar bekle-"

"Neyi görüyor?" Anahtarlarımı tezgâhın üzerine bırakarak kaşlarımı çatarak soruyorum.

Elsie'yi bir sandalyede buluyorum ve yüzünü tam olarak göremiyorum çünkü kızım elinde makyaj fırçasıyla önünde duruyor.

"Baba!" Sophia bağırıyor, kollarıma koşuyor.

İşte o zaman Elsie'yi görüyorum ve yüzü... bunun kızımın eseri olduğunu hemen anlıyorum. Gülmemek için kendimi zor tutuyorum çünkü yüzündeki makyaj çok saçma ama o mutlu. Omuz silerken sırtıyor.

"Bak ne kadar güzel görünüyor, baba!" Sophia elimden tutarak beni hayatımda gördüğüm en güzel kadının tam karşısına getiriyor.

Bakışlarım onun her santimini dolaşıyor.

"Öyle," diye mırıldanıyorum, neredeyse nefesimin altında. "Yanaklarında harika bir iş çıkarmışsın prenses. Çok... pembe olmuşlar."

Eminim başka bir parçası da öyledir. Vücuduma dolanmış, sikim içine gömülmüş, dudaklarında adımın yazılı olduğu görüntüler zihnimden süzülüyor...

"Teşekkür ederim baba. Şimdi seninkini yapmamı ister misin?"

"Belki bir dahaki sefere." Bu düşünceyle içimden kaşlarımı çatıyorum.

"Oh, hadi, baba." Elsie sandalyeden kalkıyor, vücudu neredeyse benimkine değiyor, sesi baştan çıkarıcı.

Saçları omuzlarına dökülürken elini uzatıyor, parmak uçları boynumun kenarına hafifçe sürtünüyor ve ben anında sertleşiyorum. Sadece sikim değil, vücudumdaki her kas sertleşti.

Gözlerini benimkilere dikti. "Bırak kız biraz eğlensin."

Çenem geriliyor ve elim ensesine gidiyor. Ağzım kulağına değene kadar onu kendime doğru çekiyorum. "Sen bir belasın, bunu biliyor musun?"

Keskin nefesini duyuyorum ve kalbimin her soğuk santimini ısıtıyor. "Peki baba, gelebilir miyim?" Sophia takım elbisemin ceketini çekiyor.

İsteksizce, bu kadından geri çekiliyorum - bir mıknatıs gibi olan bu baştan çıkarıcı kadın, asla sahip olmayacağıma yemin ettiğim her şeyi unutana kadar beni içine çekiyor.

"Burası çok güzel kokuyor. Bir şeyler mi yaptınız?" Eve gelir gelmez yemek yapmayı planlıyordum ama görünüşe göre buna gerek kalmayabilir.

"Evet." Sophia cevap veriyor. "Akşam yemeği yaptık. Daha yeni bitirdik. Makyajını yaptıktan sonra yiyebiliriz."

Kıkırdıyorum. Yemeğin dikkatini makyajdan uzaklaştıracağını umuyordum ama daha iyi bilmeliydim.

Elsie'ye dönüp bakıyorum, parmakları kulağının altında, ağzımın olduğu yerde geziniyor. Hâlâ bunu düşündüğünü bilmek hoşuma gidiyor. Benim hakkımda.

Ona aldığım yeni kıyafetler şimdiden üzerine tam oturdu. Biraz fazla iyi.

Sikeyim.

Elimin elbisenin dökümlü pembe kumaşından kayarak kalçasına doğru ilerlediğini, külotunun üzerinden geçtiğini, hoşlandığı her şeyi keşfetmek için külotun içine girdiğini düşünmek... lanet olası sikimin sertleşmesine neden oluyor. Göğüsleri daha da büyük görünüyor, o daracık şeyin sınırları içinde rehin alınmış, ellerimin onu parçalara ayırması için yalvarıyor.

"Yemek yaptığın için teşekkür ederim," diyorum ona.

"Ben yardım ettim." Ben ona bakarken Sophia gözlerini deviriyor.

"Teşekkür ikiniz içindi." Kıkırdarken onu kollarımın arasına alıp omzuma atıyorum. "Sana gözlerini devirmen konusunda ne demiştin, genç bayan? Hmm?"

Onu gıdıklıyorum, o da daha hızlı gülüyor.

Elsie gülümseyerek bizi izliyor. "Toskana tavuğu yaptık. Sophia çok yardımcı oldu."

"Gördün mü baba?" diye gülüyor. "Çok yardımcı oldum."

"Uh-huh." Onu biraz daha gıdıklıyorum ve onun kahkahası beni hayatta tutan tek şey .

"Yakında bir gün birlikte yemek yapmamız gerekebilir," diyorum Elsie'ye. "Bilirsin, kimin daha iyi olduğunu görmek için?" Dudaklarım yukarı kalktı.

Tek bir kaşının alay ediyor. "Oh, Michael, seni içeceğim."

Sanki tüm dünya omuzlarımda değilmiş gibi, sanki bu kadınla yaşadığım hayat gerçekmiş gibi rahatça kıkırdıyorum.

Derin bir iç çekerek Sophia'yı ayaklarının üzerine bırakıyorum. "Tamam prenses, babanı güzelleştir."

İşini ciddiye alarak yüzümü inceliyor. "Oturun efendim. Hemen geliyorum."

Elsie gülüyor, ben onun oturduğu sandalyeye yerleşirken kenarda duruyor. içi

nd "Ee, baba? Gözlerine ne renk sürelim?" "Siyah."

e.

Başını sallıyor, burnu kırışıyor. "Bence pembe daha çok senin rengin."
"Tabii ki öyle." Başımı sallıyorum, ağzım yukarı kalkıyor.
Sonra işe koyuluyor.
Ve tüm bu süre boyunca gözlerim Elsie'nin üzerindeydi ve onun gözleri benimkilerin içinde boğuluyordu.

"Bu gerçekten çok iyi," diyorum Elsie'ye.

Tabağına bakarken ağzı geriliyor. "Yemek yapmayı nerede öğrendin?"

"Büyükanнем." Bana kısa bir bakış atıyor, sonra tekrar yere bakmaya başlıyor. "En iyi aşçı oydu. Annem ve babam genellikle çok meşgul olurlardı, bu yüzden o ve ben birlikte yemek yapar ve pişirirdik." Sevgiyle gülümsüyor, dalgın dalgın yemeğine bakıyor.

"Hâlâ birlikte yemek yapıyor musunuz? Babam ve benim gibi?" Elsie başını kaldırıp Sophia'ya bakar ve o anda gözleri karanlıkla dolar.

"Artık değil." Başını sallıyor, yüz hatları kederle kaplı. "Belki bir gün tekrar yapabiliriz."

İşte o zaman bana uzun, dayanılmaz saniyeler boyunca bakıyor. Anladım. Onun hikayesindeki kötü adam benim ve haksız da değil.

Konuyu değiştirmeyi umarak, "Sana küçük bir sürprizim var," diyorum. Gerçi bu onu daha da mutlu etmeyecek.

"Oh, öyle mi? Peki bu ne olabilir?"

Sophia yanımda kıkırdıyor çünkü zaten biliyor ve daha heyecanlı olamazdı. Elsie'yi ne kadar çok sevdiği şimdiden belli. Ona yalan söylediğim için bu beni dünyanın en büyük pisliği yapıyor. Ama bu amcasını kurtarmak için. Ve zamanla, Elsie'nin kaybını atlatacaktır.

Belki görüşmeye devam edebilirler. Hala konuşmaları için Elsie'nin karım olması gerekmiyor. Denklem uymak zorunda değilim.

Ve lanet olsun, bu fikir beni tam kalbimden bıçaklıyor.

Elimi cebime atıyorum ve içinde yüzük olan bir kutu çıkarıyorum. Eğer bu gece ona belgeleri imzalatacaksam, yüzük bir zorunluluk, özellikle de yarın ailem onunla tanışmaya geleceği için. Gerçek olduğunu bilmeliler.

Kutuyu masanın üzerine koyuyorum ve Elsie'nin gözleri açılıyor.

"Bu..."

Sophia ona bakarak, "Bu bir yüzük," diye fısıldıyor. "Bunu görebiliyorum." Gözleri büyüyor.

Bunu istemiyor ve kutuyu görmek, içinde ne olduğunu bilmek... bu onun için gerçek olmalı. Buna alışması gerekecek. Çevremizdeki herkes yakında öğrenecek. Her nüfuzlu kişi düğünümüze davet edilecek.

Bu gerçekleştiğinde, Bianchiler bile onun artık kim olduğunun farkında olacaklar.

Benimkini.

Azienda'nın koyduğu kurallara göre soyadımı aldıktan sonra ona dokunamazlar. Yerleşik bir anlaşma bozulmadığı sürece eşler ve çocuklar yasak. Ve onu benden almaya cüret ederlerse onları öldürürüm. Savaş istiyorlarsa, savaşıacaklar.

"Baba..." Sophia ısrar ediyor, gözlerini kısarak bana bakıyor ve şöyle diyor, *Ne ?*

Benden ne yapmamı istediğini biliyorum, ama karşımdaki kadın? Yapıp yapmamam onun umurunda olmayacak.

Ama kızım için bir anlamı var, bu yüzden kutuyu alıp Elsie'nin önünde duruyorum. Tek bir yumuşak hareketle sandalyesini kenara çekip bir dizimin üzerine çöküyorum.

Şaşkın gözlerinin içine bakarak, parıldayan sekiz karatlık tek elması gösteriyorum ve boştaki elimle sol elini kendi elime alıyorum.

"İstedığın bu olmayabilir," diyorum ona. "Ama olduğumuz yer burası. Benimle evlenir misin, küçük güvercin? Karım olur musun?"

Dudakları aralanıyor, nefesleri kaçıyor, bakışları önce benden sonra yüzüğe kayıyor. Sanki onu zincire vurmak için yapılmış bir tasma gibi bakıyor ve sanırım bir bakıma öyle.

Saniyeler akıp gidiyor ve ben bana verebileceği tek cevabı vermesini bekliyorum. Ve sonunda verdi.

"Evet, Michael. Seninle evleneceğim. Ne yazık ki." Son kısmı fısıldıyor.

Göğsümün derinliklerinde gürleyen kıkırdamayı gizliyorum. Bu ikimiz için de talihsizlik.

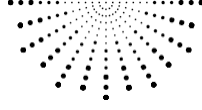
"Yaşasın!" Sophia bağırıyor, alkışlıyor.

Elsie'nin elini bırakıp yüzüğü çıkarıyorum, o benden uzakta olmayı dileyerek yeni süslenmiş eline bakarken yavaş yavaş parmağına geçiriyorum.

Keşke o da yapabilse.

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ELSIE

"!" SOPHIA ERTESİ AKŞAM KAPIYA DOĞRU KOŞAR,
diğer tarafındaki ailesi.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirmeden önce beyaz kalem elbisemi düzeltiyorum, nabzım hızla atıyor.

"Gidip açabilirsin," diyor Michael yanımdan ona, ben kapıya doğru giderken neredeyse tökezliyordum.

Tüm vücudum farkındalıkla karıncalanıyor. Bu kadar yakın olması beni tedirgin ediyor ve zaten ailesiyle tanışacak kadar gerginim.

Kalp atışlarım göğsümde düzensiz bir şekilde çarpıyor. Neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum. Onları etkilemek için hiçbir nedenim yok. Aslında onların fikirleri çok az şey ifade ediyor çünkü Michael'ın buna ihtiyacı var ve benim hakkımda ne düşündüklerini umursayacak bir adama benzemiyor. Bu durum kalp atışlarımı biraz olsun sakinleştiriyor, ama kapı açılıp da üç iyi giyimli insan içeri girdiğinde merdivenlerden yukarı koşup saklanmak istememe yetecek kadar değil. Ya nereden geldiğimi ve bana ne yapıldığını biliyorlarsa?

Ama hayır, yapamazlar. Michael onlara söylemediği sürece, ve bunun için bir sebebi yok.

"Sophia!" diyor babası, onu ayaklarından kaldırırken, gözleri bana sonra Michael'a kayıyor. "Bu Elsie olmalı. Ben Giancarlo. Tanıştığımıza memnun oldum."

Gülümsemesi sevecen, ama bana bakışı... Kollarımı kendime doğru çekiyorum, saklanma ihtiyacı hissediyorum.

"Ben de memnun oldum." Sahte bir gülümsemeyle başımı sallayarak selamliyorum. Michael'ın annesi kocasının yanından geçip yanıma geliyor. "Ben Fernanda. Michael'ın söylediğinden bile daha güzelsin."

Onun
gözleri bir sırtışla parlıyor.

Bir bakış attığımda yüzü donuklaşıyor, en ufak bir tepki vermiyor.
"Teşekkür ederim," diyorum elimi okşarken, içeriye doğru yürürken.

Ev.

On iki kişilik yemek masası Pearl'ün pişirdiği yemeklerle hazırlandı, tüm tabakların üzeri örtüldü ve biz yemeğe başlamadan önce ısıtılmaya devam edildi.

"Demek bu benim yeni baldızım olacak," diyor tanıştığım adam, silahı göğsüme dayayan adam.

Babası ve Sophia eve girdiğinde eğilir.

"Seni tekrar görmek güzel." Elim kaldırıp üstünden öpüyor, dudakları sırtarak dans ediyor.

"Bu sefer silahını yüzümden uzak tuttuğun için teşekkürler," diye küstahça karşılık veriyorum, göz ucuyla Michael'ı izliyorum, kenarda bekliyor ve bize hançer gibi bakıyor.

Gözlerinin tenimi yaktığını hissedebiliyorum. Çenesi bükülüyor, kollarını beyaz gömleğinin üzerinde kavuşturuyor, şişkin göğsünün bir kısmını ortaya çıkarıyor, düğmeler patlamak üzereymiş gibi görünüyor. Kolları düşüyor, elleri sıkı yumruklar haline geliyor, yüzükler parmaklarını zorluyor. Ve o iri, erkeksi elleriyle bana neler yapabileceğine dair görüntüler, ben kuruyana kadar tekrar tekrar oynamak istediğim bir film gibi zihnime hücum ediyor.

Gio alçak bir ses tonuyla, "Bu senin aileden biri olacağını öğrenmeden önceydi," diye devam etti.

Onun burada olduğunu bile tamamen unutmuştum. "Ve ne aile ama," diye alay ediyorum.

"Hepimiz kötü değiliz." Yüz hatlarını eğlence kaplıyor. "Bazıları diğerlerinden daha kötü."

Sonra kasılarak uzaklaşıyor ve ben Michael'ın bana odaklanmış gözleriyle baş başa kalıyorum. Kalın bir parmağıyla beni işaret ediyor, ama ben olduğum yerde duruyorum, tek bir kaşım meydan okurcasına kalkıyor. Bana ihtiyacı varsa, bana gelebilir.

Burada sadece o ve ben varız; diğer herkes çalışma odasında rahatına bakıyor.

Ona katılmak için herhangi bir çaba göstermediğimde, bana doğru yaklaşıyor ve aniden nefesimin kesildiğini hissedip bir adım geri atıyorum. Kapüşonlu gözler beni olduğum yere hapsediyor, gittikçe yaklaşıyor, ta ki tam önüme gelene ve gidebileceğim tek yer geriye kalana kadar.

Avuçlarının ikisi de kapıya çarpıp beni hapsederken bedenim kapıya çarpıyor. Karnımdaki sert şişkinliği hissedebiliyorum.

"Kimin karısı olduğunu unuttun mu, küçük güvercin?" diye adeta hırlıyor. İçim lezzetli bir şekilde kıvrılıyor, sesindeki kıskançlık hissi hoşuma gidiyor. "Sen neden ?" Zar zor konuşabiliyorum. alevle vuran bir beden.

Her yerim yanıyor. Onun için. Onun kim olduğunu ve nasıl bir hayat sürdüğünü düşünmediğim zamanlarda keşfetmek istediğim bağlantı için. Şu anda sadece onu istiyorum. Sırf istediğim için bir adamla kendimi kaybetmek.

"Kardeşimle flört ediyordun." Parmaklarının arkası yavaşça yanağımı okşuyor.

Gözlerimi kapatıyorum, bu hissin tadını çıkarıyorum, nefeslerim arzuyla canlanıyor.

"Kiminle istersem onunla flört edebilirim," diye fısıldıyorum, bakışlarım gözlerinde biriken karanlıkla buluşuyor. "Bu asla anlaşmamızın bir parçası değildi."

Uzun bir nefes çekiyor, bana sertçe bakıyor, yüzünü eşsiz bir sahiplenme perdesi kaplıyor, sanki bana ne kadar yanlışı olduğumu göstermek için beni bu duvara doğru becerecekmiş gibi. Gerçekte kime ait olduğumu. Gözlerim ağzının üzerimde olmasını, dudaklarının tenimin üzerinde kışkırtıcı bir hünerle dans etmesini arzuluyor.

Avucu boğazıma doğru kayıyor ve parmaklarını boğazımın etrafında sıkıyor. Dudakları ağzımın köşesine değene kadar benimkilere doğru eğiliyor.

"Böyle mi düşünüyorsun?" diye fısıldıyor sertçe. "Bir şeyi açıklığa kavuşturmamıza izin ver." Kavrayışını sıkılaştırır. "Sen, küçük güvercin, benimsin. İsmen... ve cismen."

Göğsüm sarsılıyor ve sanki beni öpmek istiyor ama buna karşı koyuyor. Nefes alışları ciğerlerini zorluyor, sanki kontrolünü kaybetmenin eşiğine gelmiş gibi.

"Kimse sana dokunmayacak," diye söz veriyor burnunu boğazımda gezdirirken. "Ve eğer denerlerse, hatırlayacak kadar uzun yaşamayacaklar."

Sonra ellerini ceplerine sokarak yanımdan uzaklaştı, ben ise onun bana yaslanmış bedeninin anısıyla baş başa kaldım.

Yemek boyunca tek parça halinde oturmaya çalıştım ama avucu sürekli olarak kalçama yapışmışken bu çok zordu. Yemek yerken ve ailesi konuşurken tek düşünebildiğim buydu.

Şimdi herkes çalışma odasında toplanmış, ellerinde içkiler. Michael'ın bana sessizce verdiği beyaz şaraptan bir yudum almaya çalışıyorum ama zar zor midem kaldırıyor. Michael ise birkaç kadeh viski içti bile.

"Ee Michael," diye sesleniyor Giancarlo kanepenin karşısından, kucığında Sophia ile başka bir kanepeye oturmuş. "Bu düşün ne zaman olacak?"

"Mümkün olan en kısa sürede. Bu işin bir önce bitmesini istiyorum, Elsie de öyle." Güçlü avuçlarını üst uyluğumun üzerinde birleştiriyor, dizlerimizin yanları birbirine değiyor.

Bir insan aşırı uyarılmadan ölebilir mi? Çünkü yemin ederim oradayım. Ellerini üzerimden çekmesini istiyorum, ama hepsini aynı anda istiyorum.

"Değil mi bebeğim?" diye vurguluyor.

"Doğru." Cevabım gergin, zoraki bir gülümseme ağzıma yapışmış, ona üzerimdeki elinin nefes almamı zorlaştırdığına dair hiçbir işaret vermiyorum.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi, parmakları daha derine iniyor, kabaca içime batıyor ve içim sanki bunu istiyormuş gibi titriyor.

"," diye ekliyorum kulağına eğilmeden önce. "Bebeğim mi? Gerçekten mi? Şov yapmanın yolu."

Kıkırdıyor, parmaklarının uçlarını iç uyluğuma sürüyor. Nabzım kulaklarımda titriyor ve elimi onunkinin üzerine koyup çıkarmaya çalışıyorum, ama lanet bir tuğla gibi.

"Düşünü bizim için planlayabilirsin, değil mi anne?"

Gözleri hemen bize kayıyor. "Kesinlikle! Kasabada çok konuşulacak. Sen sadece bana bırak. Bir hafta nasıl?"

Bir hafta mı?!

Midem düğümleniyor. Ya Bianchi'ler burada olduğumu öğrenirse? Ya beni geri vermesini isterlerse? Elim titriyor, şarap neredeyse dökülüyor, ama Michael günü kurtarmak için orada, beni sabitlemek için bileğimi tutuyor.

"Görünüşe göre gelinim şimdiden biraz çakırkeyif olmuş." Şakağımı öpmek için eğiliyor, bardağı benden alıp yanındaki masaya koyuyor.

Az önce beni öpüş şeklinin kalbimi havai fişek gibi patlattığından haberi yok.

Beni tekrar böyle öp, Michael. Lütfen. Hissetmeye ihtiyacım var.

Neden bana böyle hissettiriyorsun? Sahte kocamdan daha fazlasıymışsın gibi. Önemsiyormuşsun gibi.

Tanrım, bundan nefret ediyorum. Ben buraya ait değilim. Onun yanına. Rol yapıyorum. Dışarı çıkmaya konsantre olmalıyım. Kayla'yı kurtarmak üzerine. Yepyeni bir hayat yaratmaya.

kendim için. Michael Marino'yu içermeyen bir tane.

"Yarın Galina'yı göndereceğim," diye devam ediyor annesi, benim iç mücadelelerimden habersiz. "Sana istediğin türde bir elbise diyecek." Elini kısa, dalgalı kumral saçlarının arasından geçiriyor. "Ve bu düğün için istediğin bir şey varsa, bana söylemen yeterli tatlım. Ne istersen yapabiliriz."

"Bir Külkedisi arabası!" Sophia gönüllü oluyor, şimdi büyükanne ve büyükbabasının arasına sıkışmış, heyecandan iri gözlerini yıkıyor.

"Ona söz verdik, bebeğim." Michael bana bakıyor, ağır avuç içi dizimden kalçalarımın üstüne doğru aşağı yukarı kayıyor.

Bu gecenin bitmesini istediğim için ağrım var.

"Bana uyar." Sesim kesiliyor ve bana tam olarak ne yaptığını bilerek sırtıyor.

Pislik.

"Büyükannen sana o arabayı getirecek. Sen merak etme." Ağır bir iç çekişle kucağına bakıyor, birkaç uzun saniye boyunca sessizleşiyor ve ruh hali tamamen değişiyor.

"Ne oldu anne?" Gio sorar.

"Keşke Raph da burada olabilseydi."

"Yine mi bu saçmalık!" Giancarlo ellerini havaya kaldırarak bağırır.

Sophia'nın gözleri büyüdü. Kapıdan girer girmez o adamdan nefret ettiğimi anladım.

"Sana kaç kez onun bizim için öldüğünü söyledim Fernanda? Öldü! O lanet olası düğünlere gelmeyecek."

Sophia koltuktan kalkıp parmak uçlarında yanımıza geliyor ve aramıza oturuyor. Oraya varır varmaz elini tutup kucağıma alıyorum. Michael göz ucuyla yakalıyor ve çenesi titriyor.

"Yeter, baba." Michael sinirleniyor. "Bunu bir daha yapmayacağız."

"Bunu annene söyle." Çenesini iğrenerek ona doğru kaldırır.

"Affedersiniz." Gözünün altını silerek ayağa kalkar ve Gio da onu takip eder.

"Bağırmasından nefret ediyorum," diye fısıldıyor Sophia bana.

"Biliyorum," diyorum ona, başka ne diyeceğimi bilemeden.

Bir dakika sonra Fernanda ve Gio içeri giriyor ve Fernanda yine o mutlu yüz ifadesine bürünüyor ama belli ki içi acıyor. Hepimiz kendi inciniriz, bazıları diğerlerinden daha fazla. Gerçekten ne olduğunu merak ediyorum.

diğer kardeşiyle neler olduğunu. Bir baba kendi çocuğunu neden reddeder ki?

"Peki, siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Fernanda soruyor. "Michael hayatı hakkında o kadar ketum ki, kendi annesi bile biriyle çıktığını bilmiyor."

Onun bakışları bana doğru kayarken, onun bakışları da ona doğru kayıyor. "Evet, bebeğim." Dudakları titriyor. "Nasıl tanıştık?"

Bakışlarımı kısıyorum, yüzümde hınzır bir sırıtış var.

"Şey..." Bu sefer avucumu kalçasının üstüne koyuyorum ve alçak hırıltısını duyana kadar sertçe sıkıyorum. "Michael beni bir şekilde kurtardı. Öyle değil mi *bebeğim*?"

Bu doğru. Öyle sayılır.

Giovanni kıkırdar ve Michael ona ters ters bakar.

"Aww, işte benim oğlum. zaman başkalarına yardım eder," diyor Fernanda, sanki oğlu bir kahramanmış gibi.

Keşke bilseydiniz, bayan.

Belki de onun kim olduğunu biliyordur. Yani bir mafya babasının karısı olarak, biliyor olmalı.

"Babam beni de kurtardı," diye ekliyor Sophia. "O bir kahraman."

Kafa karışıklığı yüz hatlarıma yerleşiyor ve cevap bulmak için odaya bakıyorum. "Seni nasıl kurtardı?"

Kelimeler ağzından kaçıyor ve Michael'ın tavrında anlık bir değişim fark ediyorum. Ama Sophia'nın bundan haberi yok, çünkü konuşmaya devam ediyor ve ben de her kelimeyi yutuyorum.

Doğrudan babamın kucağına atlıyor, bana doğru dönüyor, ayakları babamın kalçalarından sarkıyor. "Ben bebekken yanan bir binadaydım ve babam ağladığımı duyunca itfaiyeciler gelmeden içeri daldı."

Nefesim kesiliyor, bir elim göğsüme atlıyor. Gözlerim onunkilere kenetleniyor ve bakışlarının altında saklı bir duygu titreşimi keşfediyorum.

Sophia şöyle devam ediyor: "Sonra beni dışarı çıkardı ve ailem öldüğü için beni kızı yaptı."

Tamamen yabancı birinin bebeğini mi kurtardı? Kendi hayatını riske mi attı? Sonra da onu büyüttü? Şimdi kocam olan bu adam kim?

Sophia'nın kolları onun boynuna dolanıyor. "Beni kurtardığında yanağında bir kesik vardı." Ona bakıyor. "Değil mi baba?"

Parmak uçlarını kalın yara izinin üzerinde gezdiriyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Evet, bebeğim. Ve baban bunu tekrar yapardı."

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi sarsılıyor. Ve eğer daha önce beni öpmesini istediğimi düşündüysem... Tanrım. Şimdi onu öpmek isteyen benim. "Gördün mü, sana babamın bir kahraman olduğunu söylemişim," diyor. "Şimdi ikimizi de kurtardı."

MICHAEL

Sophia'yı öğrendiğinde bana bakışı sanki beni ilk kez görüyormuş gibiydi. Sanki beni canavar gibi değil de, değerli bir adammışım gibi.

Onun benim için yumuşadığını görmek, benimle dövüştüğünde hoşuma gittiği kadar hoşuma gidiyordu. Ama bunların hiçbirinin önemi yok. Hiçbiri bir şey ifade etmiyor, çünkü aramızdaki hiçbir şey değişmedi. Bu küçük güvercin eninde sonunda özgür olacak.

Görüşmek isteyen Gio ve babamla birlikte odadan çıkmadan hemen önce ona uzun uzun bakıyorum. Sophia, Elsie'nin düğün için makyajını nasıl yapması gerektiği ve seçmek için sabırsızlandığı çiçekçi kız elbisesi hakkında sohbet ediyor.

Göğsüm ağırlaşıyor.

Onları bir arada görmek... benim gibi bir adam için uygun olmadığına karar vermeden önce bir eş, bir aile istemekle ilgili gömdüğüm arzularımı sessizce açığa çıkarıyor. Ama bu kısa birkaç gün içinde, bu kadın bana bir aile sahibi olmanın nasıl bir şey olabileceğine dair bir fikir verdi.

Bunun için ondan nefret etmeliyim. Farkında bile olmadan bana bir tat verdiği için. Ama etmiyorum. Sadece gitmesini istiyorum. Gitmesine ihtiyacım var. Benimle asla güvende olmayacak.

Babamı ofisime kadar takip ettikten sonra kapıyı arkalarından kapatıyorum. Babam masamdaki yerini aldı. Sanki her şeyin kralı oymuş gibi.

"Faro'nun öldüğünü duydum," diyor soğukkanlılıkla. "Sal yeni Don."

Bara gidip hepimize birer viski doldurdum. Kutlamak için uygun bir fırsat gibi görünüyor.

"Taziyelerimizi nereye göndereceğiz?" Gio kıkırdıyor, ben babamın önüne bir bardak koyarken benden bir bardak alıyor.

"Nasıl?" İçkiden bir yudum alırken kapıya yaslanıp soruyorum, yanık boğazımdan aşağı yuvarlanıyor.

"Bu Cavaleri oğlanları onlar için cehennemi yaratıyor."

"Bu isim neden tanıdık geliyor?" Gio deri koltuğa oturarak soruyor.

"Eskiden takıldıkları çocuklar," diye açıklıyor babamız. "Bianchiler küçük kardeşlerini ve babalarını öldürdüler. Ama şimdi bir sürü otelleri falan var."

"Bir çocuğu mu öldürdüler?" Gio başını sallar.

"Kahretsin." "Evet." Başını sallıyor. "Sophia'dan çok büyük değil."

Yumruğum bardağın etrafında öyle bir güçle sıkılıyor ki, avucumun içinde ezilebilir.

"O çocuklar aç," diye devam ediyor babam. "Oradaki bağlantılarım, her biri ölene kadar tüm Bianchilerin peşinde söylüyor."

"İyi, güzel." Gio omuz silkiyor. "Siktir et onları. Eğer biz bir bok yapamıyorsak, birileri bizim yerimize yapabilir."

Bu iyi bir şey. Onlar giderse, yönettikleri kulüp de gider.

"Duyduğum başka bir şey daha var." Babam koltuğunda arkasına yaslanıyor, ileri geri sallanırken gözleri merakla beni inceliyor.

Söylemediği bir şey bildiğini zaten biliyorum.

"Ne oldu?" İçkimin geri kalanında boğuluyorum çünkü ne olacağını biliyorum ama buna hazırlıklıydım.

"Kız kim, Michael?" Soru çok açık. O biliyor. "Sadece bir kız."

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Gözlerini benden ayırmadan sallanmaya devam ediyor. "Bir anda ortaya çıktı diyelim," diyor Gio gülerek.

Ona sertçe döndüm.

"Ne?" Bir elini havaya kaldırdı. "Gerçek bu." "Ne bilmek istiyorsun?" Söylüyorum. "Sor bakalım."

Öne doğru eğiliyor, dirseklerini masanın kenarına dayıyor ve bardağını şangırıtıyla yere bırakıyor. "Duyduğum başka bir şey daha var."

Tek kelime etmeden devam etmesini bekliyorum.

"Birkaç gün önce kızlarından birini kaybettiler. Bir koşucu. Agnelo uzun siyah saçlı güzel bir kız aradıklarını söylüyor." Kaşlarını kaldırıyor. "Öyle birini tanıyor musun?"

Birkaç adım yürüyorum ve kardeşimle kanepede buluşuyorum, vücut dilim rahat. "Bu tanıma uyan pek çok kadın var."

"Elbette." Başını sallıyor ve ben buna inanmadığını biliyorum. "Ama hiçbirisi en son Faro'yu sorarken görüldüğün evde değil." Bakışlarımı tutarak duraklıyor. "Dikkatli ol evlat. İçinde bulunduğumuz sakın gemiyi devirmek istemezsin. Bianchiler kendi taraflarında kalırken biz kendi tarafımızda kalmayı başardık. Eğer kız onların kızıysa, onu geri al."

Göğsümde öfke çalkalanıyor, dişlerimi gıcırdatırken kan beynime hücum ediyor. "Cehennem gibi yapacağım. O onların değil. Olsaydı bile onu asla oraya geri göndermezdim."

İç çekiyor. "Öğrenecekler ve bu kesinlikle senin karın olduktan sonra olsa iyi olur, çünkü eğer öğrenmezlerse, onun üzerinde hak iddia edecekler. O onların malı. Topyekûn bir savaş mı istiyorsun?"

"Kavgadan hiç korkmadım." Kaynayan sesim yükseliyor. "Sen korkar mısın?"

Yüzü gerilir. "Ben hiçbir şeyden korkmadım. Bunu hatırlasan iyi edersin."

"Fark etmez zaten." Bana

şaşkın şaşkın bakıyor.

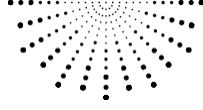
Bardağımı masanın üzerine bırakıp kasaya doğru ilerliyorum. Şifreyi girip tıklayarak açtıktan sonra evlilik cüzdanımızın bulunduğu dosyayı çıkarıp önüne koyuyorum.

"O zaten benim. Ona dokunamazlar."

Kafasını kaldırmadan önce birkaç saniye ona bakıyor. Sonra yüzü çatlıyor ve kıkırdarak başını geriye atıyor. "İşte benim oğlum."

Elsie artık bir Marino ve Bianchi'lerin bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ELSIE

AİLESİ KISA BİR SÜRE ÖNCE AYRILDI VE NEYSE Kİ KİMSE BANA BİR ŞEY SORMADI.
var olmayan ilişkimiz hakkında daha fazla soru.

Gerçekten evli olduğuma ya da bir mafya babasıyla sahte düğünümün bir hafta içinde olacağına inanamıyorum. Annesi şimdiden bir tarih belirlemek için yemek şirketlerini arıyordu. Düğün burada, arazide olacak ve onlar gittikten sonra yaptığım turda arazinin ne kadar geniş olduğunu göz önüne alırsak, bolca yer olduğunu söyleyebilirim.

Burada isteyebileceğiniz her şey var: bir tenis kortu, bir kapalı yüzme havuzu, bir düzine kişilik bir sinema salonu, bir bowling salonu. Arazi dönümlerce yeşillikle dolu, geçen gün Sophia ile keyfini çıkardığım büyük oval bir havuz ve yanında dolu bir çardak var.

Jade, Kayla ve benim ailemin havuzunda karaoke yaptığımız zamanları hatırlıyorum. Şarkılar çalardık ve ben hep şarkı söylemek zorunda kalırdım. Görünüşe göre bu işte iyiymişim. Eskisi gibi şarkı söyleyemiyorum. Bunu özlüyorum. Ama Bianchi'ler beni çaldığında, sesimi de çaldılar.

Aklım yine Kayla'ya gidiyor, merak ediyorum, onu kurtarabileceğim kadar hayatta olmasını umuyorum.

Michael, "İyi geceler prenses," diyerek Sophia'yı yanağından öperken onu yatağına yatırıyor.

Peki ya ben? Ona bakıyorum. Bu babaya. Bu adama. Bu son derece çekici adam.

Ama şu anda beni çeken ne görünüşü ne de kıyafetleri. Onunla ilgili emredici bir aura bile değil. Sakladığı şefkat

içinde. Onunla ilgili en güzel şey bu. Ve bunun farkında olduğunu bile sanmıyorum.

Kıyafetlerinin altındaki adamın soğukkanlı bir katil olduğunu bilsem bile, kızına olan sevgisi diğer her şeyi gölgede bırakıyor. Ama aynı adam bir çocuğu kurtardı. Hayatını riske attı ve onu benden çok kötü bir kaderden kurtardı. Bunu o yaptı.

Onu nasıl anlamlandırabilirim? Önümdeki bu çelişkiyi?

"Elsie, bana masal okuyabilir misin?" Sophia babasının yanından geçerken dişsiz sırtışıyla beni tam kalbimden vurarak soruyor.

Bir çocuğa yatmadan önce masal okumak kadar basit bir şeyi düşününce gözlerim doluyor. Daha önce hiç yapmadığım bir şey. Ama yapmak istiyorum.

Michael'la paylaştığımız yatak odasına koşmaya fırsat bulamadan ayaklarım hareket ediyor.

"Elbette," diyorum ona, gözyaşlarımı geri kırarak.

Michael onu yakalıyor, ben onları saklamaya çalışsam da bakışları onları görüyor.

Ama ondan saklanmak yok.

Yüz hatları gerginleşiyor, yataktan kalkarken o sert çenesi sıkılıyor. Sol taraftaki büyük kitaplığa doğru acele ediyorum. Duvarın bir parçası olanlardan biri, kitaplar dört rafı da dolduruyor.

"Ne okumak istersin?" Ellerimi kitap sırtlarında gezdiriyorum ve her seferinde gözlerini sırtımda hissediyorum.

"Sen seç," diye teklif ediyor ve kalbim çarpıyor. Bir gün bunu istemiştim. Bir aile. Çocuklar.

Ama bunların hepsi rol. Bir yıl içinde gitmiş olacağım ve bu küçük kız ve babası beni hiç var olmamışım gibi unutacaklar.

The Wimpy Kid'in bir kopyasını çıkarıp yatağa doğru ilerliyorum.

"Buna bayılıyorum!"

Başı yastığa çarpıyor ve ben kenardaki yerimi alıp kitabı açmaya başlarken o yorganı çenesine kadar çekiyor.

"Yanıma uzanabilir misin?" Kızın kaşları çatıldı.

bile hayır diyemezdin. Ve istemiyorum da.

Onu göğsümün üzerine yatırdım. Sayfa sayfa ona kelimeleri okuyorum, kıkırdamaları ruhumda hapsolmuş unutulmuş rüyalar dünyasını ortaya çıkarıyor ve şimdi orada gömülü olan kabusların yerini almasına yardımcı oluyor.

Kızının yanında yatarken Michael'a bakıyorum, o benimmiş gibi davranıyorum. Bizi birlikte izlerken yüzündeki sertlik biraz olsun kırılıyor,

Yemin ederim dudakları kıpırdayıp bir gülümseme oluşturdu.

Yatak odamıza geri dönüyoruz ve oraya bizim demek hâlâ garip geliyor. Ben buraya ait değilim - bu eve, onun dünyasına. Hiçbiri benim değil ve öyle olmasını da istemiyorum.

Kapıyı iterek kapatıyor ve bir anda adamın altındaki canavarla baş başa kalıyorum. Tenimde küçük karıncalar uçuşuyor.

"Konuşmamız gerek," diyor bana doğru yaklaşırken, bebek mavisi düğmeli bluzu neredeyse göğsünden yırtılıyor ve altındaki göğüs kaslarına uyuyor.

"Ne hakkında?" Sonunda topuklu ayakkabılarımdan kurtuluyorum, inliyorum, ayaklarım ağrıyor.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, bakışları yavaşça vücudumda gezinirken burun deliklerinin açıldığını fark ediyorum.

"Bianchiler benimle olduğunu biliyor."

"Oh, Tanrım." Kollarım tüylerim diken diken oldu, kalp atışlarım boğazımda gümbür gümbür atmaya başladı. "Beni oraya geri göndermeyin. Yardım etmek zorundayım-"

"Kime yardım edeyim?" İşaret parmağının tersiyle çenemi yukarı kaldırıyor. "Evdeki kızlara mı?"

Ben bir şey söylemeyince devam ediyor.

"Onları kurtaramazsın, Elsie. Onlar için yapabileceğin hiçbir şey yok. Beni anlıyor ?"

Ama bunu kabul etmeyi reddediyorum, düşmanlık gözlerimi dolduruyor. Bana sinirli bir şekilde nefesini veriyor.

"Bana anladığını söyle, Elsie." Sesi derin ve hırıltılı bir şeye dönüşüyor ve midemin dibe vurmasına neden oluyor.

Dudaklarını benimkilere çok yaklaştırıyor, gözlerimiz birbirine dolanıyor, daha fazlasını arıyor.

O çekim... biz istesek de de oradadır.

"Bir cevaba ihtiyacım var, Elsie. Bana anladığını söyle. Aptalca bir şey yapmadığını söyle."

Elini yüzümden iterek alay ettim. "Söyleyeceklerini dinleyeceğimi düşündüysen yanlış kadınla evlenmişsin."

Göz açıp kapayıncaya kadar kolu belime dolanıyor, geniş avuç içi kıcıımı sıkıyor ve beni şişkinliğinin içine bastırıyor.

"Çıldırıncısın, biliyor musun?" diye iç çekerek homurdanıyor. "Seni güvende tutmaya çalışıyorum. İster inan ister inanma, ben de senin onlara dönmeni istemiyorum."

Dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor ve nefesindeki likörün tadını alıyorum.

"Öyleyse, lanet olsun, beni dinleyeceğini söyle. Sakın bir şey denemeye kalkma." "Anlamıyorsun." Kelimeler titreyerek çıkıyor. "Arkadaşım Kayla Orada. O benim en iyi arkadaşlarımdan biri."

Ona geçmişimden bir parça vermek istemiyorum ama belki beni tanısaydı, gerçekten tanısaydı, bize yardım etmek isterdi.

"Jade, Kayla ve ben lisedeyken çok iyi arkadaşlık. Son sınıftan sonra birlikte bir yolculuğa çıktık ve Jade'in arabasına sabotaj düzenleyip bizi yolun kenarından aldılar. Jade'in şimdi nerede olduğunu bilmiyorum ama Kayla ve ben son dokuz yıldır birlikteyiz, Michael. O hayvanlarla geçen dokuz koca yıl. Bize yaptıkları şeyler..." Boğazımın arkası acı dolu anılarla zonkluyor.

Ağır ağır nefes alıyor, yüzü öfkeyle dönüyor. Yüzünün her yerinde öfke var.

Sırtımda bir ürperti hissediyorum ama devam ediyorum. "Onun için geri döneceğime yemin ettim.

Arabanıza binemeyecek kadar korkmuştu."

Gözyaşlarımla yanaklarımdan aşağı süzülmesini hissediyorum ve o gözlerimin derinliklerine bakarken kaşları duyguyla eğiliyor. Başparmağını bana doğru uzatıyor ve tek bir damla gözyaşımı siliyor.

"Benim yüzümden ona ne yaptıklarını hayal edebiliyor musun?" Geniş bileğini kavriyorum. "Lütfen, ona yardım et. Ne istersen yaparım."

Uzun bir nefes alıyor, gözleri kapanıyor ve belki de gerçekten bir şeyler yapacağına dair umudum artıyor. Belki de katilin altında bir kahraman vardır.

"Üzgünüm, Elsie. Ama ikimizin de onun için yapabileceği bir şey yok." "Hayır!"

Göğsünü itiyorum ama bir santim bile kıpırdamıyor.

"Seni piç! Nasıl hiçbir şey yapmadan öylece durabiliyorsun? Nasıl?" Kükrüyorum, bir hıçkırık dökülüyor. "Nasıl?!"

Onu tekrar itiyorum ama kolu etrafımda sabit kalıyor. "Ya bu senin kızın olsaydı? Onu orada öylece bırakır mıydın?"

İçimi oyan acıyı yutkularak geçiriyorum. Pes edemem.

Vazgeçmeyeceğim.

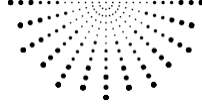
"Sen bir korkaksın!" Gözlerimin altına sertçe vuruyorum ve onu tekrar ittiğimden gitmeme izin veriyor.

Öfke, çok fazla öfke, damarlarımı dolduruyor, bu adamdan nefret etmeye başlıyordum... bilmiyorum, hoşlanıyor muydum? Ama şimdi ona bakmak bile istemiyorum.

Uzun bir iç çekişle elini yüzünden aşağı indiriyor. Ve arkasına dönmeden gömme dolaba giriyor ve ben yatağa girip ağlayarak uyuduktan sonra bile orada kalıyor.

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ELSIE

UYANDIĞIMDA DUVARDAKİ SAATİ GÖREMIYORUM AMA GECEYİ BILİYORUM.

Hala gökyüzüne uyuyor, siyahlık perdelerin arasından sızıyor. Yukarıda parlayan aydan küçük bir ışık içeri giriyor.

Kocam yanımda mışıl mışıl uyuyor, bronzlaşmış çıplak sırtı görünüyor, yorganı kalçalarının üzerine sarkıtmış. Onu uyandırmamayı umarak doğruluyorum, bacaklarımı yataktan kaldırıp ayağa kalkıyorum.

Hareket etmediğinde, içimi çektim. Kayla'ya yardım etmeyi reddettikten sonra onunla konuşmak isteyeceğim son şeydi.

Kendisiyle nasıl yaşayabiliyor? Tüm o güce sahip olup da onu iyilik için kullanmamak. Göğsüm ağırlaşıyor, kızgınlığım artıyor.

Pencereye doğru ilerliyorum, gözlerimi aya, önümdeki o muhteşem manzaraya kaldırıyorum. Yeterince dikkatli bakarsam, bana gülümsediğine yemin edebilirim.

Gözlerimi ovuşturarak, şu anda uyuyamayacağımı biliyorum, bu yüzden sessizce kapıya doğru yürüyorum, bir bardak su ve bir atıştırmalık almayı umuyorum. Ama döşeme tahtaları ayaklarımın altında gıcırdayınca donup kalıyorum, nabzım boğazıma fırlıyor.

Yüzünü diğer tarafa çevirerek homurdanıyor ve ben de beni görmemesini umarak yerime yapışıp kalıyorum.

Bir adım daha atmadan önce birkaç dakika daha o şekilde kalıyorum ve yatağın onun tarafına geçtiğinde bir silah görüyorum. Daha önce kesinlikle orada değildi.

Hiç düşünmeden ona doğru ilerliyorum. Ve ne yaptığının farkına varmadan, tam önündeyim, sanki beni çağırıyor, sanki ona sahip olmamı istiyor.

Parmak uçlarım soğuk siyah metalin üzerinde kayıyor, etrafını sarıyor ve avucumda ağırlığını hissederek elime alıyorum. Kafasının arkasını gösterene kadar yavaşça kaldırıyorum, titreyen parmağım tetikte.

Onu öldürüp kaçabilirim. Kimsenin haberi olmaz. Ve eğer öğrenirlerse, o zamana kadar Kayla'yı serbest bırakmış olurum. Ondan sonra Michael'ın adamlarının beni bulması umurumda değil.

Ama sonra Sophia'nın içeri girdiği ve onu o şekilde bulduğu görüntüsü beni mahvediyor. Çığlıklarını, babası için , onu sarsışını, kanlı ellerini görebiliyorum.

Ne düşünüyorum ben? Ben katil değilim. Bu ben değilim. Ben insanları öldürmem. Ama bu doğru değil, değil mi? Daha önce de öldürdüm.

O günü hatırlayarak bir elimle ağzımı kapatıyorum ama düşünceleri uzaklaştırıyorum. Tam silahı komodinin üzerine bırakıp gidip bir bardak su getirmeye niyetlenmişim ki, eli bileğimi yakalamak için fırladı. Tüm vücudum titrerken nabzım boynuma çarpıyor.

Yatağın başucundaki lambayı yakıyor ve ağzında yırtıcı bir sırıtış görüyorum. Kömür rengi gözleri kısılıyor, parmakları bileğimi sıkıca kavıyor.

Zar zor nefes alabiliyorum, göğsüm her aceleci nefeste yükseliyor. "I..."

Ne yaptığımı açıklamak için ne söyleyebilirim ki? Hiçbir şey. Kendimi bu çukurdan çıkarmak için yapabileceğim ya da söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Çünkü karşımdaki adam onu öldürmek üzere olduğumu biliyor. Ve şimdi, o beni öldürecek.

"Şansın varken atışı yapmalıydın, küçük güvercinim."

Bir el belime dolanıyor, beni sertçe yerden kaldırıyor, ta ki bedenim onunkinin üzerine bastırılana ve kalın ön kolunun gücüyle beni orada tutana kadar. Ve yorganın altından onun sertliğini hissedebiliyorum, kalınlığı kalçalarımın birleştiği yere doğru bastırıyor ve o gözler benimkilere dalıyor.

Korku arzusuyla karışıyor, tıpkı beni boğazımdan tutup duvara yasladığı gün olduğu gibi. Bana yaptığı şey bu: beni tahrik ederken korkutuyor.

Sana hasta olduğumu söyledim.

Silah hâlâ avucumda, sanki tenime yapışmış gibi, bileğimi sertçe tutuşu beni tutsak ediyor.

"Hayal kırıklığına uğradım, karıcığım," diye homurdanıyor. "Kağıdın üzerindeki mürekkep daha yeni kurumuşken kocanı öldürmeye çalışman."

Hareket etmekten, konuşmaktan korkuyorum. Gözleri öfke dolu, tenimi karanlık bir ürperti kaplıyor.

"Senden nefret ediyorum," diye nefes alıyorum, ama bu sözler bana bile acı bir yalan gibi geliyor, çünkü tek istediğim onu öpmek.

Soğuk kıkırdaması vücudumdan aşağı süzülüyor, omurgamı diken diken ediyor. Kalçalarını sert bir vuruşla kaldırıyor. Tek bir cırtlak inilti çıkarıyorum ve yüzüne en tatmin edici sırıtış yerleşiyor.

Dudakları köşeden kıvrılıyor. "Nefret ettiğin her erkek için böyle inliyor musun?"

Ağır avuç içi kıcıma doğru kayıyor, üzerimdeki geceliğin içinden bir avuç tutuyor ve beni sikişinin kabarıklığına doğru daha da itiyor.

Nefret ederek bir inilti çıkarıyorum. Bana yaptıklarından nefret ediyorum. Sanki bir şeyi kanıtlamış gibi gülüyor. Sanki kalbim onu reddetse de bedenimin onu çok istediğini biliyormuş gibi.

"Artık o ağızdan akıllıca bir şey çıkmıyor, değil mi?"

Kalçalarını bir kez daha eğiyor ve gözlerim yarı kapalı kalıyor. Ağzımdan bir nefes yuvarlanıyor, elim silahın yatağa düşmesine neden olacak kadar titriyor. Kalp atışlarım kulaklarımı dolduruyor, her türlü tepki boğazımda kayboluyor.

"Sikimi sertleştirebilirsin..." Sesinin fısıltısı inkar edilemez bir dürtüyle doludur. "Ama yine de bana karşı geldiğin için öldüğünü bilerek geceleri rahat uyuyabilirim."

Bileğimi kavrayışını bıraktı ve şimdi silahı elinde tutan kişi o. Avuç içi hâlâ kıcımin üzerindeyken, sanki oranın sahibiymiş gibi, silahı çenemin alt tarafına doğru itiyor.

Bana bakarken gözlerinde duygusuz bir parıltı var. "Sana ne yapmam gerektiğini söyle."

Bakışları ağızma odaklanıyor ve dilim bir anlık dürtüyle ağızımın üzerinde geziniyor.

Zonklayan bir acı çeneme çarpıyor. Ama beni korkutamaz. En azından karşı koymadan ölemeyecek kadar uzun yıllardır korkuyorum.

"Öldür beni," diye homurdanıyorum, bakışlarımı kısarak. "Çünkü Kayla'ya yardım etmeyeceksen, ben de ölmüş olabilirim."

Kıcımı hafifçe sıkarken keskin bir nefes aldı ve hızlı bir hareketle üzerime çıktı, silahı boğazımda gümbürdeyen nabza doğru bastırdı.

"Seni öldürmeliyim. Bir kurşunla ölürsün."

Silahının namlusunu boynumda gezdiriyor, yavaşça kalçamda gezdiriyor, daha aşağıya... ta ki çıplak kalçama inene kadar. Sert vücudu her kıvrımımı kabaca şekillendirirken, kendimi çaresiz, altında sıkışmış hissediyorum.

Bu zayıflık hissinden nefret etmeliyim. Öfkelenmeliyim ama öfke gelmiyor. Hem de hiç.

Aletin sert boyu göbeğimi dürtüyor ve bundan da dehşete düşüp onunla hiçbir şey yapmak istememek yerine, ağrım artıyor ve daha da tahrik oluyorum. Beni izlerken dişlerim alt dudağıma batıyor, silah iç uyluğuma doğru eğiliyor ve içgüdüsel olarak bacaklarımı iyice açarak en mahrem yerime daha iyi erişmesini sağlıyorum.

Onunlayken bir şekilde bedenimin uzun zamandır bana ait olmadığını unutuyorum. Onunlayken kendimi, ben olduğumu ve bu duyguların gerçek olduğunu hissediyorum. Onlar benim ve kimse onları benden alamaz.

Göğsü genişliyor, silahı iç uyluğuma doğru sürerken gözleri kapanıyor, dudaklarını boynuma indirirken bakışlarından açlık damlıyor. Kulağımın dibinde nefes alışını duyabiliyorum, tenimin canlanmasına, onu daha çok arzulamama neden oluyor - bu canavarı, kocam olan bu çılgın adamı.

"Sen küçük yaramaz bir şeysin." Sesi hırçın. "Başka biri olsaydı, Elsie, çoktan ölmüş olurdu."

Kalçaları içimde sallanıyor ve kendimi arzuyla sersemlemiş hissederken amım sıkılıyor.

"Ama kendime ne dersem diyeyim, seni öldürecek gibi görünmüyorum. Ve ben kimseyi öldürmekte tereddüt etmedim. Şimdiye kadar."

Ne yaptığımı anlamadan, onu üzerimde hissetmek için kalçalarımı daha yukarı eğiyorum.

"Siktir." Dişlerini gıcırdatıyor. "Beni delirtiyorsun." Dirseğinin üzerinde yükseliyor, parmakları çenemi buluyor ve sıkıca kavıyor. "Seni hemen şimdi boşaltabilirim. Tek yapman gereken bana istediğini söylemek."

Keskin bir nefesle yutkunuyorum, kalçaları nazik vuruşlarla içime çarpıyor. Söylemeye çalışsam da kelimelerim ağzımdan çıkmıyor. İhtiyaç tırmanıyor, zonklama o kadar güçlü ki, tek istediğim içinde kaybolmak. Onun içinde.

"Elsie, benim tatlı Elsie'm." Kelimeleri neredeyse mırıldanıyor.

Vücudum erimiş durumda, her santimi hayatımın hiçbir döneminde istememem gereken bir adam için yanıyor.

Ama benim var. Ona ihtiyacım var. Onu istiyorum. Onu içimde hissetmek istiyorum.

Buna gerçekten hazır mıyım? Belki de değilim. Ama belki o bana yaslanmışken boşaltabilirim. Belki kendimi bırakabilirim ve geçmişimdeki erkeklerin bana yaptıklarını gerçekten unutabilirim.

Gözlerimin içine bakıyor, kalçalarını daha derine ittikçe daha yüksek sesle nefes alırken bir başparmağı dudaklarımda geziniyor.

Tabanca, göbeğimin birleştiği noktaya ulaşana kadar daha da yukarı kayıyor. Kalçalarını biraz geriye itiyor, külotumu namluyla birlikte yana itiyor, silah nefesim kesilene ve ağzında tatmin olmuş bir sırıtış belirene kadar yarığımın üzerinde geziniyor.

"Korkmuyorsun." Kelimeleri bir ifade gibi söylüyor, sanki hiç korkmadığımı anlıyormuş gibi.

Bunun yerine, o orgazm için daha da acıkıyorum. Gözlerinin içine bakarak, silahın namlusunu sürüyorum, kalçalarımı daha geniş açıyorum, klitorisimde olmasını istiyorum.

"Siktir." Çenesini sıkıyor, vücudunu yana kaydırıyor, bakışları şimdi kalçalarımın dalıyor, silahıyla beni okşamasını izliyor.

"Şu anda içinde olmayı, amına kendi amımmış gibi girmeyi ne kadar çok istediğimi bilmiyorsun."

"Az önce seni öldürmeye çalıştım," diye fısıldıyorum yumuşak bir iniltiyle, sözleri bana yoğun bir arzu dilimi gibi çarpıyor.

"Biliyorum..." Bakışları gözlerime kayıyor, kaşları çekiliyor. "Ama seni asla öldüremem. Şimdi olmaz. Bu hiç beklemediğim bir sorun." Dudakları kulağıma doğru ilerliyor. "O yüzden bir dahaki sefere bana silah doğrulttuğunda bunu doğru yaptığından emin ol karıcığım."

Elim başının arkasına doğru uçuyor, dudaklarını boynumun derinliklerine itiyor, onu istiyor, kalçalarımı tabancanın üzerinde daireler çizerken, onun yerine parmaklarının orada olmasını diliyorum.

"Michael," diye bağıriyorum, o inlerken saçlarını çekiştiriyorum.

"Adımı böyle söylemeye devam ikimiz için de kötü olacak." "Şu anda bunların hiçbirisi kötü hissettirmiyor." Ağzının tenime sürtünmesinden nefesim kesilirken kelimeler kadifemsi bir yumuşaklıkla dökülüyor. "Uzun zamandır bu kadar iyi hissetmemiştim.

uzun bir süre, eğer olursa."

"Allah kahretsin." Sert nefesleri nabzımın atışları kadar ağır.

Gözlerim kapanıyor, içim daha önce hiç hissetmediğim bir ihtiyaçla çarpıyor.

Bu şekilde değil, bu kadar güçlü değil.

"Yaklaştım," diyorum ona, umursayacağından bile emin değilim. "Bu şekilde değil," diyor.

Ve ben başka bir şey söyleyemeden, vücudumu hızla aşağı indiriyor, dizlerimin altından tutuyor ve uyluklarımı birbirinden ayırıyor.

"Bu iyi mi?" diye soruyor büyük bir içtenlikle, bana bakarken, diğer pek çok erkeğin beni incittiği yere.

Ama kazanmalarına izin vermeyeceğim. Daha fazlasını almalarına izin vermeyeceğim.

Dirseklerimin üzerinde doğruluyorum, silahı yatağın benim tarafıma yerleştirirken bakışlarındaki çarpıcı yoğunluğu izliyorum, burnunu külotuma indirmeden önce geceliği kalçalarımın kadar topluyor.

Ve gözlerini benden ayırmadan, ben nefes nefese kalana kadar ağzıyla amımı kavırıyor ve dili yılan gibi kıvrılıp klitorisimin etrafında dönüyor. Pamuğun içinden bile onu çıplakmış gibi hissedebiliyorum.

"Siktir, seni tatmam lazım." Sanki kontrolünü kaybediyormuş gibi kararlılığı parçalanıyor.

Bunu yapmasını, benden izin istemeden istediğini yapmasını istiyorum. Bunu kontrol etmesine ihtiyacım var. Bunu hissetmek, sorun olmadığını bilmek istiyorum. Bana yapılanlardan sonra bile bu şekilde istemenin sorun olmadığını. Onun yanında güvendeyim, ya da en azından öyle olduğumu hayal etmek istiyorum.

Avucum başının arkasına iniyor ve saçlarını çekiyorum. Güçlü bakışları daralıyor ve birbirimize sertçe bakıyoruz. Orada tarif edilemez bir şey var ve daha sıkı çektiğimde çenesindeki kaslar titriyor.

Gözlerinde görünmez bir şalter atıyor ve elimi saçlarından çekip yatağa sabitliyor. Diğerini de tutup kalçamın yanına sıkıştırıyor.

"Sana tam olarak ihtiyacın olanı vereceğim, küçük güvercin. Ve sen de benim için geleceksin, o muhteşem kalçalarıyla beni boğacaksın."

Sonra tek bir hareketle beni yüzüstü çevirdi, iki bileğimden tutup başımın üzerinde tutsak etti.

Vücudu üzerimde ve o sahiplenme, tüm kontrolü kaybetme hissi geri geldi. Bedenim sanki savaşmak istiyormuş gibi alarına geçiyor ama bunu da istiyor. Sıcak nefesi enseme ve ben orada yatarken, çılgılık atarken, ağlarken o adamların bedenime girip istediklerini aldıkları diğer zamanlardaki gibi hissediyorum.

Ama kimse yardıma gelmedi. Kimse umursamadı.

Bazen aynı anda birden fazla erkek oluyordu ve endişelendikleri son şey bendim. Ben onların zevki için oradaydım.

"Sorun yok." Michael'ın sesi beni geçmişimin kâbuslarından koparıyor, sanki beni ışığa çağırıyor. "Bir daha kimse sana zarar vermeyecek. Sana söz veriyorum."

Kalçaları kığımın üzerinde nazik daireler çizerek sallanıyor ve sanki onun sesini duymak ruhumu umutsuzluktan kurtarmış gibi rahat bir nefes alıyorum.

"böyle, Elsie. Sikimi hisset. Bana yaptığın şey bu."

Tam eli kalçamın üzerinden geçerken boğuk bir inilti çıkarıyorum, parmakları kalçalarımın arasına ulaşana kadar vücudumun altından kayıyor. Ben onun için kalkarken elbisemi kabaca yukarı itiyor. Bana çıplak dokunmaya çalışmıyor. Parmakları külotumun üzerinden amımı okşuyor ve parmaklarını kaplayan ıslaklığı hissedebiliyorum.

"Sen benimsin," diye mırıldanıyor. "Ve bu da benim olacak. Bu sadece bir zaman meselesi. Bunu ikimiz de biliyoruz, değil mi?"

"Evet," diye itiraf ediyorum fısıltılı bir nefesle. "Lütfen, Michael.

İhtiyacım var..." "Karımın neye ihtiyacı olduğunu biliyorum."

Sen. Sana ihtiyacım var.

İşte o zaman külotumu kenara çekiyor ve iki parmağı içime derinlemesine giriyor, istilaya karşı koyana kadar beni iyice geriyor, inlemelerim nefes nefese geliyor.

"Evet, evet, ," diye bağıyorum.

Beni kabaca beceriyor, sol eli saçlarımda, yetenekli parmakları beni bu şekilde istemenin utancından kurtarıırken başımı geriye doğru çekiyor. Sertçe. Yatağa sabitlenmişim. Onun merhametine kaldım. Onun. O nasıl isterse.

" böyle. , küçük güvercin. Benim için şarkı söyle."

Ve başparmağı klitorisimin etrafında döndüğünde, onun adını haykırıyorum. "Michael, geliyorum!"

Yıldızlar gözlerimin önünde havai fişekler gibi patlıyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor. Ama o durmuyor. Daha sert itiyor, kendimi tekrar tırmandığımı hissedene kadar bir parmak daha ekliyor.

Ne haltlar dönüyor?

Sanki bedenim onu bırakmak istemiyormuş gibi ona sarılıyorum.

"Mm, çok ıslak. Dilimle ne kadar iyi boşalabileceğini bana göstereceksin."

O yükselirken sırtımda serin havayı hissediyorum ama hareket edecek enerjim yok. Külotumu çıkarmakla uğraşmıyor, onun yerine üzerimden yırtıyor.

Omzumun arkasından bir bakış atıyorum ve onu çıplak kıcıma ateşli bir bakış atarken buluyorum. Tek bir avuç içi sağır edici bir tokatla arkama iniyor.

Çılgılık atarak nefes alıyorum, ama o bunu tekrar yapmıyor. Onun yerine, iki eli de orada, beni incelemesi için açıyor.

"Siktir," diye . "Çok güzelsin. Her santimin öyle."

Onun beni izlediğini görünce vücudum titriyor. Bana tapar gibi bakıyor ve bu hoşuma gidiyor.

"Bundan zevk alacağım," diyor kalçalarımı kavradığında, parmakları oradaki deriyi ısıtıyor ve beni çevirmek yerine yüzünü tam altıma yerleştiriyor ve karnımda sinirler patlıyor.

Bundan korkmalıyım - bir erkeğin o mahrem yere bu kadar yakın olmasından korkmalıyım - ama korkmuyorum. O olduğu zaman korkmuyorum.

Kulüpteki erkekler bana bunu hiç yapmadı. Nesneleri ya da aletlerini tercih ederlerdi. Beni kirli olarak görüyorlardı, eminim, ama Michael öyle değil. Nereden geldiğimi ve bana neler yapıldığını bildiği halde umursamıyor. Kalbim göğsümde sıkışıyor ve onunla savaşıyorum. Ona yaptığı şeyle savaşıyorum.

Sıcak nefesini içimde hissettiğimde nefesim kesiliyor, beni öyle bir ihtiyaçla sarsıyor ki ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp beni serbest bırakması için yalvarıyorum.

"Michael," diye ağlıyorum. "Lütfen..."

"Kocana ağzını açması için yalvarırken sesin iyi geliyor."

Uzun dili ıslak yarığımı sanki lanet denizi ayırıyormuş gibi keserken gözlerim geri yuvarlanıyor.

"Oh, Tanrım," diye inliyorum, ellerim yumruk oluyor, yüzüne sürerken çarşaflar buruşuyor, nefes alıp alamadığını ya da hareket edip edemediğini umursamıyorum.

Beni yukarıdan tokatlıyor, avuçlarıyla kıcımın her iki yanını kavırıyor ve genişçe açıyor. Ve iniltili titreşimleri klitorisimin üzerinde titriyor. Serbest bırakılma ihtiyacım bir intikamla yayılıyor.

Tırnaklarım çarşafları tırmalıyor, o beni yedi çeşit yemeğiymişim gibi yerken çırpınıyorum. Sanki bunu yapmak için yaşıyormuş gibi.

İki parmağı kolaylıkla içime girerken, diğer elini beni ona yaklaştırmak için kıcıma doluyor. Klitorisimi emdiğinde göğsünün derinliklerinden bir memnuniyet gümbürtüsü yükseliyor.

Beden dışı bir deneyim gibi geliyor, hisler ayak parmaklarıma kadar iniyor. Buna bir saniye daha dayanamam.

"Yaklaştım. Oh, Tanrım. Durma." Bana vereceğini zaten bildiğim bir şey için yalvarıyorum.

Parmakları içimde kıvrılıyor ve neredeyse ihtiyaçla savaşıyorum. Bu çok güçlü.

Çok fazla.

Evet.

Dişleri klitorisimi ısıtıyor çekiştiriyor, ben inleyip soluyup adını haykırırken parmakları hâlâ daha derine sokuluyor.

"Daha sert," diye yalvarıyorum. "Lütfen Michael, daha sert istiyorum."

Nefesinin altında inliyor ve dili amıma dalıyor, dişleri klitorisimin üzerinde hafifçe geziniyor.

Acı zevkle karışırken bir çığlık atıyorum, ellerim boncuklu meme uçlarıma dokunmak için aşağı iniyor, o beni yalayıp emerken onları sertçe sıkıştırıyor.

Dili beni rahat bırakmıyor, ta ki hisler o kadar güçlenene kadar, gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını çizene kadar. Her şey çok fazla. Bedenim kendisiyle savaşıyormuş gibi hissediyor.

Dilini düzleştirir ve bir kez kaydırır. Sonra tekrar... ve tekrar... ve...

"Evet!" Ellerim yastığın etrafında kıvrılıyor, kalçalarım çılgınca bükülüyor, hissediyorum

Patlayacakmışım gibi.

Güçlü elleri beni yüzünün tam üstünde tutuyor, ta ki orgazmım dalga dalga içimden çıkana kadar.

Bu adam bana bir daha sahip olabileceğimi hiç düşünmediğim bir şey verdi. Şimdi dili tembelce klitorisime dokunurken vücudum sarsılıyor, yükseklerden aşağı iniyor.

Serbest bırakılmamın sancıları dindiğinde, amıma ve sonra iç uyluklarımın her birine bir öpücük konduruyor ve ben bulanıklaşıyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Altımdan kayarak çıkarken zar zor hareket edebiliyorum, vücudu şimdi benimkinin üzerine bastırıyor. Elini boğazıma doluyor, parmakları başımı geriye itiyor, ta ki yukarıdan gözleriyle karşılaşana kadar.

"Başından beri haklıydım..." Bana orantısız bir sırtış atıyor, dilini dudaklarının etrafında dolaştırarak ağzındaki tadımı yalıyor. "Tadın çok tatlı."

İçime girmiş gibi görünüyor ve ben utanmamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Kalbim hızla çarpıyor ve nefesimi zor tutuyorum.

Parmak eklemleri yüzüme uzanıyor, yavaşça yanağımdan aşağı kayıyor. "İyi uykular, benim güzel karım. Ve yarın, ağzımın her tarafına fişkırtmamış gibi davranmaya devam edebilirsin."

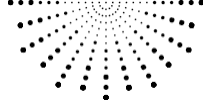
Ben ne yaptım?

Tek kelime edemeden gözlerimi dikmiş bakıyorum.

Kıkırdıyor, üzerimden kayarak arkasına yerleşiyor, avucunu karnıma koyarak beni kendine çekiyor ve korumacı bir şekilde tutuyor. Beni öpmediğini ve hâlâ çok sert olduğunu fark ediyorum.

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

MICHAEL

KARIM KARŞI KONULMAZ BİRİ. VE ONA VERDİĞİM ORGAZMLARDAN SONRA, TEK YAPTIĞIM

ertesi gün ofisimde düşünebildiğim tek şey bu gece bunu tekrar yapmak. Bana nasıl güvendiğini. Onu tadarken kabullenişini hissedebiliyordum.

Ondan sonra zar zor uyuyabildim. Aletim yumuşamayı reddetti, onun düşünceleri bütün gece beni işgal etti, onu uyandırmak istedim, böylece onun içinde benimle geldiğini hissedebildim.

Ama buna hazır değil. Dün olanlara hazır olmasına şaşırdım. Onu zapt etmemden hoşlandığını söyleyebilirim. Bunu anlamam için söylemesine gerek yoktu. Gözlerinden, saçımı çekişinden anladım.

Kahretsin, acıyı sevdim. İsteddiği kadar sert olabilirim. Onu saatlerce yatağıma bağlayabilir, bırakana kadar, bir erkeğe tekrar güvenmeyi öğrenene kadar işkence edebilirim.

Ama ben onun güvenine layık değilim, benim yaptığım şeyleri yapan biri değilim. Ama beni kullanabilir. Bununla bir sorunum yok. O benim değil, sonsuza kadar değil. Bu sadece seks. Sahip olacağımız tek şey bu. İhtiyacı olan buysa, iyileşmesine yardım edeceğim, böylece bir gün ellerini kirletmeyen bir piç için hazır olabilir. Sonunda ölümüne sebep olmayacak biriyle.

zaman etrafımda olsa, tek istediğim onu öpmek. Ama yapamıyorum. Seviştiğim kadınları öpmem. Asla.

O böyle biri. Başka bir şey değil. Sophia'mla ne kadar iyi olduğunu görmek içimi parçalasa da böyle olmak zorunda. Ama Elsie'nin bunun daha fazlası olabileceğini düşünmesine izin veremem. Çünkü olamaz.

Telefonum pantolon cebimde titreşiyor ve kimin aradığını çok iyi biliyorum çünkü onu ilk arayan bendim.

Telefonu kaldırıp cevap veriyorum.

"Benim için neyin var?" Ülkedeki en iyi serbest suikastçı olan Nico' soruyorum. Aldığı ücrete bakılırsa öyle olsa iyi olur.

"Hiçbir şey." Sesi keskin. Soğuk. Tam da benim için öldüren adamlardan hoşlandığım gibi.

"Ne demek hiçbir şey?" Elimi hücrenin etrafında sıkıyorum. "Kızlar nerede?"

"Oraya vardığımızda gitmişlerdi. Evde kimseden bir iz yoktu. Boştu."

Siktir!

kravatı gevşetiyorum, beni boğuyormuş gibi hissediyorum.

"Evde hiç kamera var mı?"

"Vardı," diyor. "Ama kaldırılmışlardı. Her yer temizlendi."

Bir yumruğumu kucagımda sıkarak masamdaki sandalyeye yaslanıyorum.

Bunu yapabileceğimi düşündüm. Elsie'nin arkadaşına yardım edebileceğimi ve karıma sürpriz yapabileceğimi düşündüm. Ama başaramadım.

Ona söyleyemem bile. Arkadaşının öldüğünü öğrenirse içi parçalanır. Ve ben bunu ona yapmayacağım, bu ona berbat bir şekilde onun tarafında olduğumu gösterecek olsa bile.

Kocası. Onu esir alan kişi. Ve onun lanet kurtarıcısı. Evet, bu kadarı da fazla.

"Sokağın karşısındaki bir torbacıyla konuştum," diye açıklıyor Nico. "Kızların dört gün önce ayrıldığını söyledi."

"Dört dediğine emin misin?"

"Evet." Duraklıyor. "Kız arkadaşının ondan ayrıldığı gün."

Alay ettim.

"Ne yapmamızı istiyorsun?"

"Burayı boşaltın."

"Tamam." Hat kesiliyor.

Dört gün önce Elsie oradan kaçtı. Elsie'nin federallerle gelme ihtimaline karşı kızları başka bir yere götürmüş olmalı. Onları ceplerinde taşımıyorlar. Satın almak o kadar kolay değil. Biz de denedik.

Elsie'ye elim boş gidemem. Hiçbir ipucu olmadan başka ne yapabilirim ki? Hangi fare deliğinde sakladıklarını bilmenin bir yolu yok.

kadınlar.

Agnelo'yu arayıp Kayla için bir anlaşma yapıp yapamayacağımızı sorarak kaybedecek bir şeyim olmazdı. Onu zengin edebilirim.

Babam öğrenirse mutlu olmaz ama bu benim kararım. Bianchi'ler artık Elsie'ye dokunamaz.

İki saniye sonra telefon çalıyor.

"Michael Marino," diye kıs kıs güler Agnelo. "Sizin için ne yapabilirim?" "Neden aradığımı biliyorsun."

"Evet, sende bana ait olan bir şey var."

Keskin bir nefesi ciğerlerime çekiyorum. "O sana ait değil."

Kıkırdıyor. "Öyle mi?"

"Evet. Duymadın mı?" Duraklıyorum, uzatıyorum. "O artık benim karım. O *bana* ait."

Alaycı bir şekilde gülüyor. "Senin gibi bir adam karısı olarak bir fahişeyi mi tercih eder?"

Masama bir yumruk indirdim, kalemlik devrildi. "Ona bir daha fahişe dersin, Agnelo. Sana meydan okuyorum."

Öfke damarlarımı dolduruyor ve başıma hücum eden kanı neredeyse duyabiliyorum.

"*Karınıza* saygısızlık etmek istemedim. Ama bu şehirde kaç kişinin onun adına sahip olduğunu bilmelisin."

Dişlerimi öyle bir sıkıyorum ki çenem ağrıyor. "Bir anlaşmamız olabilir Bianchi, ama karım hakkında bir şey daha söylersen o anlaşmayı da hayatını da paramparça ederim. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

"Bu teklifi kabul etmek için babana çok fazla saygı duyuyorum." Sesi tehditkâr bir hal aldı. Sanki ondan korkacaktım gibi. "Ama beni dinlesen iyi olur, Michael. Ağzından çıkana dikkat etsen iyi olur. Senden gelecek hiçbir saygısızlığa tahammül edemem."

"Benim olana saygısızlık eden sensin. Ve Elsie tamamen *benim*. Onun hakkında bir şey daha söylersen seni öldürürüm. Bu kadar basit."

Gülüyor. "Kızla yeni tanıştın ve onunla evlendin? Ailemin altını oyma yöntemin bu muydu? Faro ölmüş olabilir ama biz hâlâ nefes alıyoruz!"

"Duyduğuma göre çok uzun sürmeyecekmiş."

"Cavaleries'i mi kastediyorsun?" Alay ediyor. "eski mahallesindeki birkaç küçük boktan korktuğumuzu mu sanıyorsun? O sıçanları bizzat öldüreğim"

piçler." Nefes alış veriş i ağırlaşıyor. "Faro, bir kurşun sıkmadan önce sekiz yaşındaki kardeşlerine hiçbir şey olmamış gibi lanet bir kurşun sıktı. Şimdi o üçünü öldürmeyeceğimizi mi sanıyorsun?"

"Deneyeceğinden eminim." Sandalyede bir ileri bir geri yuvarlanıyorum, sözleri arasında kaynayan sinirin tadını çıkarıyorum. "Ama senden birini zaten aldılar. Diğerlerinden kurtulmakta pek zorlanmayacaklar gibi görünüyor. Ben olsam arkanı kollardım."

"Seni kibirli pislik." Sesi tizleşiyor.

"Zaten ayaklarınızın dibinde olan savaşta size yardım edebilirim. Size adamlarımdan bazılarını verebilirim. Daha fazla silah. Ben sadece bir şey istiyorum. Kayla adında bir kız."

Kahkahası alaycı bir tonda. "Bu yüzden mi aradın? Arkadaşı için yalvarmak için mi?"

Cevap vermeyince devam etti.

"Ona ikisini de bir daha asla göremeyeceğini söyle. Her gün ölüp ölmediklerini merak edecek ve asla gerçekten bilemeyecek."

İçimde kaynayan öfke kükrüyor. Onu bulmak ve diri diri gömmek istiyorum. Bu piçi aramanın bir hata olduğunu biliyordum ama denemek zorundaydım. Onun için.

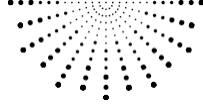
"Senin yardımına ihtiyacım yok. Beni duyuyor musun?" Aramayı sonlandırıyorum.

Söyleyecek başka bir şey yok.

Elsie'ye söylemek zorunda kalacağım ve arkadaşını geri getiremediğimi öğrenince benden daha da nefret edecek.

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ELSIE

SU YÜZÜME ÇARPIYOR VE NEREDEYSE BOĞULACAKMIŞIM GIBI HİSSEDİYORUM. Boğulmanın gerçekten nasıl bir his olduğunu merak ediyorum. Gitmek için daha kolay bir yol isterdim, daha az acı veren bir şey. Yeterince acı çektim.

Bizi götürdükleri andan itibaren acı başladı. Ve her yıl daha da kötüleşti. İlk götürüldüğümüzde, beni ve Kayla'yı her tarafı kadın ve çocuklarla dolu kafeslerle dolu boş bir depoya getirdiler.

Kaçmaya çalıştım, beni esir alanlardan birini kolumdan ısırdım ve etinden bir parça kopardım. Sonra beni dövdü. Günler sonra beni ve rastgele iki kızı bir arabaya sürüklediler, gözlerimizi bağladılar ve başımıza çuval geçirdiler.

Oraya vardığımızda üçümüzü bir odaya attılar. Ama yalnız değildik ve o gün... o gün insanların ne kadar kötü olabileceğini gerçekten anladım.

"Şşş," diyorum adını bilmediğim kıza. "İyi olacaksın."

Ama bu bir yalan. Bu kelimeleri yüksek sesle söylerken bile dilimin yandığını hissediyorum.

Kırmızı kadife koltukta üç adam oturuyor, yüzlerinin üst yarısını kaplayan siyah maskeler, her birinin ağzında sinsî bir alay. Takım elbiseleri artık sahip olmadıkları ruhları kadar karanlık. Çünkü bunu bize yapmaları insanlık dışı.

Kız daha yüksek sesle ağlıyor, elleriyle göğüslerini kapatıyor. Benim yaşımda gibi görünüyor. On sekiz, en fazla on dokuz.

Yanımdaki diğer kız belki birkaç yaş büyük. Emin olamıyorum. Onları tanımıyorum.

Ama ben onların.

Hepimiz aynıyız. Her birimiz.

Adamlar son birkaç ay içinde o kadar çok kez bize şiddet uyguladı ki sayısını unuttum. Sesimi bana vurmayacaklarını umarak orada yatarak engellemeye çalıştım. Ama genelde vuruyorlar.

Bazıları sadece seks yapmayı tercih ediyor, ama diğerleri... onların iştahları çok daha ahlaksız. Ve bizden önceki adamların da aynı heyecanı paylaştığına dair ürkütücü bir his var içimde. Bizimle işleri bittiğinde, bizi esir alanlara ödeme yaptıklarında, kafeslere geri dönüyoruz.

"Ellerini indir," diye bağılıyor ortadaki adam, koltuğundan kalkıp ona doğru yaklaşırken öfkeli bir nefesle. "Eğer senden bir daha istemek zorunda kalırsam, bunu sana zorla yaptırırım ve yaptırdığımda bundan hiç hoşlanmayacaksın."

"Sadece yap," diyor diğer kadın, sesi bir çığlıkla yırtılıyor, yüzünde dün gece birlikte olduğu adamdan kalma bir morluk var.

Ama kız ellerini bırakmıyor, kendini onların görüşünden koruyor.

Vücudum onlar için çıplak, kollarım yanlarımda. Onlarla savaşmak bir fark yaratmayacak. Sonunda istediklerini alacaklar. Savaşmak sadece kazanma şansınız olduğunda bir amaca hizmet eder. Ve onlarla, yok.

Kadın istediğini yapmayınca, adam hayal kırıklığı içinde homurdanıyor. Yanındaki yerden kemerini alıyor. Ve bakışlarına damgasını vuran zalimlikle, kemeri titreyen kalçasından geçiriyor.

Gözlerim dehşetle büyüyor, nabzım kalbimi ikiye bölüyor.

Silahını çıkarıp kızın ön koluna vuruyor. "Bırak o lanet ellerini. Hoşuna gitse de gitmese de bedenim bizim olacak." Serbest kalan eli kabaca kadının saçından bir tutam yakalıyor ve yukarı doğru çekiyor, yüzü yaklaşıyor, dişlerini gösteriyor. ". Ben ve arkadaşlarım ödediğimiz paranın her kuruşunun tadını çıkaracağız."

Adam kızın kalçasına vuruyor ve kız inliyor, hıçkırırken elleri titriyor. "Kes şunu!" Ona söyledim. "Ona zarar veriyorsun."

Gözleri benimkilere kayıyor ama içlerinde hayat yok. Sahip oldukları tek şey karanlık.

"Çenenin kapatmazsan, sıradaki sen olacaksın."

Bu sözler beni paniğe sürükledi. Bunun ben olmasını istemiyorum, ama onun da olmasını istemiyorum.

Ona tekrar, bu sefer daha sert, tam sırtına vurduğunda vücudum sarsılıyor. Karnına inen bir sonraki darbeye yere yığılıyor ve adam bunu tekrar tekrar yapıyor.

"Seni lanet orospu!" diye bağılıyor ve sırtındaki çığ yaralardan kan kadar ona vuruyor.

Kalbim göğsüm ağrıyana kadar çarpıyor, ben ağlarken gözyaşlarım durmadan akıyor, yanımdaki kız ise teselli bulamıyor. Gözlerim iki adama gidiyor, oturup izlerken etkilenmemiş görünüyorlar, her birinin elinde bir içki var. Bu onlar için eğlenceli. Bir performans izler gibi eğleniyorlar. Adam kemeri bırakıyor, kadın orada sızlanırken ayakkabısını sırtına geçiriyor, ayağı daha derine gömülüyor. Ve kendimi durduramadan, sadece bir adım ötedeki küçük masaya koşup bulabildiğim tek silahı alıyorum:

Buz kıracağı.

Gırtlaktan gelen bir çığlıkla, zavallı kızı yerde tutan adama doğru koşuyorum. Anında dönüyor, kızı bırakırken ağzını hınzırca eğiyor ve yavaşça bana doğru yürüyor. Olduğum yerde kalıyorum, nabzım öyle yüksek atıyor ki başım dönüyor.

Diğer iki adam gülmekten başka bir şey yapmaz. Bunun komik olduğunu düşünüyorlar. Benim bir şaka olduğumu.

"Seni kaltak. Şimdi bunun bedelini ödeyeceksin." Kolumu tuttu ve kazmayı elimden çalıştı.

Ve neredeyse yapıyor. Ben karşı koyarken bile neredeyse elimden alıyor, parmaklarımı tüm gücümle sıkıyorum.

Ama tam her şeyin bittiğini, beni öldüreceğini düşündüğümde, diğer kız onun sırtına atlıyor, yüzünü pençelerken hırıltılı bir çığlık atıyor, sanki kafesteki bir hayvan sonunda özgürlüğüne kavuşmuş gibi.

"Sizi lanet orospular!" diye bağılıyor, kolunu büküyor, onu yere fırlatırken sırtı bana dönük. "Siz sürtükleri buna pişman edeceğim."

Karnına vurmak için ayağını kaldırıyor ama benim geldiğimi görmüyor. Parmak uçlarımla arkasına geçtiğimde buz kıracağı hâlâ elimdeydi. Adamlar gülmeye devam ediyor, benim gibi birinin onlardan birini alaşağı edebileceğinden habersizler. Ama bir saniye bile düşünmeden kazmayı adamın boynuna saplıyorum ve olabildiğince derine itiyorum.

Ben bir adım geri atarken o hareketsiz kalıyor. Ayağı kurşun gibi karo zemine düştü.

"Kahretsin..." diyor diğerk adam, ikisi de hızla koltuklarından fırlıyor ve buz kıracağı hala ona saplanmışken beni arkamdan yakalıyorlar.

Kararsızca döner ve bir gümbürtüyle yere yığılır.

"Şimdi kim gülüyor?" Yüzümü zalim bir sırıtma kaplıyor, içimde öfke kabarıyor.

"Şimdi gerçekten yaptın, küçük kız." Arkamdaki pisliğin sesi boynuma kadar yükseliyor ve kolunu ortama doladığında nefesindeki iğrenç likörün tadını neredeyse alabiliyorum.

Diğeri cebinden telefonunu çıkarıp arıyor ve biri cevap verdiğinde "Size ikinci odada ihtiyacımız var" diyor.

Birkaç saniye sonra kapı açılıyor ve içeri Agnelo giriyor, bedenimi büyük bir korkuyla yıkayan adam.

"Ne karmaşa ama." Bir elini jöleli siyah saçlarının arasından geçiriyor, sonra da kapıyı güm diye kapatıyor. "Hangisi yaptı bunu?"

Onu arayan kişi başını eğerek bana doğru bir hareket yaptı.

Agnelo o ölümcül gözlerini bana dikeyyor ve yavaşça yukarı doğru yürüyor. Tüm vücudum titriyor, güçlkle yutkunabiliyorum.

Eli yılan gibi uzanıyor ve çenemi kavrayıp tehditkâr bir bakışla bana bakıyor. "Ne yaptığını biliyor musun? Kimi öldürdüğünün? Senin yüzünden temizlemek zorunda kalacağım pisliği?"

Ağır bir avuç içiyle yanağıma vurdu. Keskin acıdan çığlık atıyorum, diğerk adam kulağıma zalimce gülüyor.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu, kaltak?" Agnelo bana bir tokat daha atıyor ve büyük kız bir çığlık atıyor.

Dövülen kişi zar zor hareket ediyor. Acaba çoktan öldü mü?

"Her şeyi tekrar yapardım." Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülürken bile hurlıyorum.

Beni korkutmalarına izin vermeyeceğim. Ölümden korkmuyorum. Ölüm bundan daha iyi. Agnelo, "Bana diğerk kızı getir," diyor.

Adam itaat ediyor, büyük kızın kolunu tutuyor ve ayağı takılsa bile onu ayağı kaldırıyor.

Agnelo'nun eli kalçasına düşüyor, kaşları kalkarken alındaki çizgiler daha da belirginleşiyor. Onu okşarken parmakları yavaşça bacaklarının arasında geziniyor.

"Ne kadar güzelsin... Bugün ölecek olman çok kötü."

*Titriyor, omuzları titriyor. "Lütfen. Özür dilerim. Beni öldürme."
"Tüm bunlar için artık çok geç."
Bana doğru yürüdü, elini cebine attı ve bir silah çıkardı.
Oh, hayır.
Gözlerimi kapattım, zor nefeslerim ciğerlerime hücum ediyordu.
Sakın bakma. Sadece bakma. Çabuk olacak. Artık acı çekmek zorunda kalmayacaksın.
Zihinsel moral konuşması, içimdeki paniği bastırmak için hiçbir şey yapmıyor.
"Silahı al."
Agnelo'nun sesi düşüncelerime çarpıyor ve ona dönüp baktığımda elinin bana doğru uzandığını ve içinde silah olduğunu görüyorum.
"Ne?" Fısıldıyorum.
Kendimi öldürmemi mi bekliyor? Bunu yapamam. Yapabilir miyim?
"Silahı al. Şimdi!" diye kükrer.
Geri çekiliyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor, titrek bir elim ona uzanıyor. Tam arkamdaki adam bırakırken onu kavriyorum.
Agnelo kolumu tutuyor, silah avucumda titrerken beni kızın önünde durmaya yönlendiriyor.
Ne yapıyor bu?
Önünde durup kül rengi yüzünü, gözyaşı dolu bakışlarını süzerken tek yapmak istediğim onu alıp kaçmak. Ama gidebileceğimiz hiçbir yer yok. Bizi esir alanlardan kaçamayız. Bizi her yerde bulurlar.
"Vur onu," diyor Agnelo arkamdan. Sertçe ona dönüyorum. "Ne? Hayır."
Nabzım başımın içinde, başım dönene kadar tekrar tekrar atıyor.
Lütfen bana onu yanlış duyduğumu söyle. Lütfen!
"Ya onu vurun ya da ikinizi de öldürürüm."
Boğazıma saplanan acıyı yutkunarak geçiştiriyorum. "Onu öldürmeyeceğim." Alt dudağım titriyor. "İkimizi de öldür o zaman."
Kıkırdıyor. "adamsın. vermeliyim." Elini cebine atıp bir telefon çıkardı.
"Ne yapıyorsun?" Korku kollarımdan aşağı süzülüyor, tüylerim diken diken oluyor, sanki etimin altına dikiliyorlar.
"Adamlarımdan birini arıyorum, onun yerine iki arkadaşınızı da öldürebilir."*

"Hayır!" Ona doğru hamle yaptım. "Lütfen! Onlara zarar verme. Ne istersen yaparım. Her şeyi yaparım. Sadece bunu değil."

Göğsüm kabarıyor. Boğazım kuruyor. Başka birini öldüremem. Öldürmeyeceğim.

"İstediğim şey bu." Dudakları . "Bunu yaparsan ölmezler. Yapma ve... şimdiye kadar verdiğim sözleri ne kadar iyi tuttuğumu biliyor olmalısın."

Evet, biliyorum. Onu daha önce öldürürken gördüm. Onun gibi insanlar için kolay. Ama benim için değil.

Diğer kıza doğru dönüyorum. Onun hayatı da arkadaşlarımsınki kadar değerli.

Herkesinki kadar değerli.

"Üç kadar sayacağım, Ellie."

Bana verdikleri isim bu. Yaptıkları şey bu, bize bizimkine benzer farklı isimler vermek. Sanki geçmişimizle dalga geçiyorlar, onu yeni başlangıcımıza taşıyorlar. İşkencenin başka bir şekli. Ama o isim ben değilmişim gibi davranıyorum. Ben Elsie'yim. Her zaman öyle olacağım. Ellie'yi alabilirler. O onların, ama Elsie benim.

"Bir."

"Sen hastasın!" Bağırıyorum. "Cehenneme gideceksin."

Kıkırdıyor. "Kaybedecek vaktin yok. Karar ver. Ya arkadaşların ya da bu hiç kimse."

Kız hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor ve onu bağışlamam için yalvarıyor - yalvarıyor ve yakarıyor - ben de onunla birlikte ağlıyorum. Elimi onunkine uzattım ama Agnelo beni saçımdan tutup geri çekti.

"Bunu ona sen yaptın. Bugünden itibaren, her zaman bir katil olacaksın. Önce o." Başımı ölü adama doğru salladı. "Şimdi, ya arkadaşların ya da bu kadın olacak. Ve elinin tetikte olup olmaması önemli değil. Arkadaşlarının ölmesinin sebebi sen olacaksın."

"Siktir git," diye tıslıyorum daha sert çekiştirirken, kafa derim yanıyor. "İki."

Arkadaşlarımı öldüremem. Belki kendimi öldürebilirim. Silahı kafama doğru kaldırmaya başlıyorum ve o gülüyor.

"Kendini öldürmeyi bile başarabilirsen, bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek," diye homurdanıyor. "Üçünü de öldüreceğim. Bundan kaçamayacaksınız."

Hayır! Hayır! Hayır!

Silahı kaldırıp önümdeki masum kadına doğrulturken elim titriyor.

"Lütfen..." diye ağlıyor. "Beni öldürmeyin."

Ela gözleri bana tutunuyor, yaşam için yalvarıyor, asla elde edemeyeceğimiz bir şans için yalvarıyor. Biz artık bu dünyadan değiliz. Biz zaten ölüyüz. Kimse bizi bundan kurtaramaz. Belki de hepimiz ölmeliyiz.

"Şimdi yap!" diye bağırırken, kadın avuçlarını yüzüne doğru açmış feryat ediyor.

Ama bu bir kurşunu durdurmaz.

"Üç."

Pop.

Silahın sesi havayı deler ve kurşun onu göğsünün tam ortasından deler.

Birini öldürdüm. Önemli birini. Beni. Bunu ben yaptım. Kendimi asla affedemem.

Duşun zeminine düştüğümde su başımdan aşağı akıyor, avuçlarım gözyaşlarımla doluyor, suyla birlikte yıkanıyor. İstirabımın yankıları daha da artıyor, hıçkırıklarım içimde dalga dalga pişmanlık yaratıyor.

Ben bir katilim. Michael'dan daha iyi değilim. Bunu neden yaptığımın bir önemi yok. Önemli olan tek şey benim yapmış olmam. Onun hayatını bencilce aldım. Arkadaşlarımı kurtarıırken, tek yaptığım onların acılarını uzatmaktı.

Ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Sanki bunu hatırlamak her şeyi su yüzüne çıkarmış gibi. Kayla ve benim yaşadığımız onca şey. Görmek ve yapmak zorunda bırakıldığımız her şey.

Göğsüm sıkışıyor ve ciğerlerime girmeyen nefesler için nefes nefese kalarak onu tırmalıyorum. Sophia'nın hâlâ okulda olması iyi bir şey. Beni bu şekilde duymasını istemezdim.

O zavallı kızı öldürdükten sonra bir süre hissizleştim. Kendime Elsie olarak kimseyi öldürmediğimi söylemeye çalıştım. Ellie öldürdü. Ama bu sadece bir hafta işe yaradı. Ta ki onu rüyamda görmeye başlayana kadar. Suçluluk duygusu... Hâlâ onunla yaşıyorum. Her zaman da yaşayacağım.

Hıçkırarak bağırırken parmaklarım sıırıslıklam saçlarıma batıyor. O günü hatırlamak, sanki her şey yeniden oluyormuş gibi hissetmek.

Adını bile bilmiyorum. Onu ben öldürdüm ve adını bile bilmiyorum.

Birden cam kapı kayarak açılıyor ve başımı bir solukta kaldırdığımda Michael'ın orada olduğunu görüyorum, endişesi yüzüne yayılmış.

"Ne yapıyorsun burada?" Gözlerimin altını kaydırıyorum, kollarımın göğüslerimi örttüğünden emin olmak için kendime sokuluyorum.

"Sen iyi misin?" Kaşları çatıldı ve o yara izi sarsıldı.

"Ben iyiyim. Ve ben...uh...çıplağım. Gidebilir misin?" Sesimden sinirlerim kabarıyor.

Bunu görmezden geliyor, bir havluya uzanıyor ve ayaklı duşa giriyor, su sırtından aşağı damlıyor, gri gömleğinin ve siyah pantolonunun pamuğunu ıslatıyor. Ama umurunda değil gibi görünüyor, çünkü o yoğun gözler üzerimde, itaat etmemi talep ediyor.

"Kalk," diyor ve havluyu benim için açıyor.

Onunla dövüşmek istiyorum. Yaptığım şey bu. İyi olduğum şey. Ama ona bakma riskini aldığım anda, her şey dağılıyor. Her şey silinip gidiyor. Ve geriye kalan tek şey, ağlarken ona sarılacak kadar onu önemseyen bir adamın hayalini kurmaya cesaret eden bir kadın. Bundan başka bir şey istemeyen.

"Buraya gel, küçük güvercin. Daha iyi yapmama izin ver."

Kalbim kabarıyor, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. Ve soluk soluğa bir çılgınlıkla, yapıyorum. Ona gidiyorum. Ayağa kalkıyorum ve kollarına atılıyorum, sanki kollarını hissetmekten başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi - o gücü, o kudreti ve Tanrım, o güvenliği.

Kollarını etrafımda sıkarken başımı göğsüne bastırıyor, ben de acının sanki varoluştan çıkarıyormuşum gibi azalmasına izin veriyorum. Nefret etmem gereken, özgürlüğümü elimden alan bu adamın şimdi beni teselli ettiğine inanmak çok zor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor, yatıştırıcı heceler beni sakinleştiriyor.

"Hayır." Ağır ağır iç çektim. "Unutmayı tercih ederim."

Yüzünü benden uzaklaştırıyor, bakışları için için yanıyor ve hafifçe karanlık. "Bunu yapmana yardımcı olmak için ne yapabilirim bebeğim?"

Bebeğim. Sanki onunmuşum gibi bana "bebeğim" dedi. Bu kelime içime işliyor ve çiçek açıyor. Ama o tek kelimenin, basit bir kelimenin gücünü hissetmeye başladığımda, onu yanan bir alev gibi söndürüyorum. Ben onun bebeği değilim. Ben bir hiçim.

Seni kandırmasına izin verme.

Parmak eklemleri yanağımı tırmıklıyor, yüzüm karıncalanıyor, her santimim sadece onun dokunuşundan, gözlerindeki o sevgi dolu bakıştan ürperiyor.

"Benim için yapabileceğin bir şey yok."

Bana daha sıkı sarılıyor, güçlü, erkeksi elleri sırtımda aşağı yukarı geziniyor.

Ağır bir iç çekişle, "Seni . Dinlenmelisin." Yoruldum. Çok yorgunum.

Başım. Kalbim. Her şey yorgun.

Başımı sallıyorum ve birlikte duştan çıkıyoruz. Gözleri benimkilerden ayrılmadan havluyu iki eliyle kavırıyor ve kollarıma sürterek beni kuruluyor.

Yavaşça havlunun düşmesine izin veriyor, göğüslerimi ortaya çıkarıyor, onları da kuruluyor, karnıma, doğru ilerliyor. Her yerimin kurduğundan emin olduktan sonra yere iniyor, havluyu önce bir bacağımdan sonra diğerinden geçiriyor.

Ve tüm bu süre boyunca, kalçalarımın arasını silerken bile bana bakıyor. Sanki bir bakışıyla bana, *sen bedeninden ve teninden daha fazlasısın* diyor.

Sen daha fazlasısın. Benimsin.

Onun küçük güvercini.

Tekrar ayağa kalkıyor, üzerimde yükseliyor, elleri yanaklarımı kavırıyor, havlu şimdi yerde yatıyor. Ve kendimi, diğer tüm zamanlarda istediğim gibi beni öpmesini isterken buluyorum. Bu ihtiyaç dalgası o kadar güçlü ki, gözlerine bakmaktan kendimi alamıyorum, kalbimin atmasına engel olamıyorum.

Uzun ve derin nefesler alıyor, gözleri kapanıyor ve alnımı öpmek için eğildiğinde alt dudağı titriyor. Bu çok fazla. Bu kadarını hissetmek istemiyorum.

Ona gitmesini söylerken aynı zamanda kalmasını da istiyorum. Aklım ve kalbim arasında bir savaş var ve hangisinin kazandığından tam olarak emin değilim.

Her santimi sanki o da mücadele ediyormuş gibi görünüyor. Bana dokunmamak için mücadele ediyor. Beni öpmemek için. Beni istiyor, ama bana sahip olmasına izin vermiyor. Uzun zamandır ilk kez bir erkek beni zorlamayacak kadar bana saygı duyuyor.

"Seni yatağa götüreceğim," diyor, kollarını kalçalarımın altından geçirip beni göğsüne doğru kaldırarak.

Beni önemliymişim gibi kucaklıyor. Sanki önemliymişim gibi. Onun için.

Ve şu anda, kalbim daha hızlı atarken, gözlerinin yavaş yavaş vücudumda dolaşmasını umursamıyorum. Göğüslerimin kabarıklığını, kalçalarımın kıvrımını gördükçe daralmaları umurumda değil. Bana baktığında kendimi kirli hissetmiyorum.

Bir kez olsun kendimi güzel hissediyorum.

Beni kapıdan çıkarıyor, şifonyere doğru götürüyor ve gömleklerinden birini çıkarıyor. Benimkilerden birini değil. Çok mu bilmiyorum ama beni kendi kıyafetleriyle istemesi kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor. Beni ayaklarımın üzerine yatırıyor ve gömleği vücuduma geçirmesi için kollarımı kaldırıyorum.

Aşağı baktığımda sikinin kalın hatlarını görebiliyorum ve ayak parmaklarım kıvrılıyor.

Sert bir nefesle göğsü genişliyor ve bakışlarımı kaçırıyorum, bakarken yakalandığım için yanaklarım yanıyor.

"Hadi bebeğim. Yatağa gidelim."

İşte yine o kelime, midemin deli gibi dönmesine neden oluyor.

Bana ne yapıyor?

Küçük elimi büyük elinin içine alıyor ve ben de kendi isteğimle onu yatağa doğru takip ediyorum. Avucunu yüzüme kapatıp gözlerimin içine öyle derin bakıyor ki, duygularının kendisinden çıkıp kalbime doğru süzüldüğünü hissediyorum.

"O piçler sana ne yaptı?" diye fısıldıyor, başparmağı dudaklarımı en şefkatli şekilde okşuyor.

"Her şey," diyor ağlamaklı sesim.

"Elsie...." Nefesini içine çekiyor. "Keşke..."

"Geri dönüp beni kurtaramazsın." Hâlâ yanağımı tutan elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Ama hâlâ acı çekenleri kurtarabilirsin. Lütfen Michael."

Gözleri kısa bir an için kapanırken uzun kirpikleri aşağı kayıyor. "Yardım etmek istemediğimi mi düşünüyorsun, Elsie? Beni bu şekilde mi düşünüyorsun?"

Kaşların çatıldı. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ama Kayla'ya yardım etmediğini biliyorum."

Çenesi esniyor. "Onlarla bir anlaşma imzaladık. Bunun tek sebebi bu. Biz onların faaliyetlerine karışmıyoruz, onlar da bizimkilere karışmıyor."

Bakışlarında ham duygular sızlıyor. Bu onun için çok zor. Bunu şimdi görebiliyorum. "Bu şekilde huzur içinde yaşıyoruz ve eğer Sophia olmasaydı

Babamın onlarla yaptığı lanet olası anlaşmaya karşı gelseydim hepsini öldürürdüm. Senin için." Bakışlarındaki karanlık havuzlarda bir inanç var. "Sophia'yı güvende tutan tek şey o anlaşma. Bana ulaşmak için onu öldürebilirler."

Gözlerim büyüyor. Bunu düşünmemiştim bile.

"Oh, Tanrım. Özür dilerim. Fark etmemiştim... Ama sanırım çocuklara yaptıklarını düşününce bu benim için bir şok olmamalı." Gözlerimin kenarları yaşlarla doldu. "Şimdi anlıyorum. Sana o şeyleri söylediğim için özür dilerim. Bir korkak olduğumu."

Ama şimdi kesin olan bir şeyin farkındayım: Kayla'yı kurtarmak için kendi başıma bir şeyler yapmam gerekecek. Bir şekilde. Kocamı kızdırmak anlamına gelse bile.

"yok." Dudaklarının kenarları titriyor. "Bazıları hakkında yanılmadın. Ben iyi bir adam değilim. Ama biz insan ticareti yapmıyoruz. Hiç yapmadık."

Duraksıyor, ağzı açılıyor ama aynı hızla kapanıyor, dudakları hafif bir yüz buruşturmayla geriliyor.

"Ne oldu?" Söylemediği bir şey olduğunu bilerek soruyorum.

Başını usulca sallıyor, sanki bana her ne ise bir şekilde acı vereceğini söylüyormuş gibi. Nabzım artan bir beklentiyle boynuma çarpıyor.

"Sana bir şey söylemek zorundayım. Bunu senden saklamanın doğru olduğunu sanmıyorum."

Kollarımda bir ürperti dolaşıyor. "Sadece söyle bana."

Tek elini çekip kalçamda sıkıca kavırıyor. "Adamlarımdan birini eve gönderdim."

Kafamı geriye atıyorum, şaşkınlık üzerime çöküyor. "Kayla nerede?"

Başını sallıyor. "Kayla'nın olduğu yerde."

Mide bulantısı şiddetle mideme vuruyor. "O...

o öldü mü?" Kekeliyorum.

Aman Tanrım. Nefes alamıyorum.

"Hayır, bebeğim. Hayır." Başımın arkasını tutuyor. "Kahretsin, sana böyle düşündürdüğüm için çok üzgünüm." Beni tekrar alnımdan öptü. "Kızları taşıdılar. Her yer temizlenmişti. Sen gider gitmez yaptılar."

"Oh, Tanrım..."

Boğazımın arkasına bir korku yumağı çarpıyor. Şimdi ona nasıl yardım edeceğim? "Hâlâ hayatta olduğuna emin misin?"

"Evet." Gözleri kesinlik dolu. "Agnelo'yu aradım, bir tür anlaşılmaya varıp Kayla'yı senin için geri almayı umuyordum ama-"

Küçük bir nefes verdim. "Bunu sen mi yaptın? Benim için mi?"

Gözlerim ağır yaşlarla doldu. Benim için ailesinin güvenliğini riske attı. Ben buna hiç sahip olmadım. Ailemden sonra kimse beni umursamadı. Arkadaşlarım.

Bununla ne yapacağımı bile bilmiyorum. Yabancı geliyor. Sanki benim başıma gelmemiş gibi.

"Arkadaşınızın güvende olduğunu bilmeyi hak ediyorsunuz. Sevdiklerini korumak nasıl bir his olduğunu biliyorum. Bunun için seni suçlamıyorum Elsie." Omuzları hafifçe düştü. "Ama seni hayal kırıklığına uğrattım. Bunun için özür dilerim."

"Ama denedin." Bana tahmin ettiğinden çok daha fazlasını vermiş bir adamın sakallı yanağını . "Bunun benim için bir anlamı var."

"Yeterli değil."

Ve bunu söyleme şekli, bunu yaparken bana bakışı...

"Ama denemeye devam edeceğim, küçük güvercin. Adamlarımı . Onu bulacağız." Eğer bize gerçekten yardım etmek istiyorsa, bunu kendi başıma yapabileceğimi düşünmemden daha iyidir. Benim yapabileceğimden daha fazla güce, daha fazla insana sahip.

hayali.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

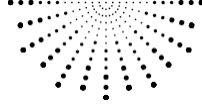
İçgüdüsel olarak kollarım boynuna dolanıyor ve o bana tutunurken ben de ona tutunuyorum.

"Dinlenmelisin," diye kulağıma doğru nefes alıyor.

Ama onun yerine beni daha sıkı tutuyor, sanki istemiyormuş gibi. Ben de onun beni bırakmasını istemiyorum.

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

MICHAEL

"NEDEN EVE BU KADAR ERKEN GELDİN?" DIYE SORUYOR DAKİKALAR SONRA.

Bacağı kalçama dolanmış ve vücuduma o kadar sıkı sarılmış ki dizini biraz bile oynatsa onu ne kadar çok istediğimi hissedecek.

Bana ne yaptığının farkında değil mi? İçime atmaya çalıştığım her duyguyu ne kadar kökünden söküp attığının? Yanağını göğsüme bastırıyor ve neredeyse mırıldanıyor.

Dişlerim çenem ağrıyana kadar gıcırıyor, lanet bir çocuk gibi ona kadar sayarken gözlerim tavana bakıyor. İşte ben bu hale geldim.

Ama onu becermek yanlış olurdu. Eğer onu tatmak beni uçurumun kenarına getirmeye yettiyse - bir daha asla bir kadını öpmeyeceğime yemin etmişken onu bir kez olsun öpebileceğime kendimi inandırmak için - o zaman onu becermek her şeyi değiştirebilirdi. Ve ben bunu asla riske atmazdım.

İçgüdüsel olarak kolumu ona doladım ve onu daha da yakınımaya çektim. "Evin etrafındaki kameraları kontrol ediyordum ve sonra ağladığını duydum. Seni kontrol etmek istedim."

Neredeyse kadifemsi teni kadar ipeksi bir kahkaha atıyor ve başını kaldırıp bana baktığında yüz hatları yumuşuyor. "Beni duşta çıplak izlediğin gerçeğini tamamen görmezden geleceğim ve iyi olduğumdan emin olmak için işten ayrıldığın kısma odaklanacağım."

"Kendimi savunmak için..." Parmak uçlarımı kolunda aşağı yukarı gezdirerek kıkırdıyorum. "Aslında seni çıplak görmedim." Durgun bir gülümseme ağzımı yokluyor. "Kamera duşun içini görmeme izin vermiyor. Ne yazık ki."

Alt dudağını ısıırıyor ve sikim sarsılıyor.

Tanrım, bu kadın.

"Anlambilim." Aniden kaybolana kadar baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsüyor. Kaşları çatılıyor ve uzun bir nefes alıyor. "Gelmeye değer verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Artık benim karımsın." Diğer elimi yüzüne götürüp çenesini iki parmağımın arasında tutuyorum. "Bu benim işim."

Gözlerinde nem oluşuyor. "Ben senin gerçek karın değilim."

"Öylesin," diye hatırlatıyorum ona, başparmağım çenesinde gezinirken.

"Bir yıldır benim karımsın. Kelimenin tam anlamıyla. Ve seni korumak için her şeyi yapacağım."

Bunu kastettiğimin farkında değil mi? Onun gülümsediğini görmek, içinde hala taşıdığı her acı örneğini silmek için dünyayı yakabilirim. Böyle hissettiğim bir karım olmasını hiç istememiştim. Öldüğünde beni unutacak. Ama ben onu asla unutamayacağım.

"İşe dönmeden önce seni yatırayım."

Kolumu altından çekmeye başlıyorum, ama dirseğinin üzerinde yükseliyor, gömleğimi bir avuç tutuyor ve o lanet duygusal gözleriyle bana bakıyor.

"Gitmek zorunda mısın?" diye fısıldıyor.

Şu anda ona dünyadaki her şeyi verirdim.

Kalbim küt küt atıyor ve avucum ensesine yapışıp sertçe kavırıyor, yüzüm ona doğru alçalıyor. "Kalmamı istiyor musun?"

Ve o dudaklar, dudakları... Neredeyse benimkilere yakınlar. Usulca başını sallıyor.

"Lütfen...."

Sıcak, sarhoş edici nefesleri ağzımı okşuyor, beni çağırıyor, zaten benimmiş gibi hissettiren şeyi almam için yalvarıyor.

Ama o benim değil. O benim .

"Şu anda yalnız kalmak istemiyorum," diyor.

Ben de yalnız kalmak istemiyorum.

Alnımı onunkine değdiriyorum, duygular kalbimin içinde savaşıyor. Yüksek sesle söylenemeyecek kadar ağır.

"O zaman kalacağım." Onu başının üstünden usulca öpüyorum, umutsuzca öpmek istediğim tek yerden öpemeyeceğimi biliyorum. "Önce şu kıyafetlerimi çıkarayım."

İsteksizce yataktan kalkıyorum. Cep telefonumu çıkarıp aramaya başlıyorum ve çalar çalmaz asistanım cevap veriyor.

"Alison, günün geri kalanında dönmeyeceğim. Tüm toplantılarımı iptal et ve bu hafta için yeniden planla."

"Ama efendim, Wentworth Global ile genişleme hakkında bir toplantınız var."

Elsie merakla bana bakıyor ve ben onun bakışlarını tutarken ağzım bir karış açık kalıyor. "Umurumda değil. İşe yaramasını sağla. Onlara acil bir durum olduğunu söyle."

"Tabii."

"Teşekkürler." Aramayı sonlandırıyorum.

"Az önce seni önemli bir şeyden mi alıkoydum?"

Çok sevimli ve gömleğim üzerindeyken çok baştan çıkarıcı. Giymesi gereken tek şey bu... Çıplak olmadığı sürece, ve lanet olsun, çıplak çok güzel görünüyor.

Onu duştan çıkardığımda bakmamaya çalıştım ama o kıvrımlarla bu neredeyse imkansızdı. Ve şimdi, o pembe meme neredeyse gömleğimden dışarı çıkarken ve onun tamamen çıplak olduğunu biliyorken... başka bir şeye odaklanmakta zorlanıyorum.

"Hiçbir şey burada seninle olmaktan daha önemli değil. Diğer her şey bekleyebilir."

Yanakları kızarıyor ve bana vahşi bir bakış fırlatıyor.

Boynumdaki kravat, gözleri gözlerime daldıkça daha da sıkılaşıyor. Bana bakışına bir saniye daha katlanamam. Üzerindeki o lanet gömleği yırtıp atmak ve ona ne yapmak istediğimi göstermek arzusu dayanılmaz hale geliyor.

Arzularımı gerçekleştirmeden önce, iş kıyafetlerimi değiştirmem gerektiği için şifonyere yöneliyorum. Ona sırtımı dönerek önce manşetlerimi, sonra da gömleğimin düğmelerini çözmeye başlıyorum.

Gözleri... Gözlerinin üzerimde olduğunu biliyorum. Sikim de bunu biliyor - onun ağzı, amı için zonkluyor, bu kadının çözüldüğünü hissetmek ve ona izin verdiğim her zevki hissederken adımları söylemek için.

Parmaklarımı bel kemerime indirirken sırtımdaki kaslar esniyor ve kemeri ağır bir tıngırtıyla çıkarıyorum. Pantolonumu kalçalarımın altına çekiyorum ve ardından boxerımı çıkarıyorum.

Nefesinin kesildiğini fark ediyorum ve ona bakmak için dönüyorum. Anında pişman oluyorum, çünkü o gözler - o iri, alaca gözler - kanımda dolaşan aynı şehvetle dolu.

Ayrılmış ağzı titriyor, bakışları kapüşonlu gözlerimden tamamen kalkmış sikime doğru kayıyor. Bakışları daha da genişliyor. Ağzı da öyle. Anında, o ağzı benim tadımla doldurduğumu hayal ediyorum.

Parmak uçları köprücük kemiğinin üzerinde gezinirken ağır nefesleri benimle alay ediyor. Sanki bana bakmaktan rahatsız olmuş gibi gözleri kısılıyor.

"Ben senin kocam, küçük güvercin," diyorum, sesim hırçın, yavaşça ona doğru adım atıyorum, aramızdaki her santimlik mesafenin buharlaşmasını istiyorum.

Onu hayatımda hiç kimseyi istemediğim kadar çok istiyorum.

"Bana karşı utangaç olma." Bir adım daha atıyorum. "Bakabilirsin." Adımlarım yaklaşıyor. "Dokunabilirsin. O senin, Elsie."

Alt dudağı dişlerinin arasında kayboluyor ve ben onun önünde çırılçıplakken gözlerimin içine bakmaya cesaret ediyor. Hem bedenim hem de kalbim tamamen, çırılçıplak.

"Bana bakmaktan hoşlanıyor musun?"

"Evet," diye fısıltıyla itiraf ediyor.

"Ben de sana bakmayı seviyorum." Parmaklarım omzuna ulaşıyor, kolundan aşağıya doğru iniyor ve teni tüylerle kaplı bir battaniyeyle uyanıyor.

Boşta kalan eli geçici olarak sikime doğru uzanıyor, ama sonra korkmuş gibi geri çekiyor.

"Dokun bana, karıcığım. Dokunmanı istiyorum."

Kaşları yukarı bakarken eğiliyor ve o masum gözler... benim felaketim oluyorlar. Kollarımı iki yanımda tutuyorum, bekliyorum ve istiyorum...

Bir keresinde eli sikimin tepesinde dolaştı. "*Fuuuck*... işte bu, küçük güvercin. Okşa beni."

Parmaklarını daha sıkı sıkıyor, onları kapatamıyor. "Çok büyüksün," diye nefes alıyor.

Beni tekrar okşarken inleyerek kıkırdıyorum. "Eğer beni daha sert yapmaya çalışıyorsan, başarıyorsun."

Beni daha sıkı yumrukluyor, sanki beni hissetmeyi deniyormuş gibi elini yavaşça yukarı kaldırıyor.

Başımı arkaya atarak tıslıyorum. "Bana ne yaptığını bilmiyorsun. Bedenimin seninkini isteme şekli. Şeytani bir şey. Seni lime lime ederdim."

Ona bir bakış attığımda nabzım çılginca atıyor ve kalçaları birbirine sürtünürken bir inilti çıkıyor.

Bir hırıltıyla, kısıtlamam ikiye bölündü. Ve bir anda ellerim başının arkasına batıyor, saçlarını sıkıyor ve başını geriye doğru çekiyor.

"Sen de beni , değil mi?"

Mükemmel dudaklarından bir nefes kaçıyor. Elleri hala sikimin etrafındaydı ve beni açlıktan çıldırtıyordu, öyle bir arzu duyuyordum ki uğruna ruhumu feda edebilirdim.

ona sahip ol.

"arası ıslak mı, küçük güvercin? Kocanın acını dindirmesi için yanıp tutuşuyor musun?"

"I..."

Gözleri endişeyle benimle yer arasında gidip geliyor ve elini aletimden çekip bırakıyor. Şimdiden özledim.

"Ne oldu?" Ona dikkatle bakıyorum. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, ben de bunu gerçekleştireyim. Söylediğini duymak istiyorum."

Dişleri, yutmak istediğim dudağımı ısıyor. "I..." Dikkati aşağıya kayıyor. "Seninle yatmaya hazır olduğumu sanmıyorum."

"Sorun değil," diye ona güvence veriyorum, her parçam bu fikri reddetse bile ses tonumu rahat tutuyorum. Yine de önemli olan o. "Bunu çözmek için bir yılımız var."

Çenesini sıkıca kavrayıp gözlerini kendime çekiyorum.

"Sana bakmamı ister misin? Seni boşaltmamı ister misin?"

Onun tekrar dağıldığını görmek için binlerce kez ölürüm.

"Bu adil görünmüyor..." Utangaç bir şekilde bana bakıyor, ağzının kenarı yukarı kalkıyor. "...ne kadar sert olduğunu görmek."

Ona hınzırca bir sırıtış attım. "Bunu halledecek yöntemlerim var."

Kaşları kalkıyor ve yüz hatlarında bir kıskançlık belirtisi olduğuna yemin edebilirim. Başka bir kadını kastettiğimi mi düşünüyor? İçimden gülüyorum.

Güzel. Kendisi olmayan biriyle yatma fikrini benim kadar iğrenç bulduğunu bilmek hoşuma gidiyor.

"Başka bir kadın değil, küçük güvercin." Yanağını avucumun içine alıyorum. "Ellerim var ve onları ilk kez seni düşünerek kullanmıyorum."

Gözleri büyüyor.

"Bu doğru." Kıkırdıyorum. "Burada olman hiç kolay olmadı. Hayatımda her yönden bir sürpriz oldun."

Alnından öpmek için yaklaşıyorum. Nefeslerim düzensizleşiyor, diğer avucum kıcının etrafında kayıyor.

"Sen çok güzel bir kadınsın. Ve sana olan arzumu inkar etmek aptallık olur."

Zorlukla bir nefes çekiyor ve yüzü birden ciddileşiyor. Bileğimi tutarak elimi kalçalarının arasındaki o sıcak boşluğa sürüklüyor.

Pantolonunu indiriyor, bana karşı aşılmaz bir kırılganlıkla bakıyor.

"Şimdi ne var, küçük güvercin?"

Bakışlarını üzerimde sıkılaştırırken, parmaklarımı çıplak doğru itiyor.

"Dokun bana." Göğsünün kabarmasıyla yutkunuyor. "BEN..." Utanç yanaklarını dikeyyor, gül pembesi bir renkle gölleniyor.

"Hey..." Boynunun arkasını sıkıyorum. "Utanmana gerek yok. Burada utanılacak bir şey yok. Benimleyken olmaz."

Başını sallıyor ve aşağıya bakmaya çalışıyor ama izin vermiyorum, saçını çekerek gözlerini benden ayırmamasını sağlıyorum.

"Daha önce bir erkekle hiç bu kadar iyi, bu kadar canlı hissetmemiştim," diyor sonunda. "Ve ben... Bana dokunmanı istiyorum, Michael. Kabaca."

Dudakları sanki daha fazlasını söylemeye çalışıyormuş gibi

titriyor. "Neye ihtiyacın olursa. Sadece söyle, bebeğim."

Bileğimi bıraktı. "Deli olduğumu düşüneceksin." Bir elini yüzünde gezdiriyor.

"Bunu istediğime inanamıyorum bile. Bende bir sorun olmalı," diye telaşla önce göğsüme, sonra daha aşağılara bakıyor.

"Bana yapılan onca şeyden sonra böyle bir şeyden nasıl hoşlanabilirim?" Kelimeler hızla dökülüyor, sanki bedeninin açıkça arzuladığı şeyi zihninden esirgemeye çalışıyormuş gibi. "Ama bunu seninle istiyorum. Bu delilik mi?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "İstedğin her şeyi arzulanabilirsin. Ve benimle her zaman güvendesin. Sana asla zarar vermeyeceğime söz veriyorum. Ben onlar değilim." Gözlerinin içine şefkatle bakarken parmak uçlarını yanağından aşağıya indiriyorum. "Burada güç sende."

Nefesleri hızla titriyor, kirpikleri çırpınarak kapanıyor ve sonra tekrar konuşuyor. "Beni tutmana ihtiyacım var-"

"Seni boşalttığım zaman."

O güzel gözlerini kapalı tutmasına izin veriyorum. Her kelimeyi duymak istiyorum ve eğer kendini bu şekilde güvende hissediyorsa, o zaman böyle olacak.

"Evet..." Duraklıyor. "Seninle istiyorum ama yapamıyorum." "Bana bak," diyorum.

Ve iyi bir kız gibi itaat ediyor.

"yok. Senin bir sorunun yok."

Gözleri yaşlarla doluyor ve çenesi titriyor. "Emin misin?"

Kahretsin, bunu soruş şekli... kalbimi ikiye böldü. İki elim yüzünü tutarken duygular göğsümü sarıyor.

"Sende hiçbir sorun yok. Sen mükemmelsin, Elsie. Sadece ."

Dudaklarım onunkilere doğru iniyor, sadece bir santimetre bizi ayırıyor. "Çok mükemmel," diye itiraf ediyorum.

Aceleci nefesleri dudaklarımda dans ediyor.

"Yanıma uzan," diyorum ona, elini tutup nazikçe yatağa doğru çekerken yorganı ters çeviriyorum. "Gir içeri."

Gitmesine izin verdim ve ben şifonyerden bir çift eşofman alırken o da vücudunu çarşafın üzerine kaydırıldı. Üstümde bir kat kıyafet olması ona karşı aptalca davranmamı engelleyecek. Bu benim için zaten zor.

Onları giydikten sonra onun yanına yatıyorum, dirseğimi kullanarak kendimi yan yatırıyorum ve içinde kaybolmak için para ödeyeceğim o gözlere bakıyorum.

Tek bir parmağımın kolunu aşağı yukarı çekmesine izin veriyorum ve göğsü dokunuşumun ardından titriyor.

Gözlerini üzerimde hissettiğimde tüm vücudum yanacakmış gibi oluyor, içimdeki kırılmalı kabarıyor. Onunla ilgilenmek istiyorum - sadece bedeniyle değil, kalbiyle de.

"Eğer durmamı istersen, sadece 'ara' de. Tamam mı?" Hızla başını sallıyor, nefes alışları nefes verişleriyle yarışıyor.

"Bacaklarını ayır." Sesim değişiyor. Daha karanlık. Edgier. İhtiyacının bu olduğunu biliyorum. Ve ben de ona bunu memnuniyetle vereceğim.

Dürtüyle, korkunun onu kavradığı anı görüyorum, sanki hayatını boğuyormuş gibi. Bunun yerine bacaklarını dizlerinden sıkıyor ve başını reddederek sallıyor.

Parmak eklemlerim yüzünün yan tarafını okşarken ağzımın kenarından bir sırtma geçiyor. Ve bir nefes daha alamadan kalçalarını kavrayıp onu kabaca yüzüstü çeviriyorum. Bir elim açgözlülükle saçlarına dolanıyor, kavlıyor ve ağzım kulağının etrafına dolanana kadar başını geriye çekiyor.

"Sanırım bunu zor yoldan yapmamız , değil mi küçük güvercin?"

Bedenimi onunkinin üzerine indirdiğimde sert nefesleri yastığın üzerinde kırbaçlanıyor.

Pelvisimi kıvrımlı kışının etrafında döndürüyorum, sikim hala bu kadın için sert. "Bunu hissediyor musun?"

Tekrar içine girdiğimde bir inilti çıkarıyor.

"Evet, biliyorsun." Kulak memesini hırıldayarak ısırđım. "Sanırım o güzel amcığı görmemin zamanı geldi, değil ?" Vücudum arzuyla kabarıırken ona doğru itiyorum. "Sence benim iyi kızım olabilir misin ve iyice açılabilir misin, böylece tadına bakabilirim?"

"Hayır," diye iniliyor iniltiyle.

"Bu çok kötü, küçük güvercin, çünkü benim için boşalacaksın... sınırına ulaştığına tatmin olana kadar tekrar tekrar." Onun üzerinde yükseliyorum, bir parmağımı omurgasından aşağı sürüklüyorum, kıç yanaklarının arasına daldırıyorum ve o da benim için yukarı itiyor. "Benim küçük sürtük karım kıcının sikilmesini istiyor, değil mi?"

"Michael," diye haykırıyor, sikim onun için ağrırken.

Lanet olsun.

Gömleğinin eteklerini avuçluyorum ve kalçalarına doğru çekiyorum.

"Kendine bir bak, benim için açığa çıkmışsın."

Kıçını sert bir elle tokatlıyorum ve çığlık atıyor, bir o yana bir bu yana sallıyor. Ve o bunu yaparken, parmaklarımın o sıcak amcığa kaymasına izin veriyorum, onu orada avuçluyorum.

Karşı koyuyor, sıkıca kavıyor, elimden kurtulmaya çalışıyor.

Bir kahkaha atarak bedenini yatağa bastırıyorum. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" Parmaklarım saçlarına gömülüyor ve başını geriye doğru çekip gözlerimiz birleşene kadar eğiyorum. "Bana versen de vermesen de sana sahip olacağım."

Sonra dizim orada, bacaklarını kabaca ayırıyor. Bakışlarımız sıcak ve ağır, karanlık bir duygu sükûneti. Alt dudağını ağzına götürüp sertçe ısıyor.

"Hayır, lütfen," diye haykırırken bile dalgalı bir zevkle inliyor.

Başımı çevirmeden, o itiraz edip altımda sarsılırken bile kalçalarını kolayca daha da ayırıyorum.

Bir elimi bedenlerimizin arasına sokuyorum ve parmağımın ucunu onun küçük, ıslak ve kaygan deliğine sokuyorum, ta ki içine girene kadar.

"Kahretsin, beni tüm bunlardan mahrum mu bırakacaktın?"

Parmağımı daha da derine gömüp içinde kıvırırken "Hayır, dur" diye inliyor.

"Evet..." Sert darbelerle içine pompalayarak bir parmak daha ekliyorum.

"Aynen böyle boşalacaksın ve boşalırken adımı haykıracaksın."

Diğer avucum boğazına doğru kayıyor, sıkıyor, ona ihtiyacı olandan daha fazlasını verirken inlemelerinin titreşimlerini hissediyorum.

"Seni yere yapıştıracağım. Benim merhametimle. Tanıştığımız anda olduğun gibi."

"Michael," diye soluyor, bana doğru daha geniş açılarak. "Lütfen." İçinden muhtaç bir homurtu yükseliyor.

"Mm..." Uyluklarını sıkmaya çalışsa bile kolaylıkla içine girip çıkıyorum. Elimi boğazının etrafında sıkıyorum. "Onları açık tut."

O ağlarken başparmağım klitorisinin etrafında dönüyor, amını etrafımda sıkıyor. Onu bir zamanlar gitarımı çaldığım gibi usulca çalışıyorum: okşuyorum, kıcı yataktan fırlayana kadar onu çalıştırıyorum.

"Çok ıslak. Çok güzel." Orgazmı kandırıyorum, sesim her hecenin etrafında kayan açlığa kayboluyor. İçinden çıkarken ıslaklığını uyluğunun iç kısmına sürüyorum. "Sana yaptığım şey bu ve her zaman yapacağım şey bu."

Nefes almasına bir saniye bile izin vermeden parmaklarımı tekrar içine sokuyorum. "Oh, Tanrım!" diye çığlık atıyor.

"Hepsi benim," diye homurdanıyorum. "Sen benimsin."

Gözlerini benden ayırmıyor, aramızdaki yoğunluk hissedilir derecede artıyor. "Amin şu anda benim etrafımda çok sıkı. Boşalmaya çok ihtiyacın var, değil mi?"

Cevabı başka bir inilti olarak geliyor, itişlerim kontrol edilemez hale geliyor, horozum neredeyse patlamaya hazır.

"Uçmaya hazır mısın, benim küçük güvercinim?" "Seninle," diye nefes nefese kalıyor.

"Bir daha kimse sana zarar vermeyecek." İçimden çıkan hırıltı neredeyse sahipleniciydi.

Onu hiç unutmamasını istediğim gibi becerdim. Bu duyguyu. . Hiçbirini.

Sonra bir çığlıkla geliyor, ismim dudaklarında bir dua. "Michael!

Oh, Tanrım, evet!"

Tüm vücudu sarsılıyor, çekirdeği titriyor.

"Bu doğru, küçük güvercin. Artık senin Tanrın benim." Bana her bir damlasını verene kadar daha sert itiyorum.

Hâlâ içinden gelen sesler onu bir kez daha patlatmak istememe neden olurken tempoyu yavaşlatıyorum.

Saniyeler geçtikten sonra nihayet sakinleşiyor, ben onu kalçalarından tutup çevirirken nefesi kesiliyor, gözlerinin içine bakma ihtiyacı duyuyorum, tüm savunmalarımı yavaşça parçalayan kadının gözlerine. O bana sisli bir bakışla bakarken, ben ona yapmak istediğim şeyi henüz yapmamışken, o bana iyice sikilmiş gibi bakarken, göğsüm bir nefes alışla genişliyor.

Ağzına doğru eğildim, gözleri güneş gibi sıcacıktı ve yemin ederim onu öpme ihtiyacı karşı konulmaz bir hal aldı.

Daha yakın.

Yaklaşıyorum. Nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum.

Hay sikeyim. Hayır.

Bir parça geri çekiliyorum, ağzıma götürüyorum ve onun kuru tadını emiyorum. O fırtınalı gözler arzumuzun sisinde benimkileri buluyor ve bırakmayı reddediyor.

"Her zaman tatlı." Ağzım seğiriyor.

O ayağa kalkmaya çalışırken yanına uzandım.

"Kıpırdama," diyorum ona, gömleği tekrar kalçalarından aşağı indirirken.

Sırada battaniye var ve ikimizi de örtüyorum. Bir kolumu altına sokarak onu göğsümün üzerine katlıyorum. Uzun bir iç çekişle daha derine gömülüyor, bacağı ağır, zonklayan sikimin etrafına dolanıyor.

Sessiz bir sesle konuşmadan önce huzurlu dakikalar akıp gidiyor. "Sence Kayla'yı bulabilecek miyim?"

"Yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Yemin ederim."

Kırık bir şekilde iç geçiriyor ve ben ona ayı ve yıldızları vermek istiyorum.

"Sana inanıyorum," diyor bana. "Ama şu anda sadece bana sarıl ve yap."

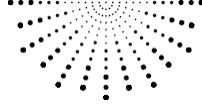
"Ne kadar rol yapacağız, Elsie?" Gözlerimi kapatıyorum ve ona sarılıyorum.

Daha sıkı.

"Artık acımayana kadar."

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

ELSIE

BUGÜN MICHAEL'DA BİR TERSLİK VAR. O AYNI KAYGISIZ DEĞİL.

Dün beni tutan adam.

Bana yapmasını istediğim her şeyi ona söylediğime inanamıyorum. Bunları ilk kez yüksek sesle söyledim. O da hiç tereddüt etmeden hepsini bana verdi ve bunun için tuhaf olduğumu düşünmedi.

Ama bugün onu neredeyse hiç görmedim. Kahvaltı boyunca gergin görünüyordu, sanki bomba gibi patlayacakmış gibi telefonuna bakıyordu. Sonra izin istedi ve birkaç saattir evindeki ofisindeydi. Halletmesi gereken bir işi olduğunu söyledi ama bunun tamamen doğru olup olmadığından emin değilim.

Elimde buzlu bir kahve, çalışma odasında kanallar arasında geziniyorum, canım sıkılıyor. Temizlik görevlileri ve yedi gün yirmi dört saat malikâneyi gözetleyen korumalar dışında ev bomboş. Sophia birkaç saat içinde evde olacak ve ben onunla her zaman eğleniyorum.

Sonunda izleyecek düzgün bir program bulduğumda, biri kapının zilini çalıyor ve neredeyse yerimden sıçıyorum.

Ağır ayak sesleri yaklaşıyor ve Michael'ın kapıya doğru yürüdüğünü görmek için arkama bakıyorum.

"Ben bakarım," diyor, fuayeye doğru geçerken bana doğru bakmıyor bile.

"Hazır mısın?" diyor kardeşi Gio olduğunu bildiğim bir ses. "Evet, hadi gidelim."

Uzaklaştıklarını duyuyorum ve nereye gittiklerini merak ederek ayağa kalkıyorum. Onları takip ederek yavaşça parmak uçlarımda yürüyorum ve ikisinin de garaja açılan kapıya doğru gittiklerini görüyorum.

"Gidiyor musun?" Tam gitmek üzereyken ona sordum.

"Hey, baldız." Gio şakacı bir şekilde sırtıyor ama benim gözlerim kocama takılı kalıyor.

Keskin bir nefes alıyor ve Gio'ya bir şeyler fısıldıyor, o da bizi yalnız bırakıp garaja doğru gidiyor.

"Halletmem gereken bir iş var. Sonra geri geleceğim ve film falan izleyebiliriz."

Gülümsemeye zorluyor ama tek yaptığı beni daha da germek oluyor. Bir şeyler oluyor.

Tam önümde olana kadar aramızdaki mesafeyi yavaş yavaş siliyor ve bedenim de bunu biliyor. Farkındalık tenimde dalgalanıyor.

"Ne tür bir iş?" Yumuşak bir tonda soruyorum, gözlerindeki ani ürkütücü bakış yüzünden nabzımın hızı artıyor.

"İçinde kan olan türden, Elsie." Kelimeleri tehdit eder gibi söylüyor ve aniden farkına varıyorum.

"Yani..." Gözlerim açıldı.

"Evet, tam olarak düşündüğün şeyi yapmak üzereyim, bu yüzden burada kaldığından emin ol." Enseme uzanıyor, güçlü eli enseme sıkıca kavıyor. "Aklına bir şey gelirse diye bar odası zaten kilitli olacak."

Beni alnımdan öpüyor, dolgun dudakları sanki gitmeme izin vermek istemiyormuş gibi tenime yapışıyor. Saniyeler geçiyor ve o hiç kıpırdamıyor. Ağır nefesi aramızdaki boşlukta dolaşıyor.

Yavaş yavaş geri çekiliyor ve bana şefkatli bir bakış fırlatıyor. "Git ve evi keşfet. Burada olduğun sürece eğlenmeni istiyorum."

Ancak yapmak üzere olduğu şeyi düşünmekten başka bir şey yapma fikri hayal bile edilemez. "Gerçekten gidip birini öldürmek zorunda mısın? Ne yaptılar ki?"

Aniden üzerime geliyor, yüzümü iki eliyle tutuyor ve yoğun bir bakışla beni kısıtıyor. Midem bulanıyor.

"Ailemi mahvetti ve bunun geri dönüşü yok, küçük güvercin."

İki elini yavaşça çekip son bir bakışla bana sırtını dönüyor ve kapıdan çıkıp gidiyor.

Kocam bana karşı yumuşak olabilir, ama o hala bir katil. Ve şu anda, o katil kana susamış durumda.

MICHAEL

"Seni kim gönderdi?" Kükreyerek suratına bir yumruk daha indiriyorum. "Siktir git!" diye gülüyor pislik.

Ama yakında . Gerçek eğlence başladığında değil. İşte o zaman bana onu kimin gönderdiğini söyleyecek.

Biz olduğumuz için düşmanlarımız çok. Ve şimdi annem gazetede nişanlandığımızı duyurduğu için, düşmanlarımız eşim için gelmek istiyor.

Onun için buradaydı. Benim küçük güvercinim. Ve *kimse* ona dokunmuyor.

Elektrikli kapıdan geçmeyi başardı ama sadece ben izin verdiğim için. Adamlarıma onu etkisiz hale getirme emri verildi. Onu kimin gönderdiğini görmek istedim. Bütün sabahı adamlarımın cevaplar için onu dövmesini izleyerek geçirdim, vermeyi reddettiği cevaplar. Ve şimdi, kardeşim yanımdayken, onları alacağız.

"Susadın mı?" Ona sordum. "Gerçekten susamış görünüyorsun. Nerede benim terbiyem?"

En pahalı votkamdan bir şişeye uzandım.

"Misafirlerime son derece saygılı davranmadığım için annem benden utanırdı. Değil mi, Gio?"

"Evet, annem çok üzülür. O halde iyi dostumuzu buraya dökmeye ne dersiniz..." Saçlarından bir avuç tutup başını geriye çekiyor. "...bir içki?"

Sandalyeyi sadece arka ayakları üzerinde durana kadar geriye doğru çeviriyor. Adamlarımdan biri adamın kafasına bir havlu atıyor ve ona yaklaştığımda, bir fare gibi öksürüp boğulana kadar o boku yüzüne döküyorum.

"Daha fazla mı istiyorsun, seni orospu çocuğu?"

Adamım bana başka bir açık şişe uzatıyor ve onu da yüzüne döküyorum. Onu ölümün eşiğinde istiyorum. Onu geri çekmeden hemen önce Şeytan'ın gözlerinin içine bakmasını istiyorum.

"Pahalı bir şey. bakabilir misiniz? Misafirlerim için sadece en iyisi." Gio gülüyor.

İkinci şişe de boşaldıktan sonra havluyu yüzünden çekiyorum.

"Konuşmaya hazır mısın?"

Nefes nefese kalmaktan güçlükle nefes alabiliyor.

"Seni kim gönderdi lan?" Boğazını sıkıyorum ve mavi gözleri büyüylene, yanakları kıpkırmızı olana kadar sıkıyorum.

Saniyeler akıp gidiyor ve ben her geçen an daha az sabırlı oluyorum.

"Peki. Bana söyleme." Sandalyenin arkasına çömelip yere dizilmiş küçük ağızlı bıçaklardan birini alıyorum.

"Dondurucuma sığacak kadar kadar her parçanı keseceğim." Bıçakla yüzünü sertçe ona doğru çeviriyorum, yanağını deliyorum, bıçağın ucunda kan damlaları birikiyor.

Nefes alışları güçleniyor.

"Bana inanmıyor musun?" Yüzünü tekrar kendime çeviriyorum, adam benden daha yaşlı değil.

Eğer çocukları varsa, bugün onları görebileceği son gündü. Çünkü o ölecek. Onun için geri dönüş yok.

Bana meydan okurcasına bakıyor.

"O dondurucunun içindeki son adam borcunu ödeyemedi. Ailemin peşinden gelen insanlara ne yaptığımı sanıyorsun?"

Kendini beğenmiş bir şekilde bana bakıyor. Onunla zaman geçireceğim.

"Önce gözlerini çıkaracağım. Sonra dilini. Sonra lanet dişlerini, teker teker."

"Siktir!" diye bağırır adam, kararlılığı kırılır. "Yapamam! Beni öldürecekler!"

Yüzümü onunkine yaklaştırdım. "Ne olursa olsun öleceksin."

Bıçak çenesinin altından keserek onu temizliyor, kan kucağına damlıyor.

"Bu sadece ne kadar hızlı olmasını istediğinize bağlı. Şimdi, bir şansın daha var." Doğruluyorum. "Seni kim gönderdi?"

Ağlarken omuzları sallanıyor, gözleri kapanıyor. "İsim!"

"F-f-fuck." Burnunu çekiyor. "Tamam. Anlatacağım. O...o..." Gözlerini bana dikti. "Bianchiler. Bana içeri girmemi, nişanlını almamı ve çıkmamı söylediler."

"Orospu çocuğu!" Başıma kan hücum ediyor, öfkeyle kükrerken yumruğum yüzüne defalarca iniyor.

"Bu bir savaş," diyor Gio. "Bu bir bildiridir."

"Utangaç olmak istediler." Adamın gömleğinin arkasını kavradım. "Bunun için bir adam gönderdiler."

Agnelo bunu biz konuştuktan sonra planlamış olmalı.

"Umarım Cavaleriler Agnelo'yu yakında öldürür," diyorum. "Çünkü öldürmezlerse, onun ve kardeşlerinin peşine düşeceğim."

İhtiyaçlarıma hizmet ettiğinde sabırlı olabilirim, ama içimde fazla bir şey kalmadı. Bundan sonra olmaz. Ama Raph'la olan şey bitmedi ve iki savaşa girmek sadece iyi adamlarımı kaybetmeme neden olacak. Yapabileceğimiz en iyi şey Cavalieris'e onları yok etmesi için bir şans vermek.

"Ona ne yapmak istiyorsun?" Gio bana soruyor, kılıfından bir dokuzlu çıkarıyor ve adamın şakağına doğrultuyor.

Göt herif ağlıyor, vücudu protesto için titriyor.

"Kafasını kesip Agnelo'ya göndereceğiz." "Hayır!" diye bağırır adam. "Lütfen, her şeyi yaparım-"

Pop.

Gio silahını kaldırırken başı aşağı doğru eğilir.

"Hâlâ nefes alırken onu kesmediğimiz için bize teşekkür etmeli," diyerek bıçak zulamıza doğru yürüdü ve büyük bir kasap bıçağı çıkardı.

Geri döndüğünde elimi uzattım. "Bunu yapan kişi ben olmak istiyorum."

Nabzım sakın ama içimdeki öfke alev alev yanıyor. Geçmişte ona kimin zarar verdiğini bilmiyor olabilirim ama başka birinin ona tekrar dokunmasını engelleyebilirim.

Elimdeki bıçakla kafasını koparıyorum, işim bittiğinde boynundan kan damlıyor.

"Aynı gün teslimat olduğundan emin olun," diye kıkırdıyorum.

Kendi nakliye şirketimiz var. Bu gibi teslimatları çok daha kolay hale getiriyor.

Kafayı yerde duran plastiğin üzerine bırakıyorum.

"Sophia ve Elsie'yi birkaç günlüğüne şehir dışına çıkarmam gerekiyor," diyorum kafayı başka bir plastik tabakaya sarmakta olan Gio'ya. "Belki sıcaklar azalana kadar onları St. Barts'a götürürüm."

"Bu iyi bir fikir."

"Evet. Sophia'yı almadan önce gidip temizleneyim." "Git. Ben hallederim."

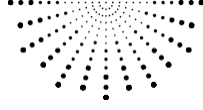
"Teşekkürler." Omzuna

sarıldım. "Her zaman,

kardeşim."

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

ELSIE

"GERÇEKTEN OTELİMİZE BİR GEZİYE Mİ GİDİYORUZ?" SOPHIA CIYAKLIYOR SONRA Michael bize üç saat içinde özel jetiyle uçacağımızı söyledi.

Yaşadığım şoku düşünsene.

"Otelimiz mi?" Bakışlarımı ondan ona çevirerek soruyorum.

"Evet! Babamın oteli. Patron o ve biz orada sahile gidip dondurma yiyoruz. Bazen babam plajda otelde çalışanlarla birlikte gitar çalıp şarkı söylüyor."

Gülüyor. "Otelin sahibiyim ve sadece bazen gitar çalıyorum."

Ona merakla bakıyorum. Neden durup dururken tatile çıkıyoruz ki? Bu hiç mantıklı değil. Az önce birini öldürüyordu ve şimdi de biz mi gidiyoruz?

"Bana şarkı söylediğini hiç söylememiştin," diyorum.

"Hiç sormadın ki." Sırtırken gözlerinin kenarları kırışıyor.

"Babam gibi güzel şarkı söylüyorsun," diyor Sophia. "Belki oraya vardığımızda sen ve babam birlikte şarkı söyleyebilirsiniz!"

"Aceleci davranmayalım prenses," diye kıkırdıyor. "Gidip dolaptan bavulunu çıkarmaya ve yanına ne almak istediğine karar vermeye ne dersin? Toplanmana yardım edeceğim. Mabel da bizimle geliyor."

"Yaşasın! ! Okul yok!"

Ben ona bakarken yüzümdeki şaşkınlığı taşıırken o merdivenlere doğru koşuyor.

"Gerçekten neden gidiyoruz, Michael?"

Bana yaklaşırken nefesi kesiliyor. "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

" de söyle."

Bir elini yüzünde gezdirerek iç geçiriyor, gömleği dağ gibi pazısının etrafında geriliyor. "Bianchiler seni benden almak için birini gönderdi. Ama başaramadılar."

"Oh, hayır..." Bir elimle ağzımı kapatıyorum.

Benim için bu kadar kolay geldiler. Ya o beni korumak için burada değilken gelirlerse?

Aman Tanrım. Kayla. Bana ulaşmak için onu kullanabilirler.

"Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok, küçük güvercin. Gönderdikleri adam artık ölü."

Kaşlarım havaya kalktı. "Sen o muydun..."

Başını salladı. "Evet." Elimi tutuyor, dudakları usulca elimin üstüne konuyor, öpücük bu kadar sert bir adam için fazla nazik. "Bu yüzden bütün gün dikkatim dağınmıktı. Özür dilerim."

Avuç içi sahiplenici bir şekilde uyluğumun üst kısmına yerleşiyor, parmak uçları etime doğru ilerliyor.

"Artık benim korumam altındasın." Gözleri beni inançla sabitliyor. "Kimse sana zarar veremeyecek. Hepsini öldüreceğim."

"Sana inanıyorum,"
diyorum ona. Çünkü
inanıyorum.

Sekiz saat sonra, dönümlerce arazinin içinde yer alan büyük, el değmemiş bir otele varıyoruz. Mabel ve Sophia için bitişik bir oda bulunan çatı katlarından birine yerleşiyoruz. Otel şu dev tatil köylerinden biri gibi değil, isteyebileceğiniz her şeye sahip butik bir tür. Üç restoran, iki havuz, sadece konuklara özel bir plaj.

Yine de okyanus... Okyanusa adım atmaya uzun zaman oldu. Havuz yanına bile yaklaşamaz. Bir keresinde ailemle birlikte Aruba'ya gittiğimizi hatırlıyorum. Su neredeyse buradaki kadar güzeldi. O kadar berraktı ki, ayaklarınızın etrafında yüzen balıkları görebiliyordunuz.

Sophia, Mabel'la birlikte suda sıçrarken ben sadece onları izliyorum, ayak parmaklarım kumda kıvrılıyor.

Buraya gelir gelmez, eşyalarımızı yerleştirdikten ve kahvaltımızı ettikten sonra mayomu giydim ve o zamandan beri buradayız. Ama kendimi içeri girmeye zorlayamıyorum, dalgalara katılmak yerine sessizce onları gözlemliyorum. Eğiliyorum

Yüzümü güneşe döndüm, sıcaklığının tadını çıkardım, ışınlar her yerime vururken gülümsedim. Güneş ışığını özlemişim. Gündüzleri hiç dışarı çıkmazdık. Karanlık oynamaya gelene kadar unutulmuş küçük bebekler gibi dünyaya kapalıydık.

"Burayı seviyorsun," diyor Michael.

Elinde bana getirmeye gittiği bir içecekla yanımda belirdiğinde başımı sert sesine doğru salladım.

"Bunların hepsi gerçekten size mi ait?"

Çünkü buna alışabilirim.

Doğrudan yüzüne bakıyorum, o muhteşem, bronz teniyle kaplı, yontulmuş karın kaslarını görmekten kaçınmaya çalışıyorum.

"Evet, benim." Dudaklarında flörtöz bir sırıtma dans ediyor. "Neden? Benimle işin bittikten sonra ziyaretime gelecek misin?"

Kalbim hızlanıyor. Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Çünkü isteyebilirim.

Ben bir şey söylemediğimde, Sophia'nın kıkırdadığı yere bakıyor ve onu o kadar büyük bir sevgiyle gülümserken buluyorum ki kalbim ağlıyor. Aralarındaki ilişki çok güzel. Kıskanıyorum. Annemle babamı o kadar çok özlüyorum ki canım acıyor. Acaba onları bir daha görebilecek miyim?

Bana bir kez daha bakıyor ve ona baktığımda bulduğum şey şehvet değil. Sevgi.

"Hadi ama..." Elini uzatır. "Gel benimle yüz, küçük güvercin."

Ona bakıyorum, sonra turkuaz suya bakıyorum, teklifini kabul etmeyi çok istiyorum.

Reddetmeme fırsat vermiyor, çünkü elimi tutup beni dalgaların kenarına çekiyor. Daha da yaklaştırıyor, ta ki su ayak parmaklarımın üzerinden kıyıya vurana ve gözlerim yaşarana kadar.

"Yanımdayım," diyor, avucunu yanağıma uzatıyor ve bir çocuk gibi kucaklıyor. "Yanımdayım, bebeğim."

Onun bilerek başımı sallarken gözlerimden yaşlar süzülüyor. Birlikte suya giriyoruz ve bir kez olsun kendimi özgür hissediyorum.

MICHAEL

Bir saat sonra, sırtımı bir ağaca dayamış, kumların üzerinde dans edişlerini izliyorum. Karım ve kızım. Birlikte. Sanki gerçekmiş gibi. Sanki bir şekilde bu kadın hep buradaymış gibi. Olabileceklerin hayaleti gibi.

Elsie'nin uzun beyaz eteği müzikle birlikte rüzgârda savruluyor, Sophia'yla birlikte gülerken saçları yüzüne dökülüyor, el ele tutuşarak daireler çiziyorlar.

Güneş Elsie'nin yüzünü aydınlatıyor, sanki altında parlamak için doğmuş gibi. Benim karanlığımın ışığı. Ama o benim içine doğduğum gibi bir hayat için yaratılmamış. Ve birlikte olduğumuz her seferinde, kendimi onun gözlerinde kaybolmuş hissettiğimde, neden asla olamayacağımızı hatırlatan şimdiki zamana geri dönüyorum. Bianca gibi ölmesine izin veremem. O her zaman benim zayıflığım olacak ve düşmanlarım bunu bilecek. Bana ulaşmak için onu kullanacaklar. Beni yok etmek için. Bedelini ödemesine izin veremem.

Her lanet gün kızımı kaybetmekten korkuyorum. Ona tahsis ettiğim tam zamanlı koruma bile endişelerimi hafifletmiyor. Hayatımdaki iki insanı kaybetme korkusu yaşadığım bir dünyada yaşayamam. Aşk, onu tatmak için çekilen acıya değmez.

Hâlâ hatırlıyorum: Bianca'nın öldüğü gün, o telefonu aldığımda. Artık hiçbir şey eskisi gibi değildi.

"Efendim." Alison ofisimin hoparlörünü çalıyor. "Üçüncü hatta sizi arayan biri var."

Telefonun düğmesine bastım. "Mesajınızı alın. Meşgulüm."

"Arardım... ama arayan kardeşin Raph. Telefonunuzu aradığını ama cevap vermediğinizi söylüyor. Sesi üzgün geliyor, efendim."

". "Tamam."

Ahizeyi kaldırdım ve üçüncü satıra bastım. "Raph? oluyor?" Birkaç saniye boyunca tek duyduğum ağır nefes alış veriş.

"Raph?"

Çoktan ayağa kalktım, masamdan anahtarlarımı aldım, aceleyle ofisten çıkıyorum. Kapıdan çıkmam için geçen saniyeler içinde boynuma çarpıyor.

Bir şey oldu. Karnıma bir ağırlık çöktü. Alison ben geçerken ayağa kalkıyor, kaşları geriliyor. Ama onu görmezden gelip garaja doğru koşuyorum.

"Raph, konuş benimle. Ne oldu?"

Daha fazla sessizlik ve bu beni arabama koşturup yola fırlattı. Nereye gittiğimi bile bilmiyorum. Bugün işe gitmemişti çünkü bazı yatırımcılarla toplantısı vardı. Toplantıdan sonra Bianca'ya sürpriz yapmak için eve gidiyordu. Orada olmalı.

Siktir, ona bir şey mi oldu?

"Vuruldu." Nefes verışı gelgit gibi ağırlaşıyor.

"Kim?" Şeritten şeride savruluyorum, yavaş giden her arabaya korna çalıyorum. "Bianca? Evde misin?"

"Evet... Kahretsin, nabızı hafif... Dayan. Yardım geliyor. Siktir!" diye bağırır. "Ambulans yolda. Ne zaman oldu bilmiyorum. Kameralar kurcalanmış, sanki nerede olduklarını biliyorlarmış gibi."

Bir dizi küfür mırıldanıyor ve sanki yere bir şey fırlatmış gibi ağır bir şey takırdıyor.

"Yola çıkıyorum. Sadece bir dakika. Hatta kalacağım, tamam mı?"

"O ölmüş olamaz. Bunun sorumlusu ben olamam. Sorunlarımız vardı ama bunu asla istemedim... Siktir!"

"Tabii ki . Bu senin hatan değil."

"Tabii ki öyle! Kadınlar bize böyle olur. Ölürler. Ölürler amına koyayım! Şimdi ailesi kızlarını gömmek zorunda kalacak ve ben de karımı gömmek zorunda kalacağım!"

Son birkaç kilometreyi gaza basarak, neredeyse öndeki arabaya çarparak hızla geçiyorum. "O ölmedi. konuşma. O iyi olacak."

Yolun geri kalanında hiçbir şey söylemiyor, sadece nefes nefese kalışı konuşuyor. Sonunda arabayı garaj yoluna çekiyorum, tam ambulansın sirenleri yaklaşırken kapıdan aceleyle çıkıyorum.

Giriş kapısı açıldı ve içeri koştum, onları mutfakta yerde buldum, vücudunun etrafında bir kan gölü vardı. Çok fazla kan var.

Bana bakıyor, yüzü kül rengi, beyaz tişörtü parlak kırmızı benekli.

"Onu öldürdüler," diye homurdanıyor, tam o sırada iki acil yardım görevlisi bir sedyeyle içeri dalıyor.

"Ne kadar zaman önce vuruldu?" diye soruyor biri, hayati değerlerini kontrol ederken. "Bilmiyorum. Kahretsin!" Yumruğunu şakağına bastırır.

"Sadece kurtar onu!"

Sonra ağzına ve burnuna bir maske takıyorlar. Raph ayağa kalkıyor, yanımda duruyor.

"Bunu Patrick yaptı. Yaptığını biliyorsun," diye fısıldar. "Ve bunun o." hesabını verecek

Emin görünüyor. Adamlarından birini gördü mü?

"Bunu konuşacağız. Sonra," diyorum ona aynı sessizlikle.

"bir şey yok. Onlar bizimkilerin peşinde, biz de onların."

"Karınızı Montclair Hastanesi'ne götüreceğiz." "Ben de onunla geliyorum."

Onu dışarı taşırlar ve o da arkalarından koşar.

"Aileyi arayıp seni oraya kadar takip edeceğim," dedim.

Başıyla onaylıyor ve ambulans uzaklaşmadan önce arkasına biniyor, uzaklaştıkça sirenlerin sesi azalıyor.

Arabama geri dönmeden önce evini kilitlemek için anahtarımı kullandım. Bir sorun çıkarsa diye hepimiz birbirimizin anahtarını almıştık.

Gio'yu aradım ve ikinci cevap verdi. "Hey, neler oluyor?"

Müzik bangır bangır çalıyor ve kadınların kahkahalarını duyuyorum.

"Hemen Montclair'e git ve annemle babamı ara. Bianca vuruldu. Kurtulamayabilir."

"Ne var? Siktir! Şimdi gidiyorum. Üzgünüm hanımlar. Gitmem gerek," diyor diğerlerine. "Sizce bunu kim yaptı?"

Gürültü neredeyse tamamen gitti.

"Raph, İrlandalıların bizim bölgemizde kumarhane açmalarına izin vermedikleri için intikam aldıklarını düşünüyor."

"O zaman Patrick'i öldürürüm," diye ateş eder Gio. "Ve onun tüm soyunu. Çıplak ellerimle. Kadınlarımızın peşine düşebileceklerini sanıyorlarsa, bir daha düşünsünler."

"Henüz onlar olup olmadığını bilmiyoruz. Önce daha fazlasını öğrenmeliyiz. Bianca hayattaysa, ondan bilgi alırız ve sonra onu öldürürüz."

"Bugün burada Bianca Rose'un vefatıyla büyük bir trajedi yaşayan Marino ve Ricci ailelerine sevgi ve desteğimizi sunmak için bulunuyoruz.

Ricci..."

Rahip devam ediyor ama ben geri kalanını duymuyorum, Sophia kucağında, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken ailemin yanında oturuyorum.

Raph, Bianca'nın bir keresinde ona kapalı bir tabut istediğini, böylece sevdiklerinin onu o şekilde görmek zorunda kalmayacağını söylediğini, kendisinin de öyle yaptığını anlattı. Ama morgda vedalaşmak zorunda kaldı. Onsuz tamamen kaybolmuş durumda ve bunu atlatabilecek mi bilmiyorum.

Nicolette gelmeyi bile kaldıramadı. Kalkıp gitti ve ailesine yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu belirten bir mektup gönderdi.

Anlıyorum. Kimse böyle bir acıyı istemez. Kız kardeşler birbirlerine çok yakın değillerdi ama yine de kan bağları vardı ve kan bağınız öldüğünde bunun bir önemi olurdu. Aileleri de daha iyi durumda değil. Bir çocuğu kaybetmek.

Kollarımı kızımın etrafında sıkıyorum. Onu kaybetmektense ölmeyi tercih ederim. Bu tür bir kalp ağrısı... Bunu asla hissetmek istemiyorum.

"Lütfen ölme baba," diye ağlıyor Sophia usulca, yanağını göğsüme yaslayarak.

"Hey, bebeğim, hiçbir yere gitmiyorum." Başının üstünü öpüyorum. "Baban uzun süre buralarda olacak."

"Söz mü?" diye gömleğime doğru burnunu çekiyor.

Elimi sırtında bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum. "Söz veriyorum prenses. Seni asla bırakmayacağım."

Parmaklarımı gözlerime bastırıyorum, o günün kalıntılarından nefret ediyorum. Aslında tüm o günlerden. Ailemizi öldüren şey buydu.

Patrick Bianca'nın ölümünden sorumlu olduğunu şiddetle reddetti ve yalan söylediğine dair hiçbir kanıt bulamadık. Ama Raph ikna olmamıştı. Mücadele etmediğimiz için bize kızdı. İntikam almak istiyordu. Bianca için. Ailesi için. Neye mal olursa olsun. Onu hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyordu. Adımızın buna sebep olduğunu.

Öldüğü açıklandıktan sonra hastanede bana çok fazla sorun yaşadıklarını ve hatta ondan boşanmayı düşündüğünü itiraf etti. Ama bunu ona hiç söylemedi. Sanırım suçluluk duygusu onu da yiyip bitirdi. Bu yüzden aptalca bir şey yaptı.

Birkaç adam tuttu ve Quinn ailesinin peşine kendisi düştü, Patrick'in yeğeni de dahil olmak üzere bazı üst düzey adamlarını ortadan kaldırdı.

Patrick intikam almak istiyordu. Acımasız olabilir ama aynı zamanda sabırlı bir adam. Raph'ın yas tutmasına izin verdi çünkü eşini kaybetmenin bir duygu olduğunu biliyordu. Beş çocuğu küçükken kendi karısını şiddet yüzünden kaybetmişti. Bu yüzden kardeşime acıdı, Raph'ı aradığı haberi çıkmadan önce birkaç ay hayatını bağışlayacak kadar. Ama kardeşim saklanmaya başlamıştı ve Patrick istese bile onu asla ele vermeyecektim.

Yine de kardeşimle savaşmanın benimle savaşmak anlamına geldiğini biliyordu. Onu bulmak için her şeyi yaptı ama eli boş döndü.

Ama ona reddedemeyeceği bir teklifle geldim. Mafya ile arasını düzeltecek ve Patrick'in aradığı intikamı almasını sağlayacak bir şey.

Gio konuda çok heyecanlanmayacak, ama üstesinden . Eninde sonunda.

Patrick'e hiç güvenmiyorum ve bu anlaşmayı yapmak istemiyordum ama en azından bu şekilde düşmanımız daha çok dostumuz oluyor. Tabii Patrick'e öyle denebilirse.

O zeki bir adam. Kan, savaş ve sadakatle büyür. İrlandalıların yeni nesil katilleri hazırlamak için gizli bir akademisi bile var. Kimse üyelerin kim olduğunu ya da akademinin nerede olduğunu bilmiyor. Her şey çok gizli tutuluyor.

Elimi cebime atıp cep telefonumu çıkarıyorum. Elsie'ye yönelik başka bir girişim olup olmadığını Gio'nun şimdiye kadar öğrenmiş olması gerekirdi.

MICHAEL

Haber var mı?

GIO

Hiçbir şey. Cavaleri'ler tarafından becerilmekle çok meşguller. Sanırım kendimizi tanıtmanın ve iyi iş çıkardıkları için onlara teşekkür etmenin zamanı geldi. En azından şimdiye kadar.

MICHAEL

Bırakalım öyle olsun. Bize faydası olmadığı sürece ortalığın kızışmasını istemiyorum. Mümkün olduğunca çok adamımızın hayatta kalmasına ihtiyacım var. Kardeşimizle birlikte gelebilecek savaş için onlara ihtiyacımız var.

GIO

Umalım da iş o noktaya gelmesin. Bütün bunları yaptığına inanmak istemiyorum. Bu onun yapacağı bir şey değil.

MICHAEL

Yakında gerçeği öğreneceğiz. Şimdilik gözlerinizi dört açın ve bir şey duyarsanız beni bilgilendirin.

GIO

Yapacağım. iyi bak.

Alay ediyorum. Kardeşimi tanıyorum, şu anda gülüyordur.

Telefonu cebime geri koyup tekrar Elsie ve Sophia'yı izliyorum. Bunu saatlerce yapabilirim. Sophia bana dönüyor, yüzünde geniş bir gülümseme.

"Babacığım!" Elini benimkine uzatıyor, yüz hatları parlak ve kaygısız. "Gel bizimle dans et."

Lanet kalbimi sıkıştırıyor. Keşke benim nasıl bir baba olduğumu bilseydi.

Elsie siyah saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırıyor, pembe dudaklarında bir gülümseme oluşuyor ve yavaşça eli benimkine de uzanıyor.

"Buna nasıl hayır diyebilirim?"

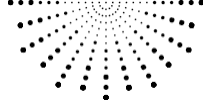
Yumuşak, ritmik melodi sahilde bir yerlerden süzülürken ben onlara doğru yürüyorum, kolumu iki kızıma dolayarak onları ayaklarından sallıyorum. Dönüp duruyoruz, ayak parmaklarım ılık kumu kazıyor.

Sophia'nın kahkahası uçuşuyor, içimi büyüyle dolduruyor.

Ve sonra Elsie'nin gözleri benimkilere kayıyor ve gülümsemesi... şey, onun da içinde bir sürü sihir var ve ben bununla ne yapacağımdan emin değilim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YİRMİ BİR

ELSIE

DÜN BÜTÜN GÜNÜ SAHİLDE GEÇİRDİK, SADECE

Midemiz yemek yememiz gerektiğini söylediğinde hava alıyorduk. Sophia da en az benim kadar suyu seviyor. Kumdan kaleler inşa etmek ve sakın, serin suda yüzmek, eğer varsa, cennet gibi bir şey olmalı.

Michael onunla birlikte kumun üzerine oturur, kadın onu kuma gömer ve başını sallarken kıkırdar.

"Ağzıma kaçmasa iyi olur prenses," diye kıkırdıyor.

"Geçen sefer tam olarak öyle demek istememiştim." Bir elini kalçasına koyup pembe güneş gözlüklerini düzelttikten sonra küreğini aldı ve adamın ortasına biraz daha kum serpti.

"Aşağıda iyi görünüyorsun," diye alt dudağını ısırarak takılıyor, çünkü bu adam bana her türlü şeyi yapıyor.

Ama baba olduğunda... Tanrım, kendimi ona atmak ve onu sertçe öpmek istiyorum.

Güneş gözlüklerini gözlerinden çıkarıyor, kalın kaşları çatılıyor. "Konuşmaya devam et bebeğim, seni de kendimle birlikte gömerim."

Lütfen yap.

"Uh-huh. Beni yakalamakta iyi şanslar." Gülüyorum, iki elimle veda ederek geriye doğru gidiyorum.

"Çok uzağa uçma küçük güvercin," diye uyarıyor gözleri kısılrken.

"Merak etme." Göz kırpyorum ve burun delikleri açılıyor. "Beni her zaman bulmayı başaracaksın."

Arkamı dönüp omzumun üzerinden ona bakıyorum, bakışları tutku ve öfkeyle eşleşen alevler gibi peşimi bırakmıyor. Onu biraz

kızgınlım, muhtemelen bana dokunmak için can attığını biliyorum. Ve onu kızdırdığımda vücuduma yaptığı şey hoşuma gidiyor.

Bara doğru yöneliyorum, beni serinletecek bir şeye ihtiyacım var, özellikle de şu anda.

Aramızdaki mesafe artıyor ve ben sahilin sonundaki bara doğru yürüyorum. Yürümeyi seviyorum. Bunu hiç yapamadım.

Yolda, ikisi de benim yaşlarımda olan iki adamın yanından geçiyorum, ellerinde biralarıyla şezlonglarda oturuyorlar. Biri kısık sesle ıslık çalmaya başladı.

"Kahretsin," diye fısıldıyor ben tam . "Cehennem kadar iyi."

"Sanırım o adamla birlikte," diyor bir başkası ve onun benim geldiğim yere baktığını görüyorum.

"Evli misin, tatlım? Çünkü evli değilsen, üzerinde adın yazan özel bir jetim var."

İşte o zaman adımlarımın ortasında duraksıyorum.

Özel jet mi dedi?

Bu benim Kayla'ya yardım etme şansım. Bu bir işaret olmalı. Mutlu bir aile gibi davranmak yerine bir şekilde o jete binip buradan uçabilirsem, arkadaşımı ve diğerlerini bulabilirim. Ya da en azından denerken ölebilirim.

"Ben evli değilim," diyorum onlara, saçlarını savurarak, ağzımın kenarı kıvrılıyor. "Onlar benim kardeşim ve yeğenim." Kıkırdıyorum. "Siz nerelisiniz?"

"Cali," diyor ıslık çalan kişi. "Peki ya sen, güzel kız?" "New York.

Beni oraya uçurabilir misin?"

Umarım beni öldürmeye çalışmazlar.

"Evet, yapabilirim."

Sophia ve Michael'ı bıraktığım yerde görmeyi umarak hızla arkama bakıyorum. Nabzım atmaya başladı.

? Lanet olsun. Ya beni gördüyse?

İki adamla tekrar yüzleştim.

"Hangi odada kalıyorsun?" diye soruyor adam, gözleri vücudumda geziniyor, kırmızı bikini hayal gücüne pek bir şey bırakmıyor.

Bunu onlara kesinlikle söyleyemem. "Uh, nasıl-"

Ama aniden adamların yüzlerindeki renk kayboluyor. Arkamdan bakarken gözleri adeta patlıyor.

"Dilini kesmeden önce karımla konuşmayı bıraksan iyi edersin."

Nefesim kesiliyor, tüylerim diken diken oluyor. Sesi hayalet bir dokunuş gibi sırtımda geziniyor, sanki yoktan var olmuş bir hayalet gibi.

"Whoa..." Adam yenilgiyle avuçlarını kaldırır. "Bayan senin onun kardeşi olduğunu söyledi. Saygısızlık etmek istemedim."

"Şimdi mi?"

Kolu karnımın altından geçerek beni önüne sabitliyor.

"Tsk, tsk, küçük güvercin," diye fısıldıyor, sıcaklık boynuma okşayıcı ama ölümcül bir dokunuş gibi yayılıyor. "Ben de burada çok iyi anlaştığımızı sanıyordum."

Kalın parmakları kalçamı ısırırken kalp atışlarım boğazımda dörtnele koşuyor. Kulak mememi tam onların önünde ağzına alıyor.

"Bunun için benim elimden çekeceğin ceza..." İçine çektiği nefes, delice bir arzuyla sarmalanmış korkuyla midemin çukuruna çarpan kelimeler kadar sert.

Nefes alışverişim çalkantılı bir hal alıyor, çünkü söylediklerinde ciddi olduğunu biliyorum.

"Eşyalarını topla ve otelimden defol." Sesi alçak ve tehditkâr; durduğum yerde titriyorum.

"Ne?" Bana asılan adam yüzünde bir hırıltıyla ayağa kalkmaya başladı. "Onun senin lanet karın olduğunu bilmiyorduk. Sadece eğlenmeye çalışıyorduk."

"Sağır mısın yoksa sadece aptal mısın?"

Michael beni yanına çekiyor, tehditkâr bir adım atarken bileğimden tutarak beni yakınında tutuyor.

"Dedim ki..." diye homurdanıyor. "Mülkümden defol."

"Hadi gidelim dostum," diyor arkadaşı, havlularını ve binalarını kaparak.

"Her neyse..." Ayağa kalkmaya başlar. "Zaten senin boktan oteline ihtiyacım yok. müşteri hizmetleriniz için yazacağım berbat Yelp yorumunun keyfini çıkarın."

"Benim hakkımda ne istersen yazabilirsin." Michael kıkırdıyor, ama bu en cesur erkekleri bile korkutacak türden korkutucu bir kahkaha. "Ama içinde karımdan bahsedersen seni yakalarım ve senden kesip attığım tek şey dilin olmaz."

Arkadaşı onu kolundan tutup sürüklerken ve uzaklaşırlarken adamın gözleri dönüyor.

Onların gidişini izlerken, kalbimi normal hızına getirmeye çalışıyorum ama Michael bana bu kadar yakın dururken, her gözeneğinden öfke sızarken bu imkansız. Bana sahipmişim gibi sarılıyor. Sanki gazabını başlatmak için sabırsızlanıyor. Onların gidişini izlerken göğsü kabarıyor, boştaki eli beyaz bir yumruğa dönüşüyor.

"Bana ne yapacaksın?" Yutkunuyorum, ona bakmaya korkuyorum.

Yavaşça dönüyor ve şimdi tek yapabildiğim kocamın gözlerinin içine bakmak, sinir yumağı boğazıma tırmanıyor. Keşke zamanda geriye gidebilsem ve kendime bu planın ne kadar aptalca olduğunu söyleyebilsem.

Ama geri dönemeyiz. Yaptıklarımızı geri alamayız.

Çenesini gıcırdatıyor ve çenemi kavırıyor. Dudaklarını benimkinden bir nefes uzaklığa kadar indiriyor.

"Hak ettiğin her şey." Sözleri gelecekle ilgili vaatler içeriyor.

Tüylerim ürperiyor ama bir yandan da ısınıyorum, onun içimi ısıtan bakışları yüzünden derim geriliyor.

"bedelini ödeyeceksin."

Başparmağını alt dudağıma bastırıyor. Göğsüm nefes alışım ile birlikte inliyor.

"Karım olmanın ne demek olduğunu öğrenmenin tek yolu bu." Sertleşmiş parmak eklemleriyle yüzümün yan tarafını okşuyor. "Marino olduğun sürece hiçbir erkek sana sahip olamayacak. Onlar daha denemeden işlerini bitireceğim. Beni anlıyor musun?"

Sesi erkeksi bir hüner kokteyli, beni daha da kafa karışıklığına sürüklüyor, ondan korkuyor muyum yoksa onu istiyor muyum emin olamadığım bir duruma.

Zar zor da olsa başımı sallıyorum, dudaklarımı aralıyorum, içime çektiğim nefesler beni aramızda her ne oluyorsa ona daha hızlı çekiyor.

"Güzel. Şimdi, gidelim." Elini benimkine götürüyor ve beni arkasından çekiyor, ben de onun adımlarına ayak uydurmaya çalışıyorum.

"Nereye?" Sesim kısık, kalçalarımın arasındaki ağrı büyüyor.

Çünkü beni bekleyen ceza ne olursa olsun, umarım beni tuttuğu ve boşalmamı sağladığı zamanki kadar iyi olur. O zamandan beri onun dokunuşunu arzuluyorum, unutamıyorum, usta parmaklarının içimdeki düğmeyi açtığı anılarla tükeniyorum. Sahip olduğumu bile bilmediğim bir şalter.

"Otel odamıza dönüyoruz. Mabel'a Sophia'yı bir saat boyunca meşgul etmesi talimatı verildi."

"Sadece bana ne yapacağını söyle." Neredeyse yalvarıyor gibiydim, onu sahilden takip ediyordum.

Beni otele geri götürürken ve anahtar kartını süitimize yerleştirirken tek kelime etmiyor. Eli sırtımın alt kısmında ve ağırlığını hissediyorum. Beni yavaşça odaya iterken nefes almakta zorlanıyorum, tıpkı saldırı gelmeden önce uyuyan bir canavar gibi.

Kapı kapanırken omuzlarım bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, ses boşlukta titreşiyor. Ellerim kollarıma gidiyor ve avuçlarımı hassas tenimde gezdiriyorum.

Sırtımı ona dönerek, "Tek istediğim arkadaşımı bulmaktı. Hepsi bu. Söz veriyorum."

"Peki onun jetine binmek karşılığında sana ne yapmalarına izin verecektin?" Sesi kulağıma karşı sıcak ve çakıllı, dudakları köprücük kemiğıme doğru eğiliyor, dişleri tenimi sıyrıyor.

Kalp atışlarım vahşileşiyor. Dikenler kollarımda, bacaklarımda, her yerde sıralanıyor.

"Benim olana dokunmalarına izin mi verecektin, küçük güvercin?"

Elini kalçamda dolaştırıyor, parmakları aşağıya iniyor, kalçalarımın birleştiğı yere dalıyor. Ben iniltilerimi kontrol etmek için savaşıırken o beni orada izliyor.

"Cevap ver bana." Sanki onunmuş gibi amımı avuçluyor. Sanki ona dokunacak tek erkek oymuş gibi.

"I..."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Arkadaşımı kurtarma şansı için ne yapacağımı bilmiyorum.

"Sen benim karımsın," diye homurdanıyor. "Ve sana bu unvanın getirdiğı saygıyla davranacağım. Ama başka bir adamın sana sürmesine izin verirsen, onun kalbini hâlâ düğün hediyesi olarak sana teslim ederim. Anlaşıldı mı?"

Başımı sallıyorum, nabzım çarpıyor, boğazım kuruyor. Zar zor hareket edebiliyorum. Zar zor konuşabiliyorum. Yine de içim zonkluyor, onun bu yanından zevk alıyorum. Hatta onu arzuluyorum.

"Söylediğini duyayım." Diğer eliyle çenemi sertçe kavırıyor ve başımı geriye atıp ateşli bakışlarıyla buluşmamı sağlıyor. "Sen kime aitsin?"

"I..."

Gözlerindeki o aç bakış yüzünden konuşma yetimi kaybettim.

"Ben sana aidim," diye fısıldıyorum, ona verilebilecek tek cevabı veriyorum.

Ağzının köşesi seğiriyor. "Aferin kızıma."

Nefes almak neredeyse imkânsız hale gelene kadar elini boğazıma doluyor.

"Bu amcığın tam olarak kime ait olduğunu hatırlamana yardım edeceğim, küçük güvercin, böylece asla unutmayacaksın." Avucunun içiyle göbeğimi yoğuruyor.

"Nasıl?" Nefes nefese kaldım, ciğerlerim şehvetli bir beklentiyle ağırlaştı. "Bunu nasıl yapacaksın?"

"Avuç içim kıcınla son buluştuğunda sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Sesi emir verir gibi ve her yerim ağrıyor. Bu adam için. Kocam için. Onun layık gördüğü cezayı istiyorum.

Parmak uçları göbeğimi terk ediyor, omurgamdan aşağıya ve kıcımın kıvrımlarına doğru okşuyor. Tek parmağıyla kırmızı bikini altımı kaldırıyor ve çıplak popomda gezdiriyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor. O kadar tahrik oldum ki, ne isterse yapmasına izin verirdim.

"Sen... ah... eğer çıplak kıcıma şaplak atacağını söylemiştin-"

"Eğer o akıllı ağzını açarsan. Aynen öyle." Bir avuç kık yanağımı sıktı. "Görünüşe göre ağzın her zaman başını belaya sokuyor, karıcığım."

Sonra ben daha kendimi savunamadan kolunu karnıma doluyor, beni havaya kaldırıyor, kanepeye oturtuyor ve ben inlerken beni kucağına atıyor.

"Ne yapıyorsun?!"

Kıpırdanmaya çalışıyorum ama ön kolu sırtıma bastırıyor, diğer eli de bikini altımı çekerek beni açığa çıkarıyor.

"Sana ne kadar kardeş olmadığımı göstereceğim."

Göbeğimde zonklayan ihtiyacı memnuniyetle karşılarken şişkinliği karnıma baskı yapıyor. Çünkü onunla savaşıırken bile, sonuçsuz bir şekilde kurtulmaya çalışırken bile, parmaklarının bana dokunmasını, onunla birlikteyken damarlarımdan sızan ahlaksız açlığı hissetmemi istiyorum.

Bedenim istememem gereken bir adam için yalvarıyor. Yine de istiyorum. Bunu istiyorum, istediğim için ne kadar ahlaksız hissedersen hissedeyim.

Ben zevk iniltilerimi bastırırken eli kıcımın yanağını okşuyor, çaresizlikle dizinin üzerinde sürtünüyorum.

Isı yanaklarımı yakıyor, nefesim , tırnaklarım baldırını tırmalıyor. Ses çıkarmamaya, bundan ne kadar zevk aldığımı ona göstermemeye çalışıyorum ama inlerken kayıyorum.

Avuç içi arkama sertçe vururken memnuniyetle homurdanıyor.
Ten değiyor, ses gök gürültüsü gibi yankılanıyor.

"Ahh!" İçimden boğuk bir çığlık yükseliyor.

"Yaptığın şey için sana kaç kere şaplak atmalıyım? Hmm?" Bedenime masaj yapıyor, sanki bedenim onunmuş da istediği gibi kullanacakmış gibi.

Ama cevap veremiyorum. Kelimeler çıkmıyor, sadece zevkimin sesleri içimde yanıyor. Kıcıımı avuçladıkça klitorisim hararetle titriyor, beni sert uzunluğunun daha derinlerine zorluyor. Bunu bilerek yaptığını biliyorum. Bana işkence ediyor. Bana kontrolün kimde olduğunu gösteriyor.

"Bir kez," diye fısıldıyorum cevabı, ikimize de yalan söyleyerek.

Çünkü umarım orada durmaz. Acı ve zevk istiyorum. Hepsini istiyorum.

Gözlerim omzumun üzerinden onu bir an yakalıyor, hem insan hem de canavar görünümünü buluyor, durmak için çok ileri gitmiş biri. Aleti kalın ve sert, gözleri ateşli bir duygu karmaşası. Sanki ben kırılanda kadar beni orgazmlarla cezalandırmak istiyor. Gerçek gözyaşları dökene kadar.

Lütfen. Onlara sahip olabilmemin tek yolu seninle olmak.

"Bir kez mi?" Kıkırdıyor, bu sefer daha sert şaplak atıyor.

Dizlerimi sıkarak kalçalarımı onun üzerinde döndürerek haykırıyorum. Ağrı... çok güçlü. Midem düğümlemlerle geriliyor ya da dönen kelebeklerle gevşiyor. Bilemiyorum bile. Her şeyi aynı anda hissediyorum. Tek istediğim - hayır, tek *ihtiyacım* olan - onun bu zonklayan acıyı dindirmesi.

"Lütfen..." Yalvarıyorum.

Bu tek kelimenin utancı, bir erkeğe bunun için yalvarmak... içimi iğrençlikle dolduruyor, ama aynı anda hepsini arzuluyorum. Onun merhametine kalmak, kontrolü kaybetmek ama aynı zamanda ona sahip olmak çok iyi hissettiriyor. Bana zarar vermeyecek. Onların yaptığı gibi değil.

"Sanırım bu sayının önüne bir tane ekleyeceğim," diye nefes nefese söylenirken avucu tekrar bana çarpıyor.

Nefesim kesildi, tenim yanıyor.

Vücudum onun etrafında sarsılırken "Say," diyor. "Say!" Hırıltısı göğsünde gürliyor. "Bu güzel kıcı her işaretlediğimde say ve bir dahaki sefere başka bir erkeğin sana yaklaşmasına izin vermeyi düşündüğünde bu acıyı hatırla."

Ben irkilirken beni tekrar tokatlıyor, amım onun kalçasına sürtünüyor, sürtünme daha da kayganlaşmama neden oluyor. Klitorisimin kükrediğini hissedebiliyorum.

Orgazm için umutsuzca savaşıyorum, ihtiyaç bacaklarımdan aşağıya, omurgama yayılıyor.

"Üç." Ürperiyorum.

"Kocanız tarafından cezalandırılmak nasıl bir duygu? Açılmak ve küçük bir sürtük gibi bastırılmak?"

İçimden çıkan sesler artık insan sesi değil. Bu kelimeler - bu his - çok iyi.

Parmaklarını içime sok. Beni daha da iyi hissettir.

Ama bunların hiçbirini söylemiyorum. Onun yerine, diğer yanağıma bir tokat daha inerken sayıyorum. Sonra bir tane daha.

"Beş." Artık çığ ve yakıcı olan tenime saldırmaya devam ederken irkiliyorum.

Kendimi onun üzerine damlarken hissedene kadar tekrar tekrar sayıyorum. Boşalma ihtiyacı neredeyse barbarca bir hal alıyor.

Yanaklarım utançtan değil, içimi dolduran acı ve zevk patlamasından ısınıyor.

"On." Yüksek bir inilti çıkıyor, kalçalarım onun üzerinde gıcırıyor.

Daha hızlı ve daha hızlı, uyarılmamın zonklayan ritmi sıcaklık dalgalarıyla üzerime yıkıyor.

"Siktir," diye homurdanıyor nefesinin altında, parmakları kıkımın yanağından aşağı iniyor, göbeğimle kalçamın birleştiği noktaya bastırıyor.

"Evet," diye , kıpırdanıyorum, parmaklarını sokmaya çalışıyorum.

" sen gidiyor içingöster onlar Bu kık mı?" onun ses kabuklar Baştan çıkarıcı bir şekilde, ve beni bir nefes daha almaya zorluyor.

"Evet! Yani hayır."

Ne dediğimi bile bilmiyorum. Sadece dokunmaya devam etmesini istiyorum.

Ben.

"Evet?" Bir parmağı içeri girerken hırıltısı neredeyse şeytanca. yarığım ve ellerim kıvrılıyor. "Onlara bu mükemmel amcığı da gösterecek miydin?"

"Aman Tanrım..." İnledim. "Hayır, Michael. Hayır..."

Kendimi onun kalçasına doğru itiyorum, becerilmeye ihtiyacım var.

Tam sonunda bana dokunup boşalmama izin vereceğini düşündüğümde, bir avuç içi bana son bir kez vuruyor.

"On bir," diye nefes alıyorum, kıkım kamburlaşıyor, göğsüm gittikçe yükseliyor, kalbim göğüs kafesine çarpıyor.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama ön kolunu sırtıma bastırarak beni gönüllü rehinesi olarak tutuyor.

"Hareket edebileceğinizi kim söyledi?"

Başka ne yapacağını görmek için beklerken içimden bir inilti çıkıyor. Tüm vücudum bir akımla yaşıyor, sanki elektriklenmiş gibiyim. Sanki bir dokunuşla patlayacağım. Tanrım, buna çok ihtiyacım var.

İri eli tekrar kıcımdan aşağı iniyor, tek bir parmağı amıma yaklaşıyor.

"Evet..."

İki parmağını şişmiş dudaklarımın üzerinde gezdirip klitorisim onlara sürtünene kadar birbirine bastırırken inliyorum.

"Lütfen Michael," diye homurdanıyorum, vücudum titriyor. "Karımın ne kadar ıslak olduğunu kontrol edeyim mi?"

Tanrım, edepsiz konuşmalar sadece klitorisimin güm güm atmasına neden oluyor, içimde olması için yalvarıyorum.

"Hayır," diye bağıyorum ama aslında evet demek istiyorum.

Ama neyi sevdiğimi biliyor. Neye ihtiyacım olduğunu.

"Bu çok kötü." Sırılsıklam dudaklarımı çimdikliyor ve klitorisime verdiği his omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Bu benim amım. Ve ben onunla oynayabilirim."

Avucunu içlerine bastırarak kalçalarımı açmaya zorluyor, ama ben bu saldırıya karşı koyuyorum, kapalı tutmaya çalışırken bedenim sarsılıyor. Yine de o daha güçlü, üzerimdeki iddiası acımasız.

Çaresiz, muhtaç ve paramparça olmaya hazır bir şekilde kıcımlı kaldırdım.

Sonra orada, bir parmak ucu mahrem yerime kayıyor, içeri dalıyor, sonra klitorisimin etrafında geziniyor.

"Lanet olsun, damlatıyorsun. Avuçlarımdan bu kadar ıslaksın. Sikim için."

Bir parmağını içeri daldırıp sırtımı bırakıyor. O eliyle saçlarımdan bir tutam tutuyor ve beni gözlerine doğru eğiyor.

"Başka bir erkeğin sana dokunmasına ya da çıplak olarak sana bakmasına asla izin vermeyeceksin."

Ben onunla evliyken, değil mi? Demek istediği bu mu?

Bir parmak daha ekliyor, beni derinden vurana kadar santim santim sürüyor. "Michael, lütfen..." Kaşlarım çatıldı, bir arzu düğümü neredeyse patlayacaktı

İçimde.

"Söyle," diyor, itiş gücü adını haykırmama yetecek kadar güçlü. "Bunu söyleyeceksin." Sesi derinlerde gürlüyor

göğsünde, bakışları benimkini kesiyor.

Karanlık, kapüşonlu gözlerinin bakışını memnuniyetle karşılıyorum.
Ruhum yanıyormuş gibi arzuluyorum.

"I..."

Ben zorlukla kadar, neredeyse düşene kadar beni daha sert beceriyor.
"Evet... oh, Tanrım!"

Neredeyse vardı. Neredeyse... Ama sonra yavaşlıyor.

"Hayır! Hayır! Lütfen durma." Bir elimi kalçasına attım. "Asla... Michael!"

Cümlemi bitirmeye çalışıyorum ama Tanrım... parmaklarını tekrar içime sokuyor, bana hiç acımıyor, tekrar tekrar daha derine sokuyor.

"Adımı söylemeye devam , seni dizlerinin üzerine çökmeye zorlayacağım ve sikimin her santimini yutana kadar ağzını zorla açacağım."

"Mm," diye inliyorum, o beni sertçe parmaklarken kendimi ona sürtüyorum. "Bitir şu cümleyi," diyor, içimde kolayca ilerleyerek. Ben yapmıyorum

Ne kadar ıslak olduğumu anlamak için kendime dokunmam bile gerekiyor.

İçime pistonlar gibi giriyor, beni dökmeye hazır olan o noktaya vuruyor.
"Asla... başka bir erkeğin bana dokunmasına ya da bakmasına izin vermeyeceğim çünkü ben seninim."

Sonra aniden durdu.

"Michael, lütfen," diye nefes nefese yalvarıyorum, bedenim bu acımasız ıstıraptan kurtulmak için yalvarıyor.

Elleri artık üzerimde değil.

"Kalk ve akşam yemeği için giyin," diyor sertçe.

Vücudum jöle gibi hissediyor. Hareket edemiyorum.

"Michael..." İnledim.

Bunu bana yapamaz. Buna ihtiyacım var. Ama başka kelime çıkmıyor.

Yavaşça beni ayağa kaldırıyor, ellerimi kalçalarımaya dayayarak altımı güvenli bir şekilde yukarı kaldırıyor.

Elinin tersiyle çenemi yukarı kaldırıp gözleriyle buluşmamı sağlıyor.
Açlık... hala onların içinde, beni çağırıyor.

Boyuna doğru çekiliyor, üzerimde yükseliyor ve dudaklarımız birbirinin üzerinde nefes nefese iz bırakana kadar eğiliyor. Az önce içimde olan parmaklarını ikimizin de ağzına yaklaştırıyor.

"Onları yalayarak temizle," diye talimat verdi, geri çekildi ve onları istekli ağzıma itti.

Bakışlarını kendime kilitlediğimde, hiçbir şey kalmayana kadar uyarılmışlığımı emiyorum.

Parmaklarını geri çekiyor, küçük, memnun bir sırıtış ağzını yukarı kaldırıyor.

"Kendine dokunmayacaksın." Gözlerinde karanlık bir parıltıyla merkezimi kavlıyor. "Ben seni rahatlatmaya karar verene kadar bu am ağrısını hissedeceksin. Beni anlıyor musun?"

Ama bunu bana söylemesine gerek yok, çünkü denesem bile söyleyemem. Bunca yıllık eziyetin içinde bana zevk veren ilk erkeğin o olduğunun farkında değil. Ve o olmadan, kendimi tatmin edemeyeceğim. Kaçırıldığımdan beri kendime dokunmadım.

"Evet," diye güçlkle .

"Aferin kızıma." Göğsü ağır bir iç çekişle genişliyor. "Bana bunu bir daha . Bu ikimizi de incitiyor."

Eli çenemi kavlıyor, nefes nefese kalıyor, şehvet dolu bakışları beni ateşliyor. Kaşları, yüz hatlarını çekiştiren duygularla eğiliyor.

"Ama gerçek bir eş olsan da olmasan da *bana* ait olduğunu öğrenmen gerekiyordu.

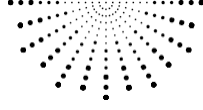
Her santimin benim, küçük güvercin. Ve bunu sakın unutma."

Sonra bana sırtını dönüyor, kasıla kasıla kapıdan çıkıyor ve beni sinirli ve yalnız bırakıyor.

Ama şimdiye kadar böyle hissetmeye alışmış olmalıydım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI İKİ

MICHAEL

SAHİLE BAKAN RESTORANLARDAN BİRİNDEYİZ AMA

Bakmak istediğim tek manzara karşımda oturan manzara.

O sol tarafındaki okyanusa bakarken, ben de ona bakıyorum ve gözlerimi o askılı parlak yeşil elbisenin içinde ne kadar güzel görüldüğünden ayıramıyorum.

Daha önce olanlar hakkında konuşmadık, o dizimin üzerinde, çıplak ve ıslaktı. Ama düşünebildiğim tek şey bu.

Onu onlarla konuşurken ilk gördüğümde tek gördüğüm kırmızıydı. Kumdan çıkmak kolaydı. Hiçbir şey beni durduramazdı. Lanet olası bir tuğla duvar bile. Beni göremeyeceği bir yere, sudan uzağa, restoranların olduğu yere kadar onu takip ettim.

Ben ona özgürlüğünü vermeye hazır olmadan önce benden kaçabileceğini mi düşündü? Henüz kim olduğumu bilmiyor, değil mi? Mülkü her zaman izleyen insanlar var, bazıları misafir gibi davranıyor ve sahildeki her ağaç bir böcekla bağlanmış durumda. Kimse asla çok dikkatli olamaz.

Onu otel odasında yalnız bıraktıktan sonra, o adamlarla yaptığı tüm konuşmayı dinlemeye gittim. Onlarla flört etmediğini biliyordum. Ama onlara kardeşi olduğumu söylemek için tam olarak ne gibi bir nedeni olduğunu bilmiyordum. Ta ki kaydı dinleyene kadar.

Kaçmaya çalışabilir ama asla saklanamaz. Onu her zaman bulacağım ve bana olan borcu ödenene kadar geri getireceğim.

Ama tüm bunların bundan ibaret olduğunu, tek istediğimin yaptığı yanlış düzeltilmesi olduğunu düşünürsem kendimi kandırmış olurum.

Somon tabağına rahatsız bir şekilde bakıyor, bir çatalla yemeği karıştırıyor ve zar zor bir lokma yiyor. Yanakları kızarıırken, utangaç bir şekilde

Gözleri, bana gelmem için yalvarırken ne kadar pembeleşebileceklerini hatırlatıyor.

Yüzüme yerleşen sırtışıla savaşımaya çalışıyorum, onun dizlerimin üzerinde domaldığı düşüncelerini aklımdan uzaklaştırmaya çalışıyorum. Karım için sertleşmek için doğru zaman değil. Elimden bir şey gelmezken olmaz.

"Daha sonra sahile dönebilir miyiz?" Sophia gerginliği kırıyor. Mabel'in bile bunu hissedebildiğini biliyorum, ela gözleri sorgulayarak bana bakıyor. Beni bir şeylerin ters gittiğini hissedecek kadar iyi tanıyor. Sophia'yı sadece bir eve getirdiğimden beri benimle birlikte. Bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve o bana her şeyi göstermek için oradaydı.

kendim çözemedim.

Sophia'nın bir aylık olduğunu bilmemin tek nedeni, hükümetten tanıdığımız birinin doğum belgesini bulabilmesiydi. Doğduğu ismi değiştirmemeye karar verdim. O Sophia'ydı - benim küçük savaşçım, alevler sanki ondan korkuyorlarmış gibi dokunmadan etrafında kükrerken avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Korkmalıydılar.

Bekâr bir baba olacağımı hiç düşünmemiştim ama her şeyi gözümü kırpmadan tekrar yaparım. Sophia'nın babası olmak bana bir amaç verdi, Messina ailesinde sadece bir infazcı değil, uğruna yaşayacak bir şeyleri olan bir adam olduğumu gösterdi.

"Ee, Elsie..." Mabel bir bardak su alır, yavaş bir yudum alırken Elsie'ye bakar. "Ailen düğüne katılacak mı?"

Elsie'nin kaşları çatılırken bakışları bana yöneliyor. Mabel'a bakarak gülümsemeye zorluyor.

"Yakın oturmuyorlar. Gelmeleri onlar için zor olur. Ama tek kızlarının evlendiğini görmeyi çok isterler." Bu son sözler üzerine bana ters ters baktı ve bir parça kuşkonmaz alıp ağzına attı.

"Çok yazık," diyor Mabel. "Eminim konuda üzgündürler."

"Evet." Boğazını temizleyerek başını sallıyor. "Onları görmeyeli uzun zaman oldu. Zaman... insanın elinden kayıp gidiyor, anlıyor musun?"

"Evet, bunu masadaki yaşlı kadına söyle," diye gülüyor Mabel.

"O kadar da yaşlı değilsin." Sophia kıkırdıyor. "Tamam, belki birazcık yaşlıyım. Ama Doktor Singer kadar yaşlı değilim. Onun kafasının her yerinde gri saçlar var. Sende sadece biraz var."

"Peki, o zaman..." Mabel omurgasını dikleştirir ve çenesini kaldırır. "Ben alırım."

Elsie bir kahkaha atıyor, omuzlarındaki ağırlık sanki biri üzerindeki tuğlaları çıkarmış gibi kalkıyor. Yine de bana bakar bakmaz geri dönüyorlar. Nerede ve neden olduğunu hatırladığında. Çünkü benimle birlikte ve olmamayı tercih ediyor.

Sonunda özgür olacaksın. Ve ben seni durdurmayacağım.

"Çok güzelsin, Elsie." Sophia'nın gözleri parıldarken Onu.

Elsie'nin gözleri şefkatle parlıyor. Ve kalbim, eğer ona daha hızlı atıyor. Onları birlikte gördüğümde hep öyle oluyor.

"Senin kadar güzel değil." Elsie elini kızımın elinin üzerine koyuyor, kızım da ona sanki bu kadın en iyi arkadaşımı gibi bakıyor.

"Baba." Sophia bana döndü. "Saçımı Elsie'ninki gibi örebilir misin?"

Midem sıkışıyor. Hâlâ nasıl yapılacağını öğrendiğim tek şey bu.

Saç. Sadece temel şeyleri yapabiliyorum. Kadınlar bunu nasıl yapıyor? Deniyorum ama her seferinde başarısız oluyorum. Asla mükemmel olmuyor, Elsie'nin yaptığı gibi değil.

Annem ve Mabel olmasaydı, sırf bunun için birini tutmam gerekirdi. Ama öğrenmek istiyorum. Kızım için yeterli olmak istiyorum. Ona ihtiyacı olan her şeyi veren kişi olmak istiyorum.

Sandalyemi geri çekmeden önce viskimin kalanını içerken göğsüm bir nefesle kabarıyor. "Deneyebilirim."

Mabel "Ayy," diye sevindi. "Sen çok iyi bir babasın."

Ama Elsie? Sophia'nın sandalyesinden kalkıp kucağıma atlamasını izlerken gülümsemesi kayboldu, kaşları çatıldı.

Başının tepesindeki fiyongu çıkarıyorum ve Elsie'nin yan örgüsüne bakarak onu taklit etmeyi umarak saçını üç bölüme başlıyorum. Çok karmaşık ama kızımı hayal kırıklığına uğratamam. Bunu doğru yapmam için bana güveniyor. Ama başladığımda, karımınki gibi görünmesinin mümkün olmadığını fark ettim. Umarım Sophia bunu fark etmez.

Kendimi her şeyi berbat ederken bulduğumda çenem sıkışıyor, yaptığım şeyi geri alıp tekrar denerken nefesimi sabitlemeye çalışıyorum.

Elsie sandalyesini geriye kaydırır ve yavaşça ayağa kalkar. "Sana nasıl yapıldığını göstermemi ister misin? Annem bana uzun zaman önce öğretmişti."

Annesi. Tabii ki biliyordu. Onu nelerden uzak tuttuğumun bir başka hatırlatıcısı. Kızımın neye sahip olmasını engellediğimi.

Bakışlarımı sabit tutarak başımı sallıyorum ve Elsie yanıma boş bir sandalye çekiyor. Ve lanet olsun, kalbim ne zaman üçümüz bir arada olsak o şeyi yapıyor.

Birlikte. Can atıyorum ama nefret de ediyorum. Sahip olamayacağım bir ailenin sürekli hatırlatıcısı.

Ve bana öğretirken, gözleri parıldarken, tek şey, bizimle biraz daha kalsa ve onsuz asla öğrenemeyeceğim diğer tüm şeyleri bana öğretse ne kadar iyi olacağı.

"Yatma vakti, prenses."

Sophia iki elimizi de tutarak restorandan çıkıyoruz. "Ama baba..."

Suratını asıyor. "O kadar da yorgun değilim."

Ama kocaman esnemesi ona ihanet ediyor.

"Elbette, değilsin." Kıkırdarken onu havaya kaldırıp omzumun üzerinden geçiriyorum.

"İyi geceler, Sophia." Elsie onun başını tutuyor ve tepesinden öpüyor.

"Ben sahilde olacağım," diyor sessizce.

"Ben neden gelemiyorum?" Sophia homurdanıyor.

"Çünkü altı yaşındasın ve dinlenmeye ihtiyacın var." Karnını gıdıklayarak bir kahkaha daha atmasını sağlıyorum. "İşim biter bitmez seninle orada buluşacağım," diyorum Elsie'ye, bir elim kalçasında, kulağına fısıldamak için onu kendime doğru çekiyorum. "Ve bu sefer benden kaçmamaya çalış."

"Bu sefer iyi olacağıma söz veriyorum," diye boynuma doğru nefes alıyor.

"Bir daha böyle bir ceza istemem."

"Hâlâ zonkluyor musun, bebeğim?" Başladığım şeyi bitirme düşüncesiyle nefesimin altında inliyorum.

"Bilmek istemez miydin?" Bir adım geri çekildi ve ben de onu serbest bıraktım. "Sonra görüşürüz."

Kasıla kasıla uzaklaşırken ağzı bir gülümsemeyle flört ediyor, kalçalarını öyle bir sallıyor ki sertleştiği için içimden lanet okuyorum. Gözden kayboluşunu izliyorum.

"Neden gidip ona katılmıyorsun?" Mabel dedi ki. "Küçük hanımı .

Öyle değil mi Sophia?"

"Evet." Onu tekrar ayaklarının üzerine yatırdığımda yine esniyor. "Onu öpmek istediğini biliyorum baba." Omuzlarını yukarı kaldırıyor, başı yana eğiliyor, uzun kirpikleri kırpışıyor.

Onu öpmek istiyorum. Lanet olsun, onu öpmek istiyorum. Ama yapamam. Asla öpmeyeceğime yemin ettim.

Kızımın hizasında diz çökerek avuçlarımı yüzüne eğdim. "Seni seviyorum prenses. İyi uykular. Yarın sabah görüşürüz."

Kollarını boynuma doluyor ve bana . "Onu gerçekten seviyorum baba. Annem olacağı için çok mutluyum."

Bu sözler karnıma bir yumruk gibi indi. Elsie gittiğinde mahvolacak.

Siktir!

"Sevindim prenses. O da sana tapıyor." Bu bir yalan

değil. Bunu görebiliyorum. Herkes görebiliyor.

Onlar asansöre yönelmeden önce ayağa kalkıp yanağına bir öpücük konduruyorum.

Onlar yukarı çıkınca, Elsie'nin gittiği yoldan aşağı iniyorum.

Karanlık gökyüzünde dalgalanıyor ama sahildeki ışık direkleri aşağı inen yolu aydınlatıyor. Kumda ilerliyorum, onu hemen suya yakın görüyorum ve arkasından yaklaşıyorum. Ayaklarını okyanusa , çok huzurlu görünüyor.

"Çok güzelsin." Sesim titriyor.

Bunu yüksek sesle söylediğimi neredeyse fark etmemiştim. Sanki onun yerine kalbim konuşuyordu.

Aniden döner. "Aman Tanrım. Seni duymadım."

"Seni korkuttuysam özür dilerim." Ona doğru bir adım attım.

"Beni korkutmuyorsun, Michael."

Ağzım hafifçe yukarı kalkıyor. "Ama beni korkutuyorsun."

Alay ediyor. Sanki dünyadaki en aptalca şeymiş gibi. Ama hiçbir fikri yok... Bakışları benimkileri tutuyor ve sessizce öylece kalıyoruz, aramızda çok fazla mesafe var. Kalbim, tüm dünyanın duyabileceği kadar yüksek sesle atıyor. O

bana bunu yapıyor. Bu kadın. Ama tek yaptığım onun hayatını mahvetmek oldu.

"Seni yalnız bırakacağım," diyorum ona, tek istediğim ona sarılmakken arkamı dönmeye başlıyorum.

"Kal," diye fısıldıyor.

Ve nefesim ciğerlerimde sıkışıyor, ağırlık göğsüme çarpıyor.

Beni gerçekten burada istiyor mu? Onunla birlikte?

"Sadece suyun tadını çıkarıyordum." Bir adım daha yaklaşıyor. "Çok uzun zaman oldu. Onu özledim. Tek istediğim ona yakın olmak."

Ben de bir adım daha yaklaşıyorum. "Başka neyi özlüyorsun?" Çünkü ona her şeyi vermek istiyorum.

Yüzü bir gülümsemeyle aydınlanıyor. "Müziği özledim. Eskiden hep şarkı söylerdim."

Benim için şarkı söylemesini duymak için her şeyimi verirdim. Benimle birlikte. Gitarımı elime alıp şarkı söylemeyeli çok uzun zaman oldu. Ama dünyam ayaklarımın altından söküldüğünde bu durdu. Bildiğimi sandığım her şey yok olduğunda.

Bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan ikimiz de birbirimizin önündeyiz ve tek istediğim ellerimin onun üzerinde olması.

"Ben de kitapları özledim." Kocaman gülümsüyor.

Parmak uçlarımın yanağından aşağı inmesine izin veriyorum ve o da dokunuşumdan kaçmak yerine ona doğru eğiliyor, uzun ve memnun bir nefes çekiyor.

Sikeyim.

"O zamanlar büyük bir inektim," diye devam ediyor. "Diğerleri zengin bir çocuğun evindeki partiye gitmeyi tercih ederken ben hafta sonları kitap okurdum." Anılarının içinde kaybolmuş gibi sırtıyor.

Konuşmaya devam etmesini istiyorum. Onun sesi benim kendi müziğim.

Parmak uçları benimkilere gidiyor ve bana bakarken usulca parmak uçlarımı okşuyor. Hissediyorum, sanki her yerdeymiş gibi dokunuşunu gerçekten hissediyorum.

"Tatilleri özlüyorum."

Diğer elim yanağından ayrılıyor ve sırtının küçük kısmına uzanıyor, ona yakın olmak istiyorum, onu öpmek istiyorum, bir kadını asla öpmeme unutmak istiyorum. Çünkü bu benim için seksten daha önemli ve keşke ona bunu verebilseydim.

Aldığı nefeslerle göğsü kabarıyor, verdiği nefesler dudaklarıma düşerken bakışları da bir o kadar sıcak.

"Ailemi, kahkahalarımı ve gerçek mutluluğu özlüyorum," diyor bana, duyguları her kelimesine sinmiş bir şekilde.

Ve bana bakışları, sanki kalbime uzanıyor ve onun atmasını sağlayan ruhu buluyor gibi.

"Yaşadığımı hissetmeyi özlüyorum, tıpkı..." Ağzı titriyor, sanki bu cümleyi bitiremiyormuş gibi görünüyor.

"Neyin yolu?" Parmaklarım kalçasını ısıyor. "Seninle birlikteyken hissettiklerim," diye nefes alıyor.

Titrek bir nefes ellerimi bırakıyorum. "Bana böyle şeyler söyleme."

"Neden olmasın?" Yanağına okşuyor ve gözlerim kapanıyor.

"Çünkü yapmamam gereken şeyleri istememe neden oluyor."

"Ne gibi?" diye mırıldanıyor.

Bakışlarım onunkilere

çarpıyor.

"Hayatımda senin gibi bir kadın olsun istiyorum.

Sophia'nın hayatında." Gözleri genişledi.

Sesimde çiğ ve savunmasız bir şey var ve bundan saklanmaya çalışmıyorum çünkü onunla bu şekilde olmak doğru geliyor.

"Herkes seilmeyi hak eder, Michael." Bunu o kadar içten söylüyor ki, sanki gerçekmiş gibi.

"Ben değil, Elsie. Yaptığım onca şeyden sonra olmaz. Bunu hak etmiyorum."

"Var. Senin içinde de iyilik var. Bunu gördüm. Hissettim." Başparmağı dudaklarımı okşuyor. "Şu anda hissediyorum."

"Başka ne hissediyorsun?" Gözlerim ağırlaşıyor.

Bu soru tehlikeli. Beni geri alma gücüne sahip.

"Ellerini üzerimde hissediyorum." Parmakları başımın arkasına doğru kayıyor. "Ve ben istiyorum..." Dudakları titriyor, bakışları sabit.

"Ne istiyorsun, küçük güvercin?" Ona yukarıda ıslıl ıslıl parlayan ayı vermek istiyor.

"Beni öpmeni istiyorum."

Sikeyim.

Yapamayacağımı ona nasıl söylerim? On altı yıldır hiçbir kadına vermediğim bir şeyi ona vermenin çok önemli olduğunu, üstelik bunu vermek istediğim tek kişi o iken? Ama onu öpüp gitmesini izleyemem.

"Ben de bunu hak etmiyorum. Benden kurtulduğunda, seni sevilmen gerektiği gibi sevebilecek biriyle tanışacaksın."

Yüz hatları asık bir şekilde aşağı bakıyor.

Çenesini kavrayıp parmaklarımla yukarı kaldırıyorum. "Eğer yapmazsa, sana silahımı veririm ve onu vurabilirsin. Ya da daha iyisi, ben vururum. Sana zarar veren herkesi öldürürüm."

Kaşları eğildi. "Her şeye cevabın bu mu? Şiddet mi?" "Her zaman böyle olmuştur."

"Ya farklı olabilirse? Bunu ister miydiniz?"

Bunu düşünmüştüm. Düşünmedim dersem yalan söylemiş olurum. Sophia'ya güvenlik sağlayabilir. Gerçek bir hayat. Ama benim gibi bir adam için bu hiç mümkün olmadı. Bu benim hayatım ve bunu kabul etmek zorundayım. Teknik olarak tahtın yeni kralıyım ama düğüne kadar kimse bilmeyecek.

"Asla gerçekleřmeyecek řeyleri dűřűnerek zaman kaybedemem. Ben buyum. Ve bunu deęiřtirmek műmkűn deęil."

İ geçiriyor, bakışları ayaklarına iniyor. "Artık karın olmadığım halde Sophia demeye devam etsem sorun olur mu?"

Yıldızlara bakarak uzun, yırtık pırtık bir nefes çekiyorum.

Bu kadın. Kim o ve neden kalbimi de yanında gűtűrmeye alıřıyor?

"Sorun değil, eğer..." diye kekeliyor.

Bakışlarım onunkilere kayıyor ve ağzı bir parçada donup kalıyor.

"Elbette sorun yok." Ensesini kavrayıp alnımı onunkine doğru eğiyorum.

"İyiden de ۆte."

"Gűzel." Sesindeki gűlűmsemeyi duyabiliyorum. "Bana karřı biraz bűyűyor."

Sen de beni etkilemeye başladın.

ELSIE

Her nasılsa, bugűn erken saatlerde geride bıraktıęımız bűyűk plaj havlusunun űzerinde bulduk kendimizi. Vűcudu benimkinin arkasına kıvrılmıř, rűzgűr tenimizin űzerinde hafifçe dalgalanıyor.

Bir avucunu karnıma dayayarak beni tutuyor, ben yukarıdaki titrek yıldızlara bakarken ona sokuluyorum.

"Nasıl oldu da Sophia'nın babası oldun?" Ona yűzűmű dűnebilmek için dűnerek soruyorum.

Bir kadının sevgisini hissetmeyi hak etmedięini sűylemesi beni çok űzdű, űnkű hak ediyor. Hataları olabilir ama Bianchi'ler gibi deęil. Beni inciten o adamlar gibi.

Parmakları yűzűmű okřuyor, gevřek saçlarımdan bir parçayı kulaklarımın arkasına sıkıřtırıyor, bakıřları midemin gerilmesine neden oluyor.

Birlikte geçirdięimiz gűnlerde, içimdeki her řey kaçmak isterken bile kendimi onun için yumuřarken buldum.

Ama ondan değil. Gerçekten değil, artık değil. Kayla'ya yardım etmek için. Bu her zaman benim ۆncelięim olacak. Tıpkı kızını korumanın onun için olduğu gibi. Bunun için onu suçlamıyorum. ۆncelięi o olmalı.

"Terk edilmiş bir binayı satın alma sürecindeydik," diye açıklıyor, parmak uçları hâlâ yüzümde geziniyor ve kollarımın karıncalanmasına neden oluyor. "Kontrol etmeye gittiğimde ikinci katta yangın çıktı. Babam 911'i aradı ve gelmelerini beklerken bebek ağlamasına benzer bir ses duydum."

Gözleri kapanır, uzun ve derin nefesler alır.

O karanlık, hipnotize edici bakışları bir kez daha üzerimdeyken, "Gecekonducuların bazen orada kaldığını duyduk, bu yüzden içeri girmek zorunda kaldım," diyor. "Orada öylece dururken bir bebeğin ölmesi riskini göze alamazdım. Bu yüzden babam kalmam için bağırır da hemen içeri girdim. Ceketimi çıkardım ve ağzımı onunla kapattım. Daha yüksek sesle ağladı ve sesi merdivenlere kadar takip ettim, ilk başta onları zar zor buldum çünkü o noktada duman her yerdedi. İkinci kata ulaştığımda ağlamayı kesmişti ve kalbim... kahretsin... öldüğünü sandım."

Gözleri buğulanıyor, sanki tam o anda oradaymış gibi içinde duygular yanıp sönüyor.

"Ama duman ciğerlerimi yakarken bile devam ettim. Hâlâ hayatta olduğundan emin olmam gerekiyordu. Ve işte o zaman tekrar ağlamaya başladı." İç çekiyor. "Ayaklarım gürültüyü takip ederek daha da hızlı hareket etmeye başladı. adrenaline hayatta kalmaya . Ama onu buldum, daha sonra ölü ebeveynleri olduğunu öğrendiğim kişilerin yanında."

"Aman Tanrım." Elimle ağzımı kapatıyorum. "Yangın onları öldürdü mü?" "Hayır," diye başını sallıyor. "Kollarındaki iğneler öldürdü."

"Çok üzücü." Alt dudağımı ısıyorum.

"Evet, daha iyisini hak ediyordu. Lanet bir mucize eseri, zarar görmedi. Duman bile o kıza zarar veremez. O dünyayı yakıp kül edecek bir ateş." Sevgiyle gülüyor. "Benim kanımı paylaşmıyor olabilir ama o benim küçük kızım."

Gözyaşlarım gözlerimde yüzüyor. "Onu bulduğun için çok şanslı."

Başparmağı alt kirpiklerimin altından geçerek gözyaşlarımı da beraberinde götürüyor. "Hayır, beni bulan o."

Ve bakışlarının benimkileri delip geçmesine bakılırsa, artık Sophia'dan bahsedip bahsetmediğinden emin değilim. Boğazımda kelekler uçuşurken yutkunuyorum, çünkü her ne hissediyorsam, hissetmemeliyim.

Ama tek yaptığım zaten bildiğim bir şeyi inkâr etmek: Kocama karşı bir şeyler hissetmeye başladım.

Bakışları ağırlaşırken parmaklarım yüzündeki yara izini takip ediyor. "Bunu nasıl aldın?"

"Onunla birlikte aşağı inerken, o küçük kız ceketimin içine sıkışmıştı, tavandan bir şey düştü. Tam bize çarpmak üzereyken onu gördüm, bu yüzden yana doğru kaçtım ve takıldım, beni yakan başka bir şeyin üzerine düştüm."

Vay be. O gerçekten bir kahraman. "Özür dilerim."

"Bunu iğrenç mi buluyorsun?" Sesi düşüyor ve sanki gerçekten öyle olduğunu düşünüyormuş gibi son derece yıkıcı.

"Hayır," diyorum, doğrudan ona bakarak. Dudaklarım yanağına doğru eğiliyor ve onu oradan öpüyorum. Bir kez. İki kez. "Bunu güzel buluyorum."

"Elsie..." diye inliyor fısıltıyla, avuçları sırtımda geziniyor, parmakları saçlarıma gömülmüş, çekiştiriyor. "Bunu nasıl yapıyorsun?" Ses tonu düşüyor.

"Ne yapmak?" Fısıldıyorum, bedenim yeniden canlanıyor, kalbim de onu takip ediyor.

Bu adam... dünyamı yakıp kül ediyor ve benim olabileceğini hiç düşünmediğim bir şeye dönüştürüyor.

"Uzun zamandır kendimden esirgelediğim bir şeyi istememi sağla."

Dudakları aramızdaki mesafeyi kesiyor, o kadar yakın ki nefesinde viskinin kalan izini tadıyorum, ağzının benimkine değen izini hissediyorum. Ama ciğerlerini sert bir şekilde şişirerek alnını şakağıma dayıyor ve sanki beni öpmek istediği tek ve son şeymiş gibi iç çekiyor. Sanki bunun olmasını engellemek için bir savaş veriyor.

"Anlaşmamız bittikten sonra seni ailene götüreceğim ve beni bir daha görmek zorunda kalmayacaksın."

Şu anda hissettiklerimi asla hissedemeyeceğim düşüncesi kalbimi sıkıştırıyor ve göğsümde hüznün büyüyor. Tam karşınızda duran birini özlemek böyle bir şey mi? Bu boşluk?

Onlardan ayrıldığımda ne olacak? Sophia ile gerçekten iletişimde kalabilecek miyim? Bu yeterli olacak mı? Ailemle birlikte olacağım, kilometrelerce uzakta. Onu asla göremeyeceğim. Onu göremeyeceğim. Ve bu şimdiden acıtıyor.

Tek "Tamam" demek.

Çünkü o benim için doğru kişi olamaz, bu hayatta olmaz. Kalbim bana denememi söylese bile. Onu daha fazla tanımak için.

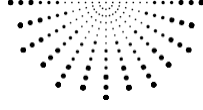
Sanki ikiye bölünmüş gibiyim. Bir yanımda kalmak isterken, diğer yanımda... özgür olmak, ailesini, arkadaşlarını bulmak istiyor. Onlarla tekrar birlikte olmak. Michael gibi bir adamla gelen tehlikeden kaçmak için.

O benim güvenliğim olamaz. Onunla birlikte olmak ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin. Onun gibi bir aileye mensup bir adamla kalmak, nefret ettiğim her şeyin bir parçası olmak demek. Bianchi'lerin yaptıklarını yapmamış olabilir, ama ailesi bu hayatla bağlantılı ve benim bunlarla ilgim olmamalı.

Ama gözlerimi kapatıp kendimi sevdiklerimle birlikte gördüğümde, sanki kalbimin bir parçası ona geri dönmüş gibi hissediyorum - ve Sophia'ya, beni fazlasıyla büyüten o küçük kıza. Onu derinden önemsiyorum ve korkarım babasını da derinden önemsemeye başlıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

MICHAEL

"GIO AMCA'NIN RAPH AMCA'YI BU HAVUZA ATTIĞI ZAMANI HATIRLIYOR MUSUN?"
SOPHIA

Yüzüme su sıçratırken kıkırdıyor.

Gözlerim şezlongda uzanmış, gülümsemesinde bir parıltıyla bizi dinleyen kadına takılı kalıyor. Üzerindeki beyaz bikini bir saattir beni çıldırtıyor ve tek düşünebildiğim onu bronzlaşmış vücudundan söküp almak. Kızımı sadece yarım yamalak dinlediğim için utanmıyorum bile. Karım ayağa kalkıp parmaklıklara tutunarak bize katılmak için havuza inerken sikime kan hücum ediyor.

"Ve sonra Raph Amca onu gerçekten sert bir şekilde smaçladı," diye devam ediyor Sophia.

"Evet, hatırlıyorum prenses," diye mırıldanıyorum, Elsie yaklaşıp Sophia'yı başının üstünden öperken gözleri benimkilerle birleşiyor ve ağzımda tembel bir gülümseme beliriyor.

Sophia'nın kolları Elsie'nin etrafında kenetlenir ve sıkıca sarılır. "Raph Amca geri gelecek mi baba? Onu gerçekten özledim." Bana bakıyor, yüzünde kederli bir ifade var. "İş seyahati ne zaman bitecek?"

"Bilmiyorum. Umarım yakında. Ama seni çok özlüyor." "Emin misin? Beni hiç aramıyor." Kaşlarını çattı.

"Tabii ki. Sen hâlâ onun en sevdiği kızsın. Bulunduğu yerde telefonu yok bebeğim, yoksa olurdu."

Küçük üzgün yüzü beni mahvediyor ve Elsie onun kolunu ovarak nazikçe teselli ediyor

Onu.

"Sophia!" Mabel elindeki kitabı diğer şezlonga bırakarak sesleniyor otururken kucağında kitap okuyor. "Gel, daha fazla güneş kremine ihtiyacın var." "Geliyorum." Elsie'den isteksizce ayrılır ve dışarı çıkar.

"Hakkında konuşmak istemediğin kardeşin Raph mı?" Elsie soruyor.

Be

n. "En yaşlısı o." Başımı salladım.

"Hayatta olduğuna sevindim." Parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve ben bunu görebiliyorum.

Elini tutmanın verdiği basit hissi severek suya girdim. "Aslında öldüğünü sanıyordum ama sormaya çekiniyordum."

"Hayır, ama öyle de olabilir." Vücudunu kendime doğru çekiyorum, bir elim kışında.

Dudakları ona dokunduğumda yaptıkları gibi ayrılıyor ve gözlerinin içine bakıp onu öpmenin nasıl bir his olduğunu merak ediyorum.

Daha önce hiç önemli olmamışken neden bunu öğrenmeyi bu kadar çok istiyorum? "Ne oldu?" diye fısıldıyor.

Göz ucuyla Mabel ve Sophia'yı salıncağın yanında buluyorum. "Yaklaşık bir yıl önce karısı öldürüldü. İrlandalıların peşinden gitti.

ve şimdi onun ölmesini istiyorlar."

Nefes nefese kalıyor, gözleri doluyor. "Çok özür dilerim." "Ben de. Ama onu bu durumdan kurtaracağım."

"Baba!" Sophia havuzun kenarından bağıyor. "Gel beni salla! Mabel senin kadar yükseğe yapamıyor."

"Oh, sen..." İkimiz de onlara bakarken Mabel başını sallıyor.

"Hadi baba." Elsie kahkaha atarak elimi çekiyor. "Görev çağırıyor."

Nasıl bu kadar mükemmel olabiliyor?

Ertesi akşam, güneş çoktan batmış, serin kumların üzerine bir battaniyenin üzerinde oturuyoruz, Sophia kucağımda, Elsie hemen yanımda, Mabel ise hamakta sallanıyor.

Bu otele dönmeyeli uzun zaman oldu. Bianca öldüğünden beri. Buraya son gelişimiz tam da Sophia'nın hatırladığı gündü.

İşler hâlâ iyiyken kardeşlerimle birlikte geldim. Bianca öldürülmeden sadece bir hafta önceydi. Bunun hepimizin mutlu olduğu son an olacağını kim tahmin edebilirdi?

Çalışanlardan biri gitarını çalarken etrafımızda meşaleler yanıyor. Buraya ne zaman ailecek gelsek, ben gitar çalarım.

Herkes. Kahretsin, onu en son ne zaman elime aldığımı bile bilmiyorum. Mabel sürekli dolaptan çıkarıp üzerindeki tozları silmeseydi, bir daha asla bakmazdım.

Otel misafirlerinden birkaçı sahilde toplanmış, Johnny'nin daha önce hiç duymadığım bir melodi çalmasına eşlik ediyor. Sophia başını sallıyor ve bakışlarımı Elsie'ye çevirdiğimde, dudaklarının bildiği belli olan kelimelerle sessizce hareket ettiğini görüyorum.

Bu kadına baktıkça - cesur, güzel - benim gibi bir erkeğin onun gibi bir kadınla bir şansı olup olamayacağını daha çok sormak istiyorum.

Çünkü alabilirim ve talep edebilirim, ama veren bir kadın olabilir ve ben bunu istiyorum. Onun kabulünü istiyorum. Bir şans istiyorum. Korktuğum her şeye lanet olsun, çünkü kızlarımla geçirdiğim bu an... isteyebileceğim her şey.

Fikrimi değiştirmeden kızımı yanağından öpüyorum ve kıkırdamadan önce ona fısıldıyorum. Benim yerime geçerek Elsie'nin yanına sokuluyor ve ben Johnny'ye doğru ilerleyip ondan gitarı isterken bana bakakalıyor.

"Elbette patron," diyerek omzuma vuruyor. "Bu benim için bir onur olur. Seni burada çok özledik."

Ben gitarı elime alıp yerleşirken o kenarda duruyor. Gitara bakıyorum, parmaklarım telleri ezberler gibi okşuyor, onlardan izin istiyor.

Ve aklımda bir şarkıyla, ona her baktığımda düşüncelerimde duyduğum şarkıyla, parmaklarım çalmaya başlıyor.

Gözler kapalı, melodi damarlarıma hücum ediyor, sözler işkence ediyor ve akıldan çıkmıyor, aşkı bulmak ve kaybetmek hakkında, hiç beklemediğiniz bir anda birine aşık olmanın kötü oyunları hakkında. Hiç istemediğin halde. Yine de tek yapabildiğiniz onu hayal etmek, dünya ayaklarınızın altında yanarken daha da sert düşmek.

Gözlerimin onun gözlerinde gezinmesine izin verdiğimde, içlerindeki şaşkın bakışı buluyorum. Onun bakışlarını yakalayarak ve bırakmayı reddederek içimden geldiği gibi şarkı söylüyorum. Çünkü bu şarkı, hissettiğim her şey.

Dudakları sessizce hareket etmeye başlıyor, sanki yüksek sesle şarkı söylemekten korkuyormuş gibi.

Ama tek istediğim onu duymak.

Çalmayı bırakıyorum, elimi onunkine uzattığımda sessiz fısıltılar patlak veriyor. "Benimle şarkı söyle, küçük güvercin."

Herkes bakıyor. Ona. Ama onun gözleri sadece benim için.

Çok gergin olduğunu söyleyebilirim. Ama yavaş yavaş yükselmeye başlıyor, uzun sarı straplez elbisesinin etekleri ayak bileklerinin etrafında dans ediyor.

Bana doğru geldiğinde, tekrar çalışıyorum. Ama bu sefer tek kelime söylemiyorum, çünkü o söylüyor. Ve onun sesinin gücünü duyduğumda... lanet olsun. Sesi bir melek gibi.

Yanımda otururken kalabalık ona bakıyor, vücudu bir o yana bir bu yana sallanıyor. Ve yemin ederim, hiç bu kadar güzel bir şey duymamıştım.

ELSIE

Tekrar şarkı söylemeyi başardığıma inanamıyorum.

Ve çok güzeldi. O çok güzeldi. Şarkı söylediği süre boyunca bana bakışı, sanki sözler benim içinmiş gibi, sanki benim kalbimin açılmaya başladığı gibi onun kalbi de beni içine almak için açılıyormuş gibi.

Yatmak için hazırlanıyor, ikimiz de duş alıp üstümüzü değiştiriyoruz. Siyah eşofmanı kalçalarından aşağı sarkıyor, o derin V'yi ortaya çıkarıyor, gözlerimi üzerinde bulduğunda iyi tanımlanmış karın kasları esniyor.

"Gördüğün şey hoşuna gitti, değil mi?" Tek bir kaşını eğiyor, sırtı sırtı ukalaca.

Evet. Evet, çok istiyorum, özellikle de dün beni nasıl kucağına oturttuğunu ve beni tokatladığını hatırladığımda... ve boşalmama izin vermedin, seni piç kurusu.

Bu duygular benim için yeni. Bir erkeğe karşı bu çekim. Ama itiraf etmekten utanmıyorum ki ne giyerse giysin beni tahrik edebiliyor - takım elbiselerinden biri ya da zar zor giyinmiş, kendimi bir orman yangını gibi kavrulurken buluyorum.

"Hiç de değil." Gülümsemeye karşı koyarak bakışlarımı kaçırıyorum. "Ben sadece olası sivrisinek ısırıkları için seni muayene ediyordum. Bazen enfeksiyon kapabiliyorlar, haberiniz olsun."

"Çok düşünceli bir eşsin." Bana doğru yürürken sesinde erkeksi bir törpü var. Bir kolunu belime doluyor, beni bedenine sarıyor, burnunu saçlarıma sokup derin derin içine çekiyor. "Çok güzel kokuyorsun, akşam yemeği ve tatlı gibi."

"Michael..." İnliyorum, o tanıdık ağrı artıyor.

"Evet, bebeğim?" Dudakları boynuma düşüyor, yumuşak dudakları nabzımın düzensiz gürültüsünü okşuyor.

Ağzıyla bana saldırmaya devam ederken başım geriye düşüyor, dişleri boğazıma kadar tırmanıyor, inerken lobumu emiyor. Bir eli

Gömleğimin eteklerini parmaklıyordu - onun gömleği, giymemde ısrar ettiği gömlek. Benden herhangi bir itiraz almadı. Ben onun kıyafetlerini giymeyi seviyorum, o da beni onların içinde görmeyi seviyor.

Bir elini gömleğimin altına sokup külotumun bel bandında gezdiriyor, gitarı çaldığı gibi beni de çalıyor. İçimden çıkan sesler kendi melodisini yaratıyor ama ondan kendisini tutmasını ve boşaltmasını isteyen kadının cesaretini kaybetmiş gibiyim. Artık ondan bir şey isteyecek gibi görünmüyorum.

Dudakları boynumu emip öperken ve omzumu ısırırken arzu içimde patlıyor.

Tişörtümü yukarı çekip parmaklarını külotumun üzerinde gezdirdiğinde ayak parmaklarım kıvrılıyor ve adı dudaklarımdan bir iniltiyle dökülüyor. Avuçlarım onun şişkin pazularına iniyor, ne kadar güçlü olduklarını beğeniyorum.

"İnanılmaz bir sesin var," diyor derin göğüslü sesi. "Herkes bunu duymalı."

"Bana cesaret verdin," diye inliyorum ense mi tutup parmaklarını saçlarımdan arasından geçirerek başımı geriye doğru çektiğinde.

Beni çenemden sertçe öpüyor, külotumun üzerinden amımı okşuyor ve klitorisim zonkluyor, vücudum arzuyla kıvılcımlanıyor.

"Michael..."

"Sor bana," . "Bana ne istediğini söyle." "Uh... Ben... Ben yorgunum." Sinirlerimi yutuyorum.

Ne halt ediyorsun sen?

Ama artık çok geç. Olan olmuştur; sözler ortadadır.

Beni omzumdan kez öpüyor, geniş elleri kalçalarımı aşağı yukarı okşuyor.

"O zaman yatağa gidelim. Yarın akşam geri dönüyoruz."

Ona dönüyorum. "Şimdiden mi?"

"Ne zaman istersen geri gelebiliriz," diyor elinin tersiyle yüzümün yan tarafını okşayarak.

"Burada olmamalıydım. Arkadaşımı geri almak için savaşıyor olmalıydım."

Suçluluk duygusu, Kayla'yı ve onun için ne yapmam gerektiğini her düşündüğümde içimi kemiriyor.

"Bebeğim..." Sıcak bakışlarının tenimi ıslattığını hissediyorum.

Ve Tanrım, bana ne zaman böyle seslense tüm vücudum titriyor. Bunu tekrar tekrar duymak istiyorum.

"Onu bulmak için deli gibi çalışıyorum. Yemin ederim. Tek istediğim zaman."

Kaşlarım çatılıyor ve gözlerimin arkasına bir sızı yerleşiyor. "Bu onda olmayabilir."

Yanağımı göğsüne yerleştiriyorum ve kolları beni sarıp vücuduna sarıyor. Birbirimize bu kadar güzel uymamız biraz üzücü - birbirleri için daha yanlış olamayacak iki insan.

"Annem mesaj attı," diye araya giriyor. "Düğün tarihi bugünden itibaren bir hafta içinde."

"Bir düğünü bu kadar hızlı planlayabildiğine inanamıyorum." "Doğru insanları tanıyorsan kolay."

Gözlerimi ona diktim. "Yani düğün gerçekleşikten sonra babanın yerine sen mi geçeceksin?"

"Evet. Evlilik cüzdanı seni Bianchi'lerden korumak içindi. Karım olduktan sonra peşinden gelmemeleri gerekiyor." "Ama yine de gelebilirler..." Korku içimi kemiriyor.

"Deneyebilirler." Gözlerimin içine inançla bakarken yanağımı okşuyor. "Ama gönderdikleri herkesin sonu ölüm olacak, küçük güvercin. Her birini tek tek öldürürüm. Senin için. Onlar senin kanının bir damlasını bile alamadan bu şehir onların kanıyla sulanacak."

Ses tonundaki samimiyet ve karanlıkla gölgelenmiş gözleri karşısında kalbim göğsümde çarpıyor ve içimde korku yok. Onun yerine huşu ve rahatlama var. Beni öldürmek isteyen adam şimdi benim için öldürecek. Uzun zamandır bu kadar güvende hissetmemiştim.

"Gel..."

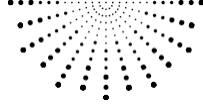
Beni yatağa götürürken iri eli benimkini yutuyor, yorganı üzerinden atıp içeri girmeme izin veriyor, o da arkamdan yaklaşıyor. Üzerime eğiliyor, bakışları yüzümde geziniyor, sonra eğilip ağzımın öpüyor.

Kararsız bir nefes ve iç çekerek yatağın kendi tarafına yerleşiyor ve lambayı kapatıyor.

"İyi geceler, küçük güvercin." Sesinin derin tınısı, sanki ellerinin az önce izlediği yolu ezberlemiş gibi kalçalarımın yukarı kayıyor.

OceanofPDF.com

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ELSIE

DÖNÜP DURUYORUM, O YANIMDAYKEN UYKUYA DALAMIYORUM. İHTİYAÇ Saniyeler uzaklaştıkça tepe noktamdaki açlık daha da artıyor.

Ağrıyla savaşıyorum, huzursuzluğumu fark etmemesini umarak elimden geldiğince nazikçe yana dönüyorum. Her gece yatağımı paylaşan muhteşem adamı unutmaya çalışarak gözlerimi kapatıyorum.

Yavaşça omzumun arkasından ona bakıyorum ve onu sırtı bana dönük buluyorum. Elim tişörtümün altından kayıyor, parmaklarım külotumun yumuşaklığında geziniyor. İçlerine uzandığımda kalp atışlarım hızlanıyor, parmak uçlarım nemli yarığımdan aşağı kayıyor. Ciğerlerimden gürültülü bir nefes kaçıyor ve bunu duymadığını umarak gözlerim büyüyor.

Hışirtısını duymadığımda, kendimi keşfetmeye devam ediyorum, bir parmağımı daha derine kaydırıyorum, zonklayan klitorisimin üzerinde yuvarlıyorum. Yavaşça kaydırıp bir parmağımı yavaşça içime daldırdığımda içimdeki o his filizlenmeye başlıyor. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum, bu güzel ve güçlü adama, derisinin altındaki kaslar sessiz nefesleriyle dalgalanıyor.

Dudaklarımdan küçük bir inilti dökülüyor ve gözlerim faltaşı gibi açılmış bir halde hızla arkamı dönüyorum, ciğerlerimde yanarken nefesimi tutuyorum.

Beni yakalayacak. Bunu onun önünde yapamam. Bunu zar zor yapabiliyorum. Saniyeler geçiyor ve o hala ses çıkarmıyor.

Tanrıya şükür.

Kendimi konfor alanımın ötesine iterek tekrar deniyorum.

Bunu yapmak zorundayım. Vücuduma tekrar sahip olmalıyım. Bana sahip olamayacaklar. Ama sonra kafam buna karşı koymaya başlıyor, o adamların anıları, bir zamanlar kutsal saydığım tüm alanları işgal eden pis elleri yüzünden uyarılma duygum gölgeleniyor.

Kendi derimden nefret edene kadar beni tekrar tekrar aldılar. Ölmek için yalvarana kadar. Aramızda kilometreler olmasına rağmen hala buradalar ve her şeyimi alıyorlar. Sanki hiç gitmemişler gibi bedenime gömüldüler.

Nefesim ağırlaşıyor ve bedenim serbest kalmak için yalvarsa da bunu yapamıyorum. Parmaklarım göbeğime karşı donuyor ve boğazımın arkasına tırmanan duyguların saldırısıyla savaşıırken nefes alışlarım ürkekleşiyor.

Neden bunu yapabileceğimi düşündüm ki?

"Durma." Sesi geliyor.

Nefes nefese kaldım, ağzımı , nefesimi tuttum, hayal ettiğimi umdum.

o.

Parmak uçları kolumdan aşağı kayıyor. "Kendine dokunduğunu biliyorum, küçük güvercin, ve bitirdiğini duymak istiyorum. Kendini boşalttığını duymak istiyorum."

Nefes nefese
kaldım. "Ben... Ben
yapamam." "Neden
yapamazsın?"

Eli benimkinin üzerine düşüyor ve karanlığın içinde buluyor. Başparmağıyla külotumu yana iterken elini içinde tutuyor. Ve kendi parmaklarımı klitorisime soktuğunda inliyorum.

"Bunu... yapmadım... o zamandan beri..."

Dudakları boynuma doğru kayıyor, yavaşça kulağıma doğru fırçalıyor ve fısıldıyor, "O zaman sana yardım etmeme izin ver bebeğim. Bunu birlikte yapalım."

Parmaklarımı hareket etmeye zorluyor, klitorisimi okşamamı sağlıyor. Kalbim küt küt atıyor. Nabzım hızla atıyor. Orgazmımın çaresizliği bana yapışıyor.

"Aynen böyle," diye inliyor. "Sadece biz varız. Ben buradayken kimse sana zarar veremez. Seni her zaman güvende tutacağım."

Kalın ve ağır sikini arkamdan sürüyor.

Bu çok iyi hissettiriyor. Kendime dokunmamı sağlaması. Kendimi özgür olmam gerektiği gibi hissediyorum.

"Benim için daha geniş yayıl bebeğim," .

Herhangi bir girişimde bulunmadığımda, bacağıma kavırıyor ve baldırımı kalçasının üzerinden geçiriyor, bacaklarımı kapatmamı engellemek için ayağını bileğimin üzerinden geçiriyor.

"Michael," diyorum inleyerek, sahiplenildiğimi hissederek. Sanki onunmuşum gibi.

Kendimi onunla ovmaya devam ediyorum ve bu şimdiye kadar hissettiğim en erotik şey.

"Hadi şu parmakları içine sokalım." Ben art arda inlerken kulak mememi ısıırıyor. Parmağımı alıp içime sokuyor ve yavaşça sokup çıkarıyor. "İşte böyle, aynen böyle. Ne kadar iyi bir kızsın."

Meme uçlarım övgü karşısında sertleşiyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum. Parmağımı nazıkçe daha da ileri götürüp her seferinde daha derine iterken avucumun içinde sallanıyorum.

Nefes alış verişim kendi başına bir hayat kazanıyor, küçük inlemelerim onu bir hırıltıyla harekete geçiriyor.

"Sanırım bir tane daha alabilirsin." Sesinin gırtlaktan gelen törpüsü onay sızdırıyor, beni çözülmeye hazır hale getiriyor.

Dudakları boynumdan aşağı öpücükler yayıyor, dişleri kürek kemiğimi tırmalıyor.

Sonra parmaklarımdan birini daha sırlıslıklam amıma sokmaya zorluyor.

"Bak ne kadar iyi oturuyor." Parmaklarımı kavırıyor, onlarla beni beceriyor, daha derine sokuyor. Daha sert.

"Evet..." Ağlıyorum. "Daha fazla...lütfen..."

"Sen çok mükemmelsin. Ne istediysen yapan, itaatkâr küçük bir eş."

Onun edepsiz konuşmaları içimden çıkan sesleri insanlık dışı hale getiriyor, bedenim heyecan verici bir hisle yüzüyor. Parmaklarımı daha hızlı zorluyor, onları dışarı kaydırıyor, ıslaklığımı klitorisimin etrafında yuvarlıyor, bacaklarım titreyene kadar tekrar tekrar.

"Çok güzelsin. Benim için fazla güzelsin. Ama işte buradayım, benim olmayan bir şeyi alıyorum."

"O senin." Nefes nefese kaldım.

Ona her şeyimi vereceğimin farkında değil. Kalbimin her kırık ve çürük parçasını. Çünkü o bana bir erkeğin ellerinde henüz hissetmediğim bir şeyi hissettirmeyi başardı. Bana değer verildiğimi hissettirmeyi başardı. Ve evliliğimiz sahte olsa bile, sonsuza dek sürmese bile, yine de kabul edeceğim. Kabul etmemek çok iyi hissettiriyor.

Parmaklarımı tekrar içime gömüyör.

"Oh, Tanrım, Michael. Çok yaklaştım." Beni uçurumun kenarına yaklaştırırken nefesimi çalışıyorum.

Tamamen kontrolü ele alıyor, parmaklarımı aceleci bir tempoyla itiyor ve başparmağı klitorisime doğru kayarak onu parmakladığında çığlık atıyorum. Düştüm. Beni gideceğimi hiç düşünmediğim bir yere götürmesine izin verdim. Bu his... yabancı, özgürleştirici.

O benim.

" böyle, küçük güvercin. Bırak ve benim için gel."

"Evet, evet, ! Oh fu-" Kelimeler boğazımda düğümleniyor, çünkü bedenim aşağı iner inmez üç parmağı içime giriyor.

Ve durmuyor. Beni intikam sikiyor, sertçe çarpıyor, dudakları boynumu öpüp ısırırken avuçları saçlarımı sıkıyor. Orgazm coşkulu ve hiç bitmiyor; beni esnetme şekli gözlerimin başımın arkasına kaymasına neden oluyor.

"Yine geleceksin." Bu kelimelerin emredici tınısı hislerimi alevlendiriyor. "Hepsini alacaksın. Kalçalarını yalamama yetecek kadar boşalana kadar uslu kızım gibi benim için fişkirtacaksın."

"Ben...yapamam..." Kekeliyorum, vücudum titriyor, kığım onun sert ve ağır horozunun uzunluğuna doğru bastırıyor.

"Yapabilirsin." Sert sesi kulaklarımı dolduruyor, eli saç tellerimi sıkıyor. "Neler yapabileceğini göreceksin."

"Ben... oh, Tanrım!" Başka bir orgazm dalgası oluşurken ve vücudum bir kez daha canlanırken çığlık atıyorum.

"Parmaklarımı sik," diye homurdanıyor. "İhtiyacın olanı al. O senin bebeğim." Sıcak nefesi boynumda tıslarken ağzı kulak mememi yutuyor. Yaklaştığını biliyorum. Sıcaklığı ve karıncalanmanın ayak parmaklarıma doğru aktığını hissedebiliyorum.

"Dökülmek üzeresin bebeğim," diye geveliyor. "Ve tek pişmanlığım ağzımın etrafında olmaması. Ama onu yine alacağım."

Kalçalarını kıcıma doğru itiyor.

"Hepinize sahip olacağım küçük güvercinim, çünkü benim için yaratıldınız."

Beni daha hızlı çalıştırırken onu hissetmekten, derin sesinden titriyorum. Bedenime hükmetmesinin amansız gücü, ben de paramparça olana kadar dünyayı sarsıyor.

"Michael!" Vücudum tam bir coşku içinde kıvrılırken adı dudaklarımdan bir bağılılık sözü gibi dökülüyor.

"Tam buradayım, bebeğim. Kahretsin, şu bak."

Dizlerinin üzerinde olduğunu, parmaklarını içime sokup çıkarırken amıma baktığını fark etmedim bile. Umurumda bile değildi çünkü boşalmayı durduramıyordum. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

"Şu fişkirtmana bak, hepsi benim için."

Başparmağı klitorisimin etrafında hafifçe yuvarlanıyor ve ben onun aç gözlerini benimkilerin üzerinde bulup sarsılıyorum, sikişinin başı eşofmanından dışarı fırlıyor.

Parmaklarını dışarı çıkana kadar yavaşlatıyor ve beni silmek yerine emmeden önce dudaklarında gezdiriyor.

Beni tatmasını izliyorum, gözlerimi ondan alamıyorum, kalbim göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi atıyor. Bakışlarım tekrar kalın kalçalarının arasındaki büyük çıkıntıya kaydıgında, tek yapmak istediğim onun da tadına bakmak.

Hiç düşünmeden dirseklerimin üzerinde doğrulup ona uzandım ve elimle tepesini sıktım.

"Fuuuck..." Eli bileğime yapıştı. "Ne yapıyorsun?"

Bir kolumu lambaya doğru uzatıyorum ve lambayı yakıyorum, ağır ağır kapanan gözlerine bakıyorum. "Bana verdiğin şeyi sana da vermek istiyorum. Bunu seninle denemek istiyorum."

Bana hep zorla yaptırıldı ama bu sefer özgürce yapıyorum. Bu benim seçimim.

"Şu anda daha büyük bir insan olmak için fazla gücüm yok, Elsie," homurdanıyor, bakışlarını benimkilere sabitliyor, sesi sertleşiyor.

Ve bu şimdiye kadar duyduğum en seksi şey. Onu bu şekilde görmek ve bunu yaptığımı bilmek... Başka neler yapabileceğimi görmek istiyorum.

"Lütfen bebeğim, eğer sikimi o güzel boğazında bana hemen söyleyen iyi olur."

Gözleri daralıyor, açlık ve acımasız şehvet gözlerinin içine sızıyor, istediğim sert adamın vaadi.

Başımı salladım.

"Söyle. Sikimi emmeyi ne kadar çok istediğini söylemeni istiyorum."

Üst dişlerim alt dudacağımı sıyrıyor, bacaklarımın arasındaki ağrı şimdi geri döndü.

"Ağzımı sakinle doldurmanı istiyorum," diye fısıldıyorum. "Boşalmanı izlemek istiyorum."

Az önce söylediklerim karşısında nabzım güm güm atıyor, bunları bir erkeğe söylemeyi hayal bile edemiyorum.

Ama . Bunu söyledim. Ve bu doğru. Her kelimesi.

Bir nefes tıslıyor, gözleri benimkilere takılmadan önce bakışları sadece bir saniyelğine tavana sıçrıyor. Ve bana bakan adam ilk kez karşılaştığım adamdı: bir avcı. Bir vahşi.

"Çıkar onu. Bana iyi bir kızın nasıl sakso çektiğini göster." Bir parmak çenemi yukarı kaldırıyor. "Benim iyi kızım olmak istiyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum, tamamen ve tamamen nefesim kesilmiş bir halde. Her zerrem onu da beni memnun ettiğİ gibi memnun etmek istiyor. Elimi pantolonunun içine sokup kadifemsi uzunluğunu okşuyorum, o inleyip küfredinceye kadar, sanki sadece benim için yazdığı bir şarkıymış gibi tekrar tekrar adımı söylüyor.

"Bebeğim, beni böyle okşamaya devam edersen, ağzını hissetmeden önce elinin etrafında patlayacağım."

Eşofmanını güçlü kalçalarından aşağı çekmeye başlamadan önce dudaklarımdan soluk soluğa bir çığlık dökülüyor, kalın siki dışarı fırlıyor.

Gözlerim uzunluğundan aşağı kayıyor, tadının nasıl olduğunu, iyi hissettiğinde nasıl ses çıkardığını bilmek istiyorum. Ve ona baktıkça, onu içimde daha çok istiyorum. Onu avucumun içine alıyorum, elime karşı hissini test ediyorum.

"Siktir!"

Başını geriye atıyor ve ben de elimi kökten uca kadar yukarı aşağı gezdirirken onu izliyorum.

İnliyor, bana bakıyor, parmakları başımın arkasına batıyor. "Bu dünyada hiçbir lanet kadın beni bu kadar iyi hissettirmedi."

Bu nasıl doğru olabilir? Onun kadar güçlü bir adam ne isterse yapan bir sürü kadınla birlikte oldu. Peki ya ben? Onların sunmadığı neyi sunuyorum?

Elim yavaşlıyor. Bana duymak istediğim şeyi söylüyor olmalı.

Doğru olup olmaması benim için neden önemli olsun ki? Sadece dalga geçiyoruz. Hiçbir anlamı yok. Gözlerim hareketlerime kayıyor, artık ona bakmak istemiyorum.

Hızımı artırdığımda nefesinin altından küfrediyor; bu düşünceleri uzaklaştırıyorum. Ama onun başka bir kadınla yattığını, bana dokunduğu gibi ona dokunduğunu düşündüğümde midem bulanıyor ve ellerim onun etrafında titriyor.

"Sorun ne?" diye soruyor, avuç içi yüzümü kavrayacak şekilde alçalıyor ve çenemin altındaki başparmağı beni ona bakmaya zorluyor.

Kalbim daha hızlı atıyor ve o gözler... Bana çok ciddiymişim gibi bakıyorlar.

Elini itiyorum ve çenesi sıkılıyor. "Sorun

nedir? Anlat bana."

Ses tonunda hafif bir gerginlik var ama cevap vermiyorum. Cevap veremem. Çocukça olur. O benim kocam değil. Erkek arkadaşım bile değil.

Eşofmanını tekrar giyiyor.

"Eğer bunu yapamazsan..." Başparmağı dudaklarımı okşuyor, sesi yumuşuyor. "Yapmak zorunda değilsin. Hiç baskı yok."

Boğazımın arkasında bir düğüm oluşuyor ve kendimi durduramadan, "Bana yalan söyleme, tamam mı?" diyorum. Kalp atışlarım göğsümün içinde çarpıyor. "Yalan söylemiyorum."

"Saçmaladığın zaman seni iyi hissettiren tek kadın olduğumun söylenmesine ihtiyacın var."

"Saçmalık mı?" diye kıs kıs gülüyor, kalçalarımın tutup beni kucağına fırlatıyor ve yatağa yerleşiyor, kalçalarım ona sarılıyor, siki bana sürtünüyor. "Bu saçmalık değil, küçük güvercin."

Bir kolunu sırtımın küçük kısmına doluyor, bakışları benimkilere saplanıyor, kalbimi duygularla, daha fazlasını istemekle karıştırıyor. Onunla birlikte. Hiçbir zaman bir hatadan başka bir şey olmaması gereken bu adamla. Parmak eklemleri yavaşça yanağımı okşuyor, bakışları beni tedirgin ediyor, tüylerim diken diken oluyor.

"Pek çok kadınla yattım Elsie, ama sadece boşalmak için. Başka hiçbir şeye ihtiyacım olmadı. Hiçbiri önemli değildi. Hiçbiri senin gibi derimin altına girmeyi ." Avuç içi omurgamda geziniyor, parmakları saçlarımda dolaşiyor, beni aşağıya doğru itiyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Seninleyken neler olduğunu bilmiyorum ve bununla savaşmak için çok uğraştım ama çözülüyorum."

Sesi düşüyor ve bana gerçeği söylediğini anlamak için ona bakmama bile gerek kalmıyor. Çünkü tek yapmam gereken gözlerimi kapatıp dinlemek.

Duygularımla savaşıyorum, bir şey istemekten korkuyorum. Elimden alınmayacak bir şeye sahip olmaktan.

"Hayatımda ilk kez..." diyor sessizce. "Kızımdan başka biri için kanımı akıtmak istiyorum."

Başımı geriye çekerken göğsü genişliyor.

"Senin için kanımı akıtmak istiyorum."

Gözlerimin perdesinde nem birikiyor, göğsüm sert nefeslerle hızlanıyor. Bu ne anlama geliyor? Merak etmekten korkuyorum, sormaktan korkuyorum. Hayaller, hayatın acımasızlığını bilmeyen küçük kızlar içindir. Şimdi nasıl o küçük kız olabilirim?

Büyük elinin genişliği enseme kaplıyor, derinleşen bakışlarımız hizalanırken şefkat yüz hatlarını kavıyor.

Beni ağzıyla buluşturmak için aşağı çektiğinde neredeyse nefes nefese kalıyorum, sıcak nefesi arzuladığım her şeyin bir karışımı.

"Düşmenin güvenli olmadığına dair kendime yemin ettim. Hissetmek için." Alını benimkiyle buluşuyor, parmakları uzun saç tellerime dolanıyor. "Ama seninleyken, böyleyken, umursamıyor gibi görünüyorum. Kahretsin, Elsie, seni çok fena öpmek istiyorum."

Karnım dönüyor, parmaklarım saçlarının uzun dalları arasına giriyor, o inlerken kabaca çektiyorum. "O zaman öp beni, Michael."

Kendini geri çekmeye zorlarken iki eli yüzümü tutuyor, kaşları çekiştiriyor. "Bunun benim için ne anlama geldiğini anlamıyorsun." Gözleri bir anlığına kapanıyor. "Bir kadını en son öptüğümde yirmi yaşındaydım."

Gözlerim kocaman

açıldı. "Neden?"

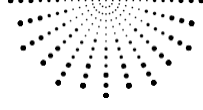
Fısıldıyorum.

"Çünkü..." Yüzümü onunkine yaklaştırıyor. "Ben de seni bekliyordum."

Sonra bir , dudaklarımı yakalamış, beni bir kez öpüyor -sadece bir kez- ve sanki ruhum çözülüyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BEŞ

MICHAEL

ONU ÇARESİZ, AÇ BİR ADAM GIBİ ÖPÜYORUM. HAYATIN NE OLDUĞUNU BILMEYEN BİRİ GIBİ. iki insanın birbirleri için bu kadar çok şey hissettiklerinde yaratabilecekleri gerçek güç ya da yoğunluk.

Ve Elsie ile, dünya benimmiş gibi hissediyorum. Çünkü o bu dünyanın ta kendisi ve o gelip bana ne kadar güzel olabileceğini gösterene kadar ben bu dünyada yaşamıyordum.

Birini öpmek hiçbir şey gibi görünmüyor - iki ağzın buluşması - ama onunla birlikte, kaçırdığım her şey. Yapbozun çözülen her bir parçası yavaş yavaş olması gereken yere geri dönüyor.

Bunu en son ne zaman yaptığımı bile hatırlamıyorum. Bir daha asla yapmayacağıma dair söz vermeden önce hiçbir anlam ifade etmiyordu, daha fazlasını ifade edene kadar değil. Ve Elsie söz konusu olduğunda, daha fazlası şu anda kalbimin hissettiklerini tanımlamak için yeterli bir kelime bile değil.

Alt dudağını ısırp emiyorum, o da bunu yaparken inliyor, kalçalarını üzerimde sallıyor. Avuçlarım saçlarını yumrukluyor ve başını eğiyorum, bağlantımızı derinleştiriyorum, kemiklerimin iliğini doldurmasına ihtiyaç duyuyorum. Sikim aramızda ağır ve zonklayarak yatıyor, tenim ilk kez nefes alıyormuş gibi canlı.

Her şey bir şekilde yükseliyor. Bedenim. Kalbim. Ruhum. Hepsini hissediyorum. İlk defa gerçekten hissediyorum.

Ve bugünden sonra Elsie Marino'dan başka kimseyi öpemeyeceğimden kimsenin emin olamayacağını biliyorum.

ELSIE

Ağzımı daha derine bastırırken inliyor, beni aramızda biriken tüm tutkuyla öpüyor, tıpkı doğru kıvılcımı bekleyen yanıcı bir alev gibi.

Elleri gömleğimin kumaşını pürüzlendiriyor, parmakları sırtımdan yukarı, saçlarımın arasına giriyor, çekiştiriyor, çekiyor. Ben bir inilti mırıldanırken, tırnaklarım sırtını, omuzlarını, ona dokunabildiğim her yeri çizerken dili içeri girmek istiyor.

Bu her şeyi tüketen ihtiyaç içimde uçuşuyor ve tek istediğim o. Kelimenin tam anlamıyla kendimi ona açmak istiyorum. Onun olmak istiyorum ve onun da benim olmasını istiyorum, sadece bu an için bile olsa.

Ağzı daha da hızlanıyor, dişleri alt dudağımı çekiştiriyor, dilimi emiyor. Hayatım boyunca hiç böyle öpülmemiştim. Bu bir sahiplenme gibi, sanki onu öpmenin nasıl bir his olduğunu asla unutmamam için kendini sonsuza dek benimde işaretlemek istiyor.

Ve başarılı olduğunu biliyorum. Kimse bunun üstesinden gelemez. Şu anki hislerime göre, ölene kadar onun olacak.

"Lütfen," diye haykırıyorum ağzı çenemi emdiğinde, kalçalarımı ona karşı sallarken dişleri tenimi tırmalıyor.

Hırıltılı nefesinin altında homurdanıyor, dili boğazımdan dudaklarıma doğru ilerliyor.

"Ne istiyorsun?" Dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "O akıllı ağzını kullan, küçük güvercin."

"Ne istediğimi biliyorsun." Kelimeleri zar zor çıkarıyorum.

"Birbirimize ne kadar yakıştığımızı görmek , değil mi bebeğim?"

"Evet," diye nefes nefese kalıyorum, sikini klitorisime doğru eğiyor, saçlarımı sert bir avuç içine alıyor ve bana canavarca bir bakış atıyor.

"O zaman sana göstereyim." Tek bir akıcı hareketle beni ters çeviriyor, önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve kalçalarımı açıyor.

Ben inlerken, tırnaklarım altımdaki yatağı kazarken avuçları amıma giriyor, içime giriyor.

"Bana sadece nasıl istediğini söyle."

Adını mırıldanırken burun delikleri alevleniyor, bana dokunuşundan tekrar boşalmaya ihtiyaç duyuyorum, külotum daha da fazla sürtünme yaratıyor.

"Bana yeniden hissettirmeni istiyorum. Beni kafesimden çıkar ve uçmama izin ver."

"Bunu yapacağım, küçük güvercin. Seni uçuracağım." İşaret parmağıyla külotumu yana çeviriyor, bir parmağını klitorisimin etrafında döndürürken göbeğime bakıyor ve omurgamdan aşağı bir sarsıntı gönderiyor. "Bu amcığı öyle güzel sikeceğim ki beni asla unutamayacaksın."

Ben karşı koydukça kalın parmağının ucu içime giriyor ve orada tutarak beni deli gibi tahrik ediyor.

Çelik bakışları benimkilere yöneldiğinde kaşlarım çatılıyor.

"Karım olduğun her gün seni becereceğim," diye söz veriyor. "Sen olmayana kadar. Senden sonraki her erkek asla kıyaslanamayana kadar. Sen yatakta yalnız kalana, ellerin sonsuza dek benim olacak şeye dokunurken beni hatırlayana kadar."

Zar zor nefes alabiliyorum. Sözleri, bana dokunuşu... Hepsi çok fazla geliyor. Hepsi beni titretiyor, acıtıyor ve her şeyi istememe neden oluyor. Çünkü ondan başka kimseyi istemiyorum.

Elini çekip komodinin çekmecesinde bir şey arıyor. Ve elinde bir prezervatif var.

Duraklıyor, bana bakıyor ve orada bulduğum yoğunluk... çok fazla. Nefes nefese kaldım. Göğsüm ağırlaşıyor, nabzım kulaklarımda çınlıyor.

Pantolonunu kabaca indiriyor ve dişleriyle prezervatifin ambalajını yırtıyor, bu sırada bakışlarımız kilitleniyor.

Kendini tamamen içine oturtup ambalajı yere atarken onu izlerken karnım dönüyor. Bacaklarımı açıyor, parmaklarını iç uyluklarımda aşağı yukarı gezdiriyor.

"Çok yumuşak," diye fısıldıyor. "Çok güzel."

Nefes nefese çarşafı kavırıyorum. Avuç içleri dizlerimin altına giriyor ve kalçalarımı havaya kaldırıyor, siki girişime sürtünüyor.

Ve o tanıdık korku, beni kendine bağlıyor. Gözlerimi kapatıp dudaklarımı birbirine kenetliyorum.

"Şşşt," diye mırıldanıyor. "Yanımdayım bebeğim. Ben buradayım. Güvendesin. Aramıza giremezler. Artık benimsin."

Bu yüzden kirpiklerimi yavaşça yukarı kaldırıyorum ve burada hiçbir tehlike bulamıyorum. Bir şekilde daha fazlası olan bu yabancıya bakarken en ufak bir ipucu bile yok.

"Bana konsantre ol, küçük güvercinim. Burada sadece biz varız. Sadece sen, ben ve hissettiklerimiz."

"Yap," diyorum, yüzüne, gözlerine odaklanarak, bu anın samimiyetine ihtiyaç duyarak.

Yavaşça sikinin tepesini santim santim içime iterken çenesini gıcırdatıyor.

"Fuuuck..." diye tıslıyor, başparmağıyla klitorisimi okşuyor.

"Devam et," diye nefes nefese kaldım.

Yarısına kadar içeri girene kadar devam

ediyor. "Lütfen," diye inliyorum. "Sadece sert yap."

Nefesinin altında hırlıyor, dişleri gıcırdatıyor. İki eli kalçalarımı kavıyor, parmakları etimi ısıyor ve sert bir vuruşla, ben çığlık atana kadar kendini tamamen içime sokuyor. Zevk acıyla birleşiyor ve ben ikisini de seviyorum. İkisini de istiyorum. Ve o bana hepsini veriyor.

Ben sesimi alçak tutmaya çalışırken, neden ona bundan ne kadar zevk aldığımı göstermekten korktuğumdan emin değilim. Homurdanıyor, siki daha da kalınlaşıyor, beni o kadar derinden vuruyor ki, benden kaçan inlemelere engel olamıyorum.

"İşte bu, seni duymama izin ver." Vücudunu öne doğru eğiyor ve dirseklerinin üzerine tünüyor, bana acıyan bir şefkatle bakarken kalçalarımı indiriyor, kalçaları bir parça yavaşlıyor. "Kocanın sikinden zevk almakta sorun yok. İyi hissetmek sorun değil, Elsie."

Leğen kemiğinde daireler çiziyor ve ağzım parçalanıyor.

"Çünkü bu iyi. Bana sarıldığında muhteşem görünüyorsun." Serbest eliyle yüzümü kavıyor, başparmağıyla ayrık dudaklarımı okşuyor, ve yavaşça ağzını benimkine doğru indiriyor ve nefesimi kesiyor, dili içime batarken davet beklemiyor, onaylayarak inlerken beni tadıyor. Dudaklarından dökülen arzuyla hızı artıyor, itişleri derinleşiyor.

Ellerim sırtına gidiyor, parmak uçlarım kıcının sertleşmiş kaslarına batana kadar aşağı kayıyor.

Dişleri alt dudağımı çekiştiriyor ve homurtuları hayvani bir hal alıyor. "Artık seninle birlikte olmanın nasıl bir his olduğunu tattığıma göre, asla doyamayacağım."

"Michael..." Ağlıyorum.

O kadar hızlı saldırıyor ki kaşlarım çatılıyor, vücudumdaki hisler havai fişeklerin çatırdaması gibi çok fazla oluyor. Dürtüyle gözlerimi kapatıyorum, göbeğim onu sıkıca kavıyor.

Ama hareketlerini yavaşlatır. "O güzel gözlerini aç ve boşalmanı izlememe izin ver."

Bana söyleneni yaparım. Bedenim onun emrine amade. Beni daha da ihtiyaç sahibi yapmak için ne söyleyeceğini biliyor.

Dizlerinin üzerinde doğrulup kalktığında, kalçalarımı omzumun yanına kadar büküyor ve bırakıyor. Daha derine dalıyor. Daha hızlı. Tüm kontrolünü kaybederek. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Siktir, siktir!" Göğsümden el ve ayak parmaklarıma kadar yayılan, titreyip düşene kadar devam eden kızgın bir akımla içimi ısıtırken çığlık . "Michael!"

Dudaklarımda onun adı homurdanıyor, ter kaşlarını kaplarken bana vuruyor.

Serbest bırakılma, aşılmaz bir zevk dalgası gibi içimde yuvarlanıyor.

"Mükemmel," diye homurdanıyor, ben onun üstüne çıkana kadar beni ters çevirirken ve hâlâ tamamen sert ve içimdeyken.

"Sikime bin bebeğim." Boğazımı sıkıyor, kalçalarını sertçe eğip döndürüyor.

Tekrar gelme ihtiyacı beni kontrolden çıkardı.

Ne yaptığımdan bile emin olmadan kalçalarımı onun etrafında döndürerek hareket etmeye başladığımda avuçlarım göğsüne iniyor.

Erkekler, tüm gücü ellerine aldılar. Biz çaresizdik. Onlar için bir hiçtik. Bizi küçük düşürdüler. Bizi incittiler.

Ama Michael ile acı yok. Sadece zevk var.

Tırnaklarım boynuna kadar uzanıyor ve onu sıkıca kavıyorum, gözlerimiz aynı hizaya geldiğinde oradaki damarın zonkladığını hissediyorum. Ve daha hızlı hareket edip sikinin üzerinde zıpladığımda, dişlerini sıkarak bir küfür savuruyor. Diğer eli enseme yapıyor ve beni kendine çekip öpüyor.

Daha hızlı hareket ediyorum, benden alınan gücü sahipleniyorum. Onu beceren benim, serbest kalışım sınıra kadar yaklaşıyor. Daha önce hiç bir erkeğin içime boşalmasını bu kadar çok istememiştim, prezervatif olsun ya da olmasın.

Onlarla birlikte hap almaya zorlandım ve erkekler her zaman prezervatif takıyordu, yoksa kulüpten atılıyorlardı. Onlarla birlikte olmak beni hasta ediyordu.

Ama Michael'la, kendimi onu çırılçıplak arzularken buluyorum. Hiçbir engel olmadan içime dökülmesini istiyorum.

"Siktir!" diye bağılıyor, dudaklarını yakalayıp ona izin verdiğimde benim orgazmımı yaşıyor.

Ben.

Kalınlaştığını hissedebiliyorum, vücutlarımız ten tene sert tokatlarla buluşuyor ve klitorisime sürtünmesi beni daha sert sikmesi için yalvarmamı sağlıyor.

Yapıyor. O devralıyor, o kadar hızlı itiyor ki çığlık atıyorum, yumruğu boğazımı sıkıyor.

"Michael!"

"öyle bebeğim," diye kükrüyor dudaklarıma karşı, bir yandan da kendi tahliyesini kovalıyor.

Daha hızlı. Daha derin.

Evet.

İçime boşaldığı anda bunu hissediyorum. Beni öperken başparmağı nabzımın düzensiz atışını okşuyor, alt dudağımı ısıyor, hareketleri yavaşlayana, bana her damlasını verene kadar telaşsız bir tutku içimizde dolaşüyor.

Elini boynumdan çekiyor, dudakları önce dudaklarımın köşesine, sonra çeneme değıyor, göğsü her nefeste biraz daha yükseliyor.

"Şimdi gitmene nasıl izin verebilirim?" Göğüslerimin arasını öpüyor, kalp atışları avuçlarımın üzerinde çarpıyor. "Benden başka birinin sana dokunduğunu düşünmek bile cinayet işleme isteğı uyandırıyor."

İnliyor, bir kolunu sırtımın alt kısmına doluyor ve beni kendine doğru çekiyor, yakıcı nefesleri dudaklarımı okşuyor.

"Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi hissediyorum, Elsie." Sesi düşüyor. "Daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

Bunu söyleme şekli...

"Michael," neredeyse

ağlayacaktım.

Kalbim gümbür gümbür atıyor.

Ben de daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Onu terk edersem nelerden vazgeçmiş olacağımı biliyorum. Ona yaptıklarım yüzünden öldürmek istemesi beni korkutmalı ama tam tersini yapıyor. Sadece daha çok değer verildiğimi hissettiriyor.

Kıskançlığı, ona hissettirdiklerimin itirafı, beni tüketene kadar duyduğum tek şey, tek istediğim olana kadar ruhumu doyuruyor. Bu büyüklükte arzulanmak.

Şakağıma bir öpücük konduruyor, diğer kolunu da sırtımdan geçirerek beni sıkıca tutuyor ve kendisine bağıyor. Elimi kolunda aşağı yukarı gezdiriyor, benim yüzümden deli gibi atan kalbini dinliyorum.

Peki ya kalbim? Aynı şekilde atıyor, sanki ritimlerimiz simbiyotikmiş, birmiş gibi.

İçimde bir düğüm oluşuyor. Umut etmek istemiyorum. Hayal kurmak istemiyorum. Onunla ilk tanıştığımda olduğum kadına, bir erkekle gelecek gibi aptalca şeyler hayal etmeyen kadına geri dönmek istiyorum. Çünkü erkekler... benim gibi kadınları incitiyorlar.

Ama Michael bana zarar vermedi, değil mi?

Bir süre ikimiz de bir şey söylemiyoruz. Sadece birbirimizin nefeslerini, kalp atışlarımızın sessiz melodisini dinliyoruz.

"İyi misin?" Sessizliği yarıp başımın üstünü öpüyor.

"Aslında çok iyi."

Ama söylemek istediğim daha çok şey var, mesela onu başka biriyle hayal etmenin beni nasıl öldürdüğü gibi. Beni umutlandırıyor ve arzulatıyor ve ben her zaman ikisinden de korktum.

Kıkırdaması göğsünde gümbürdüyor ve ona biraz daha sıkı sarılıyorum.

"Demek yirmi, ha?" Konuşmayı başka bir yöne çekmeye çalışarak soruyorum. "Neden en son o zaman birini öptün?"

Buna inanmak bana çok zor geliyor ama bana söylediği anda bunun doğru olduğunu anladım.

Uzun bir nefes alıyor. "Babamın bir ilişkisi olduğunu ilk kez o zaman gördüm."

Kaşlarımı kaldırarak yukarı doğru sıçıyorum ve o da bana zayıf bir gülümseme veriyor.

"O akşam arkadaşlarımla gittiğimiz bir barda bir kadının üzerindeydi. Ağzı kadının her yerindeydi, annem olmayan birinin. Onu annemi öper gibi öpüyordu. Sanki hiçbir anlamı yokmuş gibi. Onunla yüzleştüğimde güldü ve bir gün anlayacağımı söyleyerek geçiştirdi. Ama o andan itibaren biliyordum..." Başını sallayarak derin bir iç çekiyor. "Onun gibi olmak istemedim ve bir dahaki sefere bir kadını öptüğümde bunun bir anlamı olacağına dair yemin ettim. Sonunda o kadını bulduğumda, bir daha asla başka birini öpmeyecektim."

Az önce dedi mi...

Nefes nefese kaldım. "Bir şey mi demek istedim?"

Gözlerim yaşla dolarken bu kelime sadece bir fısıltıdan ibaret.

Hayır, mümkün değil.

"Siktir, küçük güvercin..." Avuçlarını başımın arkasına koyup alnımı onunkine yaklaştırıyor. "Biliyorsun. Ve bunun için üzgünüm."

Neden üzölsün ki? Bir adam için bir şey ifade ediyorum ve bu benim için para ödediğı için değil. İçimden sessiz bir hıçkırık dökölüyor; onu tutamıyorum.

Dudaklarını ağızımın üzerinde gezdiriyor, sanki tenimin her santimine kalıcı olarak yapışmak istiyormuş gibi kalçalarını bana doğru sallıyor.

Ve ona izin verirdim. Ona her şeyi verirdim.

Göğsüm sıkışıyor. Bu çok fazla. Bu hisler... Onlarla ne yapacağımı bilmiyorum.

"Kardeşimin karısı Bianca öldükten sonra ilişkilere tamamen tövbe ettim. Ondan önce Sophia için bir anne istemiştım ama hiçbir kadın kızımın ihtiyacı olan şey değildi. Ama ona hak ettiğı anneyi verme arzusu, başka birini daha tehlikeye atmış olacağımı fark ettiğim anda yok oldu. Sophia da sevdiği başka bir insanın yasını tutmak zorunda kalacaktı. Ama seni onunla ve onun ne kadar mutlu olduğunu görünce... Bir an için bunu gördüm."

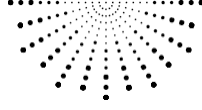
"Neyi gördün?" Fısıldıyorum.

"Nasıl olabileceğini gördüm. Üçümüz."

Eli yanağımlı okşuyor ve gözlerimin derinliklerine bakarken orada duruyor, kafamın içindeki tüm şüphe kırıntılarını söküp atıyor. Birbirimiz için ne kadar yanlış olduğumuzu söyleyenleri.

OceanofPDF.com

YIRMI ALTINCI BÖLÜM

MICHAEL

"AMAN TANRIM," DIYOR ANNEM ERTESİ GÜN DÖNDÜĞÜMÜZDE.

Eve döndüğümde. "Sophia, çok bronzlaşmışsın!"

"Biliyorum büyükanne." Anneme doğru koşuyor ve ona sarılıyor. "Çok eğlendik, yüzdük ve dans ettik."

"Baban dans mı ediyordu?" Gio kıkırdar.

"Ah evet." Gözlerini muzipçe kıсарak yavaşça başını sallıyor. "Şarkı bile söyledim. Elsie de öyle. O da en az babam kadar güzel şarkı söyler."

"Tamam, Sophia. Bu kadar yeter." Kardeşim güldüğünde başımı sallıyorum.

Ama içimden ben de gülüyorum.

Kıkırdıyor. "Raph Amca'nın seni batırdığı havuzda bile yüzmüştük Gio Amca. Hatırlıyor musun?"

Diğer kardeşimden bahsedildiğinde annem gülümsemeye çalışıyor ama kaşları her üzüldüğünde olduğu gibi seğiriyor.

En çok Raph'i özlüyor. Bunun onu ne kadar etkilediğini, ne kadar acı çektiğini biliyorum. Onu geri getirmenin bir yolunu bulacağıma söz verdim. Ama sadece zamana ihtiyacım var.

Sol tarafımda garip bir şekilde duran ve annemi Sophia ile izlerken parmaklarıyla oynayan Elsie'ye dönüyorum. Ama ben? Ben ona bakıyorum. Nefesimi kesiyor.

Bu nasıl mümkün olabilir? Ona karşı nasıl bu kadar çok şey hissedebiliyorum? Ve bunu nasıl durdurabilirim? Karım olamayacak kadar mükemmel, mahvedilemeyecek kadar mükemmel. Ama eğer onu elimde tutarsam, bunu yapacağım.

Yine de onu bir daha öpemeyeceğimi, onun yanında uyanamayacağımı düşünmek... kahretsin. Onu kaybedemem. Elimde olsa her şeyden vazgeçerdim. Unvandan, aileden.

Ne olabileceğimizi görme şansı için.

Yasal olabilirim. Yeterince gücüm, param var. Beni durduran hiçbir şey yok. Gio ailenin başına geçebilir. Ama bu onu güvende tutmaya yeter mi? Yoksa bunun olabileceğine inanarak kendimi mi kandırıyorum?

"Şimdiden takıntılısın, ha?" Gio yaklaşırken bana fısıldıyor.

"Nasıl olmayabilirim?" Elsie'ye karşı bir şeyler hissettiğimi kendimden başka birine itiraf ettiğimi umursamadan sesim kesiliyor.

"Kahretsin..." Alay ediyor. "Bu yolculukta tam olarak ne oldu?"

"Çok fazla," diye itiraf ediyorum tam da babam telefon görüşmesi yaptığı mutfaktan çıkarken.

Bana yaklaşırken yüz hatları gerginleşiyor. "Patrick buluşmak istiyor. Yakında."

"hazır," diyorum.

Bu bir soru değil. Zaten her şeyi biliyorum ve oynamaya hazırım. "Ben gidiyorum," diyorum onlara kısık bir sesle.

"Hepimizi orada istiyor." Cep telefonunu cebine geri koyar.

"Tamam." Başımı salladım. "Düğünden sonra o zaman."

"Ben de ona öyle söyledim. Yine de davetiye almadığı için biraz kırgındı." Babam kıkırdadı.

"Bunu telafi edeceğim."

ELSIE

Fernanda bana yeni yaptığı bir kapuçinoyu uzatırken, "Bu kız sana bayılıyor," diyor.

Sevgiyle gülümsüyorum, sessiz olan mutfakta bir yudum alıyorum. "Ben de ona bayılıyorum. Çok tatlı bir çocuk."

"O gerçekten öyle ve bunu sadece torunum olduğu için söylemiyorum."

Kehribar rengi bakışları Sophia'nın kaçtığı yerde geziniyor, Michael'ın ona uzakta olduğumuz son gün aldığı yeni bebekleri almak istiyor. Gözlerinin ışıltısına bakınca Michael'ın ona ay hediye ettiğini sanırsınız. Ve onunki de.

Onunla olan ilişkisini görmek çok güzel. Bunda güçlü bir şey var. Bu benim ona olan ilgimi daha da artırıyor.

karşılayabilirim.

Kayla'ya odaklanmalıyım. Onu yalnız bırakalı bir haftadan fazla oldu. Onu terk ettiğimi düşünüyor olmalı. Ama bunu asla yapamam. Nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Michael'ın yapmadığı neyi yapabilirim ki? O elinden gelen her şeyi yapıyor.

"Michael çekingen bir adamdır, bilirsin."

Fernanda düşüncelerimin arasından geçip gidiyor ve ben de ona bakıyorum.

"O hep böyleydi, ama seninle..." Ağzı yukarı doğru eğik. "Onun için iyisin. Onu mutlu ediyorsun ve bu beni de mutlu ediyor." Kahvesinden bir yudum alırken elimi okşuyor. "Çocuklarınız kaç yaşına gelirse gelsin, onlar hala sizin çocuklarınız ve hala onların dolu dolu bir hayat yaşamasını istiyorsunuz ve Michael hak ettiği hayatı yaşamamak için elinden gelen her şeyi yaptı."

İki eliyle kupasının etrafını sarmış, içine bakıyor.

"Sanki bilerek mutlu olmaktan kaçınmaya çalışıyor. Ama umarım artık sana sahip olduğu için bu çabası sona ermiştir," diyor ve gözleri parlayarak bana bakıyor.

Nazik bir kadın olduğunu ve muhtemelen kocasının aksine oğullarını beslediğini söyleyebilirim.

"Ah!" Eli havaya fırlıyor. "Neredeyse unuttuyordum. Galina elbiseni dikti ve yatak odasında seni bekliyor."

"Wow. Uh..." Boğazımı temizliyorum. "Çok hızlıydı."

Onunla bir keresinde ölçü almaya geldiğinde tanışmıştım, bana kendimi nasıl bir elbise içinde hayal ettiğimi sormuştu. Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yoktu. Ona ne isterse onu yapmasını söyledim. Bunun bir önemi yok, değil mi? Bunların hiçbiri gerçek değil, hepsi öyle olduğunu düşünse bile.

"Üzerinde yaklaşık on kişi çalışıyordu, her gün ve her gün." Fincanını tekrar tezgâhın üzerine koydu. "Denemenize yardımcı olabilirim. Özel gününüz için mükemmel olduğundan emin olmak istiyorum."

Kocaman sırtıyor ve birden heyecanlanıyorum. Çılgınca ama kendimi bunun içinde görmek istiyorum. Michael'ın düğün günümüzde beni bunun içinde görmesini istiyorum.

"Bunu çok isterim." Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Teşekkür ." "Gidelim o zaman. Sophia'nın da bize katılmasını sağlayabiliriz."

Kahvemi çabucak bitiriyorum ve onu çalışma odasına kadar takip ederken fincanı arkamda bırakıyorum.

"Sophia, tatlım," diye . "Neredesin tatlım? Elsie'nin gelinliğini giymesini izlemeye gidiyoruz."

O anda Michael'ın beni izlerken gözlerindeki bakışı yakalıyorum. Bakışları, damarlarınızda dolaştığını hissedeceğiniz türden ateşli bir yoğunlukla dolu.

Nabzım hızlanıyor, tüylerim diken diken oluyor. Sophia elinde parlak pembe saçlı bir bebekle bize doğru koşarken elimi kolumda aşağı yukarı gezdiriyorum.

"Yaşasın! Makyajını yapabilir miyim?" Yüz hatlarını saran umutla bana bakıyor.

"Uh..." Zorla sırtıyorum.

"Hayır prenses," diye araya giriyor Michael, yanıma gelerek. "Makyajın yanlışlıkla elbiseyi mahvetmesini istemeyiz, değil mi?"

Çenesini avucunun içine alıyor ve kız söylediklerini düşünerek bakışlarını kısıyor.

"Sanırım değil." Omuz silkiyor. "Ama bunu gerçek düğünde yapabilirim, değil mi?"

Michael kıkırdar, bakışlarını tavana kaldırır.

" ya..." Kaşlarını kaldırarak söylüyorum. "...makyajımızı ve saçımızı yapması için başka birini bulalım ve bir günlüğüne kraliçe mi olalım?"

"Hmm..." İşaret parmağını şakağına götürüyor. "Sindirella arabamızla oraya vardktan sonra mı?"

"Evet!"

"Bir anlaşma yaptınız."

Ciddi bir ifadeyle elini benimkine uzatıyor, ben de gülmek için kendimi zor tutarak elini sıkıyorum.

Michael'ın göğsü genişliyor, yüzü ciddileşiyor ve bir an için yanlış bir şey mi söyledim diye düşünüyorum. Ağzını kulağıma yaklaştırıyor, parmak uçları sırtımın alt kısmına değiyor ve beni ürpertiyor.

"Bunu yapmayı bırakmalısın," diye fısıldıyor.

"Ne yapıyorsun?" Tüm gözler üzerimizdeymiş gibi hissederek nefes alıyorum. "Sana zaten aşık olduğumdan daha fazla aşık olmamı sağlıyorsun."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve arkamı döndüğümde onu gözlerinde perili bir bakışla buluyorum, sanki hissettiği şey başına gelebilecek en kötü şeymiş gibi.

"Haydi, Elsie!" Sophia elimi çekiyor ama zorlukla kımıldıyorum.

Sanki ne o ne de ben bakışlarımızı ayırabiliyoruz.

Avucu bileğime uzanıyor, beni vücudunun sert kenarlarına doğru çekerken sıkıca kavırıyor. Dudakları kulağıma değiyor.

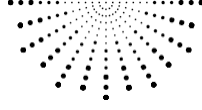
"Seni o elbisenin içinde görmek için sabırsızlanıyorum," diye . "Ama daha çok, seni içinden çıkarmak için sabırsızlanıyorum."

Oh, Tanrım.

Berbat durumdayım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI YEDİ

ELSIE

SON BİRKAÇ GÜN UÇUP GİTTİ HER GÜN, SANKI

Sanki zaten ailelerinin bir parçasıymışım gibi, kendimi onların hayatlarının içine daha da kök saldım. Günler geçtikçe güldük, oynadık.

Tanrım, gerçek gibi. Sanki bu adamın kollarına aitmişim gibi. Sanki hayatımın geri kalanı parçalanmışymış gibi. Sanki beni çıkış yolu olmayan bu evliliğe zorlamamış gibi. Ama o zamandan beri çok yol kat ettik ve geri dönmek istemiyorum.

Yanımda inliyor, bir kolunu kalçama dolamış, kalçalarını arkama doğru sallarken aleti sertleştiriyor. "Günaydın karıcığım. Nasıl uyudun?" "Bir bebek gibi." Dönerken ağzımdan bir gülümseme kayıyor. kolunu boynuna doladı ve onu öpmek için çekti.

Hızlı olması gerekiyordu ama bu adamla hiçbir şey hızlı olmuyor. Üzerimde dönüyor, vücudunun ağırlığıyla beni yatağa sabitliyor, beni yavaşça öpüyor, ben küçük bir iniltinin çıkmasına izin verirken ereksiyonunu içime doğru eğiyor.

"Bu şekilde uyanmaya alışabilirim," diye , dudakları boynumun derisiyle flört ederken içimden bir dizi soluk çıkıyor.

"Ben de." Parmaklarımı saçlarına gömüyorum, birlikte olduğumuz her gece yapmaya söz verdiği gibi bedenime hayat verirken nefes nefese kalıyorum.

Beni istediği her yöne götürdü ve ben de hepsine boyun eğdim, hepsini istedim. Bana vücudumu sevdirdi ve o bana hatırlatana kadar neredeyse benim olduğunu unutuyordum. Sözleri, övgüleri, onun için boşalmamı sağlaması... Hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Hiç onunla olduğum gibi istememiştim.

"Sana bir sürprizim var. Düğün öncesi küçük bir hediye." Kalın kaşlarının altından bana bakıyor, ağzını bir sırıtma kaplıyor.

Yarın evimizde düğün olduğuna inanamıyorum.

"Bu sürpriz hoşuma gidecek mi?" Başımı yana eğiyorum, beliren gülümsememi ısırarak bastırıyorum.

En son ne zaman birinin bana bir sürpriz yaptığını hatırlamıyorum bile ve planladığı şeyi dört gözle bekliyorum.

"Buna bayılacaksın." Gözlerinde muzip bir parıltı var. "Bana ne zaman göstereceksin?"

"Şimdi..." Dudakları boynumun eğimini işaretliyor, ağzı tenimi emiyor ve öpüyor. "Eğer seni becermeden bu yataktan çıkmayı başarabilirsem." Sesi erkeksi bir kabukla kabarıyor ve dişlerini alt dudağımın üzerinde gezdirirken hırıltılı sesler ağzımın etrafında titreşiyor.

"Bana gösterdikten sonra beni becerebilirsin." Bunu söylerken aynı zamanda yanaklarım da ısınıyor.

Pelvisini göbeğime doğru eğiyor ve ben orada zonkluyorum, şu anda ona ihtiyacım var ve onu içimde hissetmek için bir an daha beklemek istemiyorum.

"Düşünce tarzınızı seviyorum Bayan Marino."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bana hiç böyle hitap etmedi, etmemeli de. Birlikte olmak iyi hissettirebilir ama bu geçici bir durum ve bu unvan da öyle.

"Yapma..." Bakışlarım onunkilerden uzaklaştı. "Ben senin karın değilim."

Göğsüm sıkışıyor.

"Bunların hiçbirisi gerçek değil, Michael. Biz gerçekten evli değiliz."

"Evlilik cüzdanımıza göre öyleyiz, küçük güvercinim." Kalbim yine çılgınca atmaya başladı.

Kıkırdıyor, derin ve alçak sesle.

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Nefesimi tutup ona bakmaya cesaret ediyorum. Yüz hatları yumuşuyor ve yanağımı okşuyor. "Bu sahte mi hissettiriyor?" Dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor ve ben nefes nefese bir iç çekiyorum.

Hayır, öyle değil.

Ama öyle. Nefeslerim sığlaşıyor, bedenim güçsüzleşiyor. Hem bedenime hem de kalbime yaptıklarını inkâr edemeyecek kadar zayıf.

"Çünkü biz birlikteyken..." Parmak eklemlerini çenemde gezdiriyor.

"Buraya nasıl geldiğimizi unuttum."

Ben de istiyorum.

Ama bunu ona söyleyemiyorum. Henüz söyleyemiyorum.

Bundan gerçekten bir şey çıkarabilir miyiz? Başkalarına yaptıklarını görmezden gelmem kalmam için yeterli olur mu? Ama eğer kalmayı düşünürsem.

gerçek bir ilişkiye ihtiyacım var. Arkadaşlarımla, ailemle tanışmasını istiyorum. Saklanmak istemiyorum.

Oh, Tanrım. Ailem.

Ya bir şekilde düğünü öğrenirlerse ve onlarsız bir hayat yaşadığımı düşünürlerse? Ya da daha kötüsü, ya bunu polise bildirirlerse ve Bianchi'ler yaptıklarını örtbas etmek için Kayla ve diğerlerini öldürürlerse?

"Bir şey hakkında konuşabilir miyiz?" Ses tonum sinirle titriyor ve anında dirseklerinin üzerinde yükseliyor.

"Sorun nedir?"

"Ailemi aramak istiyorum." Duraklıyorum. "Dışarı çıktığımı ve iyi olduğumu bilmelerini sağlamak için. Bir şekilde bizi öğrenirlerse polisi arayabilirler. *Lütfen* Michael." Kaşlarım çatıldı. "Onlara seninle ya da anlaşmamızla ilgili hiçbir şey söylemeyeceğim. Söz veriyorum."

Derin bir nefes alıyor, gözleri dikkatle benimkileri arıyor ve bu fikirle boğuştuğunu anlayabiliyorum.

"Anlaşmamıza sadık kalacağım," diye yalvarıyorum. "Artık bana ihtiyacın kalmayana kadar bir yıl boyunca senin olacağım, ama onlar yeterince acı çektiler." Kolunu tuttum. "Ben onların tek çocuğuydum. Onlar için dünyalara bedeldim. Bir baba olarak onların acısını anlamalısın."

"Bebeğim..." Gözlerinde şefkat titreşiyor.

"Sakın hayır deme." Başımı sallıyorum, çılgın nabzım kulaklarımı dolduruyor. "Sakın-"

Parmağını dudaklarıma koyarak beni susturuyor. "Hayır demeyecektim."

Sözleri boğazımı şişiriyor.

Gerçekten onları aramama izin verecek mi?

Beni dudaklarımdan nazikçe öpüyor ve nefes nefese kalışım .

"Ciddi misin sen?" Gözyaşlarına boğulmaya hazırım.

"Elbette öyle. Sana brülörlerimden birini vereceğim ve onları bugün arayabilirsin. Kulağa hoş geliyor mu?"

Gözlerim yaşlarla doluyor ve artık onlarla savaşıyorum. Kollarımı ona doluyorum ve kahkahaları içimde titreşirken onu göğsümde boğuyorum.

"Onları ne zaman görebilirim?"

Başını biraz geriye atıyor. "Yakında. Düğünden bir süre sonra." "Tamam."

Başımı salladım. "Bununla yaşayabilirim. Ama lütfen beni çok bekletme. uzun. Onları gerçekten özleyorum, Michael."

Gözyaşları yüzümden aşağı süzülüyor ve başparmaklarıyla onları topluyor, dudakları her iki yanağıma iniyor.

"Biliyorum bebeğim. Ve onları istediğin kadar görebileceksin." Sonra burnumun ucunu öpüyor. "Sadece iki yüz mil uzaktalar. Ne zaman istersen seni oraya uçurabilirim." Kabaca nefes alıyor. "Seni asla bilerek aileden uzak tutmam. Bunun ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

"Teşekkür ." Burnumu çekiyorum, vücuduma sıcaklık yayılıyor.

"Ne için?" diye alay ediyor. "Bana teşekkür etmeni gerektirecek hiçbir şey yapmadım."

"Önemsiyorsun." Omuz silkiyorum, duygularım sesimi bulanıklaştırıyor. "Benim gibi bir kız için bu her şeydir."

"Kahretsin, Elsie, bundan çok daha fazlasını hak ediyorsun." Gözleri özlem dolu bir ıstırapla benimkileri delip geçiyor. "Ben iyi bir adam değilim. Asla da olamayacağım." Kederle iç geçiriyor. "Keşke sana her şeyi verebilecek bir adam olabilseydim, ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Sözlerinin arasında o kadar çok kırılma var ki, tek yapmak istediğim ona karşı dürüst olmak, onun bana karşı olduğu gibi.

"Ama bunu zaten yapıyorsun," diyorum, avuçlarımı başının arkasına doğru kaydırarak. "Birlikte olduğumuzda ne hissettiğimi biliyorum ve bu daha önce hiç hissetmediğim bir şey."

Göğsü sert bir nefesle genişliyor.

"Senin hayatını kabullenebilecek miyim bilmiyorum ama kabullenmek istiyorum," diye itiraf ediyorum, sesime duygular karışıyor. "Peki ya denersek, Michael? Ya siktir et dersek ve birbirimize ikimizin de hak ettiği şeyi verirsek? Çünkü sen de sevgiyi hak ediyorsun."

Dudaklarımı onunkilere yaklaşıyorum ve şefkatle öpüyorum. Sığ bir nefes alıyor ve ben devam ederken gözlerini kapatıyor.

"Hayatını Sophia'yı koruyarak ve onun için bir anne isteyerek geçirdiğini biliyorum ama sen de birini hak ediyorsun," diye fısıldıyorum.

"Ben seni hak etmiyorum." Alnını göğsüme , nefesi sıcak ve ağır.

"Haklısın." İçimden küçük bir kahkaha yükseliyor. "Muhtemelen ."

"Haklıyım." kaldırıp bakıyor ve hiç espri yok. "Sen, Elsie. kusursuzluk, oysa ben değmeyecek kadar çok kusur taşıyorum." İç çekişi acı doludur. "Bende ne bulduğunu bilmiyorum."

"Oh, Michael..." Başıımı yana eğdiğimde kederli bir gülümseme dudaklarıma yapışıyor ve o da sanki yanıldığını kanıtlamamı bekliyormuş gibi bana sert bir bakışla karşılık veriyor. "Tüm kalbiyle seven bir adam görüyorum."

Parmak uçlarım yara izinin üzerinde geziniyor ve yüz hatlarına bağlı bir kırılganlıkla kaşlarını indiriyor.

"Tamamen yabancı birini yanına alan ve onun babası olan, değer verdiği insanlar için her şeyi yapabilecek bir adam görüyorum."

Elimi saçlarının arasından geçiriyorum ve gözleri kısa bir süreliğine kapanıyor. "Günlerini yeterli olduğu halde yeterli değilmiş gibi hissederek geçiren, kendisi dışında herkes için elinden gelen her şeyi yapan bir adam görüyorum."

Alnından öpmek için omuzlarımı kaldırıyorum ve gözleri yüzümde dans ediyor, tüm dünya omuzlarına binmiş gibi sert nefes alıyor.

"Gerçekten kalacak mısın? Benimle?" Bakışları gerçeği bulmak için benimkileri arıyor. "Emin misin? Çünkü gerçekten benim olduğunda, gitmene asla izin vermeyeceğim. Hiçbir şekilde yapamayacağım."

"Kalmak istiyorum. Ama..."

"Ama ne?" Sanki cevaptan korkuyormuş gibi soruyor.

"Ama ben gerçek bir ilişki istiyorum, Michael. Senin benim hayatımdaki insanları tanıdığın, benim de tanıdığım bir ilişki. Birbirimizi de tanıyacağımız bir ilişki."

Bana şeytani bir sırıtışla bakıyor. "Biz birlikteyken hala karım olmak zorundasın..." Kalçalarını içime doğru itiyor. "...tüm bu birbirimizi tanıma işini yapalım."

"Bunun işkencesinden sağ çıkmayı başaracağım." Bir inilti üzerine gözlerimi deviriyorum.

Acıkmış öpücükler çenemi işaretliyor, sıcak nefesi boynumda dönerken sert aletini içimde yuvarlamaya devam ediyor.

"Ne zaman beni terk ettiğini düşünsem..." Sesi kırık bir törpüye dönüşür ve vücudu hareketsiz kalır.

"Ben buradayım." Elini tutuyorum ve atan kalbimin üzerine koyuyorum. "Bana o sürprizi yapabilmen için bu yataktan başka bir yere gitmiyorum." Şakacı bir kaşımı kaldırıyorum.

Dudaklarımı dudaklarıyla kavrayıp dilini gezdirirken kahkahası dolu dolu ve içten. Ve aniden dizlerinin üzerine çöküp beni omzuna atıyor.

"Hey!" diye bağıriyorum ama kıcıma tokat atıp beni kapıdan çıkarırken ben de gülüyorum.

"Orada sessiz ol. Sophia uyanmadan önce seni en az iki kez becermem gerekiyor."

Odamızdaki saat yediyi gösteriyor ve şansımıza, biz merdivenlerden inerken o hâlâ derin uykudaydı.

"Sadece iki kez mi, kocacığım? Yaşlandıkça dayanıklılığımızı mı kaybediyoruz?"

Kıkırdıyor ve kışıma güzel ve sert bir şaplak atıyor. "Şimdi gerçekten , bebeğim."

"İkinize de günaydın," diyor Pearl mutfaktan içeri girdiğimizde, beni ayağa kaldırırken dudakları bilmiş bir gülümsemeyle gergin.

"Günaydın." Boğazını temizliyor ve o çok çekici patron adam tonunu takınıyor.

Ama ben gerçek onu tanıyorum. Kaygısız Michael. Kimse izlemiyormuş gibi benimle gülen. Kabus gördüğümde tekrar uyuyana kadar bana sarılan. Ve kimsenin sahip olmadığı bir şeye sahip olduğumu bilmek hoşuma gidiyor. Çünkü o adam her şeyin en güzeli.

"Siz ikiniz kahvaltı ister misiniz?"

"Şu anda olmaz. Elsie'ye göstermem gereken bir şey var." Elimini tutup sıkıyor ve benim de kalbim sıkılıyor. "Eğer Sophia uyanırsa, onu mutfakta tut."

"Tabii ki." Yüzündeki bilmiş ifade yanaklarımı yakıyor.

"Teşekkür ederim," diyor beni odadan çıkarırken.

"Bunu söylemek zorunda mıydın?" Biz uzaklaşırken fısıldıyorum. "Bizim seks hayvanı falan olduğumuzu düşünecek."

"Dün gece adımı haykırma şekline bakılırsa, ikimizden birinin öyle olduğunu söyleyebilirim."

"Kapa çeneni!" Fısıldayarak bağıyorum, kıkırdarken göğsüne .

Bana derin bir sırtışla bakarken yanaklarım daha da kızarıyor. Beni elimden tutup ofisine sürükledi.

"Burada bekle," diyor ve masasına gidip bir şeyler alıyor.

"Bu bir kravat mı?" Gözlerim büyüyor. "Bununla tam olarak ne yapacağız?" Kıkırdıyor. "Gözlerini bağlamak için sahip olduğum tek şey bu."

Nabzım hızla atıyor, vücudum katlaşıyor. "Ben... uh..."

Seks kulübüne götürülürken gözlerimin bağlandığına dair görüntüler birden başım dönene, ellerim ve boğazım düğümlenene kadar bana saldırıyor. Göğsümü tırmalıyorum, hızlı nefesler alıyorum.

"Hey...bebeğim...hey."

zar zor görebiliyorum, zar zor duyabiliyorum, duyularım bulanık ve donuk. "Buradayım," diyor. "Her şey yolunda. Siktir, özür dilerim. Düşünemedim."

Kollarını bana doluyor ve saniyeler boyunca beni koruyor. Dakikalarca. Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum ama sonunda nabzımın yavaşladığını hissedebiliyorum.

"Şşşt. Seni yakaladım, küçük güvercin. Özür dilerim. Kahretsin, özür dilerim." Sesinde hapsolmuş bir ıstırap var.

Yavaş yavaş, onun beni gölgelerden çıkaran güvencesiyle, içine çekildiğim canlı kabustan çıkmaya başlıyorum.

"Ben... Ben özür dilerim." Vücudum hala soluduğum nefeslerden dolayı kabarıyor.

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok." Başparmağıyla gözlerimin altını sildi, ağladığımı fark etmemiştim bile.

"Bizi o... o yere götürdüklerinde gözlerimizi bağarlardı." Kuru boğazımı geçip yutkunuyorum.

Çenesi bükülüyor, boynundaki damar zonkluyor.

"Lütfen beni affet." Kaşları geriliyor ve avuçları yaklaşıp yüzümü avuçlarının içine alıyor.

"değil. Bilmiyordun."

"Yapmalıydım." Bir nefes üflüyor. "Bunu şu anda yapmak zorunda değiliz. Hadi yatağa dönelim, sana sarılabilirim."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Her ne ise bana göster. Lütfen. Şu anda dikkatimi dağıtmak gerçekten işime yarayabilir."

"Pekala."

Ama hareket etmek için hiçbir çaba göstermiyor. Bunun yerine yavaş, telaşsız bir öpücükle ağzını benimkine indiriyor, dudakları durduktan sonra da uzun süre orada kalıyor. Eli enseme sıkıca kavırıyor, nefesi ağırlaşıyor, sanki beni bırakmak için mücadele ediyor. Sanki tüm yaşadıklarım için kendini suçluyor. Ama bize neden yardım edemediğini anlıyorum. Kızı vardı ve o onun dünyasıydı ve böyle de olmalıydı.

Geri çekiliyor, elimi ağzına götürüyor ve üstünden öpüyor. Ve iç çekerek beni ofisinden çıkarıp uzun bir koridordan geçiriyor, ta ki beyaz bir kapının, daha önce girmediğim bir odanın önünde durana kadar.

"Döndüğümüzden beri bunu bir sır olarak saklamaya çalışıyordum ve sonunda tamamlandı."

Bakışlarımı onunla kapı arasında gezdirirken kalp atışlarım bu kez heyecandan hızlanıyor.

"Aç şunu."

Elimi bıraktığında göğsümdeki beklenti kabarıyor ve yavaşça sakladığı şeyi ortaya çıkarıyor.

"Aman Tanrım..."

Bir avucumu ağızıma kapatıyorum, sıcaklık vücudumdan aşağı yuvarlanıyor, şok ve dehşet kalbimde yer kapmak için savaşıyor.

"Sen... bunu sen mi yaptın?" Konuşmakta zorlanıyorum. "Benim için mi?" "Bu hoşuna gittiği anlamına mı geliyor?" diye soruyor gülerek.

"Oh, Michael..." Sesim yumuşak bir nefesten ibaret, gözyaşlarım her kelimededen akıyor, hissettiklerimin büyüklüğünü zapt edemiyorum. "Bu..."

Geri kalanı boğazımda düğümleniyor.

"Ben... Bunu benim için yaptığına inanamıyorum," diye ağlıyorum ve kendimi onun kollarına atıyorum.

"Sana karımın hiçbir şey istemeyeceğini söyledim ve her kelimesinde ciddiydim." Beni vücuduna daha sıkı yapıştırdı. "Kaçırdığın her şeyi sana vermek istiyorum. Sana ait bir yeri hak ediyorsun, şarkı söyleyebileceğin ve gönlünce kitap okuyabileceğin bir yeri."

Kendi kütüphanem ve kendi müzik odam. Bana verdiği şey bu.

Beni içeriye doğru götürüyor. "Bayıldım buna."

Önümdeki manzaraya dalıyorum: bazıları boş, bazıları dolu, tavandan tabana kitap rafları olan büyük bir oda, diğer tarafta bir kuyruklu piyano ve ne yapacağımı bile bilemeyeceğim kadar çok ekipmanla küçük bir kayıt stüdyosu gibi görünen bir şey var.

Bakışlarım ona, beni iyi insanların var olduğuna ve bir şekilde kendisinin de onlardan biri olduğuna inandırmayı başaran bu adama takılıyor.

"Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyor musun?" Ona bir kez daha bakıyorum, nasıl hissettiğimi kelimelerle ifade edemiyorum.

Ben gözyaşlarına boğulurken o gülümsüyor.

Bakışları tereddütsüz ve gözleri duygu dolu. "Sana, benim için olduğu kadar senin için de çok şey ifade eden bir şey verebildiğim için mutluyum."

Nefesim kesildi, onu boynundan yakaladım ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Ve onu öpüyorum. Yavaşça. Tutkuyla. Kasten. Ve öpüşmemizle birlikte, umarım bana yeterince verdiğini fark eder.

Cep telefonu bir, iki kez çalıyor ama cevap yok. Hemen telefonu kucağıma bırakıyorum, midem düğümleniyor.

Saatler sonra ayağıım müzik odasında zıplıyor, telefonu tekrar açamıyor, annemin cep numarasını çeviremiyordum. Michael numarayı bulduktan sonra, ben kaçırılmadan önceki numarayı sakladığını fark ettim.

Ona ne diyeceğim? Milyonlarca sorusu olacak. Ailem beni bulup eve götürmek isteyecek. Ama bu mümkün olmayacak.

İç çekerek başımı omzuna koyuyorum ve kolu o koruyucu şekilde etrafımda kıvrılıyor.

"Sorun yok, bebeğim. Gergin olmaya hakkın var. Acele etme." Sesi şefkatle dalgalanıyor ama beni sakinleştirmek için hiçbir şey yapmıyor.

"Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Bu sadece..." Bir nefes çektim.

"Ona iyi olduğunu söyle. Güvende olduğunu. Yakında onun yanına döneceğini söyle. Gerçekten bilmek isteyeceği tek şey bu."

Cesaretimi toplayıp telefonu tekrar açtım ve onun numarasını çevirdim. Ve bu sefer çaldığında, gerçekten biri cevap veriyor.

"Alo? ?"

Geriye doğru sarsılıyorum, vahşi gözlerle Michael'a bakıyorum, başımı sallıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor.

Yapamam, ağzımı açıyorum.

"Merhaba? Orada kimse var mı?" Annem soruyor.

Sesi mutlu geliyor. Neden gidip hayatlarını alt üst edeyim ki? Ya daha iyi durumdalarsa?

"Konuş onunla," diye fısıldıyor, parmak eklemleri yanağını okşuyor. "I-"

Gözlerim büyüdü, çünkü bu kelime fısıltıyla söylenmemiştir. O duydu

Be

n. *Oh, Tanrım.*

"Merhaba?" Sesi bir kademe düşüyor. "Ne-ne dedin?" Duraklıyor ama nefes alış verişlerinin titreyişini hâlâ duyabiliyorum.

Beni tanıdı mı? Bunca yıldan sonra,

Sesimi hatırlıyor mu?

"Bir şey söyle. Lütfen," diye yalvarıyor ve fel edici bir duygu dalgası üzerime öküyor.

"Özür dilerim," diye bağıyorum usulca, tam olarak ne için özür dilediğimden bile emin değilim. Ama karşılaştığım tek şey keskin bir sessizlik.

Yine de nefes alışları orada, hatta yankılanıyor. O biliyor. Bilmek zorunda.

"El-" . "Ben... Aman Tanrım. Bu... bu gerçekten sen misin?"

"Anne," diye hıçkırdım.

Görüşüm bulanıklaşıyor, ağlarken bedenim paramparça oluyor, başka bir şey söyleyemiyorum.

"Elsie? Aman Tanrım, Elsie! Bebeğim!" Şimdi ağlayan o. "Nasıl? Biz düşündük ki..."

Bitirmiyor. Ağlamaya devam ediyor. Ama benim öldüğümü sandığını söylemek istediğini biliyorum. Onca yıldan sonra onları kim suçlayabilir ki?

"Neredesin?" diye sordu, ses tonunda panik vardı. "Şu anda tehlikede misin?"

"Hayır, ben güvendeyim. Ben iyiyim."

Rahatlamış bir şekilde nefes veriyor. "Seni kim aldı? Lütfen, seni eve götürmemiz gerekiyor. Baban işte, ama şimdi onu üç kez arayabilirim ve ikimiz de gelip seni alabiliriz."

"Bunun senin için ne kadar korkutucu olduğunu tahmin edebiliyorum anne," diye fısıldıyorum. "Ama şimdi iyiyim. Sadece henüz eve gelemiyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Kelimeler aceleyle döküldü. "Orada biri mi var? Sana zarar mı veriyorlar?"

"Hayır. Artık kimse bana zarar vermiyor," diye ağlıyorum, kocama bakıyorum ve o da elimi tutup kucağına alıyor. "Artık güvendeyim."

Ağlıyor ve ağlıyor. Ben de ona izin verdim.

Burnunu çektikten sonra, "Babanı aramalıyım. Ona söylemeliyiz." Hıçkırığa ağlıyor. "Oh, Elsie, seni çok özledik. Kalbim. Sen benim kalbimsin. Sensiz geçen her gün dayanılmazdı."

Nefesi sığılıyor.

"Seni bulmak için çok uğraştık. Polis pes etti ama biz asla bulamadık. Bugüne kadar." Bir saniye duraklıyor. "İnternette kayıp ve insan ticaretine maruz kalmış kızları araştırıyorum."

"Anne..." Kalbim kırılıyor ve ağlıyorum.

"Oh, Tanrım..." titriyor. "Size de böyle yaptılar, değil mi kızlar?"

"Artık bitti anne. Artık iyiyim. Yemin ederim."

"Ah, benim zavallı bebeğim." Ağlaması onu mahvediyor. "Jade ve Kayla da seninle mi?"

"Hayır. Ama bir arkadaşım var ve onları bulmama yardım ediyor."

Sertçe nefes alıyor. "O mu?"

"Evet." Bakışlarımı Michael'a dikiyorum. "O."

"Gerçekten güvende misin, Elsie? Değilsen bana bir işaret ver, seni bulacağım. Sana söz veriyorum."

"O onlar gibi değil anne. O beni kurtardı."

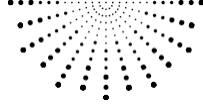
Ona baktıkça kalbim kabarıyor, nazik gözleri acıyan ruhumun paramparça olmuş parçalarına mucizeler yaratıyor. Ve onunla birlikte, aynı parçalar yavaş yavaş yeniden inşa edilmeye başlandı ve tam burada yeni bir yuva buldu.

köşesi yukarı kalkıyor ve elimi tutup ağzına götürüyor ve avucumun ortasını öpüyor.

"Yine şarkı söylüyorum anne. Ve müzik kulağa hiç bu kadar hoş gelmemişti."

OceanofPDF.com

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

MICHAEL

DÜN ANNESİYLE TELEFONDA BIRAZ DAHA FAZLA ZAMAN GEÇİRDİ, Benim hakkımda bildiklerini anlattı, fırsat buldukça onları göreceğini, birkaç günde bir arayacağını söyledi.

Bu sabah babasıyla konuştu ve o adamın telefonda böyle yıkıldığını duymak... kahretsin, hissettim. Acısını. Eğer o benim küçük kızım olsaydı, ona zarar veren herkesin kafasını koparırdım. Ama o benim gibi değil, ama neyse ki ben öleyim.

Cavaleriler Bianchileri öldürdüğünde, tüm kurumları çökecek ve ben de ona zarar verenleri bulacağım. Belki hepsini değil ama bazılarını. Bedelini ödeyecekler. İçlerinde hiçbir şey kalmayana kadar bağırsaklarını deşeceğim.

Ama bu şimdilik bekleyecek. Şu anda eşimi mutlu etmeye odaklanmış durumdayım ve dün onu ailesiyle birlikte gülümserken ve gülerken görmek, onlarla konuşmasına izin vermekle doğru şeyi yaptığımı bir kez daha gösterdi.

İşe yaramaz hissetmeye alışık değilim. Ben iş yaparım. Bir sorun varsa, onu çözerim.

Ama onun geçmişini düzeltemem. Ona ne yaptıklarını düşünmekten nefret ediyorum. "İyi misin?" Gio omzuma bir avuç vurarak soruyor.

"Evet."

Elimi yüzümde gezdiriyorum ve kardeşime dönerken yumruğumu sıkıyorum. "İstediğin zaman güzelce temizliyorsun," diye kıkırdıyorum.

Siyah smokini, bahçede diğer konuklarla birlikte oturmakta olan babamınkiyle eşleşiyor.

"Evet..." Papyonunu düzeltiyor ve sırtıyor. "Kadınlara istediklerini vermeliyim."

"Düğünümde kimseyle yatma." Kaşlarımı .

"İşte bu yüzden limuzinler icat edildi." Elini havaya kaldırıyor ve ben de şakacı bir şekilde karnına yumruk atıyorum.

"Kahretsin..." diye inliyor gülerek ve çömeliyor. "Bu senin düğünün olduğu ve baldızımın güzel yüzünü mahvettiğim için beni öldürmesini istemediğim için buna izin vereceğim."

Kıkırdıyorum, başımı sallıyorum, viski bardağımı elime alıyorum ve bir yudumda bitiriyorum. İttikçe yanıyor.

"Merak etmeyin," diye devam ediyor. "Bu geceyi yetişkinlere uygun tutuyorum." "Nedenmiş o?" Ona içkisini uzatıyorum, o da alıyor.

"Çünkü sevişmek istediğim tek bir kadın var ve o da burada değil."

"Bir kız arkadaşın var ve bana söylemedin mi?"

Kardeşim için "kız arkadaş" fikri, aynı kadınla bir haftadan fazla yatmaktır, bu yüzden bunların hiçbirini ciddiye almıyorum.

"O benim kızım değil. Tam olarak değil."

İçimden kıkırdıyorum. Ve orada.

"Ama lanet olsun, o benim için mükemmel." Sırıttıyor. "Sanki birbirimiz için yaratılmışız."

"Eminim öylesindir."

"İnanın bana. İnanıyoruz." Neredeyse iç geçiriyor. "O bir baş belası. Tam benim tipim. Onu aklımdan çıkaramıyorum." Gözlerini kapatıyor, sanki şu anda onu düşünüyormuş gibi yüzünde yavaşça büyüyen bir gülümseme var. "Saçları o kadar kıvılcık, ateşle yağlanmış ve alevlere boyanmış."

"Adı ne?"

Bakışları bulutlanıyor, gözleri uzaklaşıyor. "Hiçbir fikrim yok."

Ona boş boş bakıyorum. "Onun adını nasıl bilmezsin?" Omuz silkiyor. "O özel biri."

"Uh-huh. Onun bir federal olmadığını nereden biliyorsun?"

Kıkırdıyor. "Onu bir adamı öldürürken izledim. Daha önce gördüğüm hiçbir federe benzemiyor."

"Düşman o zaman."

Kardeşim kadınlara karşı dikkatsiz olabiliyor ve o her kimse, ona zaten güvenmiyorum.

Uzun bir nefes alıyor, sonra sertçe bırakıyor. "Eğer beni öldürmek için gönderildiyse, isteyerek giderim."

"Senin adına sevindim. Sadece ölme."

"Eğer gidersem, beni iyi bir şekilde uğurladığınızdan emin olun. Şerefime bir geçit töreni düzenleyin ve bu konuda cimri davranmayın."

"Geçit töreni yapmayacaksın."

"ama. Ölmek üzere olan benim." "Onunla ne zaman tanıştın?"

Duraksıyor, sanki bana söylemek istemiyormuş gibi. "Bir süre önce," diyor sonunda.

Ona meraklı bir bakış attım. "Peki nasıl oldu da onunla hiç tanışmadık?"

Rahatsız bir şekilde şakağını ovuşturuyor ve ben daha fazlasını soramadan Alison çalışma odasına giriyor. Annem onu düğünün koordinasyonuna yardım etmesi için tutmuştu. Boğazını temizliyor, Gio'ya bakarken yanakları pembeleşiyor, siyah kalem elbisesini dizlerini örtecek şekilde aşağı çekiyor.

Yine de kardeşim ona aldırış etmiyor. Gözleri kaybolmuş gibi, sanki hâlâ o kızıl saçlı kadını düşünüyormuş gibi. Şimdi bu gizemli kadını gerçekten merak ediyorum. Ağabeyim kadınlarla eğlenmek için yatar. Onlardan hoşlanır - arkadaşlıklarından, vücutlarından. Ama hiçbir zaman tek bir kadına bağlı kalmak istemedi. Şimdiye kadar, öyle görünüyor.

Ama kardeşim bu kadının kim olduğunu bulmazsa, ben bulmak zorunda kalacağım. Düşmanlarımız her yerde, suç dünyasının her alanında. Onun aracılığıyla bize bilgi sızdırmak için gönderildiğini kim bilebilir?

"Efendim." Alison boğazını temizliyor. "Elsie ve kızınız az önce arabayla geldiler. Sizin için hazırlar."

"Teşekkür ederim." Başımı salladım.

"Gidip Elsie'nin ihtiyacı olan her şeyi aldığından emin olacağım. Tebrikler efendim. Harika görünüyor ve vay canına, harika görünüyor. Onu görene kadar bekleyin."

Bu kalbimi titretti.

Kapıdan çıkıp evin diğer tarafına, Elsie ve annemin olduğu yere koştu. Hazırlanmaları için hepsini bir otele göndermiştim, orada makyaj sanatçıları ve kuaförlerden oluşan bir ekip onları bekliyordu.

Kimsesi olmadığı için annem orada olmak ve Elsie'ye yardım etmek istedi. Bana Elsie'nin ailesinin neden katılmadığını sordu, ben de yalan söylemek zorunda kaldım ve uzun yolculuğu yapamadıklarını söyledim. Ona gerçeği söyleyemezdim.

"Pekâlâ, gidelim," diyorum benden önce yürümeye başlamış olan Gio'ya. "Ama bu konuşma daha bitmedi."

"Biliyorum," diye alaycı bir şekilde gülüyor.

Bahçeye açılan arka kapıya vardığımızda, koridorda yürürken konuklara el sallıyorum.

Dört yüz yirmi kişi katılıyor. Burada bittiğinde, masaların ve ısıtmalı çadırların kurulduğu, bir müzik grubunun ve ortalama bir insanın hayatı boyunca göremeyeceği kadar çok yiyeceğin bulunduğu arazinin diğer tarafına geçecekler.

Yine de asla yiyecek israf etmemek gibi bir kuralım var. El değmemiş ve yenmemiş her şey şehirdeki gıda bankalarına bağışlanıyor.

Rahibin yanına vardık, o da beni tebrik etti. Bir dakika sonra müzik değişiyor ve küçük Sophia'mın heyecandan neredeyse zıplayarak koridordan aşağı indiğini görüyorum. Pembe taç yapraklarını yere atarken, dudakları parlak kırmızı bir rujla kaplı, kocaman sırtıyor. Eminim bu da onun fikriydi.

Elbisesi pırıl pırıl bir şey; uzun saçları omuzlarının etrafında kıvrılmış ve başının tepesini ışıltılı bir taç süslüyor.

İnsanlar onu alkışlayıp tezahürat yaparken o da kraliçeyi karşılamak üzere olan bu kalenin prensesi olduğunu bilerek hepsine el sallıyor.

Kraliçem.

Bunun inanamıyorum.

Yeri yapraklarla süslemeye devam ediyor ve sonunda aşağıya kadar iniyor. Ama babamın yanına yerleşmek yerine bana doğru koşuyor. Kollarını boynuma doladığında onun için diz çöküyorum.

"Bugün hayatımın en güzel günü baba," diyor heyecanla. "Bu tacı benim için Elsie seçti. Beğendin mi?"

Görebilmem için geri çekiliyor.

"Çok güzel ama senin kadar güzel değil." Burnuna dokunuyorum ve o da kıkırdıyor.

"Sophia," diye fısıldıyor babam, elini sallayarak onu çağırıyor. "Büyükbabana gel."

"Tamam, babanın evlenme vakti geldi prenses."

Bir elini yanağıma koyuyor ve diğerini öpüyor. "Çok mutluyum baba. Elsie'yi çok seviyorum."

"O da seni seviyor."

Derin bir nefes alarak ona sıkıca sarılıyorum ve o da koşarak ailemin yanına gidiyor.

İşte o an müzik değişiyor ve herkes ayağa kalkıyor, gözlerini karımın birazdan geleceği yöne çeviriyor.

Ellerimi yumruk yapıyorum, nabzım tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaşıyor. Ben sinirlenmem. Bu benim DNA'mda yok. Şu ana kadar.

Bunu kabul etmediğini biliyorum. Çoğu insan böyle yapmaz ama o kelimenin tam anlamıyla benim.

Gözlerimi onun gelmesi gereken yöne dikiyorum, bir saniye daha bekleyemiyorum, bu bekleyiş beni neredeyse öldürüyor. Limuzinin onu otele götürdüğü bu sabahtan beri onu görmedim.

Ama uzun süre beklememe gerek yok, çünkü orada, uzakta bana doğru kasıla kasıla geliyor ve Tanrım... nefes kesici. Lanet bir tanrıça. Güzel, onun görünüşünü tanımlamak için yetersiz bir kelime.

Annem onu aşağı indiriyor. Onları birlikte görmek, annemin teklif ettiğini ve onun da kabul ettiğini bilmek... Siktir. Alışılmadık bir şey ama onu ve beni eşsiz kılan da bu.

Annem onu şimdiden seviyor. Bundan birden fazla kez bahsetti. Nasıl sevmesin ki? Elsie gibisi yok. Hem de hiç kimse.

Straplez balo elbisesinin her köşesinden ışıltılar saçarak yaklaştığında nefeslerim sığlaşıyor ve neredeyse boğulacak gibi oluyorum. Dantel bir duvak yüzünü örtüyor ama gözlerini görebiliyorum ve gözlerimi bir sal gibi tutuyorlar.

Vay canına, diyorum, görebildiğini biliyorum ve dudaklarının iki köşesi titriyor.

Aramızda sadece birkaç adım kaldı ve onu kollarıma alıp tam olarak aklımdan geçenleri, bu kalbime ne yaptığını söyleyebileceğim bir yere götürmek üzereyim. İçinde bir kadına yer yoktu, ama o yer açtı, tüm şüphelerimi uzaklaştırdı, tüm kusurlarımı öptü.

Şimdi önümde duruyor, göğsü sarsıntılı nefesleriyle hafifçe iniyor. Buradaki insan sayısı düşünüldüğünde, gergin olduğu için onu suçlayamam. Hiçbirini tanımıyor. Burada tek başına.

O güçlü. Yetenekli. Ve tamamen benim.

Bana sırtıyor ve bir anda ondan başka her şey yok oluyor. Görebildiğim, tadabildiğim ve duyabildiğim tek şey o. Başka hiçbir şeyin önemi yok. Sanki onun tek bir gülümsemesi tüm duyularımı alevlendirmiş gibi ve içten içe onun benim için doğru kişi olduğunu ve onu asla bırakmayacağımı biliyorum.

"Tebrikler oğlum," diye fısıldıyor annem kulağıma. "Her gününü o kıza iyi bir koca olarak geçirdiğinden emin ol, seni yetiştirdiğim gibi."

"Söz veriyorum anne."

Elinin üstüne bir öpücük konduruyorum ve o da Elsie'ye sarılıp babamın diğer tarafındaki yerine oturmadan önce yüzümü okşuyor.

Parmaklarım Elsie'ninkilere uzanıyor, Elsie de aynı anda benimkilere uzanıyor, birbirimize bakıyoruz, yaklaşıyoruz ve iki elini de avuçlarımın içine alıyorum.

"Sen bu dünyadaki en muhteşem kadınsın."

Rahip boğazını temizlerken onu görmezden geliyorum, ya başlamak istediğini söylüyor ya da bana uslu durmamı söylüyor. Her iki durumda da, ben bitirene kadar bekleyebilir.

"Teşekkür ," diye fısıldıyor. "Elbiseyi beğenmeyeceğin konusunda endişeliydim.

Çok büyük ve ışıltılı. Kendimi kraliyet ailesi gibi hissediyorum."

"Çünkü öylesin, küçük güvercin. Sen benim her şeyimsin ve hayatımın sonuna kadar seninle ilgileneceğim." Ciğerlerime hava çekip ağzımı kulağına yaklaşıtıyorum. "Sonra seni bu elbisenin içinde ve dışında ne kadar sevdiğimi göstereceğim."

"Michael... şu anda kelimenin tam anlamıyla milyonlarca insan bize bakıyor," diyor, gözleri soluna kayıyor, orada düzinelerce göz bizi sessizce izliyor. "Bana böyle şeyler söyleyemezsin."

Zar zor bir kıkırdama çıkardım ve elini sıktım.

"Hazır mıyız?" diye sorar rahip ve kadın hızla arkasını döner.

"Evet, öyleyiz. Üzgünüm." Kadın gergin bir şekilde güler ve konuklar da kendi kahkahalarını patlatır.

Rahip konuşmaya başladığında, söylediklerine odaklanmaya çalışıyorum, tekrarlamam gerekenleri tekrarlıyorum ama tek istediğim bu günün bitmesi ve onunla yalnız kalabilmek.

Ne konuştuğunu bilmiyorum ama gelini öpme kısmını duyduğumda, yüzünü iki elimle kavrayıp gözlerinin içine bakıyorum ve ona bu evliliğin gerçek olduğunu gösteriyorum.

ELSIE

Hiç büyük bir düğüne gitmedim. Katıldığımı hatırladığım son düğün, ben çekilmeden bir ay önce teyzemin düğünüydü ve belki yüz kişi katılmıştı.

Ama bu? Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Çadırlar sayamayacağım kadar çok masayla kurulmuş, ortalarında şakayık ve zambaklarla dolu vazolar var,

Dallardan sarkan kristaller ve çay ışıkları. Michael beni kollarına alıp dinlemediğim bir arkı eşliğinde sallanırken avizeler yukarıdan parıldıyor. Çünkü onun kollarındayken, onun hissi dışında her şeyi unutuyorum.

"Eğleniyor musun?" Eli belime doğru kayıyor, başım göğsüne yaslanıyor.

"Öyleyim. Bu inanılmaz bir şey. Bunun benim düğünüm olduğuna inanamıyorum." Duraksadım, ona bakmak için geri çekildim. "Bu kadar insanı nereden tanıyorsun?"

"Bu benim hayatın bir tehlikesi."

Avuçlarını çıplak sırtımda aşağı yukarı gezdiriyor ve tenim titriyor. Üzerimdeki o büyük, güçlü ellere doyamıyorum.

Odaya bakıyor ve arkama baktığında çenesi geriliyor. "Hepsi sana bakıyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Yüz ifadesi düpedüz ölümcül.

İçimden gülüyorum. "Erkeklerin bana bakmasını engelleyemezsin, Michael."

Boştaki elini enseme atıp beni ağzına çekiyor, dudakları dudaklarıma değiyor. "Sana ne kadar yanıldığını göstermemi ister misin, benim küçük güvercinim?"

Gözbebekleri kararıyor, göz kapakları uyarılmışlığının kabarmasıyla alçalıyor, ağzının bir tarafını kaldırarak sırtıyor. Bir nefes yutuyorum - korkudan değil, anlaşılmaz bir arzudan.

"Michael."

Birkaç adam bize yaklaşıyor ve benim bakışlarım onunkilerden uzaklaşıyor.

Onlar yaklaştıkça kolu etrafımda sıkılaşıyor ve eğer bir ormandaki hayvanlar olsaydık, dişleriyle boyunlarını parçalıyor olurdu. Başımı omzuna yaslayıp kolumu ona doluyorum.

Önümdeki adamlar daha yaşlı, belki babası yaşında. "Sadece tebrik etmek istedik patron. Burada olmaktan onur duyuyoruz."

Başını sallıyor, yüz ifadesi acımasız.

Oh, kahretsin. Birden aklıma geldi. Artık ailenin patronu o. Artık resmileşti. Benimle tanıştığı andan beri istediği şey buydu. Bana ihtiyacı vardı.

"Tebrikler Bayan Marino," dediler başlarını sallayarak.

Her birine teşekkür ediyorum ve daha fazla adam geliyor, sanki ilk birkaç sel kapılarını açmış gibi. Herkes Michael'ın elini sıkmak, ona bağlılıklarını bildirmek istiyor.

Karnım sinirden zangır zangır titriyor. Mafyanın patronuyla evliyim. Geleceğimde kesinlikle bunu görmüyordum. Son dokuz yılda bir gelecek gördüğümünden değil.

Ama Michael bana bir tane verdi, değil mi? Dört gözle bir şey. Sürekli işkence ve korkuyla dolu olmayan bir hayat. Onunla, daha önce hiç olmadığım kadar özgürüm. Ama aynı zamanda hiç tahmin etmediğim şekilde zincirlendim.

Onun dünyası tehlikeye eşittir. Ne kadar tehlikeyi ? Ama ona deneyeceğimi söyledim ve bu sözü tutmaya niyetliyim.

Son birkaç adam da gittikten sonra beni tekrar kollarına alıyor ve sanki kimse bizi rahatsız etmemiş gibi dans ediyoruz. Pahalı kolonyasının kokusunu içime çekiyorum, kollarım boynuna dolanmış, bakışları bana kilitlenmiş.

"Hiç susmayacaklar sandım," diye mırıldanıyor, parmaklarının tersiyle çenemi dürtüyor, dudaklarını dudaklarıma dayıyor ve beni yavaşça öpüyor.

Ve bunu her yaptığında, dudaklarımız her buluştuğunda, birini tekrar öpmenin onun için ne kadar önemli olduğunu hatırlıyorum. *Beni* öpmenin. Ben onun için önemliyim. İçime şüphe düştüğünde, zihnim kalbimi birbirimiz için doğru kişi olmadığımıza ikna etmeye çalıştığında sahip olduğum tek hatırlatma bu.

Birlikte, koltuklarımıza yerleşmeden ve garsonlardan birinin bizim için getirdiği yiyeceklere başlamadan önce birkaç şarkıda daha dans ediyoruz.

Bifteğimden küçük ısırıklar alarak konukların dansını, etrafımızdaki kahkahaları izliyorum. Ancak ortada yavaşça dans eden iki çifte odaklandığımda, anında nefes almayı bırakıyorum.

Parmak uçlarım soğuyor ve tuttuğum çatal elimden kayarak tabağımın üzerine ağır bir şangırtıyla düşüyor.

Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum.

Yüzlerini gördüğüm anda tüm hava buharlaştı.

"Elsie?" Michael bana uzaktan sesleniyor, sanki suyun altındaymışım, boğuluyormuşum gibi.

Aşağı. Aşağı.

"Bebeğim, sorun ne? Titriyorsun."

Elini kolumda gezdiriyor ama zar zor hissediyorum. Tenim . Zihnim o iki adamı son gördüğüm zamanı tekrarlıyor. Bana yaptıklarını.

"Bana sorunun ne olduğunu söyle, sana yemin ederim düzelteceğim," diye derin bir bariton sesle bağırıyor ama sesi daha çok bir yankıya benziyor.

Ayağa fırlıyorum, başım dönüyor, müzik kulaklarımda çınlıyor. Göğsümü tırmalayarak dışarı fırladığımda sandalye arkamdan geriye doğru düşüyor,

Nefes nefese.

Oh, Tanrım. Burada öleceğim.

Nefes alamıyorum. Misafirleri iterek uzaklaşmaya çalışıyorum.

Güçlü kollar arkamdan beni sarıyor ve çılgılık atarak her kimse onu pençeliyorum.

"Benim, küçük güvercin. Ben Michael, bebeğim. Shh. Ben buradayım."

Sesine doğru dönüyorum, gözlerim sonunda onu kaydediyor ve ağır hıçkırıklara boğuluyorum.

"Buraya gel." Ben ağlarken bir kolunu sırtıma doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Yanımdayım. Güvendesin."

"Geri dönemem. Onlara bakamam." Kelimeleri boğarak çıkarıyorum.

"Kime? Kime ?" Geri dönüp yanağımı kavırıyor, sert bakışlarından özveri dökülüyor. "Bana kim olduklarını söyle ve sana yemin ederim, bunu onlara ödeteceğim."

"Bana bunu söyletme, Michael. Lütfen," diye ağlıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

"Burada sana zarar veren biri mi var?"

Çenem titriyor ve başımı sallıyorum, gözlerim kısılıyor.

"Hangisi olduğunu söylersen icabına bakarım," diye homurdanıyor, ben tekrar yukarı bakınca burun delikleri genişliyor.

Gözleri vahşet dolu ve söylediklerinde ciddi olduğunu biliyorum.

"Ne yapacaksın?"

"Ne yapılması gerekiyorsa." İki avucunu da kalçalarıma götürüyor. "Hepsini bulamam ama sana bunu verebilirim, küçük güvercin. O yüzden izin ver."

Yüzünü boynumun kıvrımına gömüyor, uzun nefeslerle beni içine çekiyor, kırık bir adam bildiği tek yolla işleri düzeltmeye yemin ediyor.

"Yemin ederim..." diyor, geri çekilerek. "Günahlarının kefarecini ödeyecekler ve ölmeden önce senden af dileyecekler."

Birkaç derin nefes alıyorum, paniğin yerini yavaş yavaş öfke alıyor. Bunu hak ediyorlar. Bedelini ödemeliler. Beni güvende tutmak için her şeyi yapacağına söz veren kocama çenemi kaldırıyorum ve ona bana yapılanları anlatıyorum.

"Maskelerini asla çıkarmamaları gerekiyordu..."

Gözlerim uzaklara dalıp gidiyor, sanki yeniden oluyormuş gibi tekrarlıyor.

"Ama sarhoş ve pasaklılardı," diye açıklıyorum iç çekerek. "Bana ve tanımadığım başka bir kıza vahşice tecavüz ederken onları çıkardılar."

Dinlerken göğsü sarsılıyor, parmakları kalçalarımın gömülüyor. Kendini zor tutuyor. O pahalı takım elbisenin altında karanlık bir vahşi gömülü ve ben onunla tanışmak üzereyim.

Ona bakıyorum, geçmişin dehşeti yerine kendimi ona bağlıyorum ve kelimeleri yüksek sesle söylüyorum.

"Bizimle alay ettiler, durmaları için çığlık attığımızda bizi sigarayla yaktılar. Ama tuttular ve canımızı yakmaya devam ettiler. Onu dövdüler, Michael," diye ağlıyorum. "O kadar kötü dövdüler ki öldürdüler. Belki on altı yaşındaydı."

Gözleri kapanır, vücudu öfkeyle sarsılır. Elleri yüzünden aşağıya doğru iniyor, gözleri yuvarlaklaşıyor.

"Vücutlarındaki her uzvu koparacağım. Bunun bedelini ödeyecekler, bebeğim."

Öfke her tarafına yayılmış durumda, ama bana baktığında - gerçekten baktığında - gözleri yumuşuyor ve neredeyse yeniden gözyaşlarına boğuluyorum. Yüzümün iki tarafını da avuçluyor.

"Onları benim için işaret edeceksin, küçük güvercin. Tamam mı?" Kaşlarım çatıldı.

"Korkmayın. Burada sana dokunamazlar. Tüm güç sende. Beni duyuyor musun?"

Çılgınca başımı sallıyorum, gözlerime yeni yaşlar doluyor. Cebinden bir mendil çıkarıyor ve kirpiklerimin altını kuruluyor. Dudakları alnımla buluştuğunda ve uzun, acı dolu saniyeler boyunca orada kaldığında, kalbim... ona ne kadar değer vermeye başladığım için tamamen .

"Senin için her şeyi yaparım," diye iç geçiriyor ve elimi tutuyor.

"Yapacağını biliyorum." Parmak eklemlerini dudaklarıma götürüp öpüyorum ve birlikte çadırın içine doğru yürüyoruz.

İşte o zaman onları tekrar görüyorum, hala bıraktığımız yerde, aslında kimin düğününe katıldıklarından habersizler.

"Pembe elbiseli kadının yanındaki mavi gömlekli adam ve onun yanındaki yeşil elbiseli kadınla dans eden adam."

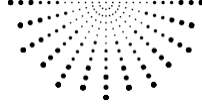
Anında eli cebine gidiyor ve telefonunu çıkarıp bir arama yapmadan önce fotoğraflarını çekiyor.

"Nico, sana bir fotoğraf göndereceğim. Şu iki adamı bar odasına götür. Olay çıkarma. Onlarla iş hakkında konuşmam gerektiğini söyle. Kardeşimi ve adamları hazırla." Durakladı. "Bu doğru."

Telefonu tekrar cebine yerleştiriyor ve yan yana, kk bir kalabalığın yanından geçip neredeyse fark edilmeden eve giriyoruz.

OceanofPDF.com

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

ELSIE

"MICHAEL." ADAMLARDAN BİRİNİN SESİ TAM BİZ ADIM ATARKEN KESİLİYOR. içeride, alnında ter atıyordu. "nedir, dostum?"

Avuç içleri kılıflı silahlarında, gözlerinde panik yüzen adamlar olmalı. Beni tanımadıklarına eminim. O kadına neredeyse hiç benzemiyorum, özellikle de giyim tarzımla. Etimi görmeye alışkınlar, dürtmeleri ve dürtmeleri için tenim çıplak. Bu şehrin en güçlü adamlarından birinin karısı değilim.

"Böyle düşmanca muamele görmeniz için sizi gücendirecek bir şey mi yaptık?" diye soruyor diğeri.

"Senatörler." Michael'ın temkinli sırtışı canlanır ve onlara bakarken yara izi sarsılır.

Korkacak bir şey olduğunu, bunun kendileri için kötü olacağını biliyor olmalı ki bir adım geri çekiliyorlar. Ama Michael'ın adamlarından biri ellerini sırtlarına koyarak onları sabit tutar.

"Bak Michael, bu her neyse düzelteceğiz. Söz veriyorum," diyor ilki.

İsimlerini bilmiyorum. Hiç bilmedik.

"Eğer bu yakın zamanda satın aldığınız arsanın genişletilmesiyle ilgiliyse, biz... biz bazı insanlarla konuşabiliriz. Hallolmuş bilin," diye devam ediyor aynı kişi.

"Otur." Michael eliyle bir işaret yaptı. "Rahatla."

Avucum onunkinin içinde sımsıkı ve parmaklarımı sıkmamak için kendini zor tuttuğunu biliyorum. Fokur fokur kaynıyor. Yıkılmış. Kan istiyor. Ve bu adamlar daha azını hak etmiyor.

"Ayakta durmayı tercih ederiz," diyor diğeri, bir elini gri saçlarında gezdirirken.

Gözleri kristal mavisi, çok huzurlu ama yine de adam fırtınanın içinden gelen okyanus dalgaları kadar hırçın.

Michael'ın yüzü soğuyor.

"Seçme şansın olduğunu söylemedim. Şimdi otur," diye sertçe çıkıştı.

Gözleri büyüyor ve adamlarından biri her birini gömleklerinin arkasından tutup zaten orada bulunan iki sandalyeye itiyor.

Michael diğer elimi tutuyor ve beni göğsüne çekiyor. "Senden aldıklarını sana asla geri veremem. Ama artık sana zarar veremeyeceklerinden emin olacağım. Onların ölümünü izleyeceksin. Ve nedenini bilecekler."

"Ö-ö-ölmek mi?" diye kekeliyor içlerinden biri. "Biz ne yaptık? Lütfen, Michael, bunu yapma."

"Aman Tanrım..." diye soluk soluğa kalır diğer adam.

Ama biz onları görmezden geliyoruz. İçimi büyük bir minnettarlık duygusu kaplıyor ve kollarımı ona doluyorum.

"Teşekkür ederim." Kalbimi çarptıran, boğazımı kaplayan, midemi sıkın duygularla paramparça oluyorum.

"Bana hiçbir şey için teşekkür etmek zorunda değilsin." Kendini geri çekmeye zorluyor, gözlerimin içine derin derin bakarken yüzümü ellerinin arasında tutuyor.

Ve bunu hissediyorum, bağı. Ruhumun kıpırdanışında. Vücudumu sıcak ve hafif hissediyorum, sanki süzülüyormuşum gibi.

Beni usulca öpüyor. Ve her yaptığında, sanki ilk kez yapıyormuş gibi oluyor. Başparmağını ağzımın üzerinde gezdirerek kendini uzaklaştırıyor ve uzun bir nefes alarak dikkatini tekrar erkeklere veriyor.

"Evet, beyler..."

Takım elbise ceketini rahatça çıkarıp kardeşine uzatıyor, gömleğinin kelepçelerini çözüyor ve kollarını sıkı kollarının üzerinden geçiriyor. Pazuları esniyor, kalın damarlar derisinin altında şişkinleşiyor.

"Önümüzde büyük bir sorun var ve bunu nasıl çözeceğinizi bilmek isterim."

"Lütfen, Michael," diye yalvarır adamlardan biri. "Sorun her neyse, yemin ederim, bunu çözeceğiz."

Michael çenesini kaldırarak adamlarından birkaçına işaret eder ve onlar da hemen büyük siyah bir kanvas çantaya uzanarak bir çift fermuarlı bağ ortaya çıkarırlar.

Onlara doğru yaklaşılmaya başladıklarında, adamlar merhamet için yalvarır, gözleri odanın her tarafına dalar. Ama kaçış olmadığını anlamış olmalılar.

"Bu da ne böyle?" diye sorar ikincisi.

Michael'ın adamlarına karşı koymaya çalışırlar ama işe yaramaz ve kolları kolayca arkadan bağlanır.

Michael gözlerinde alaycı bir bakışla dik dik bakmaktan başka bir şey yapmaz.

"Sen delisin!" diye devam ediyor adam. "Sana yardım ettim ve sen de karşılığını böyle mi ödüyorsun?"

Michael rahatça diz çöküyor ve ayak bileğinden bir silah çıkarıyor. Gözlerim açıldı. Orada olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Bir an bile düşünmeden onlara doğru ilerliyor ve az önce konuşmakta olanın şakağına kabzayı indiriyor. Sesi artık acınası iniltileri arasında kaybolmuştu.

"Şimdi Alan," diyor Michael diğerine. "İşbirliği yapacak mısın yoksa Bobby'ye yaptığının aynısını sana da yapmam mı gerekiyor?"

Alan ellerini kaldırır. "Hayır. Sadece bizi öldürme. Tamam mı? Bu konuda kimseye tek kelime etmeyeceğiz."

Michael kıs kıs güler. "Yapmayacağını biliyorum."

Odanın köşesine doğru ilerliyor ve bir sandalyeyi onlara doğru sürüklemek için acele etmiyor. Tam önlerine bırakıyor ve içine yerleşiyor.

Bobby gelmeye çalışırken başı bir o yana bir bu yana sallanıyor. "Karını seviyorsun, değil mi Alan?"

"Ben...evet. Tabii ki."

"Güzel." Michael yüzünde acımasız bir gülümsemeye dizini sıvazlıyor. "Şimdi, Claire'in kaçırıldığını hayal et."

"Ne?" Gözleri büyüyor. "Sakın ona dokunma!"

Michael'ın boğazından sert bir kıkırdama çıktı. "Kadınlara zarar veren ben değilim, Alan."

Yüzünü ona doğru eğiyor, nefesi her saniye daha da sertleşiyor.

"Şimdi, dediğim gibi. Onun kaçırıldığını, seks ticareti için satıldığını, erkeklerin ona istediklerini yapmak için para ödediğini hayal edin. Sana ne yaptılar, bebeğim?"

Omzunun üzerinden bana dönüyor ve utanç yanaklarımı dolduruyor.

"yok." Ayağa kalkıp bana doğru ilerlerken bakışları şefkatle doluyor.

Midem bulanıyor. Çenemi avucunun içine alıyor, bana bakarken kaşları duyguyla eğiliyor.

"Üzgünüm bebeğim," diye fısıldar. "Ama onlara kim olduğunu söylemeni istiyorum. Artık yalnız olmadığını bilmelerini istiyorum. Artık burada olduğumu. Sen, Elsie Marino, güce sahipsin."

Titreyerek başımı sallıyorum ve nefesim kesilerek gözlerini kapatıyor ve onlara dönmeden önce alnımdan öpüyor. Elimi koruyucu bir şekilde tutuyor, ikimizin de gözleri bana zarar veren adamlarda. Bedenim korkuyla kabarıırken bile cesaretimi topluyorum ve ona daha önce söylediğim her şeyi tekrarlıyorum.

"Aman Tanrım. Sen..." Alan fısıldıyor, gözleri faltaşı gibi açılmış.

Ve itiraf etmeliyim ki, yüzündeki o şoku görmek, hissettiğim anlık korkuya değdi.

"Sakın karıma laf atma!" Michael kükrüyor, elimi bırakıp ona doğru koşuyor ve çenesine ağır bir yumruk indiriyor.

Dudağından kan fışkırır ve çığlık atar, ama Michael durmaz. Sanki ele geçirilmiş gibi ona tekrar tekrar vuruyor. Sanki içinde biriktirdiği tüm öfkeyi dışarı atıyor.

Sonunda durdu, tüm vücudu nefes alış verişinin şiddetinden titriyordu.

"Michael, biz...biz...ben..." Diğer adam nihayet kendine geliyor, bir cümle kurmaya çalışırken göz kapakları titriyor.

"Söyleyecek bir şey yok mu?" Oda Michael'ın şeytani kahkahalarıyla yankılanıyor, sanki şeytanın kendisi kontrolü ele almış gibi.

"Özür dilerim," diye bağıyor Alan, kan tükürerek. "Bilmiyorduk-"

"Neyi biliyor musun?" Michael silahı yanağına dayar. "Onun benim karım olduğunu mu? Kimin karısı olduğunun bir önemi var mı? Kimin kızı olduğunun?"

Silahı Alan'ın yüzüne bir kez daha, sonra bir kez daha, artık yüz hatları seçilemeyece kadar vuruyor. Alan cevap vermeye çalışarak kan öksürür, ama başka bir şey çıkmaz. Michael silahı kaldırır ve Alan'ın kasıklarına doğrultur.

Pop.

Mermi canlanır ve Alan'ın vahşi çığlığı odanın içinde daha yüksek sesle çınlar.

Eğer böyle bir hayatım olmasaydı, muhtemelen bu kadar kan ve şiddetten etkilenirdim. Ama masum kadınların dövüldüğünü ve öldürüldüğünü gördüm, bu yüzden bunu hak eden birinin darbe aldığını görmek bana hiçbir şey yapmıyor.

"Mi-Michael..." Bobby fısıldıyor, sanki yeniden bilinçsizliğe sürükleniyormuş gibi ona zar zor bakabiliyor. "Özür dilerim."

"Üzgün değilsin, seni hasta orospu çocuğu. Yakalandığın için üzgünsün." Bir saniye bile düşünmeden onu da aletinden vurur, ölmek üzere olan bir hayvan gibi ulurken artık orada hiçbir şey kalmamıştır.

Michael'ın ayak sesleri bana doğru geliyor. Elimi avucunun içine alıp gözlerini gözlerime dikeyor ve elindeki silahı bana doğru uzatıyor.

"Al onu, küçük güvercin. Kanlarını akıt."

"Ne? Hayır." Başımı salladım.

"Yapamam."

Bir avucunu yanağıma yapııştırıyor ve gözlerimin içine sertçe bakıyor. "Yapabilirsin. Onlardan en az birini öldüren kişi sen olmalısın. Şunu bilmelisin ki sen benim karımsın ve benim karım kimseye boyun eğmez." Kanlı parmak eklemleri yüzümü okşuyor. "Artık gücü ellerinde tutamayacaklar. Artık senin bebeğim."

Elimi kavlıyor, parmaklarımı açıyor ve silahı içine yerleştiriyor. Gözümü kırpmadan ona bakıyorum.

Bunu gerçekten yapabilir miyim? Başka bir alabilir miyim?

"Onlara neyden yapıldığını göster."

Ağır ciğerlerime sığ bir nefes çekiyorum ve yavaş yavaş onlarla yüzleşiyorum, Michael arkamda olmak üzere yaklaşıyorum.

Şimdi onlara baktığımda, tek gördüğüm beni incittikleri günkü halleri. Tek gördüğüm, birinin çocuğu olan o kıza yaptıkları. Umursamadılar. O artık ihtiyaç duyulmayana kadar kullandıkları bir oyuncaktan başka bir şey değildi.

Ve şimdi, burada, onlara zarar verebilirim. Bunu başka kimseye yapmamalarını sağlayabilirim.

"Göğsüne bir kurşun. Hepsi bu kadar." Michael'ın sesi kulağımanın kıvrımında çakıllı, silahı iki elimle kavrayıp Bobby'ye doğrulttuğumda parmak uçlarım kollarımı okşuyor.

Yüzü dehşetle uyanır, yüz hatlarının her bir zerresi korkuyla bozulur. "Lütfen... Özür dilerim."

Bobby hıçkırma hıçkırma ağlarken Michael "Yap şunu," der, artık o günkü kadar sert değildir.

Kalbim göğüs kafesinde çarpıyor, parmaklarım yavaşça tetiği çekiyor. Biraz daha ve....

Pop.

Bir solukla geriye sendeliyorum ve Michael orada, silahı benden alıyor ve tüm vücudum sarsılırken beni kollarında tutuyor.

Onu ben öldürdüm. Aman Tanrım. Onu öldürdüm.

Ellerim sırtında titriyor, nabzım kulaklarımda çarpıyor.

"Sorun yok, bebeğim. Sen yapman gerekeni yaptın, gerisini ben hallederim." Alnımdan öptü. "Seninle gurur duyuyorum."

Silahlı alarak Alan'ın göğsüne doğrulttu. "Çok daha fazlasını hak ediyorsun ama bu bizim düğünümüz ve insanlar konuşmaya başlayacak."

Alan başını zar zor kaldırıyor, yanakları açık yaralarla gölgelenmiş. "I-"

"Cehenneme kadar yolun var," diye homurdanıyor Michael, tabanca sesi geceye karışmadan önce.

Alan anında öne doğru yığılır ve Michael'ın açtığı delikten kıpkırmızı bir renk dökülür.

Lavaboya gidip ellerindeki kanı yıkarken adamlarına "Kurtulun onlardan" diye talimat veriyor. Ama beyaz gömleği kanla beneklenmişti.

Oh, Tanrım.

Gio'dan ceketi alıp düğmelerini ilikliyor ve bir anda hiçbir iz kalmıyor. Ben darmadağın olmuşken o hâlâ aynı görünüyor. Ya da en azından öyle hissediyorum.

"Hadi, küçük güvercin." Bana yaklaşıyor, elimi tutuyor ve parmak eklemlerime yumuşak bir öpücük bırakıyor. "Hadi gidip düğünümüzün geri kalanının tadını çıkaralım."

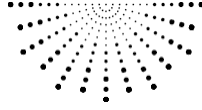
Bu onun için nasıl bu kadar kolay olabilir? Kalbim yüksek sesle atıyor; herkes ne yaptığımızı öğrenecek diye korkuyorum.

Beni garaja götürüyor ve eve girmeden hemen önce duraklıyor, ön cebinden mendilini çıkarıp dikkatlice yanağıma sürüyor.

Ve gri kumaşa baktığımda, kırmızı lekelerle boyanmış olduğunu görüyorum. Yüzümü kaldırdığımda göz göze geliyoruz, ölüm bizi ayırana dek günahlarımızda .

OceanofPDF.com

OTUZUNCU BÖLÜM

MICHAEL

ADAMLARA SON DARBİYİ VURACAK KİŞİNİN O OLMASINI İSTEDİM AMA

İkisini de öldürmenin çok fazla olacağını biliyordum. Ona yaptırdığım la zarar başa çıkabildi. Size zarar verenlerin hayatlarına son vermek çok güçlü bir duygu. Döngüyü tamamlamak gibi. Yaptıklarından sonra bunu hak etmişti.

Başka bir adamın canını alma eyleminden zevk almıyorum, ama yapılması gerektiğinde bunu yüzümde lanet bir gülümsemeyle yapacağım.

Biz ayrıldıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi düğüne katıldık. O iki piçin eşlerinin bir sürü sorusu vardı ama adamlarım onlara acil bir telefon aldıktan sonra gitmeleri gerektiğini söylediler. Telefonlarına o sahte aramayı yerleştirdiğimizden emin oldum. İzi sürülemez. Asla bulunamayacaklar. Bordromuzdaki dedektifler de onları arıyormuş gibi yapacaklar ama sonunda hiçbir şey yapamayacaklar.

Elsie saçındaki iğnelerle uğraşırken, Sophia düğünden sonra tamamen bitkin bir halde uzun zamandır yatağında yatıyor, elbisesi hala üzerinde, onu çıkarmaya söz verdiğim elbise.

"İzin ver," diyorum, arkasından yaklaşıyorum, avuçlarımı yumuşak çıplak kollarında gezdiriyorum ve oradaki tüyler diken diken oluyor.

Dokunuşum onu sinirlendiriyor ya da tahrik ediyor ve yakında hangisini yapacağımı öğreneceğim.

"İyi misin?" Başını salladığında sorum fısıltı halinde geliyor, ellerim saçlarına tırmanıyor, her bir tokayı dikkatli bir hassasiyetle çıkarıyor. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin, Elsie Marino."

Nefesi kesiliyor ve onun nefesi bile beni tüketiyor. Ona karşı hissettiklerimin büyüklüğüyle beni tüketiyor.

Sırtı bana dönükken, bir tarafa tutturulmuş saçlarını çözmeye devam ediyorum, hepsi serbest kalana kadar, ellerimi gezdirdiğim kalın dalgalar halinde sırtına dökülüyor.

Ona doğru eğilerek uzun uzun içime çekiyorum, çiçeksi kokusu afrodizyak etkisi yapıyor. "Kahretsin, çok güzel kokuyorsun bebeğim."

Dudaklarım omzuna doğru kayıyor ve onu boynundan usulca öpüyorum. "Benim için arkana dön. Seni görmeme izin ver. O gözleri görmeme izin ver."

Ben uzaklaşırken vücudu titriyor ve yavaş yavaş yüzünü bana dönüyor, kaşları çatılıyor.

"Ne oldu?" Yanağını okşuyorum. "Söyle bana."

Yüz hatlarında yılan gibi kıvrılan bir endişe var ve bunu görmekten nefret ediyorum. Onu neyin rahatsız ettiğini bana söyler söylemez, onu silmeyi planlıyorum.

"Nasıl..." Sertçe yutkunuyor. "Nasıl bu kadar kolay öldürebiliyorsun?" Tabii ki hala aklında bu var. O benim gibi değil.

Avucumla yüzünün diğer tarafını yakalıyorum. "Sana bunu yaptırdığım için özür dilerim. İlk kez öldürmek... zordur. Belki de bunu kendim yapmalıydım. Belki-"

"O..." diye araya giriyor, göğsü nefesinin kesilmesiyle daha da yükseliyor. Gözlerini kapatıyor. "Öldürdüğüm tek kişi o değil."

Bir adrenalin atışı beni vurdu. Ama tepki vermedim. Bana kimi öldürmek zorunda kaldığını söylemesini istiyorum. O lanet piçlerin ona ne yaptırdığını.

"Sorun yok...." Başparmaklarım yanaklarını okşuyor. "Birini öldürmek kolay olmamalı bebeğim. Senin gibi melekler için değil...."

Gözleri kısılıyor ama elimin tersiyle çenesini yukarı kaldırıyorum. "Ben iyi bir insan değilim, Elsie. Ama sen iyi biri olmamı istedin. Senin için. Sophia için. Kendim için bile."

Bakışlarını benimkilere bağlarken gözleri yaşlarla doluyor ve yemin ederim kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. İçimde uyandırdığı bu aşılmaz duygu - onu arzuladığım ve onu korumak istediğim bu saf tutku - ruhuma nüfuz ediyor.

"Bir kızı öldürdüm," diyor gözyaşları içinde. "Gençti. Hiçbir şey yapmadı ama onu öldürdüm çünkü eğer yapmasaydım..." Ağır bir çığlık atıyor. "Kayla'yı ve diğer arkadaşım Jade'i öldüreceklerine yemin ettiler."

Çenesi titriyor ve bu beni kırıyor, acısının intikamını almak istememe neden oluyor.

Bakışlarımı kaçırıyor. "Bu senin hatan değil, Elsie. Başka seçeneğin yoktu."

"Ama ben yaptım." Başını kaldırıp yanaklarından süzülen gözyaşlarına bakarken sesi geriliyor. "Arkadaşlarımı ona tercih ettim. Bu beni ne yapar, Michael?"

"Bir arkadaş. Bir insan. İyi bir insan." Yüzünün diğer tarafını tutuyorum ve gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "İşte sen busun, benim küçük güvercinim. Arkadaşlarını seçtin. Sevgiyi seçtin."

Daha çok ağlıyor ama ben devam ediyorum. Tüm bunların doğru olduğunu bilmeli. "Bundan asla utanmayın. Birini sevmek en güçlü şeydir. Ama bu bizim en büyük zayıflığımızdır çünkü insanlar bu sevgiyi bizi yok etmek için kullanabilirler."

Gözlerinin altındaki nemi siliyorum, acısını öpüp yok etmeyi, bana hissettirdiği gibi hissetmesini sağlamayı çok istiyorum. Sanki dünya doğruymuş gibi.

"Michael..." diye nefes nefese kalır.

Ama onu öperken geri kalanını ağızla yutuyorum, dilimi dudaklarının arasından geçiriyorum, dili benimkiyle girdap oluştururken elim şiddetli bir hırıltıyla saçlarını avuçluyor. Tadı yasaklanmış her şey gibi, günah ve kurtuluş gibi. O kadar güçlü bir baştan çıkarma ki bir erkek onunla boy ölçüşemez.

Avuçlarım sırtında geziniyor, korseyi çözüyor, onu bu elbiseden çıkarıp benim için çıplak bırakmasını, ten tene, vücut vücuda olmasını istiyorum. Sanki bu hayatta yapabileceğim son şeymiş gibi onun içinde olmak istiyorum.

Neredeyse çözülüyor, üst kısmı göğüslerinin etrafında gevşiyor. Dudaklarım boynunu okşuyor, tenini ısıyor, tadına bakıyor, bir yandan da saçlarından tutup başını yukarı kaldırarak bana daha iyi erişim sağlıyor. İnliyorum, dişlerimi çenesine doğru sürüyorum, alt dudağını emiyorum.

Onu o pencereden ilk gördüğümde - gözlerimiz birleştiğinde - sanki acısını hissedebiliyordum, sanki benimle konuşuyordu. Arabama kaçmaya çalışacağına dair bir his vardı içimde. Arkaya geçtiği anda anlamıştım. Tüm araçlarımda bulunan hareket dedektörleri sayesinde cep telefonuma anında bir uyarı geldi.

Hiçbir fikrim yokmuş gibi davrandım. Neden bilmiyorum. Ama ne yapacağını görmek istedim. Ve o piçin hayatını kurtarmaya çalıştığında, onun mükemmel bir eş olacağını biliyordum.

Aslında ne kadar mükemmel olacağını bilmiyordum.

"Her şeye birlikte sahip olabiliriz." Ağız boğazında geziniyor, nabızı dudaklarımda çılgınca atıyor. "Sen, ben, Sophia. Gerçek bir aile."

"Ben de bunu istiyorum," diye inliyor, ses tonunda duygusal bir çekim var.

Bunu hissediyor. *Bizi* hissediyor.

Çenemi , dudaklarına kadar öpüyorum ve kendimi uzaklaştırırken gözlerine bakıyorum.

"Hepsine sahip olacağız." Başının arkasını avuçluyorum. "Bir daha asla incinmeyeceksin." Bakışlarım derinleşiyor. "El üstünde tutulacaksın. Benim olacaksın."

"Senin olmayı her şeyden çok istiyorum," diye fısıldıyor. "Seninle kalmak istiyorum. Gerçekten istiyorum. Bir aile olmayı denemek istiyorum."

"Emin misin?" Eğilip alnımı onunkine yaslıyorum, kalbim bir dakikada bir mil atıyor.

"Çok eminim. Artık hiçbir şeyden şüphem yok, Michael. Seni çok istiyorum," diye pantolonunu indirdi.

"Ben de seni istiyorum, küçük güvercin. Her şekilde."

Ellerim elbisesinin arkasına doğru kayarak son ilmeği çözerken, o da elleriyle elbisesini vücuduna sarıyor. Göğsü kaotik bir ritimle yükselip alçalıyor, ben geri adım attıkça nefesleri ağırlaşıyor.

Onu alırken ağzı bir karış açık, karşımda duruyor. "Benim tanrıçam. Karım. Benim her şeyim."

Onu izleyişimi seyrederken omuzları titriyor. "Bırak o elleri, bebeğim." Sesim sert bir komut. Ve itaat etmesini izlemek çok güzel bir şey.

Yavaşça yan tarafına doğru hareket ettiriyor ve elbise düşmeye başlıyor, her seferinde bir saniye onu ortaya çıkarıyor ve beni çok kızdırıyor.

Çıplak göğüslerini, ağzımı çağıran o pembe, gergin meme uçlarını gördüğümde sikim canlanıyor. Onu görünce zonkluyorum ve daha fazlasını istiyorum.

Parmaklarım elbisenin üst kısmını kavırıyor ve gözlerimi ondan ayırmadan, ayaklarının etrafında toplanana kadar kalçalarından aşağı kaydırıyorum. Benim için sıcak ve kaygan olan o yeri kaplayan ince bir beyaz kumaş parçasıyla orada dururken nabzım kulaklarımı dolduruyor.

Dizlerimin üzerine çöküp elbiseden çıkmasına yardım ediyorum, askılı gümüş topuklu ayakkabıları hâlâ ayağında. Ellerim pürüzsüz, kadifemsi teninde kayıyor, parmaklarım tangasının ince kayışlarına takılıyor.

Ona bakıyorum, onun da bana baktığını görüyorum ve külotunu indirmeye başlıyorum, çıplak yarığını ortaya çıkarıyorum.

Ayaklarının üzerinde sallanırken tanga kalçalarının etrafında geriliyor ve iç uyluklarını birbirine bastırıyor. İşaret parmağımla göbeğine uzanıyorum ve onu içine itiyorum.

"Michael..." diye tıslayarak zorluyor, parmakları saçlarımda kıvrılıyor, sıkıca kavıyor.

Külotunu sonuna kadar indirdiğimde göğsümde bir inilti gümbürdüyor ve külottan çıkıyor. Külotu elime alıp burnuma götürüyorum ve ona bakarken içime çekiyorum. Yanakları kızarıyor ve bu beni sırtıtmaya itiyor.

"Bana karşı utangaç olma, küçük güvercin." İki parmağımı onun amında gezdiriyorum. "Seninle ilgili her şeyi seviyorum."

Tangasını cebime sokuyorum ve o da gözlerini dikmiş bakıyor. "Bununla ne yapacaksın?"

"Yastığımın altına koy." Tembel bir sırtış ağzımı kaplıyor ve o dolgun alt dudağını ısırtıyor.

Bir bacağımla omzuma atarak onu açıyorum ve benim için parlıyor. Ağzım sulanıyor, dilimde onun tadına ihtiyaç duyuyorum.

Merakla ona bakıyorum, onu yavaşça almak için can atıyorum. Onun tadını çıkarmak için. Bana bakışı, göğsünü avuçlayışı... Siktir. O çok güzel bir şey.

Avuçlarım çıplak kıkına çarpıyor, bakışlarını tutmaya devam ederken bile amcığı sadece bir nefes uzakta olacak şekilde onu yakınlaştırıyorum.

"Ben her zaman kral oldum. Ama ayaklarının dibinde seve seve ibadet ederim."

"Michael." Dilimi ıslak dudaklarının arasında gezdirip onu tadarken nefesi kesiliyor.

Dilimin ucunu klitorisinin etrafında bir kez döndürdükten sonra aşağıya doğru kaymasına izin veriyorum, her santimiyle alay ediyorum.

"Yesss..." diye nefes nefese kalıyor, eli kabaca saçlarımı tutuyor, amından dilime damlıyor.

Saçlarımı sertçe çekerken inliyorum, ben dönüp alay ederken parmaklarının uçları kafa derime masaj yapıyor. Vücudu gerginleşiyor, kalçaları titrerken dilim klitorisinin üzerinde düzleşiyor ve yukarı çıkıyor.

"Siktir, bebeğim, tadın cennet gibi." Ağzımı amının etrafına sarıp klitorisini ağzıma alırken sesim derin bir göğüs homurtusuyla sertleşiyor.

"Evet!" Dilim onun dar deliğine batarken parmakları kafa derimi ısırtıyor.

Ona bakıyorum. ", içine ihtiyacım var."

"I..." Ağır ağır nefes alıyor, gözleri benimkilere dalıyor. "Bunu ben de istiyorum.

Lütfen..."

Parmak eklemlerim uyluğunun iç kısmına doğru kayıyor ve parmağımın ucu klitorisini okşuyor. Sarsılıyor, adımını inliyor.

"Her sahip olacağım. Daha fazla dayanamayana kadar seni tekrar tekrar boşaltacağım."

"Şimdi. Lütfen," diye yalvarıyor, başını geriye atıyor.

"Dilimden aşağı damlayana kadar olmaz, karıcığım."

Klitorisini çimdikliyorum. "Oh, Tanrım!" Bir çığlık atarak gözlerini kapattı.

Sonra ağzım tekrar onun üzerinde - alıştırarak, okşayarak - elleri bir solukta saçlarımı çekiyor, ağır inlemelerine karışıyor.

"Lütfen, Michael..."

"Mm," diye mırıldanıyorum, geri çekilip ona bakıyorum, dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirip biraz daha tadına bakıyorum. "Benim için güzelce ve sertçe boşalacak mısın, küçük güvercin?"

Çılgınca başını sallıyor, saçlarımı çekiştiriyor, beni o titreyen kalçalarının arasına itmeye çalışıyor.

"İşte iyi bir kız." Bir hırıltı ve kıcını sıkkan bir avuçla, amını ağzıma geri sokuyorum, iki parmağım onu geriyor ve dilimin ucu şişmiş klitorisıyla oynarken onu sertçe beceriyor.

Serbest kaldığında adımını haykırıyor, vücudu sarsılıyor, duvarları yavaşlayana kadar parmaklarımın etrafında dalgalanıyor.

Bacağını yere koyarak ayağa kalkıyorum, elimle saçlarını kavriyorum ve tek bir hamleyle başını geriye çekiyorum.

"Sikim senin için zonkluyor bebeğim," diye .

Nefes verirken iç çekiyor, konuşamıyor ama gözleri beni izliyor, daha fazlasını istiyor. Bunu yüzünün her yerinde görebiliyorum.

"O amcığı her öğün yiyebilirim ve asla aç kalmam." Elimin topuğunu sırlıklam olmuş göbeğine sürterek onu orasından kavriyorum.

Nefes nefese küçük sesler çıkarıyor. Cehennem kadar seksi. Ve gözleri sikime kayınca, bir elimi onun küçük güzel boğazına doluyor ve sıkıyorum.

"Bunu istiyor musun?" Boştaki elimle ereksiyonumu avucumun içine alıyorum, o beni izlerken okşuyorum, boncuklu meme uçlarını çekiştiriyorum.

Başını sallıyor ve ben de fermuarımı aşağı çekiyorum. "Dizlerinin üstüne çok o zaman, benim küçük güvercinim."

Kirli seviyor. Bunu yanaklarının kızarmasından anlayabiliyorum.

Çenesini kavriyorum, başparmağımla ağzını kabaca ayırıyorum. "Öğürene kadar her santimini alacaksın. Anladın mı?"

Tekrar başını sallıyor, alt dudağını ısırıyor ve lanet olsun, bunu yapan kişi ben olmak istiyorum.

"Haydi, şimdi," diye mırıldanıyorum. "Dizlerinin üzerine çok. Bir daha söyletme bana."

Sonunda itaat ediyor, önümde diz çöküyor, o büyük kahverengi gözleriyle bana bakıyor.

Parmaklarım saçlarına kayıyor, o yumuşak telleri bileğimin etrafına sarıyor. "Çıkar ve ağzını onunla doldur."

Pantolonuma uzanıp boksörlerimi aşağı çekerken boğazı sallanıyor ve sikim sert ve ağır, onun için hazır bir şekilde düşüyor.

Yumuşak eli kalınlığının etrafını sarıyor, parmak uçları zar zor uzanabiliyor. Beni kutsal olmayan her şeyle baştan çıkaran ateşli gözlerine bakıyorum. Dilinin ucunu yılan gibi çıkarıp sikimin tepesinde gezdiriyor.

"Oh, lanet olsun..." Dişlerimi sıkarak küfrediyorum, saçlarını kabaca yumrukluyorum.

Ve hızlı bir hamleyle sikimi boğazına soktum. Öğürüyor ve inliyor ama bir santim bile geri çekilmiyor. Kabul etti.

"İşte böyle, bebeğim. İşte benim iyi kızım." Onu daha da aşağı itiyorum. "Boğazını gevşet ve hepsini al."

Bunu yaptığında hissedebiliyorum, beni tamamen yutarken inliyor, ses ağrıyan taşaklarıma kadar titreşiyor.

"Oh, kahretsin. Aynen böyle. Bak ne kadar güzelsin, dizlerinin üzerine çökmüşsün, kocanı memnun etmek için ne kadar isteklisin."

İnliyor, başını eğiyor, başını daha hızlı sallayarak.

Saçlarını bileğime doluyorum ve aceleci bir tempoyla onu önce aşağıya, sonra tekrar yukarıya doğru itiyorum. Çıkardığı sesler beni yaklaşıyor, sıcak bir his omurgamın tabanına çarpıyor.

"Mm... ne iyi bir eş, beni çok iyi emiyor."

Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Bu kadın, bana yaptığı şeyler.

"Ayağa kalk," diyorum, başını geriye çekiyorum, boşalırken onu etrafımda hissetmek istiyorum.

Ama bunun yerine mücadele ediyor, dili sikimin başını okşarken cam gibi gözlerle bana bakıyor.

"Kahretsin bebeğim," diye tıslıyorum. "Beni böyle emmeye devam edersen, amın yerine gırtlığına ateş edeceğim."

Eli taşaklarımı kavrayıp sıkıyor ve işte o zaman buna bir son vermem gerektiğini anlıyorum.

"İçine boşalmam lazım."

Onu saçından tutup ayağa kaldırdım.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyorum, yuvarlak ve arzudan başı dönmüş gözlerine bakarak. "Sen benim felaketimsin." Kalçalarını kavrayıp onu yatağa doğru geriye doğru yürütüyorum. "Benim lütfum ve benim lanetim."

"Michael..." diye nefes alıyor.

Dudaklarımın kenarları kalkıyor, kalbim onun bana hissettirdiği her şeyle doluyor. İstememi sağlıyor. "Hayatıma girdiğin andan itibaren senden başka bir şey düşünemez oldum. Bu neredeyse bir saplantı ve ben hayatım boyunca hiç kimseye saplantılı olmamıştım."

Nefes nefese kalıyor ve onu yatağa yatırmak için acele etmiyorum, ben onun üstündeyim, o kalçalar açıldıkça beni karşılıyor.

Bir dirseğimin üzerinde duruyorum, bakışları tutkuyla dolup taşıyor, içim onu ne kadar çok istediğimle kıpırdıyor. Ona ihtiyacım var. Aletimi yumruklayarak amına doğru hizalıyorum ve bir parça hareket ettirdiğimde dudaklarının titremesi tüm vücudumu kıpırdatıyor, bunu onun için diğer tüm zamanlar gibi mükemmel hale getirmek istiyorum. Ama bir şekilde, bu farklı hissettiriyor ve sadece düşün gecemiz olduğu için değil.

O beni istiyor. Bir aile olmamızı istiyor ve ben gitmemesi için ellerim ve dizlerim üzerinde yalvarıyorum.

Gözlerini gözlerime bağlıyorum ve bana hissettirdiği her şeyi ona anlatıyorum. "Seni ne kadar uzun zamandır beklediğimi biliyor musun?"

Gözleri bana bakarken itiraf ediyorum.

bulanıklaşır. "Tüm hayatım boyunca." Dudaklarını kendi dudaklarımla okşuyor, onu içime çekiyorum. "Yalnız kalmaya mahkûm olduğumu sanıyordum."

Sikimin bir santimiyle daha gerilirken nefesi kesiliyor.

"Hiçbir kadın kalbimden geçemez..." Daha derine batıyorum, avuç içim yukarı kayıyor, gözlerimizi bağlı tutarken ensesini kavriyorum. "Ama sen, küçük güvercin... içeri dalıp kendini evindeymiş gibi hissettin ve artık benimsin."

O bir çılgılık atarken ben sonuna kadar sokuyorum. "Ve ben tamamen seninim."

Kalçalarım acımasız bir güçle ona vururken dudaklarımı dudaklarına çarpıyorum, inlemelerinin dalgalarını yakalıyorum, söylediğim her kelimenin gerçek olduğunu hissetmesini istiyorum. Bu kadını, kızıma olan sevgisini, bizi kabul edişini, bana bakışını... Hepsini istiyorum. Bir zamanlar sadece hayal ettiğim bir gelecek istiyorum.

"Oh, Tanrım, Michael. Daha sert, lütfen," diye inliyor.

Neye ve nasıl ihtiyacı olduğunu biliyorum. Hızlı bir hareketle çekiyorum ve onu yüzüstü çeviriyorum. Avucumu onun altında yuvarlayarak kıcıını havaya kaldırıyorum. Ben sikimi ait olduğu yere geri koyup derinlere doğru iterken omzunun üzerinden bana bakıyor.

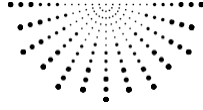
Kravatımı çözerken elleri çarşafı sıkıyor, iki elini kaldırıp sırtının alt kısmında birbirine bağlarken ona vuruyorum.

Parmaklarım omurgasında gezinirken o bana doğru eğiliyor, adımı haykırıyor ve ben saçlarından bir avuç tutuyorum. "Benim için böyle geleceksin, bağlı ve merhametimle."

Bir sonraki duyduğum şey, etrafıma dökülürken attığı çığlıklar ve saniyeler sonra ben de ona katılıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ BİRİ

ELSIE

DÜN GECE KENDİMİ ONUN KARISI GIBI HİSETTİM. KELİMENİN TAM ANLAMıyla. HER ANLAMDA.

Seviştikten sonra bana sarılma şeklini. Ya da seviştikten sonra. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Aynı anda ikisi birden olabilir mi? Beni kelimenin tam anlamıyla aldı, ama aynı zamanda istendiğimi ve önemsendiğimi hissettirdi.

"Gitmek zorunda olduğuna emin misin?" Onu takım elbisesinin yakalarından tutup kendime çekiyorum, ağzını kendime doğru çekiyorum ve gitmesi gerektiğini bildiğim için suratımı asarak onu itmeden önce aç bir şekilde öpüyorum.

"Özür dilerim bebeğim."

Çizgili bordo kravatını düzeltirken günahkâr ağzında yavaşça büyüyen bir gülümseme beliriyor.

"Eğer bu acil bir toplantı olmasaydı..." diyor, sesi derin ve yumuşak. "...evde kızlarımla olurum. Ama orada olmak zorundayım."

"Anlıyorum." Onu çelik grisi takım elbisesinin kolundan tutup tekrar kendime çekiyorum ve son bir kez öpüyorum.

Avuçlarım sevdiğim yara izinin etrafında kenetleniyor, sanki onu güvende tutmaya çalışıyormuşum gibi. Dokunuşuma gömülüyor, gözleri yavaşça kapanıyor, yüzünün tamamına yayılan bir gülümseme.

"Keşke gitmek zorunda olmasaydım," diye mırıldanıyor. "Bütün geceyi vücudunu yeniden tanımakla geçirirdim, sonra da sen uykuya dalarken sana sarılırdım."

Ve bir anda tepemdeki o nabız atışı şiddetleniyor ve kalbim küt küt atmaya başlıyor.

"Çabuk eve git o zaman." Alt dudağımı dişlerimin arasından çekiştiriyorum.

Kıçımı avuçluyor ve beni kendine doğru çekiyor. "İnan bana, şimdiden eve, sana gelmeyi düşünüyorum."

"Hoşça kal baba." Sophia çalışma odasına giriyor ve aramızda yanan bir ateş varmış gibi anında ayrılıyor.

Pembe pijamasını giymiş, yatmaya hazır ama yüzündeki kocaman çatık kaşları görmemek mümkün değil.

Gecenin sekizinde ne tür bir toplantıya gidilir bilmiyorum ama onun iş kolunda her şey mümkün. Nerede ya da kiminle olduğunu sormadım. Bilmemi isteseydi, bana söylerdi.

"Üzgünüm, gitmek zorundayım prenses." Diz çöküyor ve kollarını ona doluyor. "Yine de çok uzun sürmeyecek. Döndüğümde sana bir öpücük vereceğim."

"Söz mü?" Sesi melankoliyle düşüyor. "Yemin ederim."

Ona ne kadar bağlı olduğunu görmekten asla bıkmam. Onunla konuşurken bile kızına olan sevgisini hissedebiliyorsunuz. Onu alnından öpüyor.

"Tamam." Bu onu sırttırıyor.

"Pekâlâ hanımlar, babanızın gitmesi gerekiyor." Ayağa kalktı, ceketini düzeltti ve bana doğru yürüdü.

O gözler, bana bakışları... Midem bulanıyor.

"Seni özleyeceğim," diye fısıldıyor, alçak sesle ve boğuk bir sesle, gitmeden önce ağzımın kenarına bir öpücük konduruyor.

Saatler geçti ve hala dönmedi. Gece yarısına yaklaştı. Nerede olabilir ki? İyi olduğuna eminim. Belki de toplantı gecikmiştir. Bana verdiği hücreyi avucumun içinde sıkıyorum, ayağım yatakta zıplıyor.

"Siktir ." Ona bir mesaj gönderdim.

ELSIE

Hey, sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. Beni ara.
Yatmak üzereyim.

Bekledim, bekledim ama bir saat daha geçti ve hala bir şey yok.

Ya ona bir şey olduysa?

Kalbim çarpıyor. Onu kaybedemem.

Birden kapım çalınıyor ve kapı açılmaya başlayınca daha dik oturuyorum.

"Elsie..." Sophia parmak ucunda içeri giriyor, yumruğuyla gözünü ovuşturuyor. "Kötü bir rüya gördüm. Ben..."

Çenesi sallanıyor, bal rengi gözleri yaşlarla doluyor.

Örtüyü kaldırıyorum.

"İçeri gel," diyorum ona, yana kayarak ve genişçe gülümsüyor, gözünün altını siliyor, benimle birlikte tırmanırken elinde açık kahverengi bir oyuncak var.

İç geçiriyor, ben onu yatırırken yan yatıyor, ben de yatmadan önce onu başının arkasından öpüyorum.

"Babam nerede?" Esniyor.

"Yakında eve dönecek. Merak etme," diye söz veriyorum ona, kolumu daha sıkı sararak.

Yine de tüm bu süre boyunca orada yatıyor ve eve canlı dönüp dönemeyeceği endişeleniyorum.

MICHAEL

Bu kadar uzun süreceğini tahmin etmemiştim. Elsie'ye bir toplantım olduğunu söylediğimde yalan söylemiyordum. Sadece geleneksel türden değildi.

Gitmeden yirmi dakika önce Gio beni aradı ve kumarhanelerimizden birinde Bianchi kulübü hakkında konuşan bir adam olduğunu söyledi. Kayla'yı aradığımı bildiği için beni aradı. O orospu çocuğunun şimdiye kadar konuşmasını bekliyordum ama iki saat oldu ve işe yarar tek bir şey bile söylemedi.

Bu çok uzun sürüyor. Eve dönmek zorundayım. Cep telefonumu alıp Elsie'den gelen cevapsız aramaları kontrol ediyorum ama kumarhanede telefonlar hiç iyi çekmiyor.

Döndüğümde ona iyi haberler vermeyi umuyorum. Arkadaşını bulmak önceliklerimden biri. Bunu ona borçluyum.

"Lütfen. Kızların nerede olduğunu bilmiyorum, yemin ederim," diye feryat ediyor Trevor, bağlı ve sandalyede sallanıyor, ağzından kan damlıyor, üç dişi zaten eksik.

Bize bir şey söyledi: Bianchi'lerin kaptanlarından biri. Ve her halükarda, bu gece ölecek.

"Gördün mü, bence yalan söylüyorsun." Başka bir pense alıyorum, bu sefer daha küçük, ona yaklaşıyorum. "Bu daha çok acıtacak. O köpeği çıkarmak daha uzun sürecek."

Attığım her adımda, gözlerinde korku titriyor.

"B-B-Bianchiler bilmemiz gerekmedikçe bize hiçbir şey söylemezler. Bazı kızların yerini değiştirdiler. Ama ben-ahh! Nereye bilmiyorum. Yemin ederim, Michael... Lütfen!"

Hay sikeyim! Kayla'yı kurtaramazsam, ölürse, Elsie beni suçlayacak ve bunun için her türlü sebebi olacak. Yardım edebilecekken etmedim. Bianchilerin o kulübü işletmesini engellemedim.

"bana sunacak bir şeyin yoksa. Sana yok," diyorum ona.

Bir saniye içinde üzerine atıldım, kapatmaya çalışsa da iki elimle ağzını zorla açtım. Kolları arkada titriyor, bacakları da sabitlenmiş. Hareket edemiyor. Çaresiz durumda.

Kerpeten ağzına girdiğinde, çekmeye başladığımda, o inlemeler tam anlamıyla çığlıklara dönüşüyor. Dişlerinin her biri gidene kadar, o kadınlara, o çocuklara acı çektirdiği gibi acı çekene kadar durmuyorum. Bana günahlarını itiraf etti. Bana kulüpte ne yaptığını ve kiminle yaptığını söyledi. İğrenç suçlarının bedelini ödemeli.

Nefes verişlerim jilet gibi keskin çıkıyor, iki elimi de kan kaplıyor. Şu anda insandan çok hayvan gibiyim ve Elsie'nin bunu görmek için burada olmaması iyi bir şey. Kerpeten bir şangırtıyla elimden düşüyor.

Trevor 9'lu silahıma uzandığımı görmüyor. Atışın geldiğini görmüyor, tetiği çektiğim son saniyeye kadar.

Kurşun tam alınına saplanmış. Temiz.

"Bununla ilgilenin," diyorum adamlarıma, Trevor'a çenemi sallayarak, lavaboya gidip kendi günahlarımın kanıtlarını temizlerken.

"Evet, efendim." Onu sandalyeden indirip plastiğin üzerine yatırarak hemen itaat ettiler.

Üzerine kıpkırmızı damlalar sıçramış olan takım elbise ceketimi çıkarıp geride bırakıyorum. Üzerimin geri kalanını inceliyorum ve kıyafetlerimin lekesiz olduğunu görüyorum.

Gio beni kapıdan çıkıp merdivenlerden yukarı kadar takip etti.

"Eve mi gidiyorsun?" diye soruyor kumarhane katına çıktığımızda, etrafımızda gürültülü konuşmalar uğulduyor.

Buradaki herkes bodrum katında neler olduğunu biliyor ve hiçbiri de bu duruma maruz kalmak istemiyor.

"Evet. Eve gitmeliyim." Gülümsemem kalbime kadar ulaşıyor. "Kızlarım beni bekliyor."

"Kızlar mı?" Kalın bir kaşını kaldırıyor ve bir savaşıyor. "Evet," diyorum ona. "Ve bu konuda çeneni kapa."

Eve vardığımda ev sessizdi, tek ses merdivenleri çıkarken ayak seslerimden geliyordu. Arabama vardığımda, bana gönderdiği mesajı gördüm ve hala uyanık olduğunu umarak hemen ona geri mesaj attım. Ama cevap gelmedi.

Endişeliydi. Benim için. Daha önce hiç bir kadın benim için endişelenmemişti. Ama onun gibi bir kadının benim için endişelenmesi? Aman Tanrım. Sanki Elsie bir şekilde hep buradaymış gibi. Ama benim için her şey yeni ve onun güvenebileceği biri olmaya çalışıyorum.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde Sophia'nın odasına giriyorum ve ona söz verdiğim öpücüğü vermeyi umuyorum. Ama yatağı boş buluyorum, pembe yorganının bir parçası kenarından sarkıyor.

"Ne oluyor lan?" Mırıldanıyorum, yatak odama doğru koşuyorum ve kapıyı açar açmaz... "Siktir."

Önümdeki manzara karşısında yere kapanmak ve sahip olduklarım için evrene şükretmek istiyorum.

Kızım Elsie'nin göğsüne yaslanmış, Elsie'nin kolu da kızımın boynuna dolanmış. Ayakkabılarımı çıkarıp kıyafetlerimi çıkarmaya, bir tişört ve eşofman giymeye başladığımda boğazımın arkasına bir ağrı yerleşiyor.

Yorgani ters çevirerek dikkatlice güzel karımın yanındaki yatağa giriyorum.

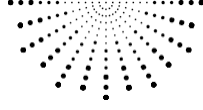
Elsie homurdanarak vücudunu benimkine yapıştırıyor ve sikim canlanıyor. Ama onu sadece becermek istemiyorum. Bundan daha fazlası. Paylaştığımız bağ, birlikte olduğumuzda yaşadığımız tutku. O benim her şeyim.

"Michael?" Esniyor, bakarken gözleri dalgalanıyor, uyku hala yüz hatlarına kazınmış.

"Benim, küçük güvercin," diye fısıldıyorum, çıplak omzunu öperek. "Artık evdeyim. Uyumaya devam et. Uyandığında burada olacağım."

Bir iç çekişle vücudu hareketsiz kalıyor ve onu kendime doğru çekiyorum, onu kaybetmekten korkarak bırakmayı hiç istemiyorum.

BÖLÜM OTUZ İKİ

ELSIE

GÖZLERİM ALIŞIRKEN GÜNEŞ PERDELERDEKİ YARIKTAN İÇERİ SÜZÜLÜYOR.

Parlak ışığa. Sert, kalın bir vücut arkamda ve en tatlı küçük kız kollarıma sarılmış.

"Uyanık mısın?"

O derin, hırıltılı ses vücudumun her santimini uyandırıyor, sıcak nefesi boynumda geziniyor, yumuşak dudakları kulak mememin hemen altına iniyor.

"Evet," diye fısıldıyorum, başımı onun gülümsediğini görecektene kadar çeviriyorum ve midemde bir şeyler dönüyor.

Bana bakışında, gözleri buğulu ve ağırlaşmış. Kalbimin kendine has bir melodiyle dans etmesi için gereken tek şey bu.

"Dün mesajına cevap vermediğim için özür dilerim," diye açıklıyor, parmak eklemlerini çenemde gezdirirken derim karıncalanıyor. "Telefonum çekmiyordu."

"değil. Bana bir açıklama borçlu değilsin."

Endişeden ne kadar hasta bilmesine izin veremem. Deli olduğumu düşünecek.

Yüz hatları gerginleşiyor ve hemen dirseğinin üzerinde doğruluyor. "Ama biliyorum, küçük güvercin. Benim için endişeleniyordun."

Kolumu yavaşça Sophia'nın altından kaydırıyorum ve arkamı dönüyorum. Bakışları benimkilerle kilitleniyor ve bakışlarında öyle yoğun bir şey var ki, her bir sözüne konsantre oluyorum.

"Bunu tahmin ettiğinden daha çok takdir ediyorum." Bakışları dudaklarıma düşerken ses tonunun tınısı duygularla dalgalanıyor. "Hiçbir kadına eve canlı dönüp dönmediğimi umursayacak kadar yakın olmadım."

Kalbim sıkışıyor. Daha önce kimsenin onu sevmediğini bilmek beni üzüyor.

"Seni önemsiyorum, Michael." Boynunun yan tarafını kavradım. Gözleri yumuşuyor. "Senin için minnettarım."
Uzun bir nefes çekiyor ve yavaşça dudakları şakağıma iniyor ve beni o nazik öpüşüyle öpüyor.
"Bugün senin için bir sürprizim var," diye nefes kendini sürüklerken. "Ve bir uçak içeriyor."
Merakımı uyandırdı.
Bakışlarımı kısıyorum. "Yani bir tanesiyle mi gideceğim?"
Nefesinin altında kıkırdıyor. "Evet, bebeğim. Tekrar uçacağız." Beklenti içimde titreşiyor. "Nereye?"
"Bunu sana söyleyemem." Başparmağı tembel tembel yanağımdan aşağı inerken, o hayran gözleri benimkilere takılı kalıyor. "Buna sürpriz denmesinin bir sebebi var."
"Aman Tanrım. Kayla'yı buldun mu?"
Lütfen öyle olduğunu söyle. Hiçbir şey beni daha mutlu edemez.
Yüzü düşüyor.
"Oh..." Boğazım düğümleniyor.
Onu asla geri alamayacağız.
"Özür dilerim." Sesindeki kırık gerginlik beni incitiyor.
"Sorun değil." Elini tutup ağzıma götürüyorum ve parmaklarına bir öpücük konduruyorum. "Elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyorum."
Çenesi gerilir. "Ama bu yeterince iyi değil."

Altı saat sonra, kilometrelerce uzakta, bulutların üzerinde, bana hâlâ söylemediği bir yerde uçuyoruz.

Pilot, "Uçak varış noktasına ulaşırken lütfen kemerlerinizi bağlayın" diye anons eder.

Michael onu tekrar koltuğuna oturturken Sophia heyecanla zıplıyor.

"Lütfen baba." Suratını asıyor, başını omzuna yaslıyor. "Bana nereye gittiğimizi söyle!"

Ama o sadece eğlenerek kıkırdıyor. "Ne kadar tatlı olursan ol, bunu benden alamayacaksın prenses."

"Oh, hadi ama, kardeşim." Kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini devirerek başını sallıyor.

"Abi mi?" İnanamayarak gülüyor. "Bunu söylemeyi sana kim öğretti?" "Gio Amca." Omuz silkiyor, kendisiyle gurur duyuyor.

Bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Kardeşimi öldüreceğim. Bana 'baba' demeyi bırakmasına henüz hazır değilim."

"Sen her zaman onun babası olacaksın." Yüzünü kavırıyorum, dudaklarım hafif bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sana ne dediği önemli değil. Her zaman sana saygı duyacak. Birine ihtiyacı olduğunda sana . Her zaman senin bebeğin olacak."

Derin bir iç çeker. "Teşekkür ."

Başımı omzunun üzerine düşürdüm.

"Ama yine de kardeşimi öldüreceğim."

Uçak alçalırken ikimiz de gülüyoruz, durmak için yavaşlamadan önce piste bir sarsıntıyla çarpıyor.

"Artık kemerlerinizi çözmekte özgürsünüz," diyor kaptan. "Lütfen yolculuğunuzun tadını çıkarın."

Michael Sophia'nın kemerini çözerken ben de benimkini çözüyorum. Hepimiz ayağa kalktığımızda cep telefonunu çıkarıyor ve cebine geri koymadan önce hızlıca bir şeyler yazıyor. Uçaktan çıkarken bana yan gözle bakıyor ve bu beni planladığı şey konusunda daha da heyecanlandırıyor.

Merdivenlerden iner inmez serin ve berrak havayı içime çekiyorum, gözlerim gökyüzünün zengin kırmızı ve ateşli altın tonlarıyla çiçek açtığı ufukta geziniyor.

Aşağıya kadar indiğimizde, aniden kısa bir mesafe ötede bir araba fark ediyorum. Beyaz bir sedan. Özel bir yanı yok. Ama yine de ona bakıyorum, neden burada olduğunu ve neden aniden ona doğru ilerlediğimizi merak ediyorum.

"O arabada kim var, Michael?" Ona bakarak soruyorum, kalbim sanki benden önce biliyormuş gibi çılgınca atıyor.

Gözlerini gözlerime dikti, ağzının köşesi orantısız bir sırıtışla kalktı. "Bazı şeyler beklemeye değer, küçük güvercin."

Ürperiyorum; bu açıklanamaz ağırlık hissi bir anda üzerime çöküyor. İçimde bir duygu yumağı kabarıyor. Arabanın kapısı açıldığında gözyaşlarım aniden gözlerimin içinde toplanıyor. İçinde kimin olduğunu göremeyecek kadar uzaktayız. Ama ayaklarım daha hızlı ilerliyor, Michael'ı geçiyorum, Sophia'yı geçiyorum.

Yolcu tarafından biri çıktı. Önce onun siyah topuklu ayakkabılarını görüyorum. "Anne?" Bir çılgılık attım, görüşüm bulanıklaştı.

Hayır, . O .

"Elsie!" diye bağırıyor.

Hangimiz diğetine önce koşuyor bilmiyorum ama ben nefes nefese onun sevgi dolu kollarına koşuyorum.

"Anne!" İçimden bir hıçkırık kopuyor; o bana tüm benliğiyle sarılırken ben ağlıyorum.

"Bebeğim. Benim tatlı bebeğim." Yüzümü tutuyor ve burada olduğuma inanamıyormuş gibi gözlerimin içine bakıyor ve anlıyorum çünkü ben de burada olduğuna inanamıyorum.

Gözyaşları kızarmış yanaklarından aşağı süzülüyor, bitmeyen şelalelerin suları gibi.

Sürücü kapısı açılıyor ve babamı gördüğümde, gözlerinde nem birikiyor, çenesi titriyor, yeniden paramparça oluyorum.

Acılarımızın dalgası, yıllarca süren ayrılık... hepsi kabarıyor, patlayana kadar birikiyor. Ve birlikte, birbirimizin kollarında dağılıyoruz.

Bir zamanlar çocukluğumu geçirdiğim evde oturduğumuza inanamıyorum. Hâlâ tamamen aynı görünüyor, sanki geri dönersem diye tek bir şeyi bile değiştirmeye korkmuşlar. Hatta granitte hâlâ o çatlak var, babam lavaboyu tamir ederken koymuştu. Ben kaçırılmadan üç gün önceydi.

O günle ilgili her şeyi hatırlıyorum. Boru babamın üzerine patladığında annem kahve yapıyordu ve ben de çörek yiyordum. Sonra herkes elini taşın altına koydu, ben havlu getirmeye koştum, annem de suyu kapattı. Babam aletlerini almaya gitti ama döndüğünde yanlışlıkla anahtarla tezgâha vurdu. Tamir etmek istemiş ama sanırım ben kaçırıldıktan sonra akıllarına gelen son şey bu olmuş.

Michael Sophia'yı dondurma yemeye götürdü, böylece annemler ve ben yalnız kaldık. Birkaç gözyaşları içinde bana bakıyorlar, sanki hayallerinin bir ürünüymüşüm gibi ellerime ve kollarıma dokunuyorlar.

"Aradığında çok mutlu olduk." Babam Michael'dan bahsederken boğuluyor. "Seni bu kadar çabuk göreceğimizi düşünmemiştim." Duraklıyor, derin bir nefes alıyor ve gözlerinin altını siliyor. "Tanrım, tatlım..."

Çenem titriyor; duygularım tamamen taşmış durumda. Michael'ın bunu sürpriz olarak planladığına inanamıyorum. Ona teşekkür edecek zamanım olmadı. Bunu benim için yaptı. İlişkimiz ne kadar alışılmadık olursa olsun, buradaki şey önemli. Babamı arayıp bunu ayarlayacak kadar önemsedim.

Annem başını omzuma yaslarken, o elimi tutup kucağına alıyor.

"Bugünün geleceğini hiç düşünmemiştik," diye ağlıyor. "Seni bulmak için elimizden gelen her şeyi yaptık ama sanki hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuş gibiydin."

"Bu senin hatan değil," diye burnumu çekiyorum. "Benim suçum."

Annemin rahatlatıcı kolları bana sarılıyor. "Hayır, hayır, hayır. Bunu yapma bebeğim. Bu senin suçun değil." Bakışları benimkilere çarpıyor ve başparmaklarıyla gözyaşlarımı siliyor. "Sen sadece dünyayı deneyimlemek isteyen bir kızdın. Sakın kendini suçlama."

"Peki bu Michael senin için tam olarak kim?" diye soruyor babam.

Onlara ne söyleyeceğimden pek emin değilim. Ama gerçeği söyleyeceğim. Bakışları sol elimdeki dev kayaya kayıyor.

Oh, . Orada olduğunu unutmuşum.

"Sen..." Nefesini içine çekiyor. "Siz ikiniz evli misiniz?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Evet. Sayılır. Yani..."

Boğazıma tırmanan sinirleri yutkunarak bastırıyorum, kalp atışlarım hızlanıyor.

İkisi de gözlerini dikmiş bana bakıyor. Yani, onları nasıl suçlayabilirim ki? Yıllarca bensiz kaldıktan sonra beni geri aldılar. Şimdi, rastgele bir adamla evliyim. Keskin bir nefes veriyorum.

Burada bir şey yok.

"Bulduğum yerden kaçtığımda Michael ile tesadüfen tanıştım. Ve beni kaçıran insanlardan korumanın tek yolu benimle evlenmektir."

Gerçeğin tam olarak bu olmadığını biliyorum ama ona değer veriyorum ve ailemin ondan nefret etmesini en son isteyeceğim şey.

"Yani bu daha çok bir mantık evliliği mi?" Annem kaşlarını çatı.

"Um..." Halkayı çeviriyorum, ayağım zıplıyor. "Sanırım, evet."

Babamın tüm yüzü daha önce hiç görmediğim bir öfkeyle değişiyor. "Seni kaçıran insanlar... Kim onlar?"

"En kötü türden insanlar, baba."

Boğazımdan bir nefes kaçıyor ve en başından, kaçırıldığımız andan başlıyorum, onlara acı dolu geçmişten parçalar veriyorum, onları zaten olduklarından daha fazla yaralamadan neler yaşadığımı anlamalarına yetecek kadar. Michael'la nasıl tanıştığımızı anlatarak bitiriyorum, içeri zorla girdiğimi ve onun beni Bianchi'lerden koruduğunu söylüyorum.

Annem kontrol edilemeyen gözyaşları dökerken babamın yüz hatları acı ve öfkeyle buruşur. Belki bu bir hatasıydı. Ben yalan söylemeliydim. Ben

Onları daha fazla travmadan kurtarmalıydım. Neyim var benim?

Yumruğumu sıkıyorum, tırnaklarım avucuma batıyor.

Babam ayağa fırlar. "Karakoldaki arkadaşımı arıyorum, federalleri de bu işe dahil edeceğiz."

"HAYIR!" Bileğini tutarak ona doğru atıldım. "Baba, lütfen!" Başımı çılgınca sallıyorum, kaşlarım çatılıyor. "Yapamazsın. Kayla ve Jade'i öldürecekler. Ellerinde bir sürü sahtekâr polis var. Bırak Michael halletsin." Ses tonum titremeye başladı. "Söz ver bana!"

Tavrı, bana asla zarar verecek bir şey yapmayacak, taparcasına seven bir babaya dönüşüyor. "Tamam, tatlım. Şşş."

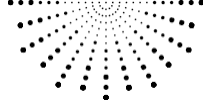
Beni sıkıca kucakladı. Kolları beni küçükken olduğu gibi sardığında ona sarılarak ağlıyorum. Bu sarılmalar... Ah, onları nasıl da özlemişim.

"Hiçbir şey yapmayacağım, tatlım. Lütfen, sadece ağlama."

Ama bitmek bilmeyen gözyaşı nehrini durduramıyorum - kalp acısı, kayıp. Çok fazla kayıp, onlarsız geçen çok uzun yıllar. Gittiler. Öylece. Benden . Onlardan. Ve bu konuda hiçbirimizin şu anı yaşamaktan başka yapabileceği bir şey yok. Elimizde kalan tek şey bu ve ben bunun elimizden kayıp gitmesine izin vermeyeceğim. Bir saniye bile.

OceanofPDF.com

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MICHAEL

"UMARIM ESKİ ODAMDA UYUMAK ÇOK TUHAF DEĞİLDİR." ELSIE GÜLER
Sinirli bir şekilde, duvarındaki Taylor Swift posterlerine bakarken önümde kıpırdanıyor. "Evet, o zamanlar takıntılıyım." Gergin bir şekilde boğazı düğümleniyor ama bu onu daha da sevimli kılıyor.

"O kadar da kötü değil."

Parmaklarımı omurgasında gezdiriyorum ve titriyor.

"Buraya gel," diye fısıldıyorum, onu kendime çeviriyorum, gözlerinde kayboluyorum.

Aramızdaki bu çekim, bizi birbirimize iten bu güç... Anlatılamaz. Onu daha da yakınımaya çekiyorum, parmaklarımı saçlarına batırıyorum, sertçe çekiştiriyorum, dudakları dudaklarıma değiyor.

"Benim için yaptığın şey..." Ağzıma karşı iç çekiyor. "Teşekkür ederim." Ağzımın kenarına bir öpücük konduruyor ve kalbim göğsümün içinde fır fır dönüyor. "Bunun benim için ne anlama geldiğini sana anlatamam."

"Senin için her şeyi yaparım, küçük güvercin." Avucum kalçasını sıkıyor. "Bunu şimdiye kadar bildiğini sanıyordum."

"Belki de bana hatırlatmalısın." Sesi ipeksi bir yumuşaklık kazanıyor, arzusuyla beni kızdırıyor.

Nabzım, kalp atışlarım... hepsi aynı anda atıyor ve bir hırıltıyla ağzını ağzımla kapatıyorum, onu bütün gün yapmak istediğim gibi yutuyorum. Ama hayatımın geri kalanında ona sahip olacağımı bildiğim için ailesiyle vakit geçirmesine izin verdim.

Elleri sırtımdan aşağı inerken inliyor, ellerini çıplak tenimde hissedene kadar gömleğimi yukarı çekiyor. Alt dudağını ağzıma almadan önce dilimi onunla karıştırıyorum.

Boğuk bir küfürle kendimi geri çekip alnımı onunkinin üzerine bırakıyorum. "Eğer şimdi durmazsak, seni bir zamanlar sadece benim seni becerdiğim gibi becerilmeyi hayal ettiğin odada becereceğim."

Nefes nefese kalıyor, göğsü hızla inip kalkıyor, ben ona bakmaya cüret ederken gözleri utanmaz bir ihtiyaçla doluyor.

"Yap," diye homurdanıyor.

Bir küfür mırıldanıyorum, elimi saçlarında daha sıkı kavıyorum, başını geriye çekiyorum ve açgözlü dişlerimin tırmıklaması için boynunu açığa çıkarıyorum.

"Beni nasıl istersen becer," diye inliyor. "Hiçbir şey duymayacaklar. Hepsi alt katta."

"O amcığa vurduğumda attığın çığlıkları bütün eyalet duyacak."

Alt dudağını ısırduğunda homurdanıyorum ve başparmağımın dudaklarının arasına girerek onları ayırmasına izin veriyorum.

"Lütfen, Michael..."

"Mm, karım çok açgözlü." Saçlarını parmak uçlarıma doluyorum, diğer elim karnından aşağı kayıyor ve taytının bel bandını parmaklıyor. İçine dalıyorum ve onu çıplak buluyorum.

"Külot yok, ha?"

Nefesi kesiliyor, gözleri ihtiyaçtan boğuluyor.

"Bunun olmasını sen mi istedin? Seni bulmamı mı istiyordun?" Tek cevabı homurdanmak olunca saçlarını daha sert çekiyorum.

"Cevap ver bana."

"Evet..." Sesi gittikçe kısılıyor. "Uçağa binmek için o evden ayrılır ayrılmaz bana dokunmanı istedim."

"Sana nasıl dokunmamı istiyorsun?" Onu sertçe öpüyorum, tek bir parmağım yarığında gezinirken onu izleyebilmek için itiyorum.

Ben klitorisini okşarken bir inilti çıkarıyor.

"Böyle mi dokunulmak istiyorsun, küçük güvercin? Benim kontrolüm altında?"

İstediyimi yapmak için mi?"

"Evet..." diye haykırıyor parmağımın ucu içine girdiğinde, duvarları etrafımda kenetleniyor.

"Bak şimdiden ne kadar ıslaksın ve ben daha hiçbir şey yapmadım." İki parmağımı içine sokuyorum ve o bir inilti çıkarıyor. "Seni nasıl becermem gerektiğini düşünüyorsun? Sert mi? Yavaş mı?"

"Evet, durma," diye inliyor, başını geriye atıyor.

Tempomu artırıyorum, amının bana uzun süre dayanamayacağını söylüyor.

Yavaşça çekiyorum ve itiraz edencesine homurdanıyor ama bir an daha beklemeden onu çevirip yatağa atıyorum, pantolonunu kısından aşağı çekiyorum ve avucumu ensesine koyarak onu yatağa bastırıyorum.

"Çok daha iyi." Kıcına sertçe şaplak atıyorum, derisinin kızarmasını izliyorum. "Becer beni, lütfen." Sesi arsız bir arzusun ağlamasıydı.

Sanki sikime ulaşmaya çalışıyormuş gibi ellerinin ve dizlerinin üzerine kalkarak kıcını kaldırıyor.

Kıkırdıyorum, bir avucumu diğer yanağına vuruyorum. "Kıcını böyle açmaya devam edersen diğer deliğini de dolduracağım."

Kıcının kenarıyla oynuyorum, bir parmağımı ilk boğuma kadar içine sokuyorum. Buna karşı kükrüyor. Ve başparmağımla kıcına sokarken üç parmağımla amını doldurduğumda, ölü bir şehri uyandıracak kadar yüksek sesle adımı haykırıyor.

Lanet olsun, bu kadın bana sahip. Ağrıyan her yerime.

Alçak bir kıkırdamayla yuvarlanıyorum, sikim onun için zonkluyor. "Evet, böyle.

Hepsini al, benim açgözlü küçük güvercinim."

Pembe ve mor battaniyesini yumrukluyor. "Evet... Michael..."

Sözcükleri boğazında düğümleniyor, mutluluğunun karmaşasında kayboluyor ve dağılıyor, ona sahip olmama izin veriyor. Kalbime sahip olmaya başladığı gibi bedenine de sahip olmama izin veriyor.

Bir an bile kaybetmeden eşofmanlarımı indirdim, sikimi sıırılsıklam girişine dayadım ve sonuna kadar soktum.

Vücudum onunkinin üzerine örtülüyken, onu pervasız bir ihtiyaçla, aşık olduğu kadın için çaresiz bir adamın açlığıyla alıyorum. Dünyada onu dizlerinin üzerine çöktürüp, onu elinde tutması için yalvarmasını sağlayacak güce sahip tek kadın. Onu sevmesi için. Asla bırakmaması için.

Ben o adamım, ya Elsie'm? O her zaman o kadın olacak.

ELSIE

"Hile mi yapıyorsun?" Ertesi gün yemek masasında Monopoly oynarken babam Sophia'ya takılıyor. "Beni üç kez yenebilmenin imkanı yok."

Kıkırdıyor, omuz silkiyor, kendini beğenmiş.

"Çok pratik yapıyorum. Pearl, aşçımız, benimle oynuyor ve her zaman ben kazanıyorum." Kaşları meydan okurcasına kalkıyor.

Ailem Sophia'ya resmen aşık oldu. Onları kim suçlayabilir ki? Bu kız iki rakibi arkadaş yapabilir ve onlara her istediğini yaptırabilir. Çok tatlı bir tarzı var.

"Bir aşçı, ha?" Annem söze karışıyor, gözleri Michael'inkileri tararken ağzında bir gülümseme beliriyor. "Tam olarak ne iş yapıyorsun?"

Bu ikisinin de Michael'a yönelttiği ilk soru. Sanırım beni üzmemek için dikkatli davranmaya çalışıyorlar ki bunu takdir ediyorum.

Rahatsızca yer değiştiriyor. Onu böyle görmek biraz komik. Her zaman kendinden emin ve toparlayıcıdır.

"Çok sayıda işletmem var, hanımefendi."

Ailemin onu hiç duymamış olmasına sevindim. Bir mafya babasıyla evlenmemle ilgili büyük bir sorun yaşarlardı.

"Bu kadar resmi olmana gerek yok," diyor annem. "Sen benim damadım olduğuna göre."

Michael çenesini öne çıkarır. "Yeni tanıştığımızı biliyorum ve ilişkimizin büyük bir şok yarattığından eminim, ama ikinizin de bilmesini istiyorum..." Dikkatini annemle babamın arasında gezdiriyor. "Kızınızı çok önemsiyorum ve bundan sonra onu korumak için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum."

"Umarım öyledir," dedi babam hüzünle. "Kızım benim bebeğim ve olan biten her şeyi bildiğim için..."

Duraksıyor, başını sallıyor, yüzünde taşıdığı acı, yüz hatlarının çekilmesinden belli oluyor.

"Anlıyorum, efendim." Michael masaya doğru eğildi. "Size yemin ederim, erkek erkeğe, karım ve kızım her şeyden önce gelir, kendimden bile." Babam ciddiyetle başını sallıyor, bakışları değişmiyor. "Sana inanıyorum." Karşısında oturan Sophiaya bakınca gözleri yumuşuyor. "Şimdi, görüyorsun Şampiyon olduğunuza göre, bence bir kutlama yapmalısınız."

Ona bakarken gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "Parti gibi mi?"

Babam düşünceli bir bakış atıyor. "Bir tür parti gibi. Dondurma ve sıcak çikolata parçacıklı kurabiye kulağa nasıl geliyor?"

"Birlikte mi?" Ağzını açıyor, gözleri daha da . "Bir kasede mi?" Michael kıkırdıyor ve bir kolunu omuzlarıma doluyor.

"Elbette," diyor babam, kız sandalyesini neredeyse geriye atıp ona katılırken boyunun hizasına kadar yükselerek. "Madem kazandın, iki kaşık da sen alıyorsun."

"Burayı gerçekten seviyorum." Adamın büyük elini tutuyor ve küçük elinin içinde tutuyor. "Hem de çok."

Kapıda durmuş, ertesi akşam eve dönmeye hazırlanırken, kalbim bedenimden sökülüyormuş gibi hissediyorum. Keşke aynı anda hem onlarla hem de Michael'la birlikte olabilmemin bir yolu olsaydı. İstesem kalmama izin vereceğini biliyorum ama sorun şu ki, onu ya da Sophia'yı bırakmak istemiyorum.

"Gerçekten gitmek zorunda mıyız?" Sophia gözlerini Michael'a dikmiş, kalması için yalvarıyor.

Burada geçirdiğimiz birkaç gün içinde annemle babamı çok sevdi. "Ne yazık ki babamın çalışması gerekiyor. Özür dilerim prenses. Ama biz çok yakında döneceğim."

Bu sözlerle bana bakıyor ve gözlerimin arkası duyguyla ağrırken gülümsemeye zorluyorum.

"Yakında döneceğine söz veriyor musun?" Annem kaşlarını çatarak soruyor ve ağlamamak için kendini zor tuttuğunu anlayabiliyorum.

"Biliyorum." Başını sallıyor. "Onu senden asla uzak tutmam."

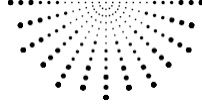
"Teşekkür ederim." Annem kollarını ona doğru uzatıyor ve parlayan gözleri benimkilere gitmeden önce kısa bir için ona sarılıyor.

Fiziksel olarak acıyor ve yaklaşan gözyaşlarımla savaşıyorum.

"Lütfen benimle her gün görüntülü konuş." Yüzümü avuçlarının arasına alıyor, gözyaşları gözlerine doğru akıyor.

"Söz veriyorum, yapacağım." Hem ona hem de babama bakıyorum, aynı anda kollarımı onlara doluyor ve asla bırakmak istemiyorum.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MICHAEL

AİLESİNE VEDA EDİŞİNİ İZLEMEK ÇOK ZORDU.

Onu sevdim. Ama onu onlardan uzak tuttum. Artık aralarına girmeyeceğim. Onları istediği sıklıkta görebilir. Bianchi'lerin onu bulmamasını sağlayacağım.

Zaten son zamanlarda sessizdi. Görünüşe göre hala Cavaleri kardeşlerle savaşmakla meşguller. Son duyduğumuza göre sadece Agnelo kalmış. Umarım onun da sonu acımasız olur.

Elsie ertesi sabah muhteşem vücudunu yanıma uzatıyor, artık hepimiz evdeyiz. Bir dirseğimi kaldırıyorum ve beni ipeksi kırmızı geceliğine bakarken yakaladığında ağzında bir gülümseme belirliyor. Parmak ucum meme uçlarının üzerinde geziniyor, kumaşın arasından sokuluyor ve kalçalarını yatağın daha derinlerine doğru sallıyor.

"Günaydın karıcığım." Sırıttıyorum, parmak eklemlerim kalkıyor ve çenesinin altına sürtünüyor.

"Günaydın, kocacığım." İnliyor. "Bugün gerçekten çalışmak zorunda mısın?" Küçük elini zonklayan ereksiyonumun başının etrafında yumruk yapıyor. "Yoksa yatakta bana biraz daha eşlik edebilir misin?"

Beni sarsarken bir küfür savuruyorum, bu da bütün gün onunla yatakta kalmak istememe neden oluyor.

"Eğer durmazsan seni kahvaltı niyetine yemek üzereyim," diye uyarıyorum ama dilimin yapabildiklerinden ne kadar hoşlandığını bildiğim için bu pek de bir uyarı sayılmaz.

"Günün en önemli öğünü olduğunu söylerler." Dudaklarında bir gülümseme belirliyor, sesi bal gibi damlıyor.

Onun için bu kadar tahrik olmamın tadını çıkarıyor ve ben de hoşlanıyorum. Karımdan başka hiç kimse için bu kadar sertleşmeyeceğim.

"Şimdi öyle mi?" Tek bir akıcı hareketle onu ters çeviriyorum, iki bileğini de alıp kalçalarına doğru yatağa sabitliyorum.

Bakışlarım onunkilerle çakılı kalırken bedenim çekirdeğine doğru sallanıyor.

Ondan önce kimseyle sevişmiş miydim? O hayatıma girene kadar bunun ne anlama geldiğini biliyor muydum?

Ağzım onunkinin üzerine düşüyor, dudaklarımız birbirine değiyor.

"Sizinle yeni baştan evlenebilseydim, Bayan Marino, evlenirdim."

Sertçe nefes alıyor, kaşları çatılıyor.

"Michael..." diye mırıldanıyor, gözlerinin içi gülüyor. "Adımı öyle söyleme, yoksa bu yataktan kesinlikle çıkamayız.

bugün hiç."

"Şikayet ettiğimi görmeyeceksin." Bana hınzırca bir sırıtış atıyor ve ben anında onun içine girmek istiyorum.

"Eve döndüğümde sana sahip olmak için kendimi bekletecektim..." Bileğini bıraktım ve geceliğini vücuduna doğru ittim. "Ama şimdi beklememin imkanı yok."

Parmaklarımın ucunu onun çıplak küçük amcığına sürterken kalbim göğsümde çarpıyor, kapının çalınmasıyla homurdanmaya başlıyorum.

Bu kesinlikle benim kızım değil. Kapıyı öyle çalmaz. "Kim o?"

Kalçalarını törpüleyerek yuvarlıyor, ona daha derinden dokunmamı sağlamaya çalışıyor.

"Efendim," dedi adamlarımdan biri. "Ön tarafta misafirleriniz var ve gitmiyorlar."

Anında yatağımdan fırladım, kalbim küt küt atıyordu. Eğer Bianchi'lerin adamlarından biriye, yapacağım şey...

"Burada kal," diyorum ona, çenesini tutup sertçe öpüyorum.

Doğruluyor, yüz hatları telaşla geriliyor. "Bianchiler mi?"

"Bilmiyorum." Yanağını avucumun içine alıyorum. "Ama ben öğrenene kadar burada kalacaksın. Anladın mı?" Onu bir kez daha öpmek için eğiliyorum. "Sakin bana itaatsizlik etmeye kalkma."

Dudaklarımı onunkilerle okşuyorum ve bir inilti çıkarıyor. Gitmeye başlıyorum ama elini bileğime atıyor.

"Dikkatli ol." Kaşları toplanıyor. "Lütfen."

"Benim için endişeleniyorsun..." Elini kaldırıp üstünden öpüyorum. "Bu asla unutamayacağım bir şey."

Yüz ifadesi yumuşar. "Ciddiyim."

"Ben de söylediklerimde ciddiydim. Burada kal. Sana bir şey olmasını istemiyorum."

"Yapacağım."

İsteksizce gitmesine izin verdim ve son bir bakışla kapıdan çıkıp arkamdan kapattım.

Adamım orada bekliyor. "Efendim, Cavaleris olduklarını ve Elsie'yi aradıklarını söylüyorlar. Orada bir grup var. Sizi görmek istiyorlar."

Bu dikkatimi çekti.

Merdivenlere yöneliyorum ve hızla aşağıya iniyoruz.

"Söylediklerinin bu olduğuna emin misin?"

"Evet. Bağlanmışlar ve kızgınlar."

Görünüşe göre iyi şöhretlerinin hakkını veriyorlar.

Kıkırdıyorum. "Ben de öyle."

Alttaki diğer adamım bana bir tabanca uzattı.

"Buraya gelmek için iyi bir nedenleri olsa iyi olur, çünkü beni güzel karımla geçireceğim güzel bir sabahdan alıkoydular."

Elsie'yi neden sorduklarını öğreneceğim. Eğer ona zarar vermek için geldilerse, buradan canlı çıkamazlar.

Silahımı belime sokup kapıyı açtığımda bir insan kalabalığıyla karşılaşıyorum. Adamlarımdan dördü silahlarını beş kişilik bir gruba doğrultmuş, çoğu hala ikinci bir cipin içinde oturuyor.

Evime gelip silahlarını bu şekilde sergileyebileceklerini mi düşündüler?

"şu lanet silahlarınızı!" diye gürliyorum ve hepsinin gözleri bana dönüyor.

"Önce adamlarına söyle," diyor yeşil gözlü, uzun boylu biri, bana ters ters bakarak. Eğer evdeki kızlarım olmasaydı, onu öldürürdüm.

Bir el salladım ve adamlarım silahlarını indirdi.

"Ne kadar kolay olduğunu gördün mü?" Ağzımın kenarını kıvrarak kıs kıs gülüyorum. "Şimdi, çocuklar, neden oyuncaklarınızı bir kenara bırakmıyorsunuz, böylece buraya yapmaya geldiğiniz sohbeti yapabiliriz?"

"Arkadaş edinmek istemiyoruz," diye ekliyor zümrüt gibi gözleri olan bir başkası hoyratça. "Buraya Elsie için geldik ve onun sizde olduğunu biliyoruz."

"Kim?" Ağzımın etrafında duygusuz bir sırıtma oluşuyor.

Bir arabanın kapısı açıldı ve içinden çok iyi tanıdığım bir kadın çıktı.

Kıkırdamam göğsümde gümbürdüyor. "Chiara Bianchi. Bu zevki neye borçluyum?"

"Kapa çeneni, Michael." Siyah deri pantolonunu giymiş, bir elini kalçasına dayamıştı. "Elsie'yi teslim et. Ve eğer ona zarar verdiğini öğrenirsem, seni kendim öldürürüm."

Başımı gülererek arkaya atıyorum. "Çok değişmemişsin, değil mi?"

Sıkı dudaklı gülümsemesi moka batırılmış bakışlarına tam olarak ulaşamıyor. "Hayır. O yüzden beni kızdırma. Ben babamın kızıyım."

"Zamansız vefatını duydum," diye alay ettim. "Başınız sağ olsun."

"Evet, teşekkürler. Bu konuda gerçekten çok üzgünüm." Kıs kıs gülüyor. "Şimdi, onu öldürdüğüm gibi seni de öldürmek istemem."

"Sen mi?" Yüz hatlarımda eğlence çizgileri. "Bu hikayeyi kesinlikle bu şekilde duymadım."

"Şey..." Tek bir adım atıyor. "Göstermemi ister misin?" "Ben bir centilmenim." Ellerimi . "Birini incitmeyi asla hayal etmem kadın."

"Evet, sen gerçek bir cevhersin." Gözlerini deviriyor. "Şimdi, Elsie nerede?" "Bu Elsie'yi nereden tanıyorsun?"

Chiara işin içindeyse, ona zarar vermek için burada olmalarına imkan yok, ama o kadar insan arasında karımı nasıl tanıyabildiğini hala anlamıyorum.

"Madem onu tanımıyorsun, o zaman neden umursuyorsun?" Chiara çenesini eğerek meydan okudu.

"Bunca yolu geldiğine göre önemli biri olmalı. Merak ettiğimi düşün."

"O aileden biri gibi olan bir arkadaşın arkadaşı. Bu da onu aileden biri yapar." Avucunu beline doğru sıkıyor, kendi silahının dış hatları açıkça görülebiliyor. "Şimdi, onu nereye kilitledin?"

Bana bir adım daha yaklaşıyor ve bu yeşil gözlü ilk adamın çenesini sıkmasına neden oluyor. Ah, demek şimdi kapıldı. Onun adına sevindim. Akrabası olma talihsizliğine uğradığı o boktan babadan daha fazlasını hak ediyordu.

"Elsie'yi hiçbir yere kilitlemedim. Bir kadına asla zarar vermem."

"Evet," diye alaycı bir şekilde gülüyor. "Saçmalamayı kes."

Yüz hatları bir kez daha sertleşiyor.

Birden ön kapı açıldı ve itaatsiz karım dışarı çıktı.
"Ona zarar vermeyin!" Bana doğru koşuyor, tam da tehlikenin içine. Bunun için ona ne boklar yiyeceğim.
"Elsie, eve geri dön. Hemen!" Kükrüyorum.
"Hayır." Tam önümde yürüyor, sanki onu korumak benim görevim değil de, bir şekilde beni korumak onun görevi haline gelmiş gibi.
Benim küçük savaşçım. Özellikle benim için kendini riske attığı için şu anda onu öldürmek istesem bile beni gururlandırıyor.
Bir kolumu ortasına doluyorum ve onu sürüklüyorum. Ama o orada kalmıyor, yanıma geliyor.
"Siz de kimsiniz ve kocamla ne işiniz var?"
"Koca mı?" Chiara'nın şaşkın ifadesi karşısında gülmek için kendimi zor tutuyorum.
"Evet, biz evliyiz." Kaşlarını çatı. "Şimdi, siz de kimsiniz?"
Başka bir kapı açılıyor ve tanımadığım bir kadın dışarı çıkıyor, rüzgâr açık kahverengi saçlarını yüzüne savuruyor.
"Elsie?" diye ağlıyor.
"Kayla?" Elsie'nin kolunda tüyler diken diken oluyor ve ben de yavaşça benimkini bırakıyorum, içimde bir şok yaşıyorum. "Aman Tanrım, Kayla."
Arkadaşının yanına koşar, tam o sırada uzun boylu sarışın bir kadın dışarı çıkar, yüzü gözyaşlarıyla kaplanmıştı.
"Jade?" Elsie hıçkırarak yukarı bakıyor. "Birlikte misiniz? Aman Tanrım!" Ve şimdi hepsi birbirinin kollarında, birlikte paramparça oluyorlar.

ELSIE

Sonunda içeri girdiğimizde hıçkırıkları daha da artıyor. Bir daha asla göremeyeceğimi sandığım iki kadına bakmaktan kendimi alamıyorum. Kayla ve Jade tam burada, yanımdalar ve ben bir illüzyon görüp görmediğimi merak ederek gözlerimi kırptırıp duruyorum.

Belki de rüya görüyorum. Bu olmalı. Onların da dışarı çıkmasına imkan yok. *Beni* bulanların onlar olmasına imkan yok.

"Sen... gerçek misin?" Burnumu çekiyorum, gözyaşlarım görüşümü bozuyor.

Aynı anda gülüyor, ağlıyor ve başlarını sallıyorlar, koltukta yan yana otururken ellerini benimkilere bağlıyorlar.

"Sizi bulacağımı hiç düşünmemiştim." Gözlerimi siliyorum, duygular boğazıma düğümleniyor.

Kayla ince kollarını bana doladı.

"Gittiğinde senin için çok endişelendim. Ve yemin ederim..." Pantolonunu indirdi, kırmızı lekeli gözlerle bakıyordu. "Yemin ederim onlara hiçbir şey söylemedim, bana ne yaparlarsa yapsınlar."

Benim yüzümden ona zarar verdiklerini itiraf edince başım göğsüne düştü ve ağlamaya başladım. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Hepsi benim hatam. Seni terk ettim."

çekiliyor. "Hayır! Sen doğru yaptın. Denemek zorundaydın."

"Ve Jade." Aynı anda ona sarıldım. "Oh, Jade."

"Hepimiz hayattayız," diyor gözyaşları içinde. "İkinizi de bir daha görebileceğimi hiç düşünmemiştim. Yeniden bir araya geleceğimizi hayal bile etmek istemedim. Hiç umut etmek istemedim." Sesi titriyor.

Çocuklar kenarda durup sessizce bize zaman tanıyorlar.

"Beni nasıl buldunuz?" Bakışlarımı ikisine de dikerek soruyorum. "Siz ikiniz nasıl bir araya geldiniz?"

Jade iç geçirir. "Uzun bir hikaye. Ama her şey Enzo'yla tanıştığında başladı."

Tüm çilesini yeniden yaşıyor. Bianchi striptiz kulübündeki geçmişini, insanlara hizmet etmek zorunda kaldığı mesai sonrası saatleri ve seks kulübündeki günlerini.

Agnelo ona işkence etti. Onu dövdü. Tecavüz etti. Zalimliği sınır tanıımıyordu. Ve eğer ona tecavüz etmek yetmediyse, çocuğuna babalık yapmak da yetmedi. Oğlu Robby'yi doğurduğunda, Agnelo bebeği ondan aldı ve onu sakladı. Oğlu olmadan, ona ne yapıldığını bilmeden yaşamak zorunda kaldı. Robby'yi sadece ayda bir kez Agnelo'nun onayıyla görebiliyordu.

Enzo ve kardeşleri sayesinde artık ona sahip. Kayla'yı bulan ve kafeslerde tutulan diğer kadın ve çocukları kurtaran da onlardı.

"Agnelo öldü," diye ekliyor Jade. "Bir daha kimseye zarar vermeyeceğini bilmeni istiyorum." Elimi sıkıyor.

"Gerçekten gitti mi?" Nefeslerim hâlâ ciğerlerimde. "Doğru," diyor kardeşlerden biri olan Matteo.

"Bu kadeh kaldırmayı hak ediyor," diye ekliyor Michael, bir sürahi ve birkaç kristal bardak çıkarıp içlerine bal rengi likör doldurarak.

"Viski mi o?" Enzo bardaklardan birine uzanıyor ve bir yudum alıyor. "Tabii ki öyle. Hem de iyisinden."

Birazını yuttuktan sonra sırtıyor ve kardeşleri de içkilerini alıyor.

"Benim hafif sıklet kardeşim için biran var mı?" Enzo, kendisine ters ters bakan Matteo'ya dirsek atıyor. "Sorun değil, küçük kardeşim. Herkes gerçek bir içkiyi kaldıramaz."

Matteo onu tersler, likörü ağzına götürür ve hepsini yutar. Ama gözleri büyür ve yüzü kusacakmış gibi görünür.

Diğer ikisi başlarını sallarken Enzo kıkırdar.

"Bu çocuklar..." Avucunu Matteo'nun omzuna bastırıyor. "Asla öğrenemeyecekler."

Ayak sesleri bizi karşılamaya geliyor ve Sophia elinde oyuncak ayısı, küçük yumruğuyla gözünü ovuşturarak beliriyor.

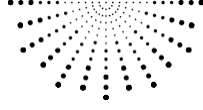
Tüm bu insanlara düşünceli bir şekilde kaşlarını eğerek tereddüt etmeden ilerliyor.

"Parti mi veriyoruz baba?"

"Biliyor musun prenses?" Michael diz çöker ve onu kollarının arasına alır. "Sanırım öyleyiz."

OceanofPDF.com

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

MICHAEL

ÖNÜMÜZDEKİ İKİ HAFTA BİR BAKIŞTA GEÇİP GİTTİ VE HER GÜN bir öncekinden daha iyi. Hiç bu kadar gülmemiştim, hiç bu kadar hissetmemiştim. Sanki kalbim sürekli bedenimin dışındaymış gibi. Birlikte olduğumuz her an bana böyle hissettiriyor.

Ama her geçen dakika, yaklaşmakta olan savaştan korkmaya başladım. Başından beri geleceğini bildiğim bir savaş. Artık babamın adamlarının çoğu bana sadık olduğu için, kesinlikle kazanacağım savaşta benimle birlikte savaşacak güvenebileceğim kişileri topluyorum.

Ama benim için en önemli şey kazanmak değil. Kızlarımı güvende tutmak zorundayım. Asıl öncelik bu. Bu onlara dokunamaz. Geldiğimizi bilmemeli.

Son birkaç haftadır bir plan yapıyorum, barışçıl bir şekilde teslim olmasını umuyorum, her iki tarafın da kayıplar vereceği bir savaşa ihtiyacımız olmayacağını umuyorum. Ama iş o noktaya gelirse, biz hazırız. Onun için geliyoruz. Bu iş öyle ya da böyle bitecek.

Elsie'nin büyükannesinin peynirli makarnasını yapmasına yardım eden Sophia'ya "Parmaklarını sosa batırma," diyorum.

Son zamanlarda çok yemek yapıyor ve şarkı da söylüyor. Kayla, Jade ve ailesine kavuştuğundan ve onlarla her gün konuştuğundan beri tek yaptığı gülümsemek. Arkadaşları şimdiden iki kez ziyarete geldi. Sevdiği insanlara kavuştuğu için çok mutluyum.

"Bunun neresi eğlenceli baba?" Elsie omzunun arkasından bana bakıyor, parmağını da sosa daldırıyor.

O boğucu gözler bir parıltıyla dans ediyor, doğrudan ruhumun içine bakıyor. Parmağını emip temizlemeden önce dudakları zoraki bir gülümsemeyle titriyor.

İçimden bir inilti yükseliyor, çenem sıkılıyor. Keskin bir nefesle arkasından ona doğru yürüyorum, boğazını kavriyorum ve başını göğsüme bastırıyorum.

"Böyle emmeye devam et..." Kulağının kabuğuna fısıldıyorum, sesim çakıl kadar sert. "...ve daha sonra emmen için başka bir şeyim olacak."

Alçak sesle soluduğunu fark ediyorum, boğazını temizliyor, gergin bir şekilde gülüyor, avuç içi tezgâhın kenarını öyle sert kavriyor ki eli titriyor.

Diğer elimle de bir parmağımı sosun içine daldırıyorum. Ağzına yaklaştığımda damlalar dökülüyor ve dudaklarını aralayarak tadını benden emmesine izin veriyorum.

"Baba!" Sophia kıkırdıyor. "Az önce bana bunu yapmamamı söylemiştin."

Elsie'nin beni emerken gözbebeklerinin büyümesini izlerken, bir avucunu alınına vurup başını sallıyor.

"İyi kız," diyorum ona, dilinin ucu etrafımda dolanırken ve sikim anında zonklarken bir inilti tutuyorum.

Başparmağımla dudaklarının üzerinde gezinerek onu temizliyorum, yanaklarında hafif bir pembe tonu oluştuğunda ağzıma bir gülümseme .

"Tamam..." El yordamıyla kendini düzeltiyor, neredeyse düşürmek üzere olduğu kepçeyi alıyor. "Şu sosu tencereye ve fırına koyalım."

Ben ona hayranlıkla bakarken o makarnanın üzerine dökerken bana yan gözle bakıyor. Sadece güzelliğine değil, her şeyine: gülümsemesine, kendini bu kadar rahat taşımasına, kızımın elini tutuşuna ve ona sanki tüm hayatımız boyunca annesiymiş gibi davranmasına.

Ertesi sabah kulağıma mırıldanıyor, kalçasını sikime sürüyordu. Ben de dakikalar önce yaptığım gibi kendimi onun içine gömmeye hazırım.

"Gitme..." diye inliyor.

Tek istediğim Gio ve babamla uçağa atlayıp İrlandalılarla onların topraklarında buluşmak yerine bu yatakta onun yanında kalmak, onun sıcaklığını hissetmek ama bu önemli. Bu, aramızdaki aile kavgasına son vermemizin bir parçası. Ayrıca Gio sonunda köprüyü onarmak için ne yapması gerektiğini öğreniyor.

İrlandalılarla aramızda. Ona önceden söyleseydim, gelmeyi asla kabul etmezdi ve benim de çözmem gereken başka bir sorun olurdu.

Ama bu şekilde, Patrick'in önünde, reddedemez. Bazen ailemiz ve onların güvenliği için fedakarlık yapmamız gerekir ve bu onunki. Eninde sonunda beni affedecektir.

"Özür dilerim, bebeğim. Bu gece döneceğime söz veriyorum."

"Tamam." Dizlerinin üzerine oturuyor, gömleğini iliklemek ve pantolonunun fermuarını çekmek için ayağa kalkmamı izliyor.

Alt dudağını dişleriyle yakalıyor, bakışları göğsümden aşağıya, kalçalarımın doğru kayıyor.

"Sikime öyle bakmayı kessen iyi olur, yoksa toplantıma çok geç kalacağım."

"Nasıl bakıyorsun?" diye alay ediyor, şehvet dolu bakışları daralıyor.

Manşetlerini ilikliyorum, takım elbisemin ceketini alıp tekrar giyiyorum ve bakışlarımı onunkilere sabitliyorum.

Dudaklarını alaycı bir gülümsemeyle aralıyor, kaşlarını çatıyor. Ve bir anda başının arkasını kavriyorum, saçlarını kabaca yumrukluyorum, dudaklarımı onunkilere sürükleyip aralarını yalarken dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Sanki ağzını zorla açmam ve seni boğmam için bana yalvarıyormuşsun gibi."

İnliyor ve ağzım bir anda onun üzerinde, o inerken hırlıyor, dişlerim ve dudaklarımla. Bu öpücük... aç, çıldırtıcı. Onu bir daha asla göremeyecekmişim gibi öpüyorum, sanki bu paylaşacağımız son öpücükmüş gibi. Ve ben böyle biri olduğum için, bu doğru olabilir.

Geri çekildiğimde ikimiz de nefessiz kalmıştık.

"Beni böyle öpmeye devam edersen gitmene izin vermeyebilirim." Nefes nefese kalıyor, yanağıma bir öpücük daha konduruyor ve ellerini omuzlarıma atıyor.

"Seni özleyeceğim." İtiraf tereddüt etmeden dilimden döküldü. "Ve ben de seni." İç geçirdi, elimi tuttu ve yataktan kalktı, onun benimkini kesen parmaklar.

Yanağıma sıkıyor, gözlerimin içine bakıyor ve ben kalmak için ani bir çekim hissediyorum, göğsümden aniden gelen bir ağırlık. Ama gitmem gerektiğini biliyorum. Bu toplantının bugün yapılması gerekiyor. Evde devriye gezen dört adam var. Kızlara bir şey olmaz.

Dokuzluma uzanıp onu çıkarıyorum.

"Al bunu," diyorum , elimi uzatarak.

"Ne?" Gözleri yuvarlak. "Birini zar zor kullanabiliyorum."

"Ben uyuyor numarası yaparken silahı bana doğrulttuğunda hiç de öyle görünmüyordun." Yüz hatlarım sertleşene kadar ağzıma bir gülümseme yerleşiyor.

"Bu...uh..." Dudakları titriyor. "Farklı."

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırıp kışını avuçluyorum ve o lanet şeyi avucumun içinde sıkıyorum. "Bu nasıl, bebeğim?"

"*Aslında* seni öldürmeyecektim." Gözlerini deviriyor. "Belki." Küçük bir kahkaha atıyor.

"Kendinizi ve Sophia'yı koruyacak bir şeyiniz olduğunu bilmek beni daha iyi hissettirecek."

Yüz hatları gerginleşiyor. "Bize kim zarar verebilir ki? Bianchiler öldü."

"Sadece al. Önlem olarak."

Ona bir sürü düşmanım olduğunu hatırlatmıyorum. Hatta bazıları arkadaş gibi görünüyor. Onu daha fazla endişelendirmek için bir sebep yok.

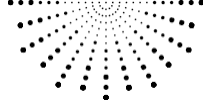
"Tamam." Tutamağı çekingen bir şekilde kavırıyor ve iki eliyle aşağıya bakarak alıyor.

"Ben de bundan nefret ediyorum," diyorum ona. "Ama benim olmanın bedeli bu." Dudaklarımı onunkilere yaklaştırıyorum ve onu usulca öpüyorum.

"Ve sen benimsin," diye fısıldıyorum. "Tamamen . Bunu unutma."

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ ALTI

MICHAEL

"SENCE NE İSTEYECEK?" GIO VARDIĞIMIZDA SORUYOR
özel havaalanında, iki SUV zaten orada.

İrlandalıları dakik olmaktan başka bir şey değildir.

"Öğreneceğiz," diyor babam. "Ama eğer bu kardeşinin kafasıysa..."
Araçlara doğru yürürken gözleri bana kayıyor. "Bunu onlara sen vereceksin."

Hızlı ve sıkı bir nefes alıyorum. "Bu aile için en iyi olanı kabul edeceğim.
Yetkinin artık bende olduğunu unutuyorsun."

Ses tonumda sessiz bir öfke var ve o beni bunu hissedecek kadar iyi
tanıyor.

o.

Solumdan kıs kıs gülüyor. "Ve *sen benim* kim olduğumu
unutuyorsun." "Unutmadım," diye karşılık veriyorum.

"Siz ikiniz. Sakin ol." Biz yaklaşırken Gio nefesinin altında küfrediyor.
Siyahlar giymiş adamlar, sırtlarında tüfeklerle bizi bekliyorlardı.

Üstümüzü ararlarken kollarımızı uzatıyoruz. Ama silah kontrolü
yapmıyorlar. Kabloları kontrol ediyorlar. Çok dikkatli olamayız.

SUV'nin arkasına binerek Boston'un yaklaşık yüz mil dışındaki küçük bir
kasabaya doğru sessizce yol alıyoruz. Patrick kendi halinde olmayı seviyor, bu
yüzden büyük bir arazi satın aldı - dönümlerce tarım arazisinden
bahsediyorum - ve üç oğlu ve iki kızı için bir sürü ev inşa etti, ayrıca ona sadık
olanlar için birkaç tane daha. Söylentilere göre yeni nesil akademi de burada.
Çocukların katil olduğu yer. Ama kimse orayı görmemiş.

Araba üç katlı kırmızı tuğlalı geniş bir evin önünde durur, uzakta otlayan
sığırlar parlak yeşilliklere dağılmıştır. Eğer bir şey varsa, o da

yer aldatıcıdır. Hiç kimse mafyanın böyle bir yerde ikamet ettiğini düşünmez.

"Beni takip edin," diyor adamlardan biri.

Dışarı çıktık, eve girdik, havada sarımsak kokusu vardı.

"İçeri gelin, içeri gelin," diye gürlüyor Patrick'in sesi, bizi kapıda karşılamak için odadan çıkarken.

Ellerini önlüğüne siliyor, kot pantolon ve düz beyaz bir tişört giyiyor. Saçları gri, kalın kaşlarına uygun olarak siyah serpiştirilmiş. Neredeyse kardeşlerim ve benim kadar uzun. Ona bakınca, ülkedeki en güçlü suç örgütlerinden birini yönettiğinden kimse şüphelenmez. Sendikaları üç eyalete yayılmış durumda. Paraları var. Bölgeleri. Silahları var.

Ve en önemlisi, tek hedefi büyüme olan bir liderleri var.

"Kanlı görünüşümü mazur görmelisiniz." Kalın İrlanda aksanını fark etmemek zor. "Deniz mahsulleri çorbası yapıyordum. Biraz alır mısınız?"

"Teşekkür ederim," diyorum, yaklaşıp elini sıkarak. "Ama ben hemen işe koyulacağımızı umuyordum."

Bana keskin bir şekilde bakarken sıkı sıkı tutuyor.

"Ahh..." Küçümseyici bir el sallıyor. "Siz gençler, hep acelecisiniz. Öyle değil mi, Giancarlo?"

Babam kıs kıs güler. "Nasıl olduğunu bilirsin, Pat. Senin oğlanların var. Bizden daha zeki olduklarını sanıyorlar." Patrick'in omzuna sarılıyor ve birlikte mutfağa doğru ilerliyorlar. "Şu çorbayı denemeliyim. Ne kadar iyi olduğunu duyup duruyorum."

"Babam ne yapıyor?" Yavaşça arkalarından yürürken Gio bana doğru fısıldıyor.

"Her zaman yaptığı şey," diye mırıldandım. "Sırtlarından bıçaklayana kadar herkesin arkadaşymış gibi davranıyor."

Sessizce mutfağa giriyoruz, yuvarlak ahşap masanın üzerinde ekmek ve su bardakları var.

Patrick omzunun üzerinden "Oturun," diyor ve kaselere çorba doldurup önümüze koyuyor.

Yemeğe başlamadan önce onun sakinleşmesini bekleriz.

"Geldiğiniz için hepinize minnettarım." Suyundan uzun bir yudum alıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Bunu çözmenin zamanı geldi." Bardağı bir gümbürtüyle masaya düştü. "Yeğenimin ölümü yeterince uzun süre cevapsız kaldı, öyle değil mi?"

O anda babam bana bilmiş bir bakış attı. Aradığı şeyin Raph'ın kafası olduğundan şüpheleniyor ama ben daha iyi biliyorum. Uzun zamandır biliyorum.

"Aklında ne var?" Nezaketen bir kaşık çorba alıyorum.

Yemekle ilgilenmiyorum. Kızlarıma dönebilmek için bunun yapılmasını istiyorum.

Derin bir iç çekti, hâlâ masanın öbür ucundan bana bakıyordu. "Bunu çözecek tek şey... en küçük kızım Eriu arasında bir evlilik bağı..." Yavaşça büyüyen bir sırıtışla Gio'ya bakar. "...ve kardeşine."

"Whoa." Gio bir sandalyeye doğru geri çekildi, neredeyse geriye doğru takla atıyordu. "Kızınla evlenmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Evet." Kaşığımı tekrar kaseye daldırıyor ve sanki az önce bir evlilik ilan etmemiş gibi yemeye devam ediyor. "Oldukça güzel bir genç kadın." Tuzlu biberli kaşlarının altından bana bakarken Patrick'in yüz ifadesi okunmuyor. "Şartlarımı mı reddediyorsun?"

"Bak... uh..." Gio elini yüzünde gezdirir ve derin bir iç çeker. "Ben evlilik için uygun değilim. Kızınız benden başka biriyle daha iyi olur. Sana söz veriyorum."

"Şey..." Patrick alay ederek kâsesini itiyor. "Görünüşe göre istediğim kişi sensin." Ayağa kalkmaya başlar. "Eğer bunu kabul etmezsen, savaş istiyorsun demektir, genç dostum. Anladın mı?"

"Tabii ki Eriu'yla evlenecek," diye kıkırdıyor babam, Gio'nun koluna vurarak. "Öyle değil mi oğlum?"

Yüz hatları dizginlenmiş bir öfkeyle dalgalanıyor.

"Kardeşimle biraz konuşabilir miyim?" Patrick'e sordum. "Yalnız."

Bununla birlikte, gözlerim babama gidiyor. Onu da burada istemiyorum.

"Elbette." Patrick ayağa kalkıyor, babam da onu takip ediyor. "Burada işiniz bittiğinde bizimle oturma odasında buluşmaya ne dersiniz? Kızlarım ve oğullarım bize katılacaklar, sen de yeni gelinin Giovanni ile tanışabilirsin."

Kıkırdayarak babamla birlikte dışarı çıktı ve biz yalnız kaldık. "Dinle, Gio, sen-"

"Siktir!" diye fısıldıyor. "Bunu , değil mi?" Ayağa fırlarken sandalyeyi neredeyse geriye fırlatıyor.

"Yaptım." Sert bir iç geçirdim. "Sana yalan söylemeyeceğim."

Nefes alış veriş gürlülü hale gelirken ve beni öldürmeye hazır görünürken bile ona doğru ilerliyorum.

"Ama inanın bana, kardeşimizi kurtarmanın tek yolu bu. Onun istediği bu, yoksa savaşa gireriz. Asla geri dönemeyeceğimiz bir savaşa. Buna hazır mısın?"

"Kahretsin!" diye homurdanıyor, elini yumruk yapıp alınına gömüyor. "Neden onunla evlenemedin ki? Zaten bir eşe ihtiyacın vardı."

"Beni istemedi. Çok yaşlı olduğumu söyledi. O sadece on sekiz yaşında, sen ise otuz. Sanırım benim otuz altı yaşımdan daha iyi." Ellerimi havaya kaldırdım.

İleri geri adım atıyor, nefesinin altında mırıldanıyor ve bir elini ensesine vuruyor.

"Ondan hoşlanmayacağını nereden biliyorsun? Onunla tanış. Bakalım ne olacak."

"Anlamıyorsun." Duraklıyor, gözlerinden öfke fışkırıyor. "Sana bahsettiğim kız. O kıvılcı saçlı..." Bir kez daha küfrediyor.

"Peki ya o?"

Gözleri acıyla büyüyor.

"Tek o. Tek istediğim o. Lanet olsun!" diye homurdanıyor alçak bir ses tonuyla. "Tek istediğim o iken başka bir kadınla nasıl evlenirim?"

Sesi çatlıyor ve kardeşimin bu şekilde incindiğini hiç görmemiştim. Bir kadın için değil. Ve şu anda ona acıyorum. Eğer ben olsaydım ve Elsie'den vazgeçmek zorunda ... Başka bir kadını yatağıma almadan önce dünyayı yakardım. Ama burada başka seçenek yok. Gördüğüm kadarıyla yok. Henüz yok.

"Bak, anlıyorum. Ama şu anda elimizdeki tek seçenek onunla buluşmak." İki omzunu da kavırıyorum ve ona bir bakış atıyorum. "Öyleyse gidip bunu yapalım. Sonra ne yapacağımıza karar veririz. Yapabildiğimiz kadar oyalayabiliriz. Şu anda onunla evlenmiyorsun. Belki seni istemeyecek bile." Sırıyorum.

Küçümsüyor. "Herkes beni istiyor."

Ama şaka yaparken bile, orada bir gerginlik var. Bu onu öldürüyor.

"Ben buradan bir çıkış bulmadan önce şu bitirelim."

Başımı sallıyorum ve birlikte mutfaktan çıkıyoruz, nereye gideceğimize bile emin değiliz. Ama Patrick'in adamlarından biri oradaydı.

"Bu taraftan" diyor, yürüyerek.

Sesler ve kahkahalar duyana kadar önce sola sonra sağa dönüyoruz. Babamın. Patrick'in.

Gio uzun bir nefes alıyor, boynunu kırmadan önce gözleri kapanıyor ve biz odaya girmeden hemen önce en büyük gülümsemesini takınıyor.

"Ahh, işte buradasınız." Patrick ayağa kalkıyor.

Ve bunu yaparken, oradaki iki kadına doğru yürürken, Gio'nun yüzü kül gibi oluyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor, gözlerini kaçıramıyor.

"Sizi iki kızımın tanıştırayım," diye devam ediyor Patrick, ağabeyimin tepkisine aldırmadan.

Babaları ilkinde doğru yürürken iki kadının karşısında duruyoruz. "Bu Iseult, en büyüğüm."

Kadın orada duruyor, parlak turkuaz gözleri baktığı duvarda delikler açan iki hançer gibi.

Patrick birkaç adım atarak sonrakine geçiyor, o da kardeşime gülümsüyor, bal rengi uzun kirpiklerini kırıştıtırırken dudakları gergin. "Ya bu? Senin gelinin, Eriu."

Gio onu tamamen görmezden geliyor. Çünkü gözleri sadece bir kadını tanıyor ve o da gelini değil. Onun kız kardeşi. Ve saçları... parlak, ateşli bir kırmızı.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, sonra kulağına eğilip fısıldıyorum, "O mu? İstedğin kişi o mu? Kız kardeş mi?"

Bana bakmadan başını sallıyor.

"Bu kötü," diyor nefesinin altında. "Gerçekten çok kötü."

Babam kırmızı deri koltuktan dikkatle bizi izliyor. Yanında, görüşlerinden Patrick'in oğulları olduklarını tahmin ettiğim, hepsi de babaları gibi soluk yeşil gözlü üç adam var. Bizi değerlendirirken yüzlerinde soğukkanlı bir ifade var.

"Siz orada ne konuşuyorsunuz?" Patrick sesleniyor. "Bizi aydınlatın. Lütfen."

Bir elini havaya kaldırdı.

O anda Iseult'nun gözleri bir anlığına Gio'ya kayar ve kaşları gerilir. Ama aynı hızla, iyi inşa edilmiş maskesinin arkasına saklanır ve yüz hatları duygusuzlaşır.

"Gidebilir miyim lütfen?" diye sesleniyor babasına. "Artık burada bana ihtiyaç yok gibi görünüyor."

"Olmayabilir," diyor kuru bir sesle. "Bu senin kayınbiraderin ve bizim yeni ailemiz olacak." Çenesini eğerek onaylamaz bir tavırla ona bakıyor. "Biraz terbiyeli ol hayatım. Sen de herkes gibi kalacaksın."

Gülümsemeye zorluyor, soluk yeşil gözleri parlıyor. "Evet, baba."

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum." Eriu usulca gülümsüyor ve utangaç bir şekilde kahverengi saçlarını okşuyor.

Ablasına hiç benzemiyor: daha kısa, ifadesi ve tavırları daha yumuşak. İşte o zaman Gio'nun Iseult'nun bir adamı öldürmesini izlediğini söylediğini hatırlıyorum ve... şey, bu mantıklı geliyor. Kendi başının çaresine bakabilecek gibi görünüyor.

"çocuklar," diyor Patrick bize, koltuğu işaret ederek. "Oğullarım Tynan, Fionn ve Cillian'la da tanışmanızı istiyorum."

Babalarının kısa gri saçlarının aksine, onlarınki toprak kahverengisi. Eriu ile benzerliklerini yeşil gözlerinden anlayabiliyorum ama Iseult sanki oraya ait değilmiş gibi görünüyor.

Hepsi de ciddi ve lanet suratlı olan erkek kardeşler, kadınlar orada durup kardeşime bakarken - biri , diğeri vahşi bir öfkeyle - sertçe başlarını sallıyorlar ve kardeşimin ikincisine aşık olması hiç de şaşırtıcı değil. Ruhu olan kadınlara karşı hep bir ilgisi vardı.

Iseult'nun bakışları kardeşimle arkasındaki duvar arasında gidip geliyor ve yüzü geriliyor, sanki onu öldürmek mi yoksa kaçıp ağlamak mı istediğinden emin değil.

Gio sonunda, "Bırakın kadınlar otursun," diyor ve biz de bunu yapabilmeleri için kenara çekiliyoruz.

Ancak Iseult gözlerini Gio'ya diyor ve boynunun kenarındaki damar zonkluyor.

"Ayakta durmayı tercih ederim," diye sertçe çıkışırken, kız kardeşi yerine geçmeden önce ona teşekkür ediyor.

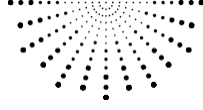
"Beyler. Görüyor musun, Eriu? Senin için ne mükemmel bir koca."

"Evet, baba." Parmaklarıyla oynarken yanakları pembeleşiyor ve gözlerini Gio'ya diyor.

Ama tek yaptığı kız kardeşine bakma arzusuyla savaşmak, çenesi seğiriyor. Iseult'nun bakışları ona doğru kayıyor, sonra sanki pireden yapılmış gibi fırlayıp uzaklaşıyor.

Tehlikeli olmasaydı komik olurdu.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

ELSIE

DÖNÜYOR, PEMBE POFUDUK ETEĞİ DÖNERKEN KIKIRDIYOR.

onunla birlikte. Radyoda başka bir şarkı çalıyorum, ikimiz de Michael'ın benim için hazırladığı müzik odasında en güzel günümüzü geçiriyoruz. Burası benim küçük vaham gibiydi ve bunu onunla paylaşmayı seviyorum.

"Bu çok eğlenceli!"

Ben uzandığım sandalyede dönüp yaptığım buzlu kahveyi yudumlarken o hareketli bir şarkı eşliğinde kalçalarını sallıyor.

"Hadi, Elsie!" Ayaklarının üzerinde zıplıyor ve sırtıyor. "Dans et benimle!"

Gülerek müziğin sesini açıyorum ve ona katılabilmek için içkimi yan masaya koyuyorum.

Küçük avucu benimkini kavradığında kalbim küt küt atıyor ve tıpkı babası gibi o da benim dağınık hayatıma mükemmel bir şekilde uyum sağlıyor. Onu şiddetle seviyorum. Onun için hayatını feda edebilecek başka biri olduğundan asla şüphe duymasına gerek yok, çünkü ben bunu defalarca yaptım.

Elimi diğer elinin içine sokuyorum ve birlikte dans ediyoruz, zıplıyoruz, gülüyoruz. Daha önce hiç yapmadığımız gibi dans ediyor ve gülüyoruz. Büyülü ve güzel. Ve o anda, sonunda mutlu olduğumu fark ediyorum. Sonunda özgürüm. Ailemle yeniden bir araya geldim, arkadaşlarım hayatta ve güvende. İstedğim zaman hepsiyle görüntülü sohbet edebiliyorum. Her şey yolunda.

Hepsinden iyisi, aşık olduğum adamla birlikte olabilirim. Ve ona aşık olmak, ayak parmaklarınızı buz gibi sulara daldırıp içerisinin oldukça sıcak olduğunu fark etmek gibi bir şey. Bir kere alıştıktan sonra yani. Elbette onun hayatı benim körü körüne seçeceğim bir hayat değil ama şu anda olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok.

"Şimdi de annem mi oldun?" diye soruyor aniden, biz yavaşlarken, bir şarkı diğerine geçerken.

Soru karşısında irkiliyorum ama hatlarımdaki şoku belli etmemek için elimden geleni yapıyorum. Sorun şu ki, onun için ne olduğumu bilmiyorum. Yani onun annesi , gerçi bu düşünce beni bir şekilde üzüyor. Çünkü olmak istiyorum.

"Olmamı ister misin?" Müziğin sesini kısabilmek için onu hoparlörlere bağlı dizüstü geri götürüyorum.

"Ugh, duh! Sen en iyisisin." Gözlerini şakacı bir şekilde deviriyor, dudakları geniş bir sırıtışla yukarı kalkıyor.

İkimiz de kanepeye yerleşiyoruz ve o kucağıma atlıyor, ince kolları boynuma sıkıca tutunuyor, yüzü göğsüme gömülüyor.

"Seni seviyorum, Elsie," diye fısıldıyor.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve gözlerim . "Ben de seni seviyorum, tatlım." Ona daha sıkı sarılıyorum. "Ben de bir aile olmamızı istiyorum."

"Gerçekten mi?" Sesi heyecanla yükseliyor, gözleri beni içine çekerken bir parıltıyla dans ediyor. "Gerçekten annem olmak istiyor musun?"

"Gerçekten istiyorum. I-"

Ama camın kırılma sesiyle kelimeler boğazımda düğümleniyor. Saniyeler sonra evin içinde bir yerden bir mermi ateşleniyor.

"Elsie?" diye haykırıyor, gözleri dehşetten büyüyor, vücudu titriyor. "Bu da ne?"

Ciğerlerimde bir soluk kesiliyor. Boynumdaki nabız yükseliyor.

"Sorun yok, tatlım." Hızla ayağa kalkıyorum, onu kollarımda tutarak gömme dolaba götürüyorum. "Buraya saklan."

Kapıyı olabildiğince sessizce açıyorum ve onu içeriye yerleştiriyorum.

"Hayır!" diye haykırıyor tam da evin bir yerinden silah sesleri yükselirken. "Babamı istiyorum."

Aman Tanrım! Neler oluyor?

"Şşş. Sessiz olmalısın," titriyorum. "Kıpırdama bebeğim. Tamam mı?"

Elini sıkıyorum; kalp atışlarım dört nala patlıyor.

Michael'ı aramalıyım. Telefonum nerede?

Bakışlarımı odanın içinde gezdiriyorum ama bulamıyorum.

Sonra aklıma geldi. Daha önce film izlerken lanet şeyi kanepede bırakmıştım.

Hayır! Hayır! ! Ona nasıl ulaşacağım?

"Baba," diye feryat ediyor. "Babacığım."

Daha fazla mermi havayı yarıyor, şimdi daha yakın.

"Korktuğunu biliyorum tatlım, ama cesur olmaya çalışmalıyız, tamam mı? Büyük bir kız gibi burada saklanmalısın. Ben de babanı arayacağım. Ama sen burada kalmalısın." Kapıyı kapatmaya çalışıyorum ama o avucunu kapıya çarpıyor.

"Hayır, lütfen Elsie, beni yalnız bırakma," diye yalvarıyor gözlerinde biriken sonsuz bir gözyaşı nehriyle.

Panik içimde kabarıırken nefesim daralıyor. Uzaktan birden fazla sesin bağırışları yükseliyor. Ötede bir yerde bir şeyler kırılıyor, sert bir yüzeye çarparak ikimizin de sıçramasına neden oluyor.

Midem kabarıyor ve tüm vücudum titriyor. "Seninle saklanacağım, tamam mı?"

Ayak sesleri kapının arkasına takıldığında içimden soluk soluğa bir nefes çıkıyor. Parmak uçlarımda dolaba giriyorum ve döşeme tahtaları gıcırdarken kapıyı kapatıyorum. Sophia nefes nefese kalıyor ve ben de avucumla ağzını kapatıyorum. İçinde bulunduğumuz zifiri karanlıkta nefes alış verişlerimiz zorlaşıyor ve kaotik bir hal alıyor.

"Burada bir içki var," diyor bir adam hışımla. "Kesinlikle hâlâ evdeler."

Gıcırtılı sesi karanlık ve iğrenç bir niyetle kıvrılıyor, ayak sesleri tam yanımızda ilerliyor. Sophia'nın eli benimkini öyle sıkı kavıyor ki parmaklarının kırılacağından korkuyorum.

"Her yere bakın ve onları bulun. Onlara canlı ihtiyacımız var."

Bir yanıt duymuyorum, sadece başka birinin tepinmesini duyuyorum. Sophia için kendimi tutmaya çalışırken göğsüm sıkışıyor ve vücudum titriyor. Son nefesime kadar onu güvende tutacağım. Ona zarar vermelerine izin vermeyeceğim.

Aramızdaki mesafeyi açarak uzaklaşmaya başlıyorlar ve ben rahat bir nefes alıyorum. Bizi bulamayacaklarını anlayana kadar burada saklanabiliriz.

Sophia küçük bir inilti çıkardı ve aniden kapı çekilerek açıldı ve maskeli bir adamla karşı karşıya kaldık, dişleri sarıya boyanmıştı ve bize ürkek bir sırıtışla bakıyordu.

"İşte buradasınız." Ruhsuz kahverengi gözleri bedenimde geziniyor ve içim tiksintiyle kıvrılıyor.

"Lütfen, ona zarar verme," diye yalvarıyorum, hıçkırarak ağlayan Sophia'yı iki kolumla tutarak. "Her şey yolunda, tatlım. Ben buradayım."

"Merak etme." Kıkırdarak kızın başını okşuyor ve kız geri sıçırıyor. "Kızla birlikte geliyorsun."

Sonra bir anda başka bir maskeli adam belirdi, bize doğru saldırdı ve kolumu tuttu.

"Hayır!" Biri Sophia'yı kavrayıp benden uzaklaştırırken, ben çığlık atarak onu itiyor ve pençelerimle dışarı çıkmaya çalışıyorum.

"Elsie!" diye bağıyor.

Ellerimiz hala birbirine , ama bizi sürükledikçe yavaş yavaş ayrılıyor, ta ki birbirimizin parmak uçlarını hissedinceye kadar. Ta ki onlar da gidene kadar.

"Sakin ona dokunmayın!" Onlara bağıyorum.

Ama beni görmezden geliyorlar, bizi odadan çıkarıp koridorda sürükleyerek çalışma odasına götürüyorlar.

Orada bizi iki sandalye bekliyor ve bakışlarım adamlardan Sophia'yı sandalyelerden birine iten adamlara kayıyor. Az önceki yüzündeki ışıltının yerini tam anlamıyla bir panik almış.

"Ben buradayım, tatlım. Seni güvende tutacağım. Söz veriyorum." Ama yalan söylüyorum. Hiçbir şey yapamıyorum.

"Onu bağlayacağım," diyor adam, cebinden fermuarlı bağları çıkarıp Sophia'nın bileklerine sarıyor, Sophia feryat ederken gözyaşları yanaklarını ıslatıyor.

"Sizi hayvanlar!" Beni diğer sandalyeye iterken beni rehin tutan ellerle savaşıyorum. "O sadece bir bebek! Bırakın onu. Babası ne yaptığınızı öğrendiğinde size ne yapacağının farkında mısınız?"

"Bir bok yapmayacak, çünkü kim olduğumuzu bilmiyor," diye tersledi, çenemi kavradı, nefesi ruhu kadar iğrençti. "Ve eve geldiğinde, merhaba demek için etrafta olmayacağız."

Diğeri "Kapa çeneni," diye homurdanıyor ve o da hemen kapıyor.

Ben onu rahatlatmak için elimden geleni yaparken Sophia ağlamaya devam ediyor. Bizi buradan nasıl çıkaracağım? Michael'ın silahı bile yanımda değil. Aptalca, onu yatak odasında bir çekmecedeki bıraktım. Sophia'nın onu görüp korkmasını istemedim ama bu bir hataydı. Eğer yanımda olsaydı, belki de bizi kurtarabilirdim.

Ama onlardan iki tane var, benden de bir tane. Belki de kendimi kandırıyorum.

O zaman Michael'ın adamlarının hiçbir yerde olmadığını fark ettim. Onlar da mı işin içinde?

Öldüler mi?

Oh, Tanrım. Hiç yok, değil mi?

Adam bileklerimi arkamdan tutuyor ve ellerimi sandalyenin arkasına bağlarken ben de avuç içlerim aşağı bakacak şekilde sıkı yumruklar oluşturunca.

Ruhsuz canavarlar. Vahşiler. Keşke Michael burada olsaydı. Onlara ölüm için dua ettirirdi. Ama ne olduğunu bilse bile bize zamanında ulaşamayacak kadar uzakta.

oluyordu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye soruyor beni bağlayan diğerine.

"Yapmamız gereken bazı telefon görüşmeleri var." Bana bir göz attı.
"Hiçbir yere gitmeyecekler. Hadi gidelim."

Çenesini eğerek evin ön tarafını işaret ediyor. Birlikte girişe doğru yürüyorlar ve kapının çarpma sesi duyulduğunda Sophia'ya dönüyorum.

"Elsie, çok korkuyorum," diye ağlarken ben de ellerimi çalıştırıp kendimi bu bağlardan kurtarabilir miyim diye bakıyorum.

Gençken annemin beni zorla götürdüğü kadın savunma derslerinden birinde öğrendiğimi hatırladığım bir şey bu. Biri ellerimizi fermuarla bağlarsa yumruklarımızı avuç içi aşağı bakacak şekilde sıkmamızı, sonra avuç içlerini dua pozisyonuna getirip sallanarak çıkmamızı söylemişlerdi. Aklımda kalan tek şey buydu.

"Ölecek miyiz?" Sophia'nın sesi fısıldıyor. "Hayır.

Kesinlikle ölmeyeceğiz."

Vücudunun titreyişinden, o üzgün ve korkmuş gözlerinden kalbim parçalanıyor.

"yok, Sophia. Ağlama, tamam mı?"

Ama acı dolu sesim korkumu ele veriyor.

"Bundan kurtulacağız. Yemin ederim kurtulacağız. Baban gelecek," diye yalan söyledim.

Başını sallıyor, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor, göğsü her nefes alışında kaşları geriliyor.

"Lütfen kötü adamların bana zarar vermesine izin verme." Onun ağlamaları beni küçük parçalara ayırıyor.

Onu serbest bırakmak için her şeyi yaparım, hatta izin verseler onun için kendi hayatımdan bile vazgeçerim. Ama görünüşe bakılırsa bizi hâlâ canlı istiyorlar ve bu da bana umut veriyor.

"Kimsenin seni incitmesine asla izin vermem. Seni seviyorum Sophia. Benim için cesur ol."

"Babamın bizi bulacağına söz veriyor musun?" Burnunu çekiyor, ben ellerimi yavaş yavaş oynatırken nefes nefese kalıyor.

Acele edin! Her an geri gelebilirler. Ve bu sefer, yaptığım şey yüzünden bizi öldürebilirler.

"Söz veriyorum."

Ellerimi büküyorum ve bir şekilde birinin çeyreği dışarı kaymaya başlıyor.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, keskin acıyı görmezden gelerek daha çok çalışıyorum.

Neredeyse vardık. Yolu yarıladi. Biraz daha, ve...

Adamlardan biri içeri girdiğinde bir elim dışarı kayarken nefes nefese kalıyorum.

Kahretsin. Kıpırdama.

"Su ya da başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye soruyor sarı dişli olan, silahının kabzası belinden görünüyor.

Eğer bir şekilde ona ulaşabilirsem. Polisleri ve Michael'ı aramadan önce onu vurabilirdim.

"Lütfen, sanırım bileğim kanıyor," diye ağlıyorum, bu kez gözyaşlarını taklit ederek. "Kontrol edebilir misin?"

"Ah, kahretsin," diye mırıldanarak bana doğru yürüdü.

Tam dizlerimin yanına gelip arkama döndüğü sırada elim kırılıyor ve silahı kapıyor.

"Whoa..." Aletini gösterdiğimde teslim olmak için ellerini kaldırıyor. Yavaşça geri çekiliyor. "Bunu yapmak istemezsiniz, bayan. İçeri girmek üzere ve seni de çocuğu da vuracak."

Elim titrerken bile ona "Bizi dışarı çıkaracaksın," diyorum ve diğer elimi titremeyi sabitlemek için kullanıyorum.

Sophia inliyor ama ona bakamıyorum. Ya ölene ya da gidene kadar.

"Bunu yapamam." Başını sallar. "Yapmamız gereken bir iş var ve bunu yapacağız."

"Neden bu kadar uzun sürdü-" Diğeri içeri girdi ve beni görür görmez tabancasını çıkardı.

Tetiği çekerken gözümü bile kırpmadım. Adam yere düşerken Sophia çığlık atıyor.

"Allah kahretsin!" diye küfrediyor önümdeki adam, ortasında kan biriken arkadaşına ağzı açık bakarken.

"Lanet ellerini yukarıda tut!" Silahı göğsüne doğrulttum, omuzlarım kaskatı, ellerim nemli.

"Tamam, bayan. Sakin olun." Ona söyleneni yapar. "Bana sadece ne istediğini söyle. Bela istemiyorum."

"Evde kaç kişisiniz?" Bacaklarım titriyor ama kendimi toparlamak için mücadele ediyorum.

"Sadece biz, yemin ederim. Diğerleri öldü." Geri adım atmaya çalışıyor ama ben başımı sallıyorum. "Michael'ın adamları onları öldürdü."

"Michael'ın adamları nerede?" Kalbim öyle yüksek sesle çarpıyor ki, midemin çukurunda bulantı dönüyor.

Ama hepsini görmezden geliyorum. Tek odak noktam Sophia'yı buradan çıkarmak. "Onlar da öldü."

Kahretsin!

"Gideceğim ve beni bir daha asla göremeyeceksin." Kollarını havaya kaldırır. "Umurumda bile değil. Bu bok için yeterli param yok."

"Silahlarınızı yere atın." Sesim sabit, ancak her santimim hastalıkla sırlıklam.

Hayatımda pek çok dehşet yaşadım ama bu bambaşka bir şey. Ve sanırım Sophia yüzünden. Daha önce hiç bir çocuğu korumak zorunda kalmamıştım, özellikle de tüm kalbimle sevdiğim bir çocuğu.

Hareket etmeyince sandalyeden kalkıp tek bir adım atıyorum ve silahı alınına doğrultuyorum.

"Silahlar. Şimdi." Ses tonumdan zehir damlıyor.

"Tamam, tamam..." Ayak bileğine uzanır ve oradaki silahı çıkarıp yere atar.

"İt onu." Ve itti.

"Bana diğer bileğini göster."

Çenesi sıkıştı.

Biliyordum.

Ona uzanıyor ve işte orada, diğer silah. Yavaşça ayaklarının dibine koyuyor ve tekmeliyor.

"kıpırdama," diye uyarıyorum. "Ve kızıdan uzak dur."

Ben gözlerimi ondan ayırmazken o iyi bir küçük asker gibi dinliyor ve hala kanepede olduğunu umarak telefonuma doğru geri geri yürüyor.

Silahı doğrultmaya devam ederek polisi aramaya başladım.

"Dokuz-bir-bir. Acil durumunuz nedir?"

"Lütfen, bir hırsızlık olayı oldu ve-"

Konuşma yetimi kaybediyorum, telefon elimden kayıp yere düşüyor.

"Seni küçük orospu," diye alay ediyor, cebinden çıkardığı bıçağı çevirerek açıyor. "Hapishaneye geri dönmeyeceğim."

Sophia'ya doğru tek bir adım atar ve Sophia çığlık atar.

"Ondan uzak dur!" Sevk memurunun duymasını isteyerek daha yüksek sesle bağıyorum.

Silahı ona doğrultuyorum.

"Hanımefendi? Orada mısınız? Acil durumunuz nedir?" Bir kadın sesi zemini titretiyor.

"Seni vuracağım. Ondan uzak dur," diye uyarıyorum pisliği.

"Bahse girerim o şeyi kullanamıyorsundur bile." Kıkırdıyor. "İkinizi de öldüreceğim, sonra da polisler gelmeden kendimi kurtaracağım."

Sophia'ya doğru devam ediyor. Sadece birkaç metre kaldı.

Telefondaki kadını dinlemeyi bırakıyorum, sadece Sophia'nın boğuk çığlıklarını duyuyorum. İçgüdüsel olarak parmaklarım tetiğe basıyor. Her seferinde biraz. Ta ki...

Pop.

Bir kurşun kolunu delip geçerken inliyor ve Sophia'nın çığlığı beni aniden şoktan uyandırıyor.

Ona doğru koşuyorum, kalçasına bir kurşun daha sıkıyorum, sonra bir tane de diğerine sıkıyorum, gidemeyeceğinden emin oluyorum. Bunun hesabını verecek. Michael bunu isteyecektir.

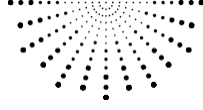
Yaralarından, ahlaksızlığının bitmeyen bir akışı gibi kan sızıyor. O doğrulmak için mücadele ederken ben yere çöküyorum, bana nefret dolu bakışlar fırlatıyor. Burun delikleri açılıyor, dişlerini gösteriyor, göğsünü sallıyor.

Ona bir saniye bile zaman ayırmıyorum, hemen Sophia'ya koşuyorum ve onu bağlarından kurtarıyorum.

Üzerinden atlayıp kollarıma atlıyor, tüm vücudu sarkıyor ve titriyor. "Seni tuttum, tatlım." İkimiz de ayrı düşerken onu kendime doğru bastırıyorum. "Gitmene asla izin vermeyeceğim."

OceanofPDF.com

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

MICHAEL

"İÇİN TEŞEKKÜRLER." PATRICK BİZİ KAPIYA DOĞRU GÖTÜRÜYOR, Eve, Elsie'ye ve kızıma dönmek için sabırsızlanıyorum.

Babam ve Gio dışarı çıktıklarında Patrick beni özel bir sohbet için yanına çağırıyor. Yanına gittiğimde, söyleyeceklerini kimsenin duymadığından emin olmak istercesine gözleri arkamda dağılıyor.

"Bundan emin misin, Michael? Sonuçta bu bir aile."

Bir kez başımı salladım. "Bazen aile hiçbir şey ifade etmez ve bazen de onları korumak için her şeyi yaparız."

"Eğer eminseniz..." Parmaklarını havada çeviriyor. "Tetiği çektikten sonra geri dönüş yok."

"Yapılması gerekeni yapacağım."

"Ben kendi adıma doğru şeyi yaptığınızı düşünüyorum."

Tam gitmek üzereyken cep telefonum çaldı. Hemen açtım ve ekranda Elsie'nin adını buldum.

Dudaklarım kendime saklayamadığım bir gülümsemeyle titriyor.

"Evlilik sana yakışıyor," diyor Patrick, ağzı inceliyor.

"Biliyorum," diyorum bir düğmeye basarken. "Hey, ba-"

"Michael," diye hıçkırıyor ve nabzım boğazıma fırlıyor. "Tanrım... bizim için geldiler."

Sophia'nın hıçkırıklarını duyabiliyorum ve kalbim... Bu kadar acı hissedebileceğini hiç bilmiyordum. Görüşüm bulanıklaşıyor, boğazım daralıyor.

"Elsie?" Ayaklarım otomatik pilotta kapıdan dışarı doğru hareket ediyor.

"Kim geldi? Ben de geliyorum. Siktir!"

Kulaklarımda bir uğultu var, sanki kafamın içinde bir şey patlamış gibi.

Gömleğimin yakasını çekiştirirken Patrick hemen yanımda.

"Silahlı adamlar. Bizi bağladılar. Bizi canlı istediklerini söylediler. Onları vurdum. Biri hâlâ hayatta. Ben... lütfen acele edin." Burnunu çekiyor. "Polis yolda."

"Bunu kimin yaptığını bulacağım, bebeğim. Ve bunu onlara ödeteceğim."

Tek yaptığı daha çok ağlamak.

"Biri ailen için mi geldi?" Patrick kalın, gri kaşlarında endişeyle soruyor.

Başımı sallıyorum ve ben buradayken onları çaresiz bırakarak neler olduğunu anlatırken onu dinliyorum.

"Lanet olası kızımı bağladılar. Karımı," diye .

Parmaklarım dalgalı bir öfkeyle kıvrılıyor, kalbim göğüs kafesimde çarpıyor. Adamlarımı nasıl hakladılar? Orada kaç kişi vardı? Ve onları kim gönderdi? Hâlâ ayakta olanın bağırsaklarını domuz gibi ciyaklayana kadar deşeceğim.

"Oğullarımı da yanınıza alın." Patrick onlara el sallıyor ve geliyorlar. "Artık biz bir aileyiz." Omzuma vuruyor, bakışları yoğun.

"Bunu unutmayacağım," diyorum ona, Gio ve babam çoktan içeri girmişken, ben hâlâ dışarıda duran cipe doğru koşarken.

Daha fazla insan kızlarım için gelmeden hemen o uçağa binmeliyim.

Gio'nun yanına biniyorum ve kapıyı çarparak kapatıyorum, elimdeki telefonu sıkıca kavriyorum. "Elsie, beni dikkatle dinle. Bar odasında araba anahtarları var. Aslan heykelinin hemen altında. Al onları. Mavi SUV için."

"Nereye gitmemiz gerekiyor?"

"Güvenli bir eve." Adresi söyledim. "Benim için tekrar et."

Tekrarlıyor.

Babam yolcu tarafından dönüyor ve merakla bana bakıyor.

"İkinizi eve götüreceğim ama dönmenizin güvenli olup olmadığını öğrenene kadar olmaz."

"Acele edin. Sana ihtiyacımız var," diye

nefesini tutuyor. "Benim de sana ihtiyacım var bebeğim. İkinize de."

"Çabuk dön."

"Eve geliyorum, bebeğim."

Sonra telefon kapandı.

"Ne oldu?" diye yalvarıyor babam.

Tam ona söyleyecekken birden onun da telefonu kapandı.

"Öyle mi?" diye soruyor bana dikkatle bakarken. "Ne zaman?" Çenesi titriyor. "Ne diyordu?" Nefes alıyor, burun delikleri açılıyor. "Onu öldüreceğiz."

Gio ve ben şaşkınlıkla birbirimize bakıyoruz.

"Bana bir gönder." Sonra bağlantıyı kesip telefonu bana verdi. "Yeni restoranlarımızdan birinde yangın çıktı." Sesi kinle doluydu. "Bilin bakalım kim not bırakmış?"

Bakışlarımı ekrana çevirdiğimde kaşlarım çatılıyor ve fotoğrafı büyüttüğümde bahsettiği notu buluyorum.

Tüm vücudum kaskatı kesiliyor ve yumruğumu sıkıyorum. "Ne yazıyor?" Gio yolcu tarafından soruyor.

"Tekrar görüşene kadar, kardeşim."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor burnunun kenarını sıkarak.

Ve hemen anladım ki, eğer kızlarıma olanlarla bir ilgisi varsa, bu iş bugün bitecek.

Sınırı aştı.

"Kardeşimle yüz yüze gelmenin bu meseleyi kesin olarak çözmenin zamanı geldi."

"Seni kim gönderdi?" Ağzından kan sızan adamın yüzüne bir yumruk indiriyorum.

Elsie onu iyi vurdu, benim için hayatta tuttu. Polisi aradığını öğrenir öğrenmez, karakoldaki bağlantımı aradım ve onlara gelmemelerini, bu işi hallettiğimi söyledim. Beni dinledi. Her zaman yapar. Karakolu o yönetiyor.

"I..." Karşımdaki piç sertçe öksürüyor, nefes almakta zorlanıyor. "Bilmiyorum."

"Yalancı."

Dişlerimi sıkarak ona doğru alçalıyorum ve alnımı onunkine çarpıyorum. O çığlık atarken acıyı zar zor fark ediyorum.

"Seni yavaşça öldüreceğim. Seni milyonlarca lanet parçaya ayıracağım..." Saçından bir avuç tutup çekiyorum. "...eğer bana lanet bir isim vermezsen."

"Ailemi öldürecek."

"Önce ben onları öldürmezsem." Yüz hatlarım hayvani bir hal alıyor. Aynada kendimi görmeden bile bunu hissedebiliyorum.

Burada sadece ben ve o varız. Kardeşim ve babam Elsie ve Sophia'yı kontrol etmeye gittiler.

"Oyun oynamaktan bıktım. Sen benimkinin peşinden geldin, ben de seninkinin peşinden geleceğim."

Geri çekilip ayağının yanındaki bıçağı alıyorum. Bıçağı boğazına dayadığımda, göğsü kaybetmek üzere olduğu havayı almak için savaşıyor.

"Eğer şimdi konuşmazsan, sevdiğin herkesin peşine düşeceğim. Çocuklarının. Ailenin. Karının. Herkes senin yüzünden ölecek. O yüzden, söyle bana..." Bıçağın ucunu boğazına dayadım, onu temiz bir şekilde kestim ama sadece yüzeyden. "Aileme kim zarar verdi?"

Ağzı kıpırdamaya başladı, kara gözlerinden korku damlıyordu.

Be

n. " sesle konuş!" Kulağımı yaklaşıtıyorum, neredeyse bir isim seçene kadar. "Bu..." diye kekeliyor.

Ama onu bana verdiğinde, işte o zaman dünyam üst oluyor. I asla bu kadar alçalmayacağına, Sophia'ya asla zarar veremeyeceğine inanmak istedim. Ama yanılmışım.

Doğruluyorum, bıçak hâlâ avucumda, kaldırıp boynunu sertçe deliyorum, son nefesi ciğerlerinden çıkana kadar bıçağı çeviriyorum.

Kanlı bir el ile cep telefonumu alıyorum ve sonunda yapabildiğim aramayı yapıyorum. Sesi gelmeden önce bir kez çalıyor.

"Öyle mi?"

"Gerçekleşiyor. Şu andan itibaren üç saat içinde onu dışarı çıkaracağız. Eve dönün ve herkesi hazırlayın."

Uzun bir duraklama olur ama sonunda

konuşur. "Biz hazırız. Yakında görüşürüz."

Bildiğim bir sonraki şey, arabamdayım, güvenli eve doğru gidiyorum, çünkü savaşımaya gitmeden önce onları görmem gerekiyor, geri dönüp dönmeyeceğimi bilmiyorum.

"Baba!" Sophia bana doğru koşuyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, duygular boğazımı sıkıyor, ona sıkıca sarılıyorum, uzun bir nefes alıyorum, onu asla bırakmak istemiyorum. Bebeğim ölebilirdi. Benim için önemli olan her şeyi kaybedebilirdim.

"Babam üzgün." Sesim bir acıyla zonkluyor. "Seni bir daha asla yalnız bırakmayacağım."

Geri çekiliyor, minik eli yanağımı sarıyor. "Sorun yok, baba. Bu senin suçun değil. Onlar kötü insanlardı." Çenesi titriyor. "Ama Elsie... O beni kurtardı."

Kapıyı arkamdan kapattım, onu kollarımın arasına aldım ve fuayeden dışarı çıktım, karımın da iyi olduğundan emin olmak için onu kendim görmem gerekiyordu. Burası evim kadar büyük değil, ama gezinmek için yeterince büyük.

"Elsie nerede, prenses?"

"Doktorla birlikte kanepede."

Donup kalıyorum, ona bakıyorum. "Neden doktora ihtiyacı var bebeğim?" "Kötü adamlar kolunu vurdu ve..."

Oturma odasına doğru koşarken gerisini duymuyorum. Ve işte o zaman onu gördüm.

Nabzım hızla atıyor, tüm vücudum buz gibi oluyor.

"Ne oldu?" Sophia'yı ayağa kaldırarak doktora soruyorum ve o da Gio'ya doğru koşuyor.

Doktor bana bakıyor, kolunun üst kısmına gazlı bez sarıyor. "Ben iyiyim."

Gülümsemeye zorluyor ama bu uzun sürmüyor. Sargı bezi Doktor bitirir.

"Ne kadar kötü?" Kişisel doktorumuz Simon'a soruyorum.

"Bu bir sıyrık. Şansı varmış. İyileşecek." Eşyalarını toplamaya başlar.

"Siktir," diye homurdanıyorum nefesimin altında.

İyi mi? O iyi değil. Ölebilirdi ve hepsi benim suçum.

Onu ailesinin yanına göndermeliydim. Güvende olurdu. Neden ona hak ettiği hayatı verebileceğimi düşündüm ki? Kendi kızımı bile güvende tutamıyorum.

Elsie'yi de güvende tutamam.

ELSIE

"Konuşmamız gerek," diyor bana ve ses tonundaki gerginliği hissediyorum.

Artık boş olan güvenli evde volta atarken, diken diken oluyor ve korku beni yıkıyor. Ne söylemek isterse istesin, kulağıma hoş gelmeyeceğini biliyorum.

Bunu duyacak kimsenin burada olmamasına sevindim. Gio ve babaları Sophia'yı eve geri götürdüler. Beni bırakmak istemedi ama onu yakında göreceğime ikna ettim ve isteksizce onlarla birlikte gitti. Benim olan o küçük kızı kaybetmeye çok yaklaştım. Tanrım, bu düşünce bile...

Gözlerimin önünde cesedini gördüğümde midem çalkalanıyor. Panik konuşuyor. Korku. O iyi. O güvende. Ben de güvendeyim. Michael'a doğru yürüyorum ve elini elime alıp onu olduğu yerde sabitliyorum.

"Ne oldu? Sadece söyle," diye yalvarıyorum, bana bakması için yalvarıyorum, kalbim zapt edilemeyecek kadar yüksek bir sesle çarpıyor.

Parmak eklemleri yavaşça yüzüme tırmanıyor ve usulca yanağımı okşuyor. Gözlerindeki bakış, sanki çoktan vedalaşmış gibi, göz kamaştırıcı bir yoğunlukla dökülüyor. İçim daralıyor. Çünkü söyleyeceği şey beni mahvedecek.

Nefesi uzun ve derin. "Sana aşık oluyorum, Elsie. Sert ve hızlı bir şekilde düşünüyorum ve bu dünyada senden daha çok istediğim hiçbir şey yok. Ama yapamam..." Duraklıyor.

Nefesim kesiliyor, dudaklarım dökülmeyecek kelimelerle, akmayacak gözyaşlarıyla titriyor. Bu bir veda ve kalbim şimdiden kırılıyor.

"Bunun olmasını engelleyebileceğimi bilerek ölmeni izlemeyeceğim." Elini enseme dolaştırıyor, güçle, istekle kavıyor.

Çarpıcı bakışlarıyla beni iğnelerken kalbim hızla çarpıyor.

"Nasıl bir hayat sürdüğümü görüyor musun? Bianca'ya ne oldu?"

Başını sallıyor, sözlerinin arasına acı karıştırıyor.

"Sana neredeyse ne oluyordu? Bunun olmasına izin vermektense ölürüm," fısıldıyor, alnını alnıma dayıyor, elleri boynumu kavıyor, sıcak nefesi giderek büyüyen ölümümde beni yakıyor. "Bensiz daha iyisin."

Dudaklarından çıkan her kelime kemiklerimin iliğine işliyor.

Acıtıyor.

Bu acıtıyor.

"Hayır..." Bir çığlıkla geri çekildim. "Gitmeyeceğim." Parmaklarım titrerken bile çenem yükseliyor. "Gitmeyeceğim."

Tavrı değişiyor ve sertleşiyor. "Bu bir seçim değil. Bavullarınız çoktan hazırlandı ve sizi uçakta bekliyorlar." Tamamen geri çekiliyor. "Gideceksin ve beni unutacaksın."

"Hayır, Michael!" Bağırıyorum. "Bunu bize yapamazsın. *Ona* yapamazsın. Daha bir şansımız bile olmadan bizi mahvediyorsun."

Ona doğru koşuyorum, elini tutuyorum, kalp atışlarım göğsümde çırpınıyor. "Lütfen bunu yapmayın. Biz bir aile olabiliriz," diye kekeliyorum.

Kalbime sızıyor ve ilk kez bir erkeğe bir şey için yalvarıyorum.

Ve bunu tekrar yapardım.

Gözleri kapanır ve göğsü uzun bir nefesle genişler.

"Bunu ben de istiyorum, ama..." Bana bir bakış fırlattı ve bakışları soğuktu. Acımasız. "Bu asla olmayacak."

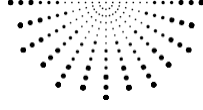
Bana verdiği hücreyi kanepeden alıp bana uzattı. Ve ıslık çaldığında, aniden iki adam beliriyor, bana doğru yürüyorlar.

"Hayır." İniltili bir çığlıkla başımı sallıyorum.

Ama gitmeye başladı, omzunun üzerinden bana baktı, kendi acısıyla ıslanmıştı. Ve bir i çekişle beni ve sahip olabileceğimiz hayatı bırakıp gitti.

OceanofPDF.com

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

MICHAEL

"SENİ UYARMIŞTIM!" BABAM BARIN TEPESİNE BİR YUMRUK INDIRDI.

Adamlarımızdan sadık olanlar bizimle bir araya geldi. "Sana Raph'ın çok ileri gittiğini söylemiştim ama sen ona şans üstüne şans vermek istedin." Keskin nefesi öfkeyle doluydu. "Sophia'ya yaptığı şey... Onu kendim öldüreceğim."

"Hiçbir şey yapmayacaksın." Ses tonum deliliğe batırılmış, intikamın tadıyla kaplanmış. Bunun geldiğini göremeyecek. "O benim avım."

Şimdi adamlarla yüzleşiyorum.

"Herhangi biriniz onu öldürürse, ölürsünüz.

Anlaşıldı mı?" "Evet, patron."

"Üç saatten az bir süre sonra gidiyoruz," diyorum babama. "Sen de bizimle geliyor musun?"

Kıs kıs gülüyor. "Bunu özleyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Emekli olduğumu sanıyordum?" Yavaşça oluşan bir sırıtış takınıyorum. "Bunun için değil."

"Peki. Hepimiz gidelim o zaman."

Adamlar dağılıyor, Gio ve babamı bırakıyorlar. Sürahiye uzanıp kendime biraz viski dolduruyorum, boğazımdan aşağı süzülürken yanıkta boğuluyorum.

Ama bu, onsuz hissettiklerimin yanında hiçbir şey. Onu çok şiddetli bir şekilde özledim. Sanki bir parçam kalıcı olarak kesilmiş gibi. O hayatıma girene kadar neye ihtiyacım olduğunu hiç bilmiyordum.

Elim cebimdeki telefonumu arıyor, Elsie'nin bir mesaj atmış olmasını umuyorum.

Ne olursa olsun. Beni lanetlemek için bile, çünkü hepsini hak ediyorum. Onu incittim.

Ama orada şey yok. Gerçekten gitmiş.

Belki bir gün hayatını mahvetmediğim için bana teşekkür eder. Ve o gün, ben hala aynı adam olacağım, onu bugün istediğim gibi isteyeceğim. Birlikte geçirdiğimiz hiçbir anı unutmayacağım.

Karanlık ormanda, ağaçların arasından ilerliyorum, bedenlerimiz her iki taraftaki alçak çalılara sürtünüyor. Bir şey tek nedeni ay. Yoksa zifiri karanlığa gömülüydük.

Kardeşimin kalesi ile kaderimizde olan savaş arasında sadece kısa bir mesafe kaldı.

Patrick'in oğulları da dahil olmak üzere en iyi otuz adamımızı getirdik. Sayıca ve silahça üstün olacak. Biz kazanacağız.

Açıklıktan çıktıktan sonra ayaklarımız çimenlere çarpıyor ve ilerliyoruz. Evi, uzun çelik bir çitle korunan ötede yükseliyor.

"Adamları nerede?" diye soruyor babam arkamdan, onların çevreyi koruyor olmalarını bekliyor.

"Belki de geldiğimizi biliyordur ve bir yerlerde saklanıp bizi duman etmek için bekliyorlardır," diye ekliyor Gio.

Gözlerim üç katlı tuğla evin üzerinde geziniyor. Parlak ışıklı tek bir pencere dışında içerisi karanlık, bir gölge perdenin arkasından kayıyor.

"O evde," diye fısıldadım. "İçeri gir."

Hep birlikte gidiyoruz, geldiğimizi görmemesi için arka taraftan çite yaklaşıyoruz. Adamlar teker teker tırmanıyor, yere iner inmez silahları hazır oluyor. Ve yavaşça ilerliyoruz. Kapıya giden dört taş basamağı ilk ben tırmanıyorum, sessizce tokmağı deniyorum, açılmasını beklemeden.

Parmağımı havaya kaldırarak hepsine yerlerinde kalmalarını söylüyorum, sonra yavaşça kapıyı itiyorum, içerisi bomboş, fuayedeki küçük lamba tek ışık kaynağı. Bakışlarım bir metre ötedeki döner merdivene takılıyor.

"Buna bir son vermenin zamanı geldi kardeşim," diye bağıriyorum, sözlerim yankılanıyor. "Etrafınız sarıldı."

Onu duyup duymadığımı görmek için durakladığımda bizi sessizlik karşılıyor.

"Göster kendini. Korkak olma."

Uzaklarda bir yerden kahkahalar yükseliyor, ayak sesleri yaklaşıyor.

"Hiçbir zaman korkak olmadım, Michael. Sonunda gelmeye karar vermenize sevindim." Sesi yaklaşıyor. "Bunu çok uzun zamandır bekliyordum. Görünüşe göre korkak olan ben değilmişim."

Kıkırdaması kinle doludur ve bir sonraki gördüğümüz şey çıplak ayaklı Raph'ın merdivenlerden indiğidir.

Adamlarım silahlarını çekip ona doğrulttu.

"Adamların nerede?" Ona sordum.

"Gittiler." Kollarını uzatıyor, her bir adım daha aşağı iniyor. "Ve gördüğünüz gibi, hiç silahım yok." Bize doğru ilerlemeye devam ediyor. "Buraya tek bir amaç için geldiniz, o yüzden şu işi bitirelim."

"Öldür onu, Michael," diye homurdanıyor babam.

"Ben de seni gördüğüme sevindim baba." Raph sadece babama bakmıyor, sanki sadece bir bakışla onu bıçaklıyormuş gibi içine bakıyor.

Patrick'in en büyük oğlu Tynan'a Raph'ı tutmasını işaret ediyorum ve kardeşim hemen teslim olmak için kollarını kaldırıyor.

"Onu sandalyeye bağlayın. Sophia ve Elsie'ye yaptığını ona da yapın."

"En sevdiğim yeğenim nasıl?" diye soruyor, adamlarım onu mutfaktan kaptıkları bir taburenin üzerine çekip atarken yüzünde bir gülümseme belirliyor.

"Seni özlüyor."

Nefes alıyor ve gözlerini kapatıyor, kızımın bahsedince ifadesi daha az sertleşiyor. "Onu her gün özlüyorum."

"Seni lanet yalancı!" Adamlar kollarını arkadan bağlarken babam ona doğru koşuyor. "Yaptığın şeyden sonra..." Çenesine bir yumruk indirdi. "...onun adını söylemeyi bile hak etmiyorsun."

Raph irkilmedi bile. Sadece babamıza daha sert bakıyor. Ve ben orada onları ayırıyorum.

"Geri çekil," dedim ona. "Bu benim avım. Benim kızım."

"Ve o benim torunum!" Göğsü genişler ve bir yumruğunu o.

"Evet." Yavaşça başımı salladım. "Öyle."

"Düşmana merhamet yok," diye kıkırdayan Raph'ın yüz hatları sertlik. "Bize öğrettiğin bu değil miydi?"

"Bu doğru." Babamız Raph'a sert bir ifadeyle bakıyor. "Ve bugün, bu ifadenin gerçekte ne anlama geldiğini öğreneceksin."

"Sanırım bu dersi öğrenecek tek kişi...." Raph zalimce güler ve tek bir hareketle kollarını anında ayırır. "...sensin."

Ayağa kalkıp, gözleri iki beden büyümüş olan babama yaklaşırken fermuarlar yere saçılıyor.

"Bu da ne, Michael?" Geri çekiliyor, şok genişlemiş bakışlarında yüzüyor. "Vur şu haini! Kızının peşinden geldi!"

Ama kimse Raph'ı durdurmak için bir şey yapmaz. Bunun yerine, Cillian'a doğru elini uzattığında, Cillian ona bir tabanca uzatır. Ve bir anda Raph'ın tüm askerleri saklandıkları yerden çıkıp onun yanında dururlar.

Gio başını geriye doğru sallayarak bir adım attı. "Ne oluyor lan?"

Ağzım alaycı bir ifadeyle kıvrılıyor.

"her şeyi açıklayacağım," diyorum ona, gözlerimi her şeyi mahveden adamdaki ayıramıyorum, her şey için Raph'ı suçluyorum.

Bu günü bekleyemedim. Günahlarının intikamını almak için bir şans bekliyordum. Ama bir öncekini yok etmeden önce kral olmalıydım. Adamların sadakatine ihtiyacım vardı ve sadakatleri vardı. En azından çoğunun. Aileye ne yaptığını bilmelerine ihtiyacım vardı. Onu yok etmek için beklemek ve izlemek yapmak zorunda olduğum en zor şeydi.

Ama burada bitiyor.

Özellikle de kızımı ve karımı tehlikeye attığı zaman. Kimse bunu yapıp da yaşayamaz.

"Gördüğüm tek hain, baba..." Raph silahı kaldırır ve doğrudan göğsüne doğrultur. "...sensin."

Babamız geri çekiliyor, hızlı hızlı nefes alıyor. Ama arkasından gelen gürültülü bir tıkırtıyla tüm silahlar kafasına doğrultuldu, adamların her biri emrimle onu öldürmeye hazırды. Çünkü ne de olsa onlar benim.

Raph ilerliyor, silahın namlusu babamın alınına dayanıyor. "Ne yaptığını itiraf etmeye hazır mısın? Yaptığın her şey için beni nasıl suçlamaya çalıştığını?"

Korku babamın bedenini sarıyor. Neredeyse tadını alabiliyorum. Yüzü şokla buruşuyor, ama bir anlık bir değişim oluyor ve aniden gülmeye başlıyor, omuzları sallanıyor.

"Bu bir şaka mı?"

Başını bana çeviriyor ve ben de yarı otomatik silahımı ona doğru kaldırıyorum.

"Ne halt ediyorsun evlat? Senin için yaptığım onca şeyden sonra?" Sesi yükselir. "Sana hakkım olan yeri verdikten sonra mı? Bana sırtını mı dönüyorsun?"

"Bu aileye sırt çevirdin," diye hatırlatıyorum ona. "Ne yaptığını biliyorsun. Kendi düzenlediğin her şey için neden Raph'ı suçladığını biliyorsun."

"Michael?" Gio'nun yüzünde bir öfke örtüsüyle birlikte gerilim yükseliyor. "Kendimi kaybetmeden önce bana neler olduğunu anlatsan iyi olur."

Ona doğru birkaç adım attım ve omzuna sarıldım. "Sana söyleyemediğimiz için üzgünüm. Ama her şeyin yolunda gittiğinden emin olmalıydım."

"Kahretsin," diye dişlerini sıktı. "Siz ikiniz bunu başından beri planlıyorsunuzdu?" Vahşi bakışlarını Raph ve benim aramda gezdiriyor. "Bana güvenmediniz mi?"

"Elbette sana güveniyoruz." Omzunu sıkıp gözlerinin içine sertçe bakıyorum. "Ama sana her şeyi anlatsak onu öldüreceğini biliyordum." Derin bir nefes alıyorum. "Ve biliyorum ki bir kez böyle oldun mu, kimse seni durduramaz."

Düşünceli bir bakış fırlatıyor. "Sophia için gelen adamlar mı? O da mı oydu?"

Gözlerinde kana susamışlık var. alabiliyorum.

Ben başımı sallıyorum, o da yavaşça başını çevirip babamıza bakıyor.

o.

"Neden?" diye kükrer. "Bunu neden yaptın?"

Elimi iterek ona doğru yürüdü. Ve bir homurtu ile babamızın çenesine bir yumruk indirir. Tekrar ve tekrar, sayılamayacak kadar çok olana kadar.

"Sen öldün!" diye kükrüyor. "Öldün!"

Ben, Raph ve diğer iki adamın onu yakalayıp çekmesi gerekiyor, o karşı koysa bile. Eğer ona bir sebep verirsiniz kardeşim çok değişken olabilir. Bu da onu çileden çıkaracak bir şey. Ama henüz tam boyutunu duymadı.

"Rahatla," diye fısıldadım kulağına. "Sadece rahatla."

Vücudu sakinleşiyor ve sonunda başını sallayarak artık iyi olduğunu bize bildiriyor.

Kollarımızı ondan ayırıyoruz.

"Bana her şeyi anlat," diyor Gio. "Benden hiçbir şey saklama."

Hemen hain babamıza bakıyorum.

"Tamam." Elimdeki silahı çevirip odanın içinde volta atıyorum. "Ama bence sana söylemesi gereken kişi Raph olmalı."

Gio'nun meraklı bakışları şimdi Raph'ın üzerinde.

"Sana bir hikâye anlatayım kardeşim," der Gio'ya. "Sana her şeyin nasıl başladığını anlatayım."

Babamın etrafında dönüyor, silahı yanında tutuyor. En çok kaybeden o. Babamızı öldürecek olan o.

Gio dikkatle bakıyor.

Bak, ben zaten her şeyi biliyorum. Raph'in bile bildiğinden çok daha fazlasını. Ama bunu ona söyleyemem. Bu onu sadece daha fazla incitir. Babam yeterince şey yaptı.

"Her şey babamızın Bianca'yı becermeye başlaması ve sırrını ne pahasına olursa olsun örtbas etmek istemesiyle başladı."

Gio kaskatı kesilir, bir adım geri çekilir, öfke yüzünün her santimini delik deşik eder.

Ama babamız utanmak yerine Gio'ya kendini beğenmiş bir bakış atıyor. "Siktir..." Gio'nun yüzü kül gibi olur. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü... Nicolette dolapta saklanırken her şeyi duydu," diye açıklıyor Raph. "Kavgalarını gördü. Adamın onu öldürdüğünü duydu."

"Onu öldüren o mu? Emin misin?" Raph başını sallar.

Gio babamıza doğru yaklaşıyor ve gömleğini yumruk yapıyor. "İnkar et. Bana bunun lanet bir yalan olduğunu söyle."

"Evlat, onlar çoktan kararlarını verdiler." Umursamazca omuz silkiyor. "Onlar deli. Buna inanma."

"Seni lanet yalancı!" Raph ona doğru koşar ve burnunun ortasına bir yumruk indirir. "Deli mi? Sana deliliği göstereceğim!" diye homurdanıyor ve çenesine bir yumruk daha indiriyor.

Babamın kahkahası şeytani ve bu da Raph'ın silahını şakağına doğrultmasına neden oluyor.

"Bu artık sona eriyor. Yaptığın her şey..." Raph nefes almakta zorlanıyor. "Bu affedilemez."

Gio bir küfür mırıldandı. "Yani her şeye o mu karıştı?"

Avucunu yüzüne sürterek başını sallıyor.

"Sana vurdular mı?" diye soruyor bana, yumruklarını sıkıp sıkıp gevşeterek.

"Evet, hepsi onun suçuydu," diye açıklıyorum. "İşlerimiz ters gitmeye başladığında babamın her şey için Raph'ı suçladığını hatırlıyor musun?"

Gio yavaşça başını sallıyor, ifadesi kararıyor.

"O asla Raph değildi. Bunu zaten biliyordum. Ayrıca beni öldürmeye çalışan adamlardan birini yakaladım ve o da konuştu. Eninde sonunda hepsi konuşur." Babama bir bakış attım, ağzımın kenarı kıvrıldı. "İrlandalılar Patrick'in yeğeninin öldürülmesine neden olan savaş için kan istediklerinde, babamızın ölümünün bu amaca hizmet edeceğine onu ikna etmek için elimden geleni yaptım. Bu kötülüğün kaynağı oydu. Raph'ın bu kadar ileri gitmesine o sebep oldu. Patrick de sonunda kabul etti."

"O lanet İrlandalı piç!" diye bağıyor babamız. "Bu intikam, değil mi? Gitmemi istiyor!"

Neyin intikamı? Merak ediyorum.

Ama sormak yerine onu görmezden gelmeyi tercih ediyorum, gözlerim Gio'da. "Babamızın ölümü onunla yaptığımız anlaşmanın ikinci maddesiydi. Eriu'yla evlenmen ilkiydi ve bunu yerine getireceğimizden emin olabilirsiniz."

Gio adımlarını hızlandırır, yumrukları savaşa hazırdır. "Allah kahretsin. Onu hemen şimdi öldürmek istiyorum."

Babamızı yakından incelerken, onun nasıl bu hale geldiğini merak ederken nefret kalbimi dolduruyor.

Yoksa hep böyle miydi?

Annemi aldatmak bir şeydir. Kendi oğullarını öldürmeye çalışmak bambaşka bir şey.

"Karıma ve Sophia'ya zarar vererek beni Raph'ı öldürmeye itebileceğini düşündü," diye devam ediyorum. "Ve haklıydı da. Ama bir şeyi yanlış anladı: Bugün ölen o."

İçimdeki her hücre patlamaya hazırmış gibi uğulduyor olsa da göğsüm düzenli olarak inip kalkıyor.

"Raph ve Nicolette'in de peşinden gelmeye çalıştı. Sonunda kendilerini öldürten bazı silahlar kiraladı."

"Lanet olası amcıklar," diye kıkırdıyor babamız. "Başa çıkamayacaklarını biliyorlardı ama başa çıkabilecekleri konusunda ısrar ettiler."

Babam artık işin başında olmayabilir ama hâlâ onun için her şeyi yapabilecek bir sürü sadık askeri olduğunu bilmeyecek kadar aptal değilim.

"Biliyordum amına koyayım." Raph tekrar ona doğru üflüyor, dalgali Öfke. "Nicolette senin yüzünden neredeyse ölüyordu!"

Ona tekrar vuramadan, Gio ve ben onu geri çekiyoruz, kollarımız onun etrafında kenetleniyor.

Ben de onun ölmesini istiyorum. Sophia'nın kederli yüzünü gördüğümde ya da Elsie'nin onun yüzünden aldığı kurşun yarısından dolayı acı içinde kıvrandığını duyduğumda, onu öldürme arzum kabarıyor.

"Henüz değil," diye kulağına fısıldadım. "Sakladığı başka bir şey olup olmadığını öğrenmeliyiz."

Sakinleşmesi birkaç saniye sürüyor ama adrenalini yatıştığında gitmesine izin veriyoruz.

"Nicolette şimdi nerede?" Gio Raph'a sorar. "Bianca öldükten sonra şehri terk ettiğini sanıyordum."

"Son bir yıldır kaçıyordu," diye açıklıyor Raph. "Evin gözetlendiğini biliyordu ve eğer adam bunu görürse onun evde olduğunu anlayacağını biliyordu, bu yüzden saklandı. Kısa bir süre önce, peşinden gönderdiği adamlardan biri onu buldu ve vurdu. İşte o zaman benimle kalmaya geldi."

"Lanet olsun." Gio ensesini sıkıyor.

"Michael'a sadık polislerden biri onu bulmuş ve onu aramış. Ehliyetindeki ismi görür görmez kim olduğunu anladı," diye biraz daha açıklıyor Raph, sonra bakışlarını babamıza dikeyor. "Bianca'yı öldürdükten sonra kamera kayıtlarını silmiş, yani Nicolette'in kendisinden kısa bir süre önce eve geldiğini kesinlikle görmüş. Onun peşindeydi, beni bulup gördüklerini anlatmamasını umuyordu. Ne kadar yakın olduğumuzu biliyordu. Ona inanacağını biliyordu. Onu ve itibarını mahvedebileceğini biliyordu."

Gözü şişmiş ve ağzından kan sızan babamızın etrafında volta atıyor. Raph silahını babamın kafasının arkasına doğrultuyor, başparmağı tetikte.

"Yönetimi devraldığımnda, bazı adamlar bana babamızın onlara Raph'ın ölmesini istediğini söylediğini anlattı," diyorum şimdi. "Hak ettiğı yeri almak için peşimden geliyormuş ama ben buna izin vermiyormuşum. Bizi savaşıan iki kardeş olarak resmetti. Eğer ben öldürülürsem, tüm Cosa Nostra'nın Raph'ın peşine düşeceğini ve eğer ben Raph'ı öldürürsem... işte o zaman onun sorununun ortadan kalkacağını düşünüyordu."

Babamın ağzının büküldüğünü görüyorum.

"Öyle değil mi *baba*?" Onu bitirmeye ve işimi bitirmeye hazırım.

Çenesini alaycı bir ifadeyle eğiyor. "Herkesin seni Raph'ın öldürdüğünü varsayması daha kolaydı. Daha az soru sorulurdu." Kan öksürüyor. "Ama işler pek de öyle yürümedi, değil mi?"

"Tanrım," diye mırıldanıyor Gio, avuçlarını dizlerine indirerek.

"Şu bitirelim. Duymamız başka bir şey söyleyemez." Raph namluyu babamızın göğsüne doğrulttu.

Babam alay etti. "Bunu biraz bekletmek isteyebilirsin evlat. Sana en iyi kısmı anlatmayı henüz bitirmedim."

"Öyle mi?" Raph kaşlarını çatı. "Neymiş o?"

"Şey..." İç çekiyor. "Eğer beni öldürürsen, onu asla geri alamazsın."

"Kimi geri alamam?" Raph gözlerini kısarak ona bakar.

"Şu küçük güzel Nicolette. Onunla birlikte oluyordun, değil mi?" İnliyor. "Seni kim suçlayabilir ki? O kızın memelerine bak."

Raph'ın pazu kasları seğiriyor ve bir anda babamın boğazını kavrayıp sıkıyor. "Onun hakkında bir şey daha söylersen seni öldürürüm. Yavaş yavaş. O kadar yavaş ki, ölümü dileyeceksin."

"O da... ölecek..." diye boğuk bir ses çıkardı.

"Nicolette güvende," diye meydan okuyor sert bir sesle. "Ona dokunamazsın."

Elini çeker ve daha dik durarak saldırganlığını dengelemeye çalışır.

Babam konuşmaya çalışıyor ama tek yaptığı öksürük krizine tutulmak. Bitirdiğinde, "Bundan emin misin, oğlum?" dedi.

Küstahça kıkırdıyor. Hep böyle beğenmiş.

Raph tökezleyerek birkaç adım geri atar, tabanca kulakları sağır eden bir çınlamayla yere düşer.

"Yalan söylüyorsun amına koyayım," diye nefes alıyor, göğsü takırdıyor. "Öyle ? Neden onu arayıp cevap verip vermediğine bakmıyorsun?"

Raph çenesini sıkıyor, babamızın gözlerine nefret dolu bir bakış fırlattıktan sonra elini cebine atıyor ve ocağını çıkarıyor.

Tuşladıktan sonra bakışlarını bana kilitliyor ve başını sallıyor. Tekrar deniyor, sonra tekrar.

"Fuuuuck!" Hücreyi fırlatır ve hücre duvara sertçe çarparak camı kırılır. "Siktir, siktir, siktir!" Kükreyerek aynaya bir yumruk indirir.

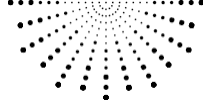
Babama doğru yürüyorum ve gömleğini avuçluyorum. "Bana onun nerede olduğunu söyle. Şimdi."

"Önce beni bırakmalısın."

"Bu asla ."

Ve Raph kükreyerek ona saldırdığında ve şeytanlarını serbest bıraktığında, ona izin veriyorum. Bunu ve daha fazlasını hak ediyor.

KIRKINCI BÖLÜM

ELSIE

ÜÇ GÜN SU

AILEMIN YANINA DÖNDÜĞÜM İÇİN MUTLU OLMALIYIM. ÇOCUKLUĞUMDA Evde. Odamda. Yine de beni terk ettiği anda tüm sevinç duygularım yok oldu.

Babamı aradı ve görünüşe göre bir hırsızlık olayı yaşadığımızı ve orada güvende olmadığımı hissettiğini söyledi. Onlarla yaşamamın daha iyi olacağını söylemiş.

En azından babam öyle söyledi. Ama tek bildiğim, beni istemediği. Bizim için savaşmak istemedi. Korkuyu seçti. Kolay yolu seçti.

Ben onun için her şeyi riske atmaya hazırkken. Hayatımı. Güvenliğimi. Lanet olası kalbim. Ama o hepsini bir kenara attı.

Son birkaç gündür onsuz olmak bana bir ömür gibi geldi. Kalbim kelimenin tam anlamıyla kırılıyor, parçaları ateşli bir yangından çıkan küller gibi savruluyor. Bir daha asla bulunmamak üzere.

Gözlerimi kapatıyorum ve onun sert gülümsemesini hayal ediyorum, onu çok özlüyorum. Yüzümü kavrayan o büyük elleri, yanağımı okşayan parmak eklemlerini özlüyorum. Ama en çok, sadece birbirimizin varlığında hissettiklerimi özlüyorum. Karnımdaki o ürperti hissini, onun olduğu yerde olmaya duyduğum o tarifsiz ihtiyacı.

Bu adam - bu tehlikeli, çılgın adam - bir erkeğe bir daha asla güvenmemem için tüm nedenlerimi çaldı ve bana daha fazlası olduğunu gösterdi. Parçalanmış kadınlara dönüşen küçük kızların bile bir zamanlar kurdukları hayalleri yeniden kurabileceklerini gösterdi. Aşk hayalleri. Yarınlarla dolu bir hayat. Ve ben o yarınların onunla olacağını düşünmüştüm.

Her gün ve her gece yaptığım gibi odamda oturup pencereden dışarı bakıyorum, vızır vızır geçen arabaları izliyorum, onunkini görmeyi, durmasını diliyorum

inatçı ol ve benim için geri gel.

Ama aramadı. Aramadı bile.

Bana verdiği telefonu onlarca kez açtım. Bekledim. Umut ettim. Ama beni geri alması için ona yalvarmayacağım. Bunu kendisinin istemesi gerekecek.

Yumuşak bir vuruşla kapım açıldı ve annem içeri girdi. İkisi de benimle olmak için işten izin aldılar. Ve onlara, bilmelerine izin verdiğimden daha fazla ihtiyacım var.

"Selam, tatlım..." Dudakları ince bir çizgi oluştururken annemin gözleri duyguyla parlıyor. "Baban en sevdiğin çikolatalı waffle'ları yaptı. Biraz ister misin?"

Kapı aralığında beni değerlendirmeye devam ediyor ve ben gülümsemeye zorluyorum. Ama anında, kendi mutsuzluğuma ihanet ediyormuşum gibi hissediyorum. Pencereden dışarı bakmaya devam ediyorum.

"Belki sonra. Teşekkürler anne."

Şu anda yemek yeme fikri - bir zamanlar sevdiğim, tüm kalbimle özlediğim bir şey bile olsa - bana çekici gelmiyor. Sanki içimdeki her şey tatsız ve renksiz.

"Yemek yemelisin, Elsie. Üzgün olduğunu ve onu sevdiğini biliyorum ama yemek yemelisin."

Aşk mı? Bu o mu?

Bunun bir önemi var mı? Duyguların neden bir ihtiyacı olsun ki? Tek bildiğim, tek acı çektiğim şey, onu her şeyimle özlediğimi bilmek.

Sophia'yı ben de özledim. Tanrım, onu çok özlüyorum. Olabileceğimiz aileyi özlüyorum. Bu yeterli değil mi?

"Özür dilerim anne." Bakışlarımı onunkilere çevirip eğildim. "Beni geri aldığın ve ben bu halde olduğum için üzgünüm. Kırıldığım için." Omuzlarımı silkiyorum. "Siz bundan daha fazlasını hak ediyorsunuz."

Boğazımın arkasında bir ağrı zonkluyor.

"Hayır!" Başını sallıyor, kaşları çatılıyor, ayakları hızla hareket ediyor. Waffle dolu tabağı yatağın üzerine koyuyor ve elimi avuçlarının içine alıyor. "Sen kırık değilsin. Sen benim kızsımsın. Benim güzel, yetenekli, akıllı kızım ve seninle daha fazla gurur duyamazdım."

Gözlerimde biriken yaşları burnumdan çekiyorum ve ayağa kalktığımda, ağlarken kollarımı ona doluyorum, yanağımı göğsüne koyuyorum, tıpkı küçükken yaptığım gibi.

"Kendine gelecektir." Beni susturuyor, avuçları sırtımda bir aşağı bir yukarı geziniyor.

"Yapacağını sanmıyorum anne." Geri çekiliyorum. "O inatçıdır."

"İşte erkekler." Küçük bir atıyor. "Ona biraz zaman ver, göreceksin. Eminim o da senin gibi acı çekiyordur. Eminim seni geri istiyordur. Evliliğinin aşk için olmadığını biliyorum, tatlım, ilk başta değil. Ama bazen yine de düşeriz ve bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yoktur." Başparmağını gözlerimin altından geçirerek beni itiyor. "Ve o adam sana sırlıklam aşık. Bunu gözlerinde görmek çok kolaydı."

İkna olmadım. Ayrılmanın doğru şey olduğundan emindi. Fikrini değiştirmesine imkan yok.

Biraz yedikten sonra pencereden dışarı bakmaya devam ettim. Tek yapabildiğim bu gibi görünüyör.

Bir araba hızla geçiyor ve neredeyse Michael'ın mavi cipine benziyor.

Nefes nefese cep telefonuma uzanıyorum ve aniden çalıyor. Nabzım boğazımda atıyor ve hemen ekrana bakıp Michael'ın adını görüyör.

Aman Tanrım! Belki de annem haklıydı. Ne kadar inatçı bir katır olduğunu fark etti ve şimdi beni affetmem için yalvarıyor. Ona cehennemi yaşatmak için sabırsızlanıyorum.

Titreyen parmağım düğmeye basmadan önce, midemin derinliklerinde oluşan paniği yatıştırıyor, zor nefeslerimi kontrol etmeye çalışıyorum.

"Merhaba?"

"Elsie!" Sophia'nın sesi hat boyunca titreşiyor. "Ne zaman dönüyorsun?"

Sesindeki titremeyi duyabiliyorum, sanki ağlamamak için kendini zor tutuyor. "Merhaba tatlım. Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim," diye inliyor. "Lütfen geri gel. Babam da seni özliyor." Nefes alışları ağırlaşıyor. "Seni sorduğumda çok üzölüyor ama bir süreliğine ailenin yanına gitmen gerektiğini söyledi. Ama geri dönmeni istiyör. Lütfen!"

Gözyaşları gözlerimi yakıyor ve onları uzaklaştırmak için hızla gözlerimi kırıştıtırıyorum. Onun ağladığını duymak beni mahvediyor.

"Keşke gidebilsem. Ama şu anda bir süre daha burada kalmam gerekiyor." "Ben bir şey mi yaptım? Beni artık sevmiyor musun?"

İçimi burkan hıçkırıkları durdurmak için bir elimi ağzıma kapatıyorum. Lanet olası bir uçağa atlayıp hemen oraya gitmek ve o küçük kızı kollarıma almak istiyorum.

"Elbette seni seviyorum Sophia. Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim."

"O zaman neden?" diye kontrolsüzce ağlıyor. "Neden babanla ve benimle birlikte olamıyorsun? Duygularını mı incitti?"

"Hayır." İç çekiyorum. "O iyi bir adam. Böyle harika bir babaya sahip olduğun için çok şanslı bir kızsın."

Ne kaçırdığının farkında olmayan bir aptal olsa bile.

"Bu adil değil!" diye bağırıyor burnundan soluyarak. "Söz vermiştin! Annem olacağına söz vermiştin. Anneler çocuklarını terk etmez. En azından iyi olanları."

Taze gözyaşları yüzüme çarpıyor, göğsüm sıkışıyor, bu sözler beni tam kalbimden bıçaklıyor.

"Sophia?" Michael bağırıyor ve ben nefes nefese kalıyorum, kalp atışlarım göğsümde hızlanıyor. "Telefonumu mu aldın? Kimi arıyorsun?"

"Elsie'yi aradım! Çünkü onu geri getirmeyeceksin ve..." Çığlık atıyor ve kocaman gözyaşları yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor.

"Eğer ararsam..." diye ağlıyor. "Beni isteyeceğini ve geri döneceğini düşündüm."

"Oh, bebeğim."

Onu kollarının arasında tuttuğunu görebiliyorum. "Üzgünüm, Elsie," diye fısıldıyor telefona.

Ciğerlerimdeki tüm hava duruyor, vücudum kurdeşen döküyor.

"Bunu yapmamalıydı."

"Michael..." Fısıldıyorum. Tek yapabildiğim bu.

Seni özledim. Onu özliyorum. Bizi özliyorum.

Bu kelimeler, asla dışarı çıkamazlar.

Ağır nefes alıp verişini duyabiliyorum ve bir an için başka bir şey söyleyecekmiş gibi geliyor. Ama bunun yerine, hat kesiliyor ve kalbim de onunla birlikte ölüyor.

Birkaç dakika sonra annem elinde cep telefonuyla bir kez daha kapımdaydı. "Hey, tatlım, Kayla ve Jade yine telefonda. Bu sefer onlarla konuşabilir misin? Belki birkaç dakika? Gerçekten endişeliler."

Başımı sallıyorum, o da dudaklarını büzerek telefonu bana getiriyor. Dışarı çıktığında ahizeyi kulağıma dayıyorum.

"Alo?" Ağlıyorum.

"Ah, Elsie," diye burnunu çekiyor Kayla. "Gerçekten gidip bir mafya adamına aşık oldun, değil mi?"

Acınası, hüngür hüngür bir kahkaha patlattım.

"Evet, gerçekten istedim. Ama artık beni istemiyor..." Sessizce ağlıyorum.

"Hey," diyor Jade. "Yalnız başına üzölmek zorunda değölsin. Artık buradayız.

Tamam mı? Ağlayabilirsin, çığlık atabilirsin... Hatta onun hakkında kötü şarkılar bile yapabiliriz. Sen şarkı söylerken ben de piyano çalarım."

"Peki ben ne yapacağım?" Kayla eğlenerek sorar.

"Bütün şarkı sözlerini sen yaz," diyorum. "Ve gerçekten berbat olduklarından emin ol."

MICHAEL

Sophia'nın telefonumu çalıp Elsie'yi aradığına inanamıyorum. Şaşırdığımdan değil. Elsie gittiğinden beri oldukça yıkılmış durumda. Ve bir çocuğa yaptığım şeyin Elsie'nin iyiliğı için olduğunu açıklamak zor.

Ama bu, yatakta yalnızken karımı ve hem kalbimin hem de bedenimin onu hala ne kadar çok istediğini düşündüğümde beni tüketen boşluğu silmiyor. O, bir kadında isteyebileceğim her şeyin mükemmel bir örneğıydi. Ve yine de... Gitmesine izin verdim.

Lanet olası aptal. Bencil olmalıydım. Aklımı değil, kalbimi dinlemeliydim. Ama aklım kazandı.

Onu gönderdiğimden beri onu omzuma atıp ait olduğu yere geri götürmek istemediğim tek bir an bile olmadı. Onsuz her yerim ağrıyor.

Ama ben bunu yapamam. Bencil olmayı reddediyorum. Onunla olmaz. Gitmesine izin verdiğimden beri hiçbir şey değışmedi. Bu aile... Bizi tanımak bile tehlikeli. Ve yaşadığı onca şeyden sonra güvende olmayı hak ediyor. Dışarıda sırf bana ulaşmak için ona zarar vermekten çekinmeyecek insanlar var.

Biz babamızı konuşturmaya çalışırken Raph benimle kalıyor. Ama o reddediyor, ona ne yaparsak yapalım. Ve biz onu öldürmek dışında her şeyi yaptık.

"O orospu çocuğı bir şey söyledi mi?" Annem sanki düşüncelerimi duymuş gibi yüzünü buruşturarak soruyor.

Sophia dondurma almak için Raph ve Gio ile birlikte ayrılırken o buzlu çayını yudumluyordu. Ona moral vermeye çalışıyorlardı ve sanırım Gio'nun da buna ihtiyacı vardı.

"Hayır." Bir sandalye sürüklüyorum ve mutfığa yerleşiyorum.

"Konuşmayacak." "Onu yakamaman çok kötü." Yüzü öfkeyle dönüyor.

"Onu bulduğumuzda, Raph benzini dökerken ben de sana bir kibrit vereceğim."

Koca dediği adama karşı tiksintiyle başını sallar.

Onu böyle görmekten nefret ediyorum. Adamın ilişkileri olduğunu bildiğini biliyorum ama kadınlardan birinin gelini olduğunu bilmek onu perişan etti.

Yine de Raph'ın geri dönmesi son birkaç gündür dünyasındaki tek ışık oldu. Sophia'nın da. Kızımın tek istediği o. Yani Elsie'yi istemediği zamanlarda. Şu anda tahammül ettiği son kişi benim. Elsie'nin gidişinden beni sorumlu tutuyor ve haksız da sayılmaz.

"Elsie ile konuştun mu?" Annem yavaşça bir yudum alıp yanıma oturuyor.

"Ona hayatının en büyük hatasını yaptığını söylemeye hazır mısın?"

Cevap vermek yerine, ona bu konuda konuşmak istemediğimi belirten bir bakış atıyorum.

"Oğlum..." Bardağı tezgâhın üzerine koyuyor. "Ne yapıyorsun?" Uzun bir nefes çekiyorum. "Onu kurtarıyorum."

"Tam olarak neyden?"

"Benden."

Şiddetli bir iç çekiş salıveriyor. "Yaşadığımız hayat için kendini cezalandırmayı ne zaman bırakacaksın?"

Dirseklerimi uzanmış kalçalarımdayayıp yere bakıyorum. Babamızın hâlâ ona sadık adamları var. Ya onun için gelirlerse? Ya bu sefer canlı çıkamazsa?

"Biz buyuz, Michael. Her zaman olduğumuz kişi," diye devam ediyor annem. "Bunu biliyor ama yine de seni seçti. Sevimlene izin vermenin zamanı geldi, Michael." Avucunu omzuma koydu ve sıktı. "Onu eve getir. Bırak seni sevsin."

Telefon çalıyor ve bir ses duyana kadar çalıyor.

"Alo?"

"Merhaba efendim," diyorum. "Ben Michael."

"Michael," diye sertçe hitap etti bana. "Senin için ne yapabilirim?"

"Aradığım için özür dilerim. Ama Elsie'nin nasıl olduğunu görmek istedim. O nasıl?"

"Kolunu mu yoksa kalbini mi soruyorsunuz?"

Lanet olsun. Belki de bu bir hataydı. Kızgın olmakta haklı.

Gözlerimi kapatıyorum.

"İkisi de." Sesim ölmekte olan bir adamın sesi, onu yeniden yaşatan kadın olmadan ölüyor.

"Kolu gayet iyi durumda. Burada onu ayarladığınız doktor çok iyi iyileştğini söyledi. Ama..." Duraklıyor. "Ama durumu iyi değil. Görünüşe göre kızım gidip sana aşık olmuş. soru, bu konuda ne yapacaksın?"

Bu yanıt nabzımın kulaklarımda hızla çarpmasına neden oldu. Bunların hiçbirini söylemesini beklemiyordum. Kızını ona geri verdiğim için mutlu olacağını, onunla güvende olduğunu düşünmüştüm. Ama öyle görünmüyor.

"Efendim, ona çok değer veriyorum. Yemin ederim önemsiyorum." Ciğerlerimde bir nefes durdu. "Ama ben onun için doğru kişi değilim. Size yalan söylemeyeceğim ve öyle olduğumu söylemeyeceğim. Kızınız için güvenli bir seçim değilim."

Alay ediyor. "Bunu senin gözetimindeyken vurulduğunda anladım. Ben aptal değilim, Michael. Senin kim olduğunu biliyorum."

Bir duraklama daha ve birinin gerçekte ne iş yaptığını bilmesinden hiç bu kadar tedirgin olmamıştım.

"Ama yine de onun sevdiği kişi sensin. Ve kötü bir adam kızımı korumak için kendi ihtiyaçlarını bir kenara bırakmazdı. O halde sıradaki soru şu: Olmadığını söylediğin adam olmak için ne yapacaksın?"

Hayatımda ilk kez nutkum tutuldu.

"Burada oturup kızımın senden daha iyisini yapabileceğini söyleyebilirim. Ama sonuçta tek istediği sensen bunların hiçbir önemi yok. O artık bir çocuk değil." Nefesi kesildi. "Ona istediğimi yaptıramam. Cehennemi yaşadı. O canavarlar... ondan her şeyini aldılar. Ben kimim ki bu tek şeyi de ondan alayım? Ne tür bir baba bunu yapar?" Sesi çatlıyor. "O kızın gülümsediğini görmek için her şeyimi verirdim. Ve sen, Michael... kızımı gülümsetiyorsun."

Duygular beni tam karnımdan vuruyor.

Benim küçük güvercinim. Seni özledim.

"O uçağa bindin ve kızıma hayatının en büyük hatasını yaptığını söyledin."

Hay sikeyim. Annem kesinlikle sana katılırdı.

Bir elimi yumruk yapıp gözlerimin arasına bastırıyorum. Kalbim onunla tekrar birlikte olmak için neredeyse ağlıyor. Kahkahalarını duymak, gülümsemesini görmek, o akıllı ağzını açıp beni kendisinin yaptığı andan beri özlediğim gibi onu öpmek için.

Ne yaptım ben?

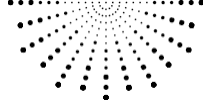
Gözlerim yanıyor. Karıma karşı beslediğim bu lanet duygular, hepsi yüzeye çıkıyor.

Peki ya ayaklarım? Ben daha cevap veremediğim hareket ediyorlar. "Ona geldiğimi söyle." Kelimeler bir acıyla kabarıyor.

"Buraya geldiğinde ona söylersin. Şimdi gel de kızımı al."

OceanofPDF.com

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

ELSIE

GÜN GECEYE DÖNÜYOR VE YILDIZLAR GÖKYÜZÜNÜ KORLARLA YIKIYOR. Gökyüzünü bu şekilde görmek... bizi her şeyin içinde çok önemsiz kılıyor. Önemsiz olmaya alışmıştım, ama Michael'la birlikte ilk kez kendimi önemsiz hissettim.

Kapım çalınıyor ve hemen savunmaya .

"Aç değilim anne," diyorum, yine o olduğunu biliyorum, muhtemelen elinde bir tabakla bana zorla yemek yedirmek zorunda kalacak.

Ama gitmek yerine, kapı gıcırdamaya başladı. Gelenin o olduğunu anlamak için bakmama gerek yok.

"Anne, ..."

Ona doğru sertçe dönüyorum ama kelimeler hemen kesiliyor çünkü eşikte duran kişi annem değil.

"Michael?" Nefes nefese kaldım, bir elim göğsüme gitti. "Ne... Burada ne yapıyorsun?" Sözcükler , kalp atışlarım içimde çarpıyor ve çarpıyor.

Kollarına atlamak ve ona tutunmak istiyorum ama bunun yerine olduğum yerde kalıyorum çünkü beni terk etti.

Saç tellerimi yüzümden savurarak görünüşümü biraz daha az dağınık hale getirmeye çalışıyorum.

Bugün duş aldım mı ki? Aman Tanrım, muhtemelen kokuyorum ve ailem bunu bana söylemeyecek kadar nazik.

Hafif bir kıkırdama çıkarır. Ağzının kenarları nefes kesici güzellikte bir gülümsemeye dönüşüyor. "Merhaba, benim güzel küçük güvercinim. Seni çok özledim."

Basit birkaç küçük kelimenin kalbinize tutunup onu yeniden şarkı söyler hale getirmesi ne kadar da tuhaf.

Onun kule gibi şekli bana doğru yaklaştıkça, midem daha da alçalıyor. Orantısız bir sırtış ağzının en ucuna kadar ulaşıyor ve nabzım boğazımda komik bir dans yapıyor.

"Burada ne yapıyorsun Michael?" Ses tonum kırılmış. "En son kontrol ettiğimde, sen ve ben bitmiştik."

Çenemi eğiyorum, güçlüymüşüm gibi davranıyorum. Cesur. Ona ihtiyacım olmadığını ne o yaptı. Ama İçeride, her şey çözülüyor. Bu istiyorum, o sevgi... çiçek açar. Yükselir. Onun kalbine girmek istiyor. Onu sevmek istiyor. "Seni eve götürmek için buradayım." Yaklaşıyor, beyaz düğmeli pazılarının gergin, dalgalanan kaslarını zorlayarak giyiyor.

Beni geri mi istiyor? Ne zamandan beri?

Kafa karışıklığı ve arzu içimde nabız gibi atıyor.

"Ve şimdi seninle gideceğimi kim söyledi?" Kaşlarımı çatıyorum. "Bunu hak ettiğini kim söyledi?"

Kıkırdıyor. Ama bu hüzünlü bir gülüş ve kalbimi yerinden oynatıyor. Onu acı çekerken görmek istemiyorum.

"Bunu hak etmiyorum," diye itiraf ediyor. "Seni asla hak etmedim, Elsie." Yıpranmış bir nefesle göğsü genişliyor.

"Ama seni istiyorum... çünkü... sensiz nasıl var olacağımı bilmiyorum." Sesinin tonu çaresizlikle titriyor. "Sen gittiğinden beri her gün bana sonsuzluk gibi geliyor. Göğsümde bir boşluk var." Kalbine bir yumruk indiriyor. "Bir insanı özlemenin, birine bu kadar değer vermenin ne demek olduğunu hiç anlamadım. Ama her yerim acıyor, küçük güvercin. Kafamda. Kalbimde. Kahretsin bebeğim, sensiz kemiklerim bile acıyor." Kaşları düşüyor. "Sanki yıkılıyorum."

"Başka?" Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, gözyaşlarımı kırıştırıyorum ve onun her bir yalvarışını istiyorum.

Çünkü beni kendi iyiliğim için terk ettiğini düşünmesine rağmen Ben.

Dudakları , ona işkence etmeye çalıştığımı anladığını biliyorum. neredeyse gözyaşlarına boğuluyordu.

"Şarkı söyleme şeklini özledim. Beni öpüşünü." Bir adım daha atıyor. "Parmaklarının içimdeki en çirkin şeymiş gibi hissettiren o parçama dokunuşunu."

Parmakları yara izine doğru uzanıyor, orada geziniyor ve gardım düşüyor, keder gözlerimi diken diken ediyor.

Daha da yaklaşıyor. Eğer elini benimkine uzatırsa, titrediğini hissedecek.

"Gözlerimin içine bakıp bana yeterli olduğumu söylemeni özlüyorum. Seni hak ettiğimi. Sevgiyi hak ettiğimi. Tüm hayatımı hak etmediğime inanarak geçirmiş olsam bile."

Sessiz bir hıçkırık çıkardım, gözlerimden yaşlar süzüldü.

"Özür dilerim, Elsie." Sesi çatlıyor ve ayrı kaldığımız günlerde taşıdığım tüm acıyı silip süpürüyor.

"Ne için?" Kalbim pır pır ederken dudak bükerek ona uyuyorum.

"Korktuğum için. Seni incittiğim için. Seni çok sevdiğim için gitmene izin vermek zorundaydım."

Az önce dedi mi...

Tereddüt etmeden, nefesini tutmadan elini enseme götürüyor ve gözlerini gözlerime diyor. "Ama artık bencil olmaya hazırım. Seni eve götürmeye hazırım. Seni her şeyimle sevmeye hazırım."

Ağzımı açıyorum ve sözcüklerin ondan döküldüğünü, gözlerinin kalp kırıklığı, gerçek ve insana dair her şeyle çalkalandığını hissetmeme izin veriyorum.

"Hayatımı iyi bir adam olmadığımı bilerek geçirdim," diye ekliyor. "Bir kadının ihtiyacı olan şey olmadığımı. Ama sorun şu ki bebeğim, sensiz var olamam. Seninle tanışmadan önce kim olduğumu bilmiyorum ve sen yanımda bir hiç olacağım."

Duygular onun her zerresini kavıyor ve ben onları hissediyorum - o kelimeleri, bana her şeyini verirken ruhunun sızlamasını. Özgürce. Açıkça.

"Artık benim evim sensin, küçük güvercinim." Diğer eliyle yanağımı kavıyor, başparmağıyla bir damla gözyaşını silerken başını biraz geriye atıyor. "Sen bir zamanlar sadece hayalini kurduğum kadınsın. Ama artık seni sevmenin nasıl bir his olduğunu bildiğime göre, geri dönüp hiç var olmamışsın gibi davranamam."

"Michael..." Nefes nefese kaldım, görüşüm bulanıklaştı.

"Bir keresinde sana aşkın en büyük zayıflığımız olduğunu söylemiştim." Dudaklarını alnıma indiriyor ve beni nefessiz bırakarak nazıkçe öpüyor. "Ama yanılmışım. Çünkü o aynı zamanda bizim en büyük gücümüz."

Gözlerini gözlerime hizaladığında karnım dönüyor ve içimdeki her şey bir anda dalgalanıyor ve çöküyor.

"Seni sevmek benim için en büyük onurdu Elsie Marino ve seni ölene kadar sevmeyi planlıyorum."

"Beni seviyor musun?" Kekelerken kaşlarını çatıldı. "Yani, beni gerçekten seviyor musun?"

"Biliyorum. Benim için de bir şok oldu." Ağzını benimkine yaklaştırırken derin ve hırıltılı bir şekilde kıkırdıyor.

Dudaklarının sıcaklığını hissedebiliyorum, onları fena halde istiyorum. Ağzım karıncalanıyor, tenimin her santimi alevler içinde kalıyor.

"Bunu fark etmemi sağlayan babandı," diye fısıldıyor. "Çünkü senin için hissettiklerim... Tanrım, Elsie..." İç çekiyor. "Senin için yaşıyor ve nefes alıyorum. Sensiz geçen bu günler bana ızdırap veriyor. Ve eğer terk edecek olursan, beni öldürsen de olur, çünkü zaten ölmüş olurum. Yani evet, benim küçük güvercinim, seni seviyorum. Seni gerçekten seviyorum."

Ellerimden birini tutuyor ve avucumu kalbinin üzerine koyuyor. Kreşendo şeklinde atıyor, giderek hızlanıyor, acilleşiyor.

"Senin için atıyor. Hayatıma girdiğin andan beri atmayı bırakmadı. Ve ben öldükten sonra bile atmaya devam edecek. Kesinlikle gideceğim cehennem çukurlarına kadar senin için atacak."

Geri çekiliyorum, ona taşan bir sevgiyle bakıyorum ve bir anda kollarımı ona doluyorum.

"Tanrı'ya şükür," diye fısıldıyor beni kaldırmadan önce, beni vücuduna doğru çekerken avuçlarını kıcımın altına sıkıştırıyor.

Bacaklarımı kalçalarına doluyorum ve omzuna yaslanıp ağlıyorum, gözyaşlarımın gömleğini ıslatmasına izin veriyorum. Bu adam, duygularımızın büyüklüğü... bunaltıcı. Parmakları saçlarımın arasından kırılganlara kadar omurgamda geziniyor. Beni geri çekiyor, gözleri parlıyor.

"Bu eve, bize döneceğin anlamına mı geliyor?" Sesi titriyor, gözleri sanki cevabımın ne olacağından emin değilmiş gibi donuklaşıyor.

"Peki ya hayır dersem?" Tek bir kaşımı kaldırıyorum.

"O zaman seni tekmeleyerek ve çılgın atarak geri götüreceğim bebeğim. Çünkü bir daha asla gitmene izin vermeyeceğim."

Alt dudağımı ısıyorum, kollarımı omuzlarına atıyorum, yüzümde kocaman bir gülümseme belirliyor. "İşte ruh budur, Bay Marino."

Gülüyor - gerçekten gülüyor - ve o ses...

Bu aşk mı? Ona şimdiden aşık olabilir miyim? Şu anda hissettiğim şeyin bu olmasının bir önemi var mı?

Analiz etmeyi bırak, Elsie, ve ona gerçekten nasıl hissettiğini söyle.

Her zaman ikinci kez düşünüp taşınacak vaktimiz yoktur. Bazen sadece yapmamız gerekir. Hemen şimdi. Tam şu anda. Çünkü hepimiz yapılabilecek bir şeyi yapmak için ikinci bir şansa sahip değiliz. Bu sıçramayı yapmak bizim elimizde.

Ve sıçramak istiyorum. Ona doğru. Bize. Bir zamanlar sadece hayalini kurduğum bir aşka. Çünkü küçük kızlar, kendilerine hayallerin gerçeğin başka bir versiyonu olduğunu kanıtlayan erkekleri bulan kadınlara dönüşürler.

İki avucumla yüzünü kavriyorum ve dikkatle o çarpıcı kahverengi gözlerine bakıyorum. "Ben de seni seviyorum, Michael. Sen şimdiye kadar sevdiğim tek erkeksin. Sevmek istediğim tek erkeksin."

Çenesini gıcırdatıyor, gözleri açılmadan önce bir anlığına kapanıyor.

"Seni hak etmiyorum." Çenesini sıkıyor.

"Bunu zaten anlamıştık." Gözlerimi şakacı bir şekilde deviriyorum.

"Bana gözlerini devirmen konusunda sana ne demiştim?" Parmağıyla çenemi yukarı kaldırıyor, bakışları sahiplenici ve ağır. Tam da onu sevdiğim gibi.

Vücudum şehvetli bir arzuyla geriliyor. "Sanırım bir cezanın sırası geldi."

Sırıttırıyor. "Seni dizime yatırmayalı uzun zaman oldu, küçük güvercin."

Nefesim kesiliyor, meme uçlarım zaten sıkı ve onun için hazır.

Dudaklarını benimkilere değdiriyor. "Benimle kalmanın bu hayatı kabul etmek anlamına geldiğini bilmelisin. Ve eğer bunu kabul edemezsen, seni kalmaya zorlamayacağım. Bu senin seçimin olmalı." Geri çekildi, yüzümü sevgi dolu elleriyle tuttu. "Ama eğer yapabilirsen, her şeye rağmen beni sevebilirsen - tüm kusurlarıyla bir adamı - o zaman göğsümde sadece senin için çarpan sevgimin olmadığı bir günü asla bilmeyeceksin."

Gözyaşlarım serbestçe akarken bile kocaman bir gülümseme dudaklarımı süslüyor.

"Seni istiyorum," diyorum ona hiç tereddüt etmeden. "Bizi istiyorum ve bundan dünyadaki hiçbir şey için vazgeçmem."

Dudaklarımı dudaklarına götürüp onu bir kez öpüyorum ve o da bir hırıltı çıkarıyor.

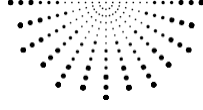
"Bana sahipsin," diye söz veriyorum. "Her şeyim. Kalbim ve ruhum... hepsi senin, Michael Marino. Sonsuza kadar."

Göğsü kabarıyor ve birdenbire nazik bir yanı kalmıyor. Beni bir iniltiyle alıp bedenimi duvara yaslıyor.

Başından beri kalbime yaptığı şeyi ağızıma da yapıyor: Beni sevmeye şansı bulamayacak her erkek için onu mahvediyor.

OceanofPDF.com

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

MICHAEL

"ELSIE!" SOPHIA KAPI AÇILIR AÇILMAZ ONA DOĞRU KOŞAR. "SEN geri geldi!"

Elsie diz çöküp kızımın koşması için kollarını açarken sırtıyor.

"Seni özledim!"

"Seni daha çok özledim." Elsie bir avucunu yüzünün yan tarafına koyarak onu göğsüne doğru çekti.

Daha önce hiç böyle bir duygu yaşamamıştım, iki yabancının benim için nasıl dünyalara bedel olduğunu. Ama işte buradalar, birbirleri için de dünyaları ifade ediyorlar.

Annem odanın karşısında duruyor, gülümsemesi geniş, bakışları üzerimde ve bir kez başını sallıyor.

Bu aile. Önemli olan her şey bu. Ve ben onu babamın asla koruyamadığı gibi koruyacağım.

Yatağında, kollarımda, her zaman olması gerektiği yerde. Parmak uçlarımı onun narin yanaklarında gezdiriyorum, sikim kalınlaşıyor ve yavaşça içine girerken zonkluyor. Bu anın tadını çıkarmak, her hareketi hissetmek, arzuyla dolup taştan gözlerinin benimkilere dikilmesini izlemek istiyorum.

"Çok güzelsin. O kadar benimsin ki," diye fısıldıyorum bacaklarından birini kaldırıp onu kendime doğru açarken ve kendimi daha derine sokarken.

Kalçalarını yukarı kaldırarak inliyor ve küçük bir mırıltı çıkarıyor. "Senin... her zaman."

Hızımı artırıp başparmağımı klitorisini ovmak için indirdiğimde gözleri ağırlaşıyor, amı sıırıslıkılam oluyor.

Tırnakları sırtıma batıyor ve ben ona dokundukça daha da derine iniyor, sanki her yerime girmek istiyormuş gibi. Ve ben karşı koyamıyorum.

"Daha sert," diye haykırıyor, elleri kıcıma iniyor, beni içine itiyor.

"Açgözlü küçük karım." Ona daha hızlı vuruyorum, dudaklarım boğazını işaretlıyor,

Kulağına doğru ilerliyordum, dilim lobunun etrafında dönüyordu.

"Evet, işte bu." Alt dudağını yutuyor, kaşları şehvetle eğiliyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, bacağını göğsümün ve omuzlarımın üzerinden geçiriyorum, kalçalarımı daha sert çarpıyorum. Göğüsleri zıplıyor, elleri saçlarına kayıyor.

"Sana karşı ağırdan alıyorum bebeğim," diye alay ediyorum, klitorisini buluyorum ve yavaşlamadan önce onu eşiğe getiriyorum. "Bu amcığı fıskırtacağım, sonra seni ters çevireceğim ve sen yalvarırken seni dört ayak üzerinde açık bir şekilde becereceğim."

"Yesss...." Ağır, düzensiz inlemeleri sesimi bastırıyor ve göbeği sıkılıyor, gözleri geri dönüyor.

"Karımın tam olarak neyi sevdiğini biliyorum." İki parmağımla klitorisini okşuyorum.

Ayak parmakları kıvrılıyor ve onları ağızıma alıyorum, emiyorum ve parmaklarımın temposuna göre hareket ettiriyorum, kendimi daha derine sokuyorum.

"Michael... evet..." Kalçalarımın buluşuyor, aletimin etrafında dönüyor. Kahretsin, o mükemmel.

"Bana bak."

Ve öyle de yapıyor, her cezalandırıcı darbeyi alırken delici bakışlarımla buluşuyor, adımları haykırıyor.

"böyle, bebeğim. Daha yüksek sesle. Bana ne kadar pis olduğunu göster, sikimi bu kadar iyi alıyorsun."

Gözleri tekrar yuvarlanmaya başlar.

"Ya bana bakarsın ya da dururum." Ritmimi yavaşlatarak ne demek istediğimi anladım.

Elleri çarşafı yumrukluyor, iri göğüsleri sallanıyor, pembe meme uçları sert ve baştan çıkarıcı.

"Lütfen..." diye iniyor, vücudu boşalmaya hazırmış gibi titriyor. Ama ben daha yavaş gidiyorum ve o hayal kırıklığı içinde mırıldanıyor.

"Daha fazla..."

"duyayım. Kocanın siki için yalvardığını duyayım."

Elimin genişliği onun güzel boğazını sarıyor. Sıkarak daha sert vuruyorum, bakışlarım onunkilere derinleşiyor.

"Lütfen, Michael... Beni daha hızlı becer. Geri durma." Kalçam bu pozisyonda klitorisine sürtünürken nefesi kesiliyor.

Onu becerirken o çarpıcı gözlerden başka bir yere bakamıyorum, neredeyse oraya gelene kadar, amının sikimin etrafında küçük titremelerini hissediyorum.

"Benim güzel karım. Beklediğim kişi," diyorum ona, titreyip adımı haykırırken.

"Oh, Tanrım, Michael. Geliyorum..." diye inliyor.

Onun ağzını kendi ağzımla yakalıyorum, aşkımızın yankılarını yutuyorum ve bunun sonsuza dek sürmesini istiyorum. Ve boşaldığımda, her şeyimi ona veriyorum. Çünkü olduğum her şey onun.

Vücudu altımda hareketsiz kalıyor, ikimiz de nefessiz kalıyoruz.

İstemiyorum ama içinden çıkıp onu göğsüme doğru kaldırıyorum.

Dakikalar sessizlik içinde akıp gidiyor ve sonunda başını kaldırıp bana baktığında sırtıyor. "Vay canına."

"Vay be." Çenesini kavradım ve onu sertçe öptüm.

O sevimli küçük sesleri çıkarıyor ve ben tekrar onun içinde olmak istiyorum. Yanağını göğsüme bastırıyor ve orada tembelce daireler çiziyor, Avuçlarım rahatça kıkında dururken.

"Olanlardan sonra Sophia'nın iyi olacağından emin misin?" Ses tonunda bir endişe var. "Babanın bunu ona, kendi oğullarına yaptığına inanamıyorum..."

Başını kaldırıp inanmaz bir şekilde bana bakıyor.

"Sana da," diyorum. "Sen de benim için çok şey ifade ediyorsun, bebeğim."

Ellerini çenesinin altına sıkıştırıp gülümsüyor ve beni neredeyse delirtiyor.

"Senden o telefonu aldığımda..." Burun deliklerim alevlendi. "Lanet olsun. Ne yaptığını öğrendiğimde onu öldürmemek için kendimi zor tuttum. Bu kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemiştim. Sophia ile değil. Ama o zaman anladım ki onun için önemli olan tek şey sırrını korumaktı. İtibarını, hayatını korumak istiyordu. Ve geliniyle yatmak onu sadece öldürtmekle kalmaz, aynı zamanda inşa ettiği tüm saygıyı da elinden alırdı."

Elinin tersiyle yanağımdaki yara izini yokluyor, yüz hatları duygularla doluyor. "Ona ne yapacaksın?"

"Nicolette'i arayan adamlarımız var. Onu bulduklarında, onu öldüreceğiz ve sayısız adamı attığı okyanusa atacağız."

İç çekiyor, ağzı sıkı.

"Biliyorum. Bu çok fazla."

Aramızda sır kalmasını istemediğim için ona olan biten her şeyi anlattım. Kendini neye bulaştırdığını bilmeli.

Ensesini kavıyorum ve kalbime bağlı bir bağlılıkla ona bakıyorum. "Özür dilerim."

"Üzülme." Ağzına küçük bir gülümseme yayılıyor ve bu gülümseme gözlerine yansıyor. "Seni seviyorum, Michael. Diğer şeyler? Bununla yaşayabilirim."

Bana her kalmak istediğini söylediğinde içimi bir rahatlama kaplıyor. Bana sahip olmak için. Onun beni bırakıp gideceği korkusunun ağırlığı altında yaşıyordum. Elbette onu zorla geri getirebilirim ama bunun yerine benimle bir hayat istemesini tercih ederim.

"Seninle yeniden evlenmek istiyorum," diyorum ona.

"Ne?" Şok, onun cılız ses tonunda geziniyor.

"Ailenin orada olmasını istiyorum. Bunu hak ediyorlar."

Gözyaşları sessiz bir fırtına gibi gözlerinde toplanıyor. "Sen yaşayan en tatlı adamsın..."

Kollarını bana sıkıca sarıyor ve neredeyse beni boğuyor, ama lanet olsun, her saniyesine bayılıyorum.

"Biraz deli olduğunuzda bile," diye ekliyor.

"Biraz mı?" Yan tarafını gıdıklıyorum ve o da kıkırdıyor.

"Tamam! İyi..." Elimi kaburgalarından itmeye çalışıyor ama pek başarılı olamıyor. "Sen çok delisin. Tamam mı?"

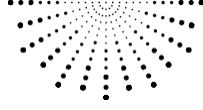
Kahkahası dolu dolu, özgür ve her şey çok güzel.

"böyle." O gülerken bile ağzımı onunkine yapıştırıyorum.

Ve sonra ben de gülüyorum, onun üstüne çıkıyorum, onu vücuduma sabitliyorum ve kalbimin eksik olan yarısı gibi onu kendime göre şekillendiriyorum.

OceanofPDF.com

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MICHAEL

ERTESİ GÜN RAPH'IN EVINE DÖNDÜK.

mahkum olarak kalır.

Gio ona doğru koşuyor, göğsü nefes nefese inliyor ve burnuna bir yumruk atıyor. "Bize Nicolette'in nerede olduğunu söyle yoksa yemin ederim o lanet vücudunu parça parça yakarım."

Babamız alay edercesine başını sallıyor ve kan tükürüyor. Zorlukla tanınıyor, yüzündeki çürükler ve şişlikler yüzünü deforme ediyor.

Güçlü biri, hakkını vermeliyim. Ama onu kıracağız. Konuşacak. "Ne büyük bir hayal , Gio." Yine de gülmeyi başarıyor. "Ama Ama yine de her zaman aptal ve zavallıydın." Alay ediyor. "Hâlâ yalnız olmana şaşmamalı. Hiçbir kadın ezik bir koca istemez."

Gio homurdanıyor, yarı otomatik silahını çıkarıp babamızın göğsüne saplıyor. "Bir kelime daha edersen seni hemen delik deşik ederim."

Raph, Gio'yu iterek babamızın gömleğinin yakasını kavırıyor. Son birkaç gündür akıl sağlığını zar zor koruyor. Söylemiyor belki ama birlikte geçirdikleri zaman içinde Nicolette'e biraz fazla düşkün olduğundan şüpheleniyorum.

"Oyun oynamaktan bıktım," diye . "Konuş yoksa seni öldürürüm!"

"Bütün gün konuşabilirim, oğlum." Babamız sırtıyor. "Karın tam bir pislikti."

O inliyor ve Raph dişlerini sıkıyor.

"Ve tüm bu zaman boyunca, ona bir bebek koyamadın... bu yüzden senin için işi ben yaptım."

Nefeslerim göğsümde kilitleniyor.

O yapamaz.

"Ne bebeği?" diye boğazını sıkıyor, babamızın elini bıraktığında yüzü anında bembeyaz oluyor.

Sikeyim. Hayır. Bilemez. Bu onu mahvedecek.

"Yapma," diye uyarıyorum.

Raph sert bakışlarını benimkilere çevirdi. Ve onun gözlerinde, birçok kez incinmiş bir adam görüyorum. Ayaklarının dibine serilen ihaneti asla hak etmemiş bir adam. Raph her zaman bunun için fazla iyiydi ama hayat onu yine de becerdi.

Konuşmam için bana meydan okurcasına bakmaya devam ediyor. Ona zaten şüphelenmesi gereken şeyi söylemem için.

Gio bunca zamandır sessizdi ama şimdi yüz hatları öfkeyle dolup taşıyor, yumruklarını iki yana açarken burun delikleri genişliyor.

"Özür dilerim," diyor babamız. "Size en iyi kısmı söylemeyi unutmuş olmalıyım."

"Neden bahsediyor, Michael?" Raph'ın sesi hem öfke hem de ıstırapla karışıyor.

"Söyle ona, Michael. Onu bu ıstıraptan kurtar."

"Kapa şu lanet çenenini!" Hızımı arttırdım ve babamın ağzına bir yumruk indirdim.

Kıpkırmızı kucağına damlıyor.

"Neden yapayım ki? Onunla ilk ben tanıştım. Ondan çok benim kızımdı." Raph'a döner. "Ve taşıdığı benim bebeğimdi. Senin küçük kardeşin." Kıs kıs gülüyor. "Ya da kız kardeşin."

Raph keskin bir nefes alıyor, yüzü çok fazla duyguyla buruşuyor - acı, ihanet... hepsi orada. Bunun onu ne kadar incittiğini ancak tahmin edebilirim. Bianca'nın ona yaptığını benim küçük güvercinim bana yapsaydı.... Lanet olsun.

Onun sadakatine en korkunç şekilde ihanet etti. Ve bu ihanetten bir bebek yarattı.

Neden çocuk sahibi olmadıklarını sormaya hiç cesaret edemedim, ama şimdi bunun yapamadıkları için olabileceğinden şüpheleniyorum. Bu mantıklı olurdu. İkisi de çocuk istiyordu. İkisi de anneme bunu söylemiş. Bianca pratisyen hemşire olmak için çalışırken bile çocuk istediğini söylüyordu.

Sonra bana baktı. Kırılmış. Dikiş dikiş sökülmuş.

"Bana nasıl söylemezsin?" Sözleri kuşku ve acıyla yoğunlaşıyor.

Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Bunun seni incitmesini istemedim."

Dişlerini sıkıyor ve tek bir uzun nefes alıyor. "Bianca'yı siktir et. Sadece onu bulmam gerek."

"O mu?" Babamız kıkırdıyor, sesi duvarları tırmalıyor. "Tam olarak ?"

Raph'ın ifadesi anında sertleşir. "Ne demek istiyorsun, hangisi?" Yüzünü, aralarında neredeyse hiçbir şey kalmayana kadar babamızın yüzüne yaklaştırıyor. "Nicolette! Nerede o?"

"Özür dilerim evlat." Ağzını büzdü, gururlu görünüyordu. "Bianca'yı kastettiğini sanmıştım."

ELSIE

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Raph'a soruyorum, Michael'la yatmak için yukarı çıkmadan önce buzdolabından su alıyorum.

Michael'ın evinde olmak hâlâ tuhaf hissettiriyor, gerçi o buraya bizim evimiz dememi tercih ediyor. Onunla yaşadığım bu hayat benim ve Raph... o artık benim ailem ve onun için endişeleniyorum. Açıkça aşık olduğu kadın olmadan onun acı çektiğini görmek kalbimi kırıyor.

Günler geçmesine rağmen Michael ve kardeşleri Nicolette'i bir türlü bulamazlar. Bu Raph'ı öldürüyordu. Bunu saklamıyor bile.

"Hayır." Başını sallıyor, yüzünü avuçlarının içine gömüyor ve bir nefes ciğerlerini terk ediyor. Bana bakıyor, gözlerinin beyazı kırmızıyla çizgili, kaşlarının arası gergin. "Yine de minnettarım. Teşekkür ederim."

Kocamla birlikte olmak için üst kata çıkmaya hazırlanırken küçük bir gülümsemeyi zorluyorum. "Elsie?" diye sesleniyor.

Dönüyorum, umarım gerçekten birinden bir şey istiyordur. Çünkü Tanrım, bu zavallı adam.

"Evet?"

"Kardeşim için iyisin." Bir elini gür siyah saçlarında gezdiriyor. "Onu senden önce hiç bu kadar mutlu gördüğümü hatırlamıyorum."

Kalbim göğsümde sıkışıyor. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

"Sadece dürüst oluyorum." Ağır bir iç çekişle omuzlarını silkiyor ve başını bir kez daha avuçlarının içine bırakıyor.

Onun nasıl hissettiğini bildiğim için çaresiz hissederek olduğum yerde kalıyorum. Arkadaşlarımı özlediğimde, onlar için endişelendiğimde, karanlık bir yerdi. Ve o da orada.

"Onu bulacaksın," diyorum ona, karanlığın içinde biraz ışık yakmayı umarak.

Ama hiç umudu kalmamış bir şekilde bana bakıyor. "Artık bunu bilmiyorum. Hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum."

"Öyle." Başım eğik. "Sadece inancını kaybetme. Ondan ya da birbirinizden vazgeçmeyin."

Adem elması sallanıyor, duygular yorgun bakışlarında tünüyor. Adam ne uyuyor ne de yemek yiyor. Onu o kadar aradıktan sonra nasıl ayağa kalktığını bilmiyorum.

"Dinlenmeye ihtiyacın var," diyorum, onu ikna etmeyi umarak.

"O kollarımda olduğunda dinleneceğim. Güvende olduğunda. Bir an bile önce değil."

Sırtını sandalyeye yaslıyor ve gözlerini tavana dikeyyor. İşte o zaman onu yalnız bırakmaya karar veriyorum, yanıma bir bardak su ve Michael için bir tane daha alarak yukarı çıkıyorum, merdivenler ayaklarımın altında gıcırıyor.

Kapı açılır açılmaz Michael ayağa kalkıyor. "nasıl?" "Berbat görünüyor."

Ona suyunu uzatırken başını sallıyor. "Lanet babamızın hâlâ bize onun nerede olduğunu söylemediğine inanamıyorum."

"Gio onu bulmak için arkadaşıyla birlikte mi çalışıyor?" Buz gibi sıvıdan birkaç yudum aldıktan sonra fincanı komodinin üzerine koyuyorum ve onun yanına geçiyorum.

Hemen büyük, güçlü kolları beni sarıyor ve arkamdan şakağımı öpüyor.

"Evet. Adı Grant Westfield. Adı Grant Westfield ve Westfield Enterprises'in sahibi.

Elinden geleni yapıyor."

"Westfield, şu cep telefonlarını yapan şirket mi?"

Gio'nun onlara yardım eden bir teknisyen olduğunu söylerken bunu kastettiğini fark etmemiştim. Neden şaşırdım ki? Bu aile o kadar iyi bağlantılara sahip ki, tüm dünya liderleriyle doğrudan bir bağlantıları olmamasına şaşırdım.

"Evet, ikisi de aynı şey," diye fısıldıyor, dudakları enseme gezinirken meme uçlarım onun durgun dokunuşunun ardından boncuk boncuk oluyor. "Aynı zamanda telefonlar için bellek çipleri üretiyorlar ve yapay zekâyâ büyük önem veriyorlar."

O pürüzsüz bariton vücudumu kötü düşüncelerle uyandırıyor. "Vay canına," diye inliyorum, uyarılmamın kalçalarımın arasında şiştiğini hissediyorum.

"Evet. Her şeyi hackleyebilir, bu yüzden böyle bir arkadaşına sahip olmak iyidir. O ve Gio işletme okuluna birlikte gittiler."

"Onlar için ne kadar güzel..." Odaklanmak için çok çabalıyorum ama bu oldukça zorlaşıyor.

Ne yapıyorsan onu yapmaya devam et.

"Nicolette'in yeri hakkında şimdiden bir şeyler bulmuş olabileceğini düşünüyor." Dudakları kulağımın kabuğuyla aynı hizada, dili kulağımı ağzına almadan hemen önce lobumun etrafında dönüyor.

"Oh, Tanrım," diye soluyorum o emerken.

Göğsünün derinliklerinden çıkardığı sesler omurgamda yankılanıyor.

"Ben... bu iyi haber," diye fısıldıyorum. Elim kayarak saçlarından bir tutam yakalıyor. "Peki Gio hâlâ... neydi adı, onunla evlenecek mi?

Yine mi?"

"Eriu. Ve evet, öyle, yoksa İrlandalılar anlaşmamızı bozar ve onun yerine Raph'ı öldürürler."

"Gio için üzülüyorum," diye inliyorum, kocamın eli taytımın kemerinin altından kayıyor, işaret parmağı ıslak yarığımın arasında geziniyor. "Onun yerine kız kardeşinden hoşlandığını bilmek."

"Biliyorum. Görünüşe göre onun için deli oluyor." "Senin benim için olduğun gibi mi?"

Hırlıyor ve sesindeki o sahiplenici tınıyı duymak bana bir şeyler hissettiriyor. "Kimse bir kadın için benim senin için deli olduğum kadar deli olamaz."

"Bu doğru mu?" Başparmağı girişime bastırırken sorum nefes nefese geliyor ve ben de ona karşı koyuyorum.

"Bu doğru." Dişleri boğazımda iz bırakıyor, köprücük kemiğime kadar iniyor. "Yarın seni bırakmaktan nefret edeceğim. Bütün gün Nicolette'i aramak için dışarıda olabilirim. Beni çok özlememeye çalış."

İki parmağı içime batıyor ve gözlerim anında geri dönüyor, arkam beni gerdiğini hissetmek için can attığım kalın, sert uzunluğuna doğru itiliyor. İki parmağının arasında klitorisimi okşarken vücudum titriyor ve göbeğime yapılan baskı beni doldurmaya ihtiyaç duyuyor.

"Sadece eve, bize döndüğünden emin ol," diye uyarıyorum iç çekerek. "Yoksa seni öldüren ben olurum."

Kıkırdaması boynumun kenarını tırmalıyor. "Söz mü?"

"Evet," diye nefes alıyorum, parmaklarını daha derine sokuyor, kıvrıyor, daha hızlı çarpıyor, başparmağı hassas noktamın etrafında dönüyor.

Diğer elini karnımdan yukarı doğru kaydırıyor, parmakları göğüslerimin arasında geziniyor, ta ki avucuyla boğazımı kavrayana kadar.

"gitmeden önce içine bir bebek koyabilir miyim?" diye soruyor sesi. Az önce söylediği şeyin farkına varınca nefesim kesiliyor.

"Bebek mi istiyorsun?" Vücudum sınıra tırmanırken nefes nefese kalıyorum.

Bir an bile yavaşlamıyor. Bunun yerine beni daha hızlı sikiyor, çenemi acımasızca kavıyor.

Kudurmuşçasına karanlık gözler benimkilerle buluşuyor.

"Hayır," diyor. "Bebekler. Seninle *bebek* istiyorum, küçük güvercin."

Dudaklarımdan baş döndürücü bir inilti dökülüyor ve sonra bedenimden aşağıya doğru akan ılık, karıncalanma hissine teslim oluyorum. Uzuvarım sarsılıyor ve ağzımı yakalayarak dudaklarımdan dökülen arsız sesleri susturuyor.

Verecek hiçbir şeyim kalmayana kadar uyarılmışlığımın her damlasını talep ederken dili ağzımı dolduruyor. Boynunun arkasını kavrayarak öpücüğü derinleştiriyorum, sonsuza dek sürmesini istiyorum.

Yavaşça bedenim kıpırdamıyor ve bedenimi daha da yakınlaştırırken çenemden aşağı öpücükler bırakıyor.

"Ee, ne diyorsun benim küçük güvercinim?" Üstümde dönüyor, gözleri öyle bir özlem yoğunluğuyla sıkıyor ki, ayak parmaklarıma kadar indiğini hissediyorum. "Ailemizi genişletmek ister misin?"

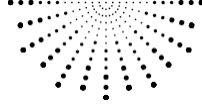
Yaralı yanağını sevgi dolu ellerimle tutuyorum. "Buna nasıl hayır diyebilirim?" Duygular göğsümde yer kapmak için savaşıyor ve onun bakışlarında aşkı buluyorum, ve sahip olacağımı hiç düşünmediğim bir hayat.

Ama işte buradayız, ikimiz için de yepyeni bir başlangıç yapıyoruz.

Yüzünde gösterişli bir sırıtış beliriyor ve çok geçmeden benim kıyafetlerimi çıkarıp kendi kıyafetlerini kaybediyor.

Ve birlikte, daha önce hiç olmadığı şekilde birbirimizde aşkı buluyoruz.

EPİLOG

RAPH

KANEPEYE ÇÖKÜYOR VE GERGIN BİR YÜZ İFADESİYLE BANA BAKIYOR. "BURADA Bu küçük kulübede seninle kalmamın imkanı yok."

Bakışlarının yoğunluğuyla eşleşerek kıs kıs gülüyorum. "Michael güvenli olduğunu söyleyene kadar öylesin. Tehdidi yok edene kadar."

"Babanı mı kastediyorsun?" Kaşlarını eğiyor.

"Evet, doğru."

"Peki bu ne kadar sürer?"

"Haftalar... aylar sürebilir."

"Aylar!" Sarsılıyor, neredeyse ayağa fırlayacak. "Seninle aylarca kalmayacağım."

Bir adım öne çıkıyorum, sırtarak ağzımın bir tarafını kaldırıyorum, kalbim küt küt atıyor, yüzündeki o sevimli ifadeyi dilimle silmek istiyorum.

Dudakları ayrılırken keskin bir nefes alıyor, gözleri benimkilere sabitlenmiş. Üzerimdeki ağırlıklarını hissedebiliyorum, sanki bana sahiplermiş gibi. Aramızdaki boşlukta, yoğunluk ikimizi de yutana kadar artıyor.

"Peki nereye gideceğini düşünüyorsun ufaklık?"

"Olmadığın bir yerde." Cesur bir yüz ifadesi takınmak için çok çabalıyor ama ben bu kadar yakinken hiç şansı yok. Bunu o da benim kadar hissediyor.

Ve bu bir sorun.

Burun delikleri bir nefesle genişler. Göğsü genişliyor. Ve kahretsin, bakışlarıyla beni tırmıklarken yanaklarındaki o kızarıklık, aletimin yapmasına izin verilmeyen bir şeyi yapmasına neden oluyor: sertleşmek.

Bana olan arzusu, yaptığı her harekete, bana attığı her bakışa kazanmış gibi. Nefret doluymuş gibi davrandığı bakışlarında bile. Beni gerçekten hor görseydi daha kolay olurdu. Hislerimin ölmesine izin vermek daha kolay olurdu. Ama o bana böyle bakarken duygularım nasıl yok olabilir ki?

Sahip olamayacağın biriyle aynı dünyada yaşamak acımasız bir varoluş. Ve her gün onunla küçük bir alanı paylaşmak acımasız bir işkence biçimi olacaktır.

"Ve bir şey daha var Raphael," diye ekliyor, ayağa kalkarken yüzü buruşuyor.

Onun acı çektiğini düşündükçe yeniden öfkeleniyorum. Neredeyse göğüs göğüse gelene kadar bana yaklaştı.

"Burada sıkışıp kalacağımız süre boyunca barış içinde birlikte yaşamak istiyorsanız..." Bir elini kaldırıyor ve işaret parmağını göğsüme saplıyor. "Bana o korkunç lakapla hitap etmeyi bırakmanı öneririm."

Zehirli bakışlarıyla beni yakıyor ve o bana baktığı sürece yanmayı hoş karşılıyorum. Bana hiç bakmadığı düşüncesi bile beni tamamen uçuruma sürüklüyor.

Eğer sahip olabileceğim tek şey o gözlerse, ölene kadar seve seve sahip olacağım. Çünkü onunla, kalbime hayat verme şekli - kalbimin onun için atması - başka kimseyle asla hissedemeyeceğim bir şey. O fark etmese bile ben sonsuza kadar onunum. Yanlış olsa bile.

Gözlerindeki zümrüt rengi bakışlarım onu boydan boya süzüyor, üzerine sardığı uzun hırkasının altında sakladığı küçük bedenini inceliyor.

Uzun saçları göğsünün her iki yanında kıvrılıyor ve ona bakmak, açmak için heyecanlandığınız bir hediyeye bakmak gibi.

"Ben küçük değilim, Raphael." Nefesi neredeyse bir fısıltıya dönüşüyor; güzel pembe ağzının hareketini izliyorum. "İstersen kıyafetlerimi çıkarıp sana gösterebilirim."

Sikim o lanet olası alıngan ağzın tadını çıkarıyor. Ağır ve zonkluyor ve onun kalp şeklindeki ağzını etrafında istiyor. Onun benim için çıplak olduğu görüntüsünü lanet kafamdan çıkaramıyorum.

Nasıl hissederdi? Yalvarır mıydı? Benim için genişçe yayılır ve her santimini alır mıydı? Eminim sıkıdır.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, sertçe arkamı dönüp ona sırtımı veriyorum.

"Ne oldu, Raphael?" Parmak uçları kürek kemiğimden aşağı kayıyor ve çenemi sıkıyorum.

Kolunu. "Beni gerçekten becermek isteyebileceğini itiraf etmekten mi korkuyorsun?"

Dokunuşu aşağı yukarı hareket etmeye devam ediyor ve ben kendimi kontrol etmeye çalışarak gözlerimi kapatıyorum. Kıyafetlerini yırtıp onu kanepeye domaltmanın neden yanlış olduğunu unutmama ramak kaldı.

"Tanrım, Nicolette..." Aniden dönüp narin boğazını avucumun içine alıyorum ve parmaklarımı daha derine kıvırıyorum.

Bu onun suçu. Azı dişlerimi gıcırdatıyorum, sevmeye başladığım o gözlere yoğun bir şekilde bakarken kesiliyor. Büyük elim neredeyse onu içine alıyor ve her seferinde biraz daha sıkarak nefes almasına yetecek kadar yer açıyorum. Yüzümü o kadar yaklaştırıyorum ki nefes alış verişlerindeki vahşiliği tadabiliyorum. Genişlemiş bakışlarını inceliyorum, dudaklarım tam onunkilerin üzerinde gezinirken nefes alış verişleri dengesizleşiyor.

"Ne yaptığının farkında değilsin ." Ses tonum sert, bastırılmış arzularla dolu. "Sana yapabileceğim şeyler..." Bu lakabı bilerek kullanıyorum, yüz hatlarındaki şehvet dolu öfkeyi seviyorum. "Eğer seni becermek isteseydim, şimdiye kadar çoktan . Ve içine giren diğer tüm piçler anında unutulurdu."

RAPH VE NICOLETTE'İN HİKAYESİNİ [BURADAN](#) OKUMAYA DEVAM EDİN.

Sevgili okuyucu,

***Günahkâr Yeminler'i* okuduğunuz için teşekkürler! Daha fazla Michael ve Elsie ister misiniz?**

Bonus sahne için BURAYA [TIKLAYIN!](#)

Elsie'nin arkadaşı Jade'e ne olduğunu merak ediyor musunuz? Cavaleri kardeşler ve Bianchi'ler arasındaki savaş hakkında daha fazlasını okumak ister misiniz? [SEYTANIN ANLAŞMASI](#)'nı bugün alın.

OceanofPDF.com

PL AY LİSTESİ

Spotify'da dinleyin!

- Von Grey'den "Poison in the Water"
- "Nothing Is As It Seems" by Hidden Citizens feat. Ruelle
- "Where Do We Go (No Escape)" by Klergy feat. Katie Garfield "The Devil Is a Gentleman" by Merci Raines
- Wens'ten "Take" Ruelle'den
- "Somebody Else"
- "Hush" by Seibold feat. Garrison Starr
- "Super Villain" by Stileto feat. Silent Child ve Kendyle Paige "I Am Fire" by J2 feat. Eivør
- Jason Mraz'dan "I Won't Give Up"
- Ruelle'den "Where Do We Go From Here"
- Dermot Kennedy'den "Already Gone"
- Ruelle'den "Canavarlar"
- Ex Habit'ten "Who Do You Want"
- Jessie Villa'dan "Wicked Game"
- Jaymes Young'dan "Black Magic"
- Taylor Swift'ten "We Are Never Ever Getting Back Together"
- Ruelle'den "The World We Made"
- Ruelle'den "Deep End"
- "Looking at the Devil" by Seibold feat. Neutopia ve Leslie Powell
- Red Rosamond'dan "Sike"
- "Tomorrow We Fight" by Tommee Profitt feat. SVRCINA "In the Blood" by Red Rosamond
- Ruelle'den "What Are We Waiting For"
- Ruelle'den "Skin and Bones"
- Klergy'den "Hayatta Kalmak İçin Savaş"
- "Bad Habits" by Mvnsin feat. Alex Iva ve Sara of Isla
- "Until the Levee" by Joy Williams
- Benson Boone tarafından yazılan "In the Stars"

- Noelle Johnson'dan "Always Remember Us This Way"
- Sam Smith'ten "Fire on Fire"
- Dermot Kennedy tarafından yazılan "Without Fear"
- Forest Blakk'tan "Fall Into Me (Acoustic)"

OceanofPDF.com

LILIAN HARRIS TARAFINDAN DA

KIRILGAN KALPLER SERİSİ

1. *Kırılğan Yara İzleri*
2. *Kırılğan Yalanlar*
3. *Kırılğan Gerçekler*
4. *Kırılğan Parçalar*

CAVALERI KARDEŞLER SERİSİ

1. *Şeytan'ın Anlaşması*
2. *Şeytanın Piyonu*
3. *Şeytanın Sırrı*
4. *Şeytanın İni*
5. *Şeytan'ın Ölümü*

MESSINA SUÇ AİLESİ SERİSİ

1. *Günahkar Yeminler*
2. *Zalim Yalanlar*
3. *Çarpık Vaatler*

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Lilian için yazma aşkı kitap sevgisiyle başladı. *Goosebumps*'tan kapağında seksi erkeklerin olduğu aşk romanlarına kadar hepsini çok sevdi. Sekiz yaşındayken şiir ve şarkı sözleri yazmaya başlaması ve o zamandan beri yazmayı bırakmaması şaşırtıcı değil.

Azerbaycan'da doğdu ve şu anda Long Island, N.Y.'de kocası, üç çocuğu ve Gatorade adında bir köpekle birlikte yaşıyor. Hukuk diplomasına sahip olmasına rağmen şu anda avukatlık yapmıyor. Lilian yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda fırında yemek pişiriyor. Çocuklar yattığında ise elinde genellikle bir bardak kırmızı şarap oluyor. Sadece kahve ile hayatta kalmazsınız!

En son , alıntıları almak ve hatta en sevdiğiniz yeni şovu tartışmak için okuyucu grubuna katılın:

Okuyucu Grubu

Kendisiyle buradan da bağlantı kurabilirsiniz:

E-posta

İmzalı Kitaplar

Web Sitesi

Bülten Facebook

Instagram

TikTok

Twitter

Goodreads

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.